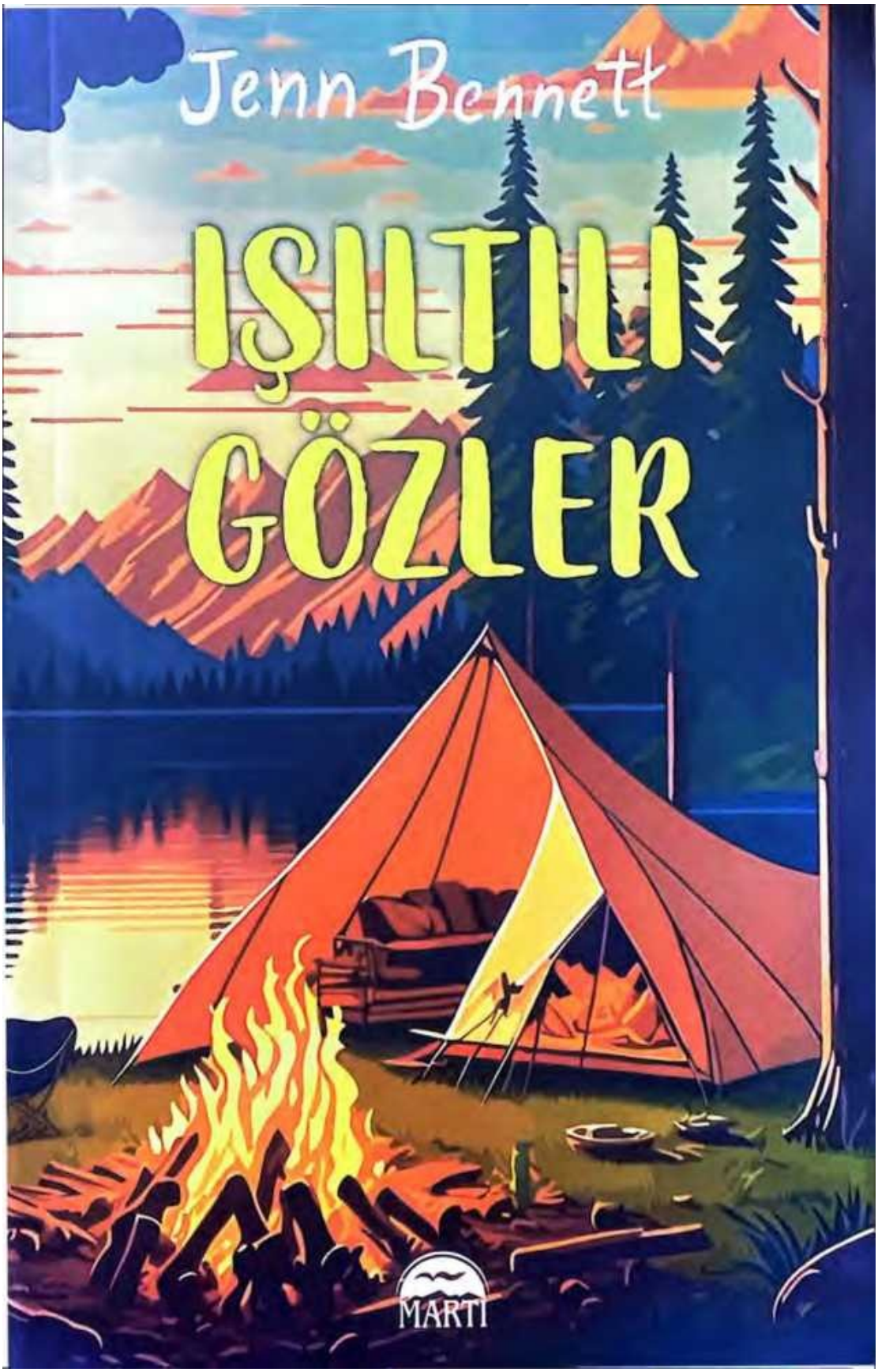

Jenn Bennett
IŞILTILI GÖZLER
MARTI

ioiij geçen seneki okula dönüş dansından ifı arkadaştan en kötü düşmanlara dönüşmüş ve birbirlerine İenuzak durmak konusunda'

* ustalaşmışlardı. Monragueler ve Gapuletlerin günümüz versiyonu olan ailelerinin de bu durumda etkisi olduğu

şüphesizdi.

I

Ancak arkadaşlarıyla yaptıkları bir kamp gezisi sırasında ıssız doğada'mahsur kalmışlardı.

Birlikte. Baş başa.

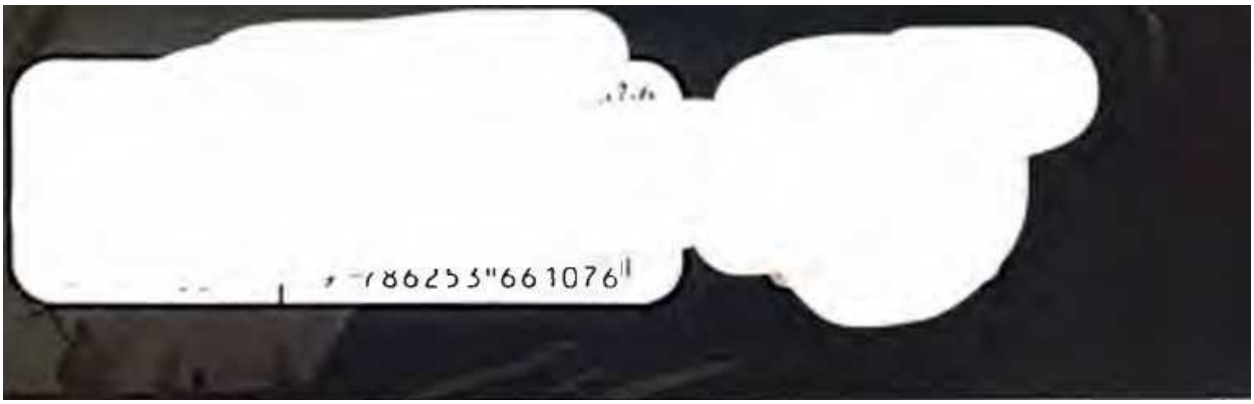

Ne ters gidebilirdi ki?

Birbirlerinden başka güvenecek kimseleri olmayan Zorie ve Lennon, hazırcevap iğnelemeler ve hakaretler eşliğinde sorunlarını konuşurken bir yandan da medeniyete dönmeye çalışıyorlardı. Ama doğanın baskılarıyla mücadele ederken aynı zamanda birbirleriyle kavga etmeleri, bu yolculuktan sağ çıkma ihtimallerini gittikçe azaltıyordu.

Kuzey Kaliforniya'nın haşin kırsalında yol aldıkları sırada sırlar ve gizlenmiş hisler ortaya çıkmaya başladı. Ama yeniden canlanmış ilişkileri gerçek dünyada ayakta kalabilecek miydi? Yoksa bu sadece temiz orman havasının ve parlayan yıldızların etrafa yaydığı sihrin bir

sonucu muydu?

IŞILTILI

m

GÖZLER

Bir gece kamp yolculuğunda vahşi doğada kaybolduktan sonra evlenen kardeşim ve eşine. Harika bir romantizmin ateşini yakmak için küçük bir ölüm korkusu gibisi yoktur.

1. Kısım

« / ••

/

Spontanelik abartılıyordu. Filmler ve televizyon programlan, kıyafetleriyle havuza atlayan particilerin hayatlarının daha güzel olduğuna inanmamızı istiyordu. Ama o sahnelerin arkasında, her şeyin senaryosu titizlikle yazılmıştı. Su doğru ısı derecesindeydi. Işıklandırma ve açılar dikkatle düşünülmüştü. Diyaloglar ezberlenmişti. Çok cezbedici görünmesinin sebebi buydu çünkü birileri her şeyi dikkatle planlamıştı. Bir kez bunu fark ettiğinizde hayat büyük ölçüde basitleşiyordu. Benimki de öyle oldu.

Ben plan yapmaya bayılırdım ve bunu kimin bildiği umurumda bile değildi.

Ben zaman çizelgelerine, rutinlere, desenli bantlarla kaplı takvimlere, kareli kâğıtlı günlüklerdeki listelere ve en iyi şekilde hesaplanmış planlara inanırdım. Tüm ihtimaller ve sonuçlar dikkatle değerlendirildiği için ters gitmeyen türden

planlara. Bu planlarda doğaçlamaya, duruma göre hareket etmeye yer yoktu. Felaketler bunlar yüzünden yaşanırdı.

Ancak bu benim için geçerli değildi. Ben hayatım için detaylı planlar yapar ve onlara sadık kalırdım. Mesela, yaz tatili. Okul üç hafta sonra yeniden başlıyordu ve lisedeki son yılım başlayıp on sekizime basmadan önce yazm geri kalanı için detaylı planım şöyleydi:

Birinci plan: Haftanın iki sabahı annenle babanın işyerinde, Everhart Sağlık Kliniği'nde çalış. Berkeley'deki, Kaliforniya Üniversitesinde bir yaz dersi alan her zamanki resepsiyon görevlilerinin yerine bakıyordum. Annem akupunktur uzmanı, babamsa masaj terapistiydi ve bu klinik de ikisine aitti. Bu, hamburger pişirip arabaya servis penceresinin dışındaki rasgele yabancılar tarafından azarlanmak yerine, her şeyi mükemmel şekilde organize edebildiğim ve kapıdan hangi müşterilerin gireceğini tam olarak bildiğim Zen temalı bir resepsiyon alanında çalışabileceğim anlamına geliyordu. Ne bir sürpriz olurdu ne de kriz. Tam hoşlandığım biçimde, öngörülebilir bir yerdi.

İkinci plan: Astronomi kulübünle birlikte, yaklaşan Perseid meteor yağmurunun fotoğraflarım çek. Astronomi benim için kutsaldı. Yıldızlar, gezegenler, uydular ve uzayla ilgili her şey. Geleceğin NASA astrofizikçisi tam buradaydı.

Üçüncü plan: Komşularından Mackenzie ailesiyle her türlü temastan kaçm.

Beş dakika öncesine kadar bu üç madde tamamen kusursuz bir şekilde mümkün görünüyordu. Şimdiyse yaz planlarım sallantıdaydı çünkü annem beni kampa gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Kamp yapmak. Ben.

Doğayla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Açık havada olmaktan hoşlandığımdan dahi emin değildim. Bana kalırsa, toplum temiz hava ve güneş ışığı gibi şeylerden uzak durabilmemize imkân verecek kadar ilerlemişti. Vahşi hayvanları görmek istesem, televizyonda bir belgesel izlerdim.

Annem de bunu bilirdi. Ama şu anda, ben sağlık kliniğimizin resepsiyon masasının arkasmda otururken, bana Henry David Thoreau'nun "doğa iyidir" idealizminin bir çeşidini satmak için cidden didiniyordu. Elbette her zaman sağlıklı kalmanın doğal yolları ve vejetaryenliğin faydalarıyla ilgili vaaz verirdi. Fakat şu anda, muhteşem Kaliforniya eyaletinin güzelliğini ve okul başlamadan önce ıssız doğayı deneyimleme-nin benim için ne kadar "eşsiz bir fırsat" olacağını coşkulu bir dille anlatıp duruyordu.

Koyu renkli buklelerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "Dürüst ol. Gerçekten beni kamp yaparken hayal edebiliyor musun?" diye sordum ona.

"Bu sıradan bir kamp değil, Zorie," dedi. "Bayan Reid seni glamping'e gitmeye davet ediyor." Annemin üzerinde kliniğin logosu işlenmiş gri doktor üniforması vardı. Resepsiyon masasının üzerinden eğilmişti, hem heyecanlı hem de kısık bir sesle konuşarak arka odalardan birinde akupunktur masasında gevşeyen -ve dünya çapmda alternatif sağlık kliniklerinin koruyucu azizesi Enya'mn müziğinin eski de olsa iyileştirici seslerinin tadını çıkaran- zengin müşterisinden bahsediyordu.

"damping," diye tekrar ettim şüpheci bir sesle.

"Bayan Reid, Sierra Dağları'nda, Yosemite ile King's Or-

mam Milli Parkları arasında bir yerde, şu lüks çadırlarda yer ayırttıklarım söyledi," diye açıkladı annem. "Büyüleyici kamp. Anladın mı? Glamping.'"

"Bunu tekrarlayıp duruyorsun ama ben ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedim. "Hem bir çadır nasıl lüks olabilir ki? Taşların üstünde uyumuyor musun sonuçta?"

Annem açıklamak için daha fazla eğildi. "Bayan Reid ve eşi, bir iş arkadaşlarının İsviçre'deki dağ evine son dakikada davet edilmiş, bu yüzden de kamp gezilerini iptal etmek zorunda kalmışlar. Güzel bir çadır için rezervasyonları varmış. Bu glamping yerleşkesi..."

"Garip bir hippi tarikatından bahsetmiyoruz, öyle değil mi?"

Annem abartılı bir sesle inledi. "Dinle. Gurme yemekler hazırlayan şefleri, bir açık hava ateş çukurları, sıcak duşları... akima gelen her şeyleri var."

"Sıcak duşlar," dedim oldukça alaycı bir şekilde. "Heyecandan titriyorum, bebeğim."

Bu yorumuma aldırmadı. "İşin özü, bu deneyimi sefalet çekmeden yaşayacaksın. Yerleşke çok popüler olduğundan, çadırlarda yer ayırmak için yılda bir defa önden kura çekiliyor. Yemekler ve konaklama dahil her şey çoktan ödendi. Bayan Reid bunun boşa gitmesinin yazık olacağını söyledi. Bu yüzden Reagan'ın birkaç arkadaşım bir haftalığına oraya götürmesine izin vermişler. Lisenin son yılı başlamadan önce kızlarla bir jübile gezisi olacak."

Bayan Reid, yıldız atlet, sınıfın kraliçe ansı ve arkadaşım

* İngilizcede büyüleyici anlamındaki glamorous kelimesi ile kamp anlamındaki ^ camping kelimelerinin birleşiminden türetilmiş bir kelime, (e.n.)

sayılan Reagan Reid'in annesiydi. Aslında Reagan ve ben küçükken yakın arkadaştık. Sonra ailesi parayı buldu ve Reagan başka insanlarla takılmaya başladı. Ayrıca sürekli olimpiyatlara hazırlanıyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan... birbirimizden kopmuştuk.

Ta ki geçen sonbahar döneminde, okulda öğle yemeklerinde yeniden konuşmaya başlayana dek.

"Açık havada biraz zaman geçirmek sana iyi gelir," dedi annem. Koyu renkli saçlarıyla oynarken beni bu havalı kamp gezisine gitmeye ikna etme çabasını sürdürüyordu.

"Perseid meteor yağmuru gelecek hafta olacak," diye hatırlattım ona.

Benim planlanma sıkı sıkıya bağlı biri olduğumu bilirdi. Beklenmedik sapmalar

ile sürprizler beni formdan düşürürdü ve bu kamp gezisiyle -pardon, glamping gezisiyle- ilgili her şey beni çok ama çok endişelendiriyordu.

Annem dalgın bir ses çıkardı. "Teleskopunu glamping yer-leşkesine götürebilirsin. Gece yıldızlara bakar ve gündüz doğada yürüyüş yaparsın."

Doğa yürüyüşü Reagan'm ilgilenebileceği bir şey gibi duruyordu. Kaya gibi sert uyluklan ve karın kasları vardı. Benimse kahveci dükkânına iki blok yürüyene kadar nefesim kesilirdi. Bu gerçeği anneme hatırlatmak istiyordum ama o, konuyu değiştirip suçluluk kozunu kullandı.

"Bayan Reid, Reagan'ın bu yaz oldukça zor bir zaman geçirdiğini söylüyor," dedi. "Kızı için endişeleniyor. Samrım haziran ayındaki elemelerde yaşananlardan sonra bu gezinin onu neşelendirmeye yardım edeceğini umuyor."

Reagan düşmüştü {pat diye yüzüstü yere yapışmasından bahsediyorum) ve olimpiyat eleme yarışlarında ilk üçe girememişti. Bu, onun ilerlemesi için çok önemliydi. Ama gelecek yaz gerçekleşecek olimpiyatlarda hiç şansı kalmamıştı ve dört yıl daha beklemesi gerekecekti. Ailesi çok üzülmüştü. Buna rağmen, annesinin onun için kaygılandığını duymak beni şaşırttı.

Tam o sırada aklımdan başka bir düşünce geçti. "Bayan Reid mi benim bu geziye gelmemi istedi yoksa beni davet etmesi için onu sen mi sıkboğaz ettin?"

Annemin dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biraz A seçeneği, biraz da B seçeneği."

Başımı sessizce resepsiyon masasma eğdim.

"Hadi ama," dedi ve ben başımı tekrar kaldırana dek omzumu yavaşça sarstı. "Reagan'm seni çoktan davet etmemiş olmasına şaşırdı, geziye senin de katılmanla ilgili konuşmuş oldukları çok açıktı. Belki de her ikinizin de buna ihtiyacı vardır. Reagan eski hayat enerjisini geri kazanmak için uğraşıyor. Üstelik sen her zaman onun arkadaş grubunun içinde yabancılık çektiğini söylersin, işte sana okul dışmda onlarla biraz zaman geçirmek için fırsat. Önümde diz çökmeliydin," diye sataştı annem. "Birazcık, 'Beni yazın en iyi etkinliğine gitmeye tatlılıkla ikna ettiğin için sana teşekkür ederim, gelmiş geçmiş en havalı anne. Sen benim kahramanımsın, Joy Everhart,' gibi bir şeyler söylemeye ne dersin?" Ellerini dramatik bir hareketle kalbine götürdü.

İlgisizmişim gibi davranarak, "Çok garipsin," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Böyle olduğum için çok şanslı değil misin?"

Doğrusu, öyleydim. Gerçekten benim mutlu olmamı istediğini ve benim için hemen her şeyi yapacağını biliyordum. Jov, aslında benim üvey annemdi. Öz annem, ben sekiz yaşındayken bir anevrizma yüzünden beklenmedik bir biçimde ölmüştü; o zamanlar San Francisco'da Körfez'in karşı tarafında yaşıyorduk. Ardından babam birdenbire masaj terapisti olmak istediğine karar vermişti ve hayat sigortası parasının tamamını çalışma lisansı almak için harcamıştı. Babam böyle dürtüsel biriydi işte. Her neyse, Joy'la bir alternatif tıp toplantısında tanışmış ve birkaç ay sonra evlenmişlerdi. Hepimiz bu kliniği ve bitişiğindeki apartman dairesini kiraladıklan Melita Hills'e taşınmıştık.

Otuz sekiz yaşındaki Joy, şüphesiz babamdan birkaç yaş gençti. Kore kökenli bir Amerikalı olduğu için dar kafalı insanların bariz olam belirttikleri dâhice gözlemleriyle uğraşmam gerekiyordu; O benim öz annem değildi. Onun Asyalı olduğunun, kendimin de aşırı derecede Batılı ve soluk tenli olduğumun farkında değilmişim gibi... sanki gerçek bir D vitamini eksikliği yaşıyordum. Dürüst olmam gerekirse, zihnimde Joy artık benim annemdi. Joy'dan Önceki Hayat'la ilgili anılarım muğlaktı. Yıllar geçtikçe onunla, babamla aramızda-kinden daha büyük bir yakınlık kurmuştum. Joy destekleyici ve cesaretlendiriciydi. Sadece, sağlıklı beslenmeye ve gevezeliğe biraz daha az düşkün olmasım dilerdim.

Fakat bu kez, her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de, glampittg gezisiyle ilgili coşkusunda haklı olabilirdi. Reagan'ın yakın çevresiyle okul dışında vakit geçirmek, daha çok paraya veya popülerliğe sahip insanların etrafındayken daima yıkıl-

ma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissettiren sosyal statümü kesinlikle güçlendirirdi. Kendimi onlarlayken daha rahat hissetmek istiyordum. Reagan'layken de öyle. Keşke kampa gitme teklifi annesi yerine bizzat ondan gelseydi.

Ben bunları düşünürken kliniğin ön kapısı hızla açıldı ve babam bekleme odasma dalıverdi. Yeni tıraş olmuştu, koyu renkli saçlarım titizlikle geriye doğru taramıştı. "Zorie, Bay Wiley aradı mı?"

"Bugünkü masaj randevusunu iptal etti," diye onu bilgilendirdim. "Ama

perşembe gününe yarım seanslık yeni bir randevu aldı."

Yarım seans yarım saat demekti, yarım saat de yarım ücret anlamına geliyordu ama babam hayal kırıldığını çabucak gizledi. Ona en yakın arkadaşının az önce öldüğünü söyleyebilirdiniz ve o, hiç çaba harcamadan rotasını duvar tenisi kulübündeki bir toplanüya çevirebilirdi. İnsanlar ona Pırlanta Dan derdi. Görünüşü ve çekiciliğiyle daima parlardı.

"Bay Wiley neden gelemeyeceğini söyledi mi?" diye sordu.

"Restoranlarından birinde acil bir durum varmış," diye açıkladım. "Bir televizyon şefi, bir bölümü filme çekmek için uğrayacakmış."

Bay Wiley, babamın en iyi müşterilerinden biriydi. Buraya gelen çoğu insan gibi o da eline geçen parayı hemen harcayan birisiydi. Masaj veya akupunktur yaptırmak için ortalamanın üstünde ücretleri karşılayabilirdi. Sağlık kliniğimiz Melita Hills'in en iyisiydi, aynca San Francisco Chronicle gazetesinde annemden Körfez Bölgesinin en başarılı akupunkturculann-dan biri olarak övgüyle - "Körfez Köprüsü'nün diğer tarafına

yapılacak bir yolculuğa değer"- söz edilmişti. Ebeveynlerim müşterilere bu doğrultuda fiyat belirliyordu.

Ancak müşterilerin sayısı geçen yıl boyunca yavaş yavaş ama düzenli bir şekilde azalmıştı. Bu azalmanın en önemli sebebi ve babamın öfkesinin hedefi, kliniğin bitişiğinde dükkân açan işyeriydi. Yetişkin oyuncakları satan bir dükkânın artık komşumuz olması hepimizi utandırıyordu.

Evet, o türde oyuncaklar.

Vitrindeki vajina şekilli devasa tabelayı görmezden gelmek zordu. Varlıklı müşterilerimiz kesinlikle görmezden gelemiyordu. Bir masaj terapisi randevusuna giden sosyetik insanlar, arabalarını genellikle bir sex shop' un önüne park etmek istemezdi. Uzun süredir gelen müşterileri haftalık seanslarım iptal etmeye başladığında, ebeveynlerim bunu çabucak öğrenmişti. Mission Caddesindeki tüm lüks butiklere yakın olan cazip konumdaki mekânımızdan kaçmayan müşteriler, babanım her fırsatta bana hatırlattığı gibi kaybedilemeyecek kadar önemliydi.

Bu yüzden Bay Wiley'nin randevu iptalinin -babamın bugünkü tek

randevusuydu- onu üzdüğünü anladım ama resepsiyon alanından ayrılıp bunun için gizlice endişelenmek üzere ofisinin yolunu tuttuğunda annem sakinliğini korudu.

"Ee," dedi. "Bayan Reid'e Reagan'la birlikte glampirıg'e gideceğini söyleyeyim mi?"

Sanki tüm olasılıkları değerlendirmeden oracıkta ona kesin bir cevap verirmişim gibi. Yine de onun parlak coşkusuna gölge düşürmekten nefret ediyordum.

"Sakıngan olma. Dikkatli ol," diye hatırlattı. Salangan kişiler

bilinmeyenden korkar ve bundan kaçınırlardı. Dikkatli kişilerse plan yapar ve böylece bilinmeyenle karşı karşıya kaldıklarında daha özgüvenli olurlardı. Planlardaki bir değişikliğe karşı direnç gösterdiğim her defasında annem bana bunu söylerdi. "Her şeyi birlikte araştıracağız/'

"Bunu düşüneceğim/' dedim diplomatik bir cevap vererek. "Ayrıntıları öğrenmek için Reagan'a mesaj atacağımı ve kararımı sonrasında vereceğimi Bayan Reid'e söyleyebilirsin. Ama iyi iş çıkardınız, Dr. Çokbilmiş."

Annem zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Bayan Reid'den bahsetmişken, yanına dönüp masada uyuyakalmadan önce iğneleri çıkarsam iyi olacak. Ah, neredeyse unutuyordum. Kargo geldi mi?"

"Hayır. Sadece normal posta geldi."

Kaşlarım çattı. "Bir paketin teslim edildiğine dair bir e-posta bildirimi aldım."

Harika. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Hatalı posta teslimatı konusunda bir sorunumuz vardı. Postacımız bizim paketlerimizi sürekli bitişikteki sex shop'a teslim ediyordu. Bitişikteki sex shop da kusursuz bir yaz için yaptığım detaylı planımın üç numaralı maddesiyle doğrudan bağlantılıydı: Mackenzie ailesiyle her türlü temastan kaçm.

Annem altdudağım büktü ve gözlerini irileştirdi. "Lütfen ama lütfen?" diye tatlılıkla rica etti. "Bir koşu bitişikteki dükkâna gidip kargomu alıp almadıklarım sorar mısın?"

İnledim.

"Bunu yapardım ama biliyorsun işte, her yeri iğnelerle kaplı olan Bayan Reid'le ilgüenmeliyim," derken başparmağıyla arka

odalan işaret etti. "Amacım kadma işkence etmek değil, yaşam gücünü dengelemek. Onu sonsuza dek orada bırakamam."

"Paketi öğle aranda gidip alsan olmaz mı?" Bu hafta zaten bir kez dildo diyarına zahmetli bir yolculuk yapmıştım ve bir daha yapmak istemiyordum.

"Öğle yemeğinde büyükannenle buluşmak için bir saat içinde çıkacağım, unuttun mu?"

Doğru. Kendi annesini kastediyordu. Büyükanne Esther, geç kalınmasından nefret ederdi ve ben onun bu hassasiyetini sonuna kadar destekliyordum. Ama bu yine de yandaki dükkâna gitmektense bir dişimin çekilmesini tercih edeceğim gerçeğini değiştirmiyordu. "Bu paket neden bu kadar önemli?"

Uzun, düz saçlarını başının tepesinde dolayıp sıkı bir topuzla toplarken, "Mesele de bu," dedi annem. "Bildirim başka biri tarafından gönderildi. 'Catherine Beatty/ Bu isimde kimseyi tanımıyorum ve hiçbir şey de sipariş etmedim. Fakat bü-dirim, iş için kullandığım e-posta adresime geldi ve paket de bizim adresimize gönderilmiş."

"Gizemli bir paket."

Gözleri ışıldadı. "Sürprizler eğlencelidir."

"Birisi sana örümcekle dolu bir paket veya kesik bir el gön-dermediyse. Belki birisine iğneyi fazla sert batırmışsmdır."

"Belki de iğneyi tam isabetle batırmışımdır ve bana çikolata göndermiştir." Masadan bir kalem çalarak yeni topuzunu sağlamlaştırmak için saçma sapladı. "Lütfen, Zorie. Baban meşgul."

Son cümleyi kısık sesle söyledi. Babam beni yandaki dükkânda görürse çılgına dönerdi.

'Teki. Gideceğim," dedim ama mutlu değildim.

Yaz planlarım, sizi nasıl da ezberlemiş ve sevmiştim.

Elle yazılmış bir RESEPSİYONDA DEĞİLİM. HEMEN DÖNECEĞİM! notunu masanın üstüne bıraktım, kendimi zorla ön kapıdan sabahın aydınlık güneş ışığına çıkmak için zorladım ve kaçınılmaz olana hazırlandım.

2

Mission Caddesi'nin köşesinde yer alan Tavan Arasındaki Oyuncaklar ya da annemin şaka yollu deyişiyle T&A* -babam ona, "Bu komik değil, Joy," bakışım attığında bunu söylemekten vazgeçmişti- kadınlara yönelik ürünler satan bir sex shop'tu. İyi aydınlatılmış ve temiz bir dükkândı. Şehrin diğer ucundaki, pencereleri boyayla kaplı ve sabaha karşı üçte tüylü kelepçelere ihtiyaç duyma ihtimalinize karşı yirmi dört saat açık olan Aşk Roketi gibi bakımsız değüdi, aynca ürkütücü tiplerle dolu olmazdı.

Tavan Arasındaki Oyuncaklar, sahiplerinin her ay değiştirdiği, temalı bir vitrine sahipti. Bu aym teması ormandı ve parlak, kauçuk dildo' ların seçilmiş bir koleksiyonu, şapkalı mantarlar gibi sahte çimenlerin üzerinde yükseliyordu. Hatta bir tanesinin yanına bir sincap figürü bile yerleştirilmişti. Tanıdı-* (Ing.) Tits and ass: Kadınların memelerinin ve kalçalarının, televizyon programlan, filmler ve sahne şovlan kastedilerek umumi olarak sergilenmesi anlamında kullanılıyor, (ç.n.)

ğım pek çok kişinin bu vitrini düzenli olarak gördüğü gerçeği bir yana, okulda bazı insanların korkunç, alaycı yorumlarına katlanmak zorunda kalmasaydım bu komik bile sayılabilirdi.

Birbiriyle çekişen işyerlerimiz ve yakındaki evlerimiz ; yerel butikler, organik restoranlar ve sanat atölyeleriyle dolu, kenarlarında sıra sıra ağaçlar olan bir alışveriş caddesinin sonunda bulunuyordu. Çıkmaz sokağımızın büyük kısmı, bizimki gibi bölümlere ayrılarak apartman dairelerine dönüştürülmüş eski Viktoryen tarzı evleri kapsıyordu. Satılık seks ürünleri bulmayı bekleyeceğiniz bir yer sayılmazdı yani.

Babam "evlilikle ilgili yardımcılar" satan bir yerin "genç bir kıza uygun olmadığım" söylerdi. Sex shop'un sahibi iki kadın, babanım göz kamaştırıcı gülümsemesine düzenli aralıklarla gölge düşürürdü. Babam bir McCoy'sa, o kadınlar Hat-field'lardı/ Babam Burr'sa, onlar Hamilton'dı.~
Komşularımız düşmandı ve biz Mackenzielerle bir araya gelmezdik. Ah hayır,

bunu yapmazdık.

Annemin eskiden Mackenzielerle arası iyiydi, o yüzden de bu konuda babama yalnızca bir dereceye kadar katılıyordu. Peki ya ben? Ben arada kalmıştım. Tüm bu durum beni aşın strese sokuyordu. Bu iş benim için çok karmaşıktı. Çok, çok karmaşıktı.

Aceleyle sex shop'a girdiğimde, pembe duvarlar ve sentetik silikon kokusu etrafımı sardı. Daha öğlen olmamıştı ve içeride ürünlere göz gezdiren sadece iki müşteri olması rahatla-* 19. yüzyılın sonlarında yaşamış, birbirine düşman Amerikalı iki aileye atıfta bulunuluyor, (ç.n.)

** Amerika'nın üçüncü başkan yardımcısı Aaron Burr ile Amerika'nın ilk Hazine Müsteşarı ve mali sisteminin kurucusu Alexander Hamilton arasındaki düelloyla sonuçlanan rekabete gönderme yapılıyor, (ç.n.)

tıcıydı. Gözlerimi teşhir reyonundaki deri binici kırbacından ayırıp doğruca dükkânın ortasında duran ve kırklı yaşlarının başlarında iki kadının arkasında sohbet ettiği tezgâha doğru ilerledim. Şimdi düşman hatlarının arkasındaydım. Umarım vurulmam.

Omuz hizasında, koyu renk saçlı bir kadın küçük bir karton paketi tezgâha kaldırırken, "Alice Cooper değildi," dedi. "Kızıl saçlı talk shozv sunucusuyla evlenen adamdı. Kadirim adım unuttum. Osbourne."

Yarımda duran, yeşil gözlü ve açık tenli kadm tezgâha yaslandı ve yoğun çilli burnunu kaşıdı. "Ozzy mi?" dedi Amerikan ve İskoç karışımı hoş bir aksanla. "Sanmıyorum."

"Bir kapkekine iddiaya varım." Kahverengi gözleri tezgâhın üstünden benimkilerle buluştu. Uzun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Zorie! Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Merhaba, Sunny," dedikten sonra çilli eşini selamladım. "Mac."

Taktığım retro tarzda, mavi renk kedi gözü çerçeveli gözlüğü onaylayarak, "Tatlı gözlük," dedi Sunny.

Hepsi farklı tarzda ve renkte bir düzine gözlüğüm daha vardı. Onları bir mağazadan çevrimiçi olarak çok ucuza alır, ardından giysilerimle eşleştirirdim.

Aşın parlak rujlara ve ekoseli her şeye düşkünlüğümün yam sıra, havalı gözlükler benim olayımdı. İnek olsam da şık bir inektim.

"Teşekkürler," dedim ona içtenlikle. Babamın bu kadınlarla savaşması beni tekrardan üzdü. Kısa bir süre öncesine kadar onlar ikinci ailem gibiydi.

Çıkmaz sokağın hemen karşısında yaşayan Sunny ve Jane

"Mac" Mackenzie[7]yi tanıdığım süre boyunca, yam mahalleye taşındığımızdan beri, kendilerine Sunny ve Mac diye hitap etmemde ısrarcı olmuşlardı. Böylece konu kapanmıştı. İsimlerine bayan, hanım veya başka sıfatlar eklememi istemiyorlardı. İsimler ve giysiler söz konusu olduğunda resmiyetten hoş-lanmazlardı. İkisi de tipik KaliforniyalIydı. Bilirsiniz, sıradan, eski riot grrrV destekçisi, lezbiyen, sex shop sahipleri.

Aralarında gümüş tutamlar olan kırmızı saçlarım yüzünden geriye iterken, "Bize yardım et. Rock Yıldızlarının Şehir Efsaneleri Oyunu'nu oynuyoruz," dedi Mac bana. "Hangi heavy metal yıldızı sahnede bir yarasanın kafasını ısırıp kopardı? Altmışlarda?"

"Yetmişlerde," diye düzeltti Sunny.

Mac şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. "Her neyse. Dinle, Zorie. Onun ya Ozzy Osbourne ya da Alice Cooper olduğunu düşünüyoruz. Hangisi?"

"Şey, gerçekten bilmiyorum," diye cevaplarken bundan vazgeçmelerini umuyordum, böylece almak için geldiğim şeyi isteyip gidebilirdim. İkisi de sanki hiçbir şey değişmemiş, hâlâ her hafta pazar akşam yemeğine geliyormuşum gibi davranıyordu. Sanki babam müşterilerini kaçırdıkları için dükkânlarım bir beysbol sopasıyla yıkmakla tehdit etmemiş ve onlar da babama gidip kendisini becermesini söylememiş gibi. Üstelik tüm bu süre boyunca caddenin karşısında onlarca insan cep-telefonlarıyla olanları kaydetmiyormuş gibi. Kamera görüntüleri bir saat içinde Youtube'a yüklenmişti.

Evet. Eğlenceli zamanlardı. Sadece sokağın karşısında ya* 90'Iarda gücünün zirvesinde olan ve halen alternatif kültürler üzerinde etkisini gösteren bir indie-punk feminist hareket, (ç.n.)

şayan "tuhaf" komşularken bile babam Mackenzielerden hiçbir zaman hoşlanmazdı. Ama geçen sonbaharda sex shop'lan açıldığında ve kliniğimiz dibe

vurmaya başladığında bu hoşlanmama çok daha güçlü bir şeye dönüştü.

Ama eğer Sunny ve Mac hâlâ her şey normalmiş gibi davranmak istiyorsa, öyle olsun. Beni buradan daha hızlı çıkarması için bu oyunu oynayacaktım. "Alice Cooper'dır belki?" diye cevapladım.

"Mümkün değil. Ozzy Osbourne'dü," dedi Sunny kendinden emin bir şekilde. Tezgâhm üstündeki paketi bir maket bıçağıyla keserek açtı. "Cevabı kontrol etsene, Mac."

"Telefonumun şarjı bitti."

Sunny diliyle bir cıkcıklama sesi çıkardı. "Kesin öyledir. Sadece iddiayı kaybetmek istemiyorsun."

"Lennon cevabı biliyordur."

Midem kasüdı. Buraya gelmek istemememin bir sürü sebebi vardı. Dildo ormam olması. Tanıdığım birileri tarafından görülme korkusu. Babamın, tezgâhm arkasmda şakalaşan iki kadına karşı sonu gelmeyen düşmanlığı. Fakat görünmez olabilmeyi dilememin asıl sebebi, ara sıra depodan çıkıp gelen on yedi yaşındaki çocuktu.

Lennon Mackenzie.

Monster tişörtü. Siyah kot pantolon. Dizlerine kadar uzanan, bağcıklı siyah botlar. Tamamı yana taranmış siyah, perçemli saçları her nasılsa aynı anda hem dağınıktı hem de kusursuzca havaya dikilmişti.

Karanlık köşelerde gizlenerek dünyayı yok etmeyi planlayan şeytani bir anime karakteri gerçek dünyada hayat bulacak

olsaydı, Lennon'a çok benzerdi. Tüm garip ve ölümü çağrıştıran işler için adeta bir poster çocuğuydu. Aynca okul yemekhanesinde diğer ayaktakırruyla birlikte yemek istemememin esas sebebiydi.

Kapağına zombi serpiştirilmiş bir çizgi romanı sağ elinde tutarken diğer kolunun altına küçük ve ne olduğu belirsiz bir şey sıkıştırmıştı. Mavi ekoseli eteğime göz attıktan sonra bakışları yukarı doğru kayıp yüzüme odaklandı. Gevşek duruşu derhal gergin ve katı bir hal aldı. Koyu renkli gözleri benimkilerle

buluştuğunda halihazırda bildiğim şeyi açıkça pekiştirmişti. Biz arkadaş değiliz.

İşin aslı, eskiden arkadaştık. İyi arkadaştık. Tamam, en iyi arkadaştık. Birçok ortak dersimiz vardı ve aym sokakta karşılıklı evlerde oturduğumuz için okuldan sonra da takılırdık. Eskiden -biz daha küçükken- bisikletlerimize binip bir şehir parkına giderdik. Liseye geçtiğimizde bu günlük bisiklet turları yerini günlük yürüyüşlere bırakmıştı. Beyaz Sibirya kurdum Andromeda'yla birlikte Mission Caddesindeki yerel kahve dükkânımız Jitterbug'a gidiyor, oradan da Körfez civarına ilerleyerek gece geç saatlere kadar takılıyorduk. Lennon bana Medusa derdi (koyu renkli, ele avuca sığmaz saç buklelerim yüzünden) ve ben de ona Grim derdim (gotik hayranlığı yüzünden). Her zaman beraberdik. Ayrılmaz arkadaşlardık.

Ta ki geçen sene her şey değişene dek.

Cesaretimi toplarken gözlüğümü düzelttim, yüzüme medeni bir gülümseme kondurarak, "Merhaba," dedim.

Buna karşılık olarak çenesini yukarı kaldırdı. Aldığım tek cevap bu oldu. Eskiden bana sırlarım paylaşacak kadar güve-

nirdi, oysa şimdi sözlü bir selamlamaya bile layık değildim. Bir noktada bunun beni artık incitmeyeceğini zannederdim ama acı her zamanki kadar keskindi.

Yeni plan: Ona tek kelime daha etme. Varlığının farkında olduğunu belli etme.

Sunny, "Bebeğim," dedi Lennon'a seks yağma benzeyen bir paketi açarken. "Hangi rock yıldızı bir yarasanın kafasını ısırıp kopardı? Daha az bilgili olan diğer annen onun Alice Cooper olduğunu düşünüyor."

Mac alınmış numarası yaparak beni işaret etti. "Hey, Zorie de aynı fikirde!"

"Yanılıyor," dedi Lennon. Ses tonu sanki derin, karanlık bir kuyunun içinden konuşuyormuşçasma düzensiz ve anlaşılmazdı. LennonTa ilgili beni deli eden bir başka şey de buydu. Yalnızca iyi bir sesi yoktu; çekici bir sesi vardı. Güçlü, güvenli ve tok bir sesti, aynca inşam rahatsız edecek kadar da seksiydi. Sesi kötücül bir karakterin dublaj sanatçısını veya şeytani bir radyo spikerini andırıyordu. Tüylerimin hızla ürpermesine sebep oluyordu ve üzerimde hâlâ böyle bir etkisinin olması beni kızdırıyordu.

"Ozzy Osboume'dü," diye bizi bilgilendirdi.

"Hah! Sana söyledim," dedi Sunny, Mac'e, zafer kazanmış bir havayla.

"Sadece birini seçmiştim," dedim Lennon'a, niyetlendiğimden biraz daha sinirli bir şekilde.

Kulağa sıkılmış gelen bir sesle, "Eh, yanlış olanı seçmişsin," dedi.

Hakarete uğramıştım. "Ne zamandan beri rock müziğinde

yarasaların istismar edilmesi konusunda uzman olmam gerekiyor?"

Bu onun karakterine daha uygundu.

Ustaca dağıtılmış saçını parmağının ucuyla gözünden uzaklaştırırken, "Bu ezoterik bir bilgi değil/' dedi. "Popüler kültür."

"Doğru. Seçtiğim üniversiteye girebilmek için bilmeye ihtiyaç duyacağım hayati bir bilgi. Eminim üniversite sınavlarında bu soruyu hatırlayacağım."

"Hayat, üniversite sınavlarından fazlasıdır."

"En azından benim arkadaşlarım var," dedim.

"Eğer Reagan ve grubunun geri kalanım gerçek arkadaşların zannediyorsan acı bir şekilde yanılıyorsun."

"Aman Tanrım, siz ikiniz," diye mırıldandı Surtny. "Kendinize baş başa kalabileceğiniz bir oda bulun."

Yüzümü bir sıcaklık kapladı.

Bu, senden gizlice hoşlanıyorum kavgası değildi. Senden gizlice nefret ediyorum kavgasıydı. Elbette dudaklarının, saçlarının ve bariton sesinin far kındaydım... Üstelik kör de değildim. Lennon çekici biriydi. Fakat eski arkadaşlığımızın kıl payı kontrolden çıkması riskini göze aldığımız tek sefer -Büyük Deney olarak bahsettiğimiz bir zaman dilimi- benim neyin ters gittiğini düşünerek okula dönüş dansmda hüngür hüngür ağlamamla sonuçlanmıştı.

Sebebini asla öğrenememiştim. Ama oldukça iyi bir tahminim vardı.

Annesine sanki, "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" derce-sine uzun bir bakış attıktan sonra Mac'le konuşmak için dön-

dü. "Ozzy'nin yarasa hikâyesi abartıldı. Dinleyicilerden biri sahneye ölü bir yarasa fırlattı ve Ozzy onun plastik olduğunu sandı. Kafasını ısırıp kopardığında tamamen şok oldu. Konserden sonra kuduz aşısı olması için hastaneye götürüldü."

Sunny kalçasını Mac'e hafifçe dokundurdu. "Önemli değil. Ben hâlâ haklıyım ve sen bana hâlâ bir kapkek borçlusun. Hin-distancevizli. Bu sabah kahvaltıyı atladığımız için onu şimdi yiyeceğim. Geç kahvaltı olarak."

" Aslında iyi fikir," dedi Mac. "Zorie, sen de ister misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Mac, Lennon'a döndü. "Bebek, bebeğim," dedi ikna edici, neşeli bir sesle. "Rica etsem, firma gider misin?"

"Anne, anneciğim. Otuz dakika sonra işte olmam gerekiyor," diye itiraz etti Lennon. Bana karşı inanılmaz soğuk davrandıktan kısa bir süre sonra ebeveynlerine sıcak davranabilmesinden nefret ettim. Elindeki kitabı tezgâha koyduğunda dirseğinin içinde nazikçe tuttuğu şeyi gördüm: Yaklaşık olarak ön kolumun uzunluğunda kırmızı sakallı bir komodo ejderi. Hayvanın minik ön kollarının etrafım saran, siyah deriden yapılma kayış takımına bağlı bir tasması vardı. "Gitmeden önce Ryuk'u evine geri koymalıyım."

Lennon sürüngenlere takıntılıydı çünkü neden olmasındı. Odasmda bir duvarı tamamen onlarla kaplıydı: yılanlar, kertenkeleler ve sürüngen olmayan tek evcil hayvanı tarantula. Mission Caddesinde, diğer kafa dengi yılan tutkunlarıyla birlikte bu tüyler ürpertici ilgisini deneyimleyebileceği bir sürüngen dükkânında yarı zamanlı olarak çalışıyordu.

Mac tezgâhın üzerinden elini uzatıp kertenkelenin pullu

başını kaşıdı ve çocuksu bir sesle mırıldandı. "Tamam. Sen kazandın, Ryuk. Ah canım, kayış takımından çıkıyorsun."

Lennon sakallı ejderi mangasının üstüne koydu. Ryuk kaçmaya çalışırken az kalsın tezgâhtan düşüyordu. Lennon kasvetli bir tavırla, "Bu yöntemin işe

yaramaz," diye kertenkeleyi bilgilendirdi. "Kendini öldüreceksen, sürüngen vitaminlerinden aşırı dozda aldıktan sonra atlaman daha iyi olur."

"Lennon," diye hafifçe azarladı Sunny.

Karanlık bir gülümseme Lennon'ın dolgun dudaklarını belü belirsiz kıvırdı. "Üzgünüm, anne."

Biz daha küçükken okuldakiler ona acımasızca sataşırdı. Hangi annenin hangisi olduğunu nereden anlıyorsun? Lennon, Sunny'ye anne, Mac'e ise anneciğim derdi. Onu doğuran Mac olduğu halde, iki kadının da Lennon'ın gözünde farkı yoktu.

Sunny ağzını büzüştürdükten sonra yeniden gülümsedi. Lennon affedilmişti. Ebeveynleri onu her şey için affederdi. Lennon onları hak etmiyordu.

"Ee, Zorie. Seni buraya getiren nedir, hayatım?" dedi Mac bana. Lennon kertenkelesinin minik kayış takımını düzeltiyordu.

Sohbet ederken onun sırtıyla konuşmamak için yan tarafına doğru bir adım atmak zorunda kaldım. Ne zaman bu kadar mantıkdışı bir ölçüde uzamıştı? "Annem bir kargo paketini anyor."

Mac'in gözleri Sunny'ye yöneldi. İki kadın arasında güç algılanan ama keskin bir tepki oluştu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum kuşkuyla.

Sunny boğazını temizledi. "Yok, hayatım." Bir anlığına ka-

rarsızlıkla tereddüt etti. "Bir paket aldık, evet," diyerek tezgâhın altına uzandı, kahverengi bir posta zarfını çıkarıp özür dileyen bir tavırla bana verdi. "Onu yanlışlıkla açtım. Fakat annenin postasını okumadım. Adresi ne yazık ki yırtıp açtıktan sonra fark ettim."

"Önemli değil," dedim. Bu daha önce de yaşandığında babamın tepesi fena atmıştı ama annem umursamayacaktı. Ne var ki, Mac şu anda son derece rahatsız görünüyordu. Lennon bile her zamankinden daha mesafeli gibiydi, nispeten soğuk enerjisi buz kesmişti. Kafamın içinde uyan çanlan çalıyordu.

"Tamam, şey, ben geri dönmeliyim," diyerek bir terslik olduğu dikkatimi çekmemiş gibi davrandım.

"Joy'a sevgilerimizi ilet," dedi Mac. "Annen bir kahve içmek isteyecek olursa..." Sesi canlılığım yitirdi ve bana gergince gülümsedi. "Eh, bizi nerede bulacağım biliyor."

Sunny başıyla onayladı. "Sen de. Kendini özletme."

Şimdi ben rahatsız hissediyordum. Demek istediğim, bu dükkânda katlanmak zorunda kaldığım utanç yüzünden her zaman hissettiğimden daha fazla.

"Tabii. Bunun için teşekkürler." Onaylamak için paketi kaldırarak dükkândan çıkmak üzere döndüm ve kasamn yarımda duran bir teşhir modelini, dev bir mavi vibratörü neredeyse deviriyordum. Neye dokunduğumu tam olarak fark etmeden önce, yalpalayan plastik parçasını sabitlemek için içgüdüsel olarak elimi uzattım. Yüce Tanrım.

Lennon'ın bir yelpaze gibi uzanan kirpiklerinin altındaki siyah gözleri yere döndü ve yüzünü oradan kaldırmadı.

Dışarı çıkmak zorundaydım. Derhal.

Uzun adımlarla dükkândan ayrılırken az kalsın kendi ayak-

larıma takılıyordum ve tekrar gün ışığına çıktığımda uzun bir soluk verdim. Kliniğe dönmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak resepsiyon masasının arkasına yerleştiğimde gözlerim Mackenzielerin bana verdiği zarfa sabidendi. San Francis-co'daki bir postanedendi ve gerçekten, açıkça Joy Everhart'a gönderilmişti. Postacımn bunu nasıl gözden kaçırdığına emin değildim ama olmuştu işte.

Arka koridoru kontrol edip boş olduğundan emin olduktan sonra zarfın içine gizlice göz attım.

Bir kâğıt parçasında el yazısı bir not ve küçük bir kişisel fotoğraf albümü vardı. İnternetteki reklamlarda gördüğüm fotoğraf albümünün markasım tamdım: Fotoğraflarınızı yük-lüyordunuz ve birkaç gün sonra size basılı bir albüm gönderiyorlardı. Bunun kapağmda süslü bir yazı tipiyle, Bahamalar Seyahatimiz,

yazıyordu.

Albümü açtığımda bir milyon tane güneşli tatil fotoğrafı buldum. Okyanus. Sahil. Şnorkelle yüzen babam. Kolunu bikinili bir kadma dolamış babam.

Bir dakika.

Ne?

Albümü daha hızlı çevirerek benzer fotoğraflar basılmış parlak sayfalara dikkatle baktım. Akşam yemekleri ve tropikal içecekler. Kendine özgü göz kamaştırıcı gülümsemesiyle gülümseyen babam. Fakat anneme değil bir yabancıya gülümsüyordu. Altın bir halhal takan ve uzun takma kirpikleri olan bir yabancıya. Babam kollarım ona dolamıştı, hatta bir fotoğrafta kadirim boynunu öpüyordu.

Tüm bunlar neyin nesiydi? Annemin ölümünden sonra bir

kaçamak mı? Joy'dan önce hayatına girmiş birisi mi? Mektubu çıkardım.

Joy,

Sen beni tanımıyorsun ama ikimiz de kadınız ve bunu görmek isteyeceğini düşündüm. Geçen yaz çıktığımız seyahatimizden fotoğraflar.

İyi şanslar,

Birçoğundan biri

Parmaklarım uyuştu. Geçen yaz mı? Geçen yaz babam buradaydı, klinikte çalışıyordu. Hayır, bir dakika. Bir masaj terapisi konferansı için bir haftalığına Los Angeles'a gitmişti. Ve şaşırtıcı derecede bronz bir ciltle geri dönmüştü... Her öğleden sonra otelin havuz kenarında güneşlenmesinin sonucu olduğunu söylemişti.

"Ah, lanet olsun," diye kendi kendime fısıldadım.

Babamın gizli bir ilişkisi vardı.

m

Kitap Kurdu

- 3
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29

3

Düşünebildiğim tek şey buydu. O akşam annem, Büyükanne Esther'le görüştüğü Oakland'dan döndükten ve arabasıru ödünç almama izin verdikten sonra, astronomi kulübümün aylık toplantısı için Melita Hüls Gözlemevi'nin karanlık oditoryumuna gelmiştim. Bazen teleskoplarımızla çatıya çıkardık ama bu ayki yalnızca bir bilgilendirme toplantısıydı. Bahama-lar fotoğraf albümü yüzünden, yerel kulübümüzün başkanı emekli Berkeley öğretmeni Dr. Viramontes'e hiç dikkatimi vermiyordum. Tavan, kontrol sistemleri sayesinde bize gece gökyüzünü gösteren bir ışık şovuna dönüşmüştü. O da hemen yarandaki kürsüdeydi ve karşısında dikilmiş gruba -çoğu diğer emeklilerden ve benim yaşımdaki birkaç öğrenciden oluşan yirmi-yirmi beş kişiydi- hitap ediyordu. Ne söylediğini dinlemeyi on beş dakika önce bırakmıştım. Perseid meteor yağmurunu izlemek için nereye gideceğimizle ilgili bir şeydi.

Bunun yerine, zihnim babamın o kadını öptüğü fotoğrafa takılmıştı.

Anneme yalan söylemişti. Bana yalan söylemişti.

Üstelik beni de yalan söylemeye mecbur bırakmıştı. Anneme Mackenzielerin bize ait hiçbir posta almadığını söylemiştim çünkü acı çekmesine sebep olacak o saatli bomba paketini ona vermem mümkün değildi. Şu anda keyif ve neşeyle doluyken, beni Reagan'la birlikte kamp gezisine gitmem için cesaretlendirirken olmazdı. Belki hiçbir zaman olmazdı, bilmiyordum. Bu, ailemizi paramparça edecekti.

Hayatım boyunca hiçbir zaman annemi aldatan babamın fotoğraflarım saklayıp saklamama kararını vermek zorunda kaldığım bu türden bir konuma düşmemiştim. Yoksa, annemi birden fazla defa aldatan babamın mı demeliydim? O kadın "birçoklarından biri" derken neyi kastetmişti? Fotoğraflar geçen yaz çekilmişti ve babam hâlâ kendisiyle görüşüyor olsaydı, kadirim onu eşine ispiyonlamak isteyeceğinden kuşkuluydum. Öyleyse üişkileri ne zaman bitmişti ve kaç tane başka kadm vardı? Başka kadm var mıydı?

Acaba babam alternatif sağlık kongrelerinden rasgele aku-punkturcuları mı tavlıyordu?

Hepsi bu şehirden miydi?

İçlerinden herhangi birini tanıyor muydum?

Tüm bu ihtimalleri değerlendirmek beynimi acıtıyordu. Ayrıca durumu daha da garipleştiren şey, fotoğraflardaki yabancı kadının öz anneme çok benzemesiydi. Tabii ki o olmadığı belliydi ve bu yabancı, annemin öldüğü yaştan daha gençti ama ortada olağanüstü bir benzerlik vardı. Ve bu beni çıldırtıyordu.

Babam, ölmüş olan ilk eşine benzeyen biriyle ilişki yaşıyordu. Bu normal değildi.

Ben ne söylüyordum böyle? Kadirim görüntüsünden bağımsız olarak, bununla ilgili hiçbir şey normal değildi. Babanım onu aldattığı gerçeğinden tamamen habersiz olan annemin bu sabahki gülümsemesini hatırladım ve bu midemi yeniden ağnttı.

Tanrıya şükür normal resepsiyon görevlisi öğle vakti gelip yerime geçmişti çünkü babamın gözlerine bakmaya katlanamazdım.

Midem ağnyordu. Kalbim ağrıyordu. Bununla ilgili her şey yanlıştı, yanlıştı, yanlıştı.

Bu da yetmezmiş gibi, Mackenzieler biliyordu. Sunny ve Mac zarfın içindekini görmüştü. Görmüş olmalılardı. Garip davranışlarına ve eğer konuşmaya ihtiyacımız olursa kahve için buluşmakla ilgili ettikleri onca lafa dayanarak bu sonuca varmıştım. Fotoğraf albümüne baktıkları için onlan suçlamam zordu. Eğer zarfı gerçekten yanlışlıkla açtılarsa, eminim sonrasında merak onlan ele geçirmişti. Durum bende de böyle olmuştu.

Büyük hataydı.

Aman Tanrım. Acaba Lennon da biliyor muydu?

"Neyin var?"

Düşüncelerimden aniden sıyrıldım ve toplantının bittiğini fark ettim. Yanımda oturan kahverengi saçlı kız benimle konuşuyordu. Avani Desai'yi, Lennon ve Reagan'ı tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyordum. Yedinci sınıfta, fen dersinde ikimiz de gezegenlerle ilgili bir smavda tam not aldığımızda astronomi

sayesinde arkadaşlık kurmuştuk. Avani ve ben,

Reagan'ın evindeki pijama partilerine birlikte gider, Reagan'ın ebeveynleri uyurken biz geç saatlere kadar ayakta kalıp müzik dinler ve dedikodu yapardık. Ama ben okulda Reagan'ın peşinden gidip elitlerle avluda zaman geçirmeye başladığımda Avani geride kaldı; kendi sosyal konumuyla barışıktı. Her zaman onun özgüvenine gıpta ederdim. Artık Avani'yle gerçekten konuştuğum tek zaman astronomi kulübü toplantılarıydı.

"Bir şeyim yok," dedim ona. Babamın ilişkisiyle ilgili hissettiğim utancın bahsini açmaya niyetim yoktu. "Sadece bir şey düşünüyorum."

"Evet, belli oluyordu," dedi kısa bir gülümsemeyle. Kollarım serigrafiyle Neil deGrasse Tyson'm yüzü ve NEIL BENDEN ÖNCE GELİR* sözü basılmış tişörtünün üstünde kavuşturdu. " Viramontes toplantı boyunca meteor yağmuru planlarım anlatırken sen 'düşünüyordun.'"

Kulüp üyelerinin çoğu sırayla oditoryumdan çıkarken birkaç kişi Dr. Viramontes'in kürsüsünün etrafında geziniyordu. Avani benden bu durumumu açıklamamı bekliyordu. Bu yüzden merakım gidermek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Reagan'la birlikte bir kamp gezisine davet edildim," dedim.

Gözlerinin sevinçle parlaması beni şaşırttı. "Aa, o geziyi duydum."

Bir dakika, o biliyordu ama ben bilmiyor muydum? Hem Avani ne zamandan beri Reagan'la yeniden konuşmaya başlamıştı?

"Brett Seager'm bununla ilgili konuşmasına kulak misafiri oldum," diye heyecanla açıkladı. Oditoryum sandalyesinde

* Okunuş itibariyle "önümde diz çök" anlamına gelen "kneel before me" ifadesine gönderme yapan bir kelime oyunu, (e.n.)

bağdaş kurmuş otururken benimle yüz yüze gelmek için yarı döndü. "Birkaç saat önce ablasıyla birlikte eczanedeydi."

"Ne?" Şimdi ilgimi çekmişti. İlgimi çok çekmişti.

Çabucak başıyla onayladı. "Kasa sırasmda onun arkasın-daydım. Telefonda biriyle konuşuyor, okuldan başka kişilerle King's Ormanı'mn yakınlarında kamp yapmaya gideceğini söylüyordu. Reagan'mki dışmda söylediği hiçbir ismi anlamadım. Telefonda konuştuğu kişi her kimse, onu kendisiyle birlikte gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu."

Brett Seager, okulumuzun küçük çaplı şöhretiydi. Ailesinin tonla parası yoktu ama her nasılsa Brett her zaman serbest paraşüt gibi aktiviteler yapar, havalı konserlerde kulise girer ya da zengin bir arkadaşının evinin çatısından milyon dolarlık havuzuna atlardı. Fakat gözü kara bir parti çocuğundan ibaret değildi. Jack Kerouac, Allen Ginsberg gibi tüm Amerikan Beat Kuşağı şairlerini* okurdu. Tanıdığım çoğu erkek, kitapçının ne olduğunu bile bilmezdi.

Yani evet, çekici ve popülerdi ama Brett'te bundan fazlası vardı. İlkokuldan beri ona karşı bir aşk besliyordum. İlkbahar tatilinde bir partide beni öptüğünden beri küçük bir takıntıya dönüşmüş bir aşk. Tabü ertesi gün bir dargın bir banşık ilişki yaşadığı kız arkadaşına dönmüş olması o sırada benim adıma küçük düşürücü ve üzücü olmuştu. Reagan çöpçatanlık görevine soyunarak beni neşelendirmek için birkaç çocukla tanıştırmıştı. Sanırım hiçbiriyle olmam kısmet değilmiş çünkü onlarla hiç uyuşamamıştım ve bir süre sonra, yazın, Brett ve kız arkadaşı ayrılmıştı.

* 1950'li ve 60'lı yıllarda New York'ta bir araya gelen ve daha sonra bah yakası kardeşliğine dahil olan şairler ve yazarlar grubu, (e.n.)

Burada önemli olan nokta, Avani'nin kulak misafiri olduğu şey doğruysa, Brett'in Reagan'ın kamp gezisine gitme ihtimali olmasıydı. Bu ihtimal, açık havayı çok daha cazip hale getiriyordu.

Aynı zamanda daha fazla paniklememe de sebep oluyordu çünkü Brett, zihinsel gezi planımda hesaba kattığım bir etken değildi. Reagan'ın annesi sadece kızların olacağını söylemişti. Ebeveynlerimin oğlanlarla birlikte bir haftalık, denetimsiz bir kamp gezisine gitmeme izin vermesine imkân yoktu. Babam kafayı yerdi.

Sanırım bu gizli bilgiydi.

"Brett'in gerçekten gideceğini söylediğine emin misin?" diye sordum Avani'ye.

"Evet." Kendini kaslı göstermek için omuzlarını yükseltti ve Brett'in taklidini yaptı. "'Kanka, benimle gelmek zorundasın. O tehlikeli şelaleden atlamam

gerekiyor. Her şeyi Instag-ram'da paylaşabiliriz.'"

Kötü taklidi karşısında homurdandım.

O da omuz silkti. "Sana sadece ne duyduğumu anlaüyo-rum."

"Telefonda kiminle konuşuyordu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Büyük ihtimalle en son kankasıdır. O sürekli arkadaş değiştirir, genellikle ebeveynleri şehir dışında olan ve efsanevi derecede gösterişli partilerinden birini vermeye yetecek kadar büyük bir eve sahip kim varsa onu seçer."

"Sadece hava atıyor," diye savundum. "Aslında öyle biri değil."

Avani'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm. Ondan hoşlandığını biliyorum, özellikle de o partiden sonra..."

Keşke ona öpüşme olayım hiç anlatmasaydım. Bir zayıflıkmış gibi geliyordu.

" Neyse, görünüşe göre bu yaz arkadaş listesini genişletiyor. Hatta Katy, iki hafta önce onu Lennon'ın arabasının yolcu koltuğunda gördüğünü söyledi/'

Bir dakika, ne? Lennon ve Brett arkadaş mıydı? Bu kesinlikle bir kıyamet alametiydi. "Bundan şüpheliyim."

"Belki de değildir. Bana kalırsa Lennon, Brett'ten çok daha üstün."

"Bence tam tersini söylemeliydin," dedim bir küçümsemeyle.

"Ve betice Lennon'la aranızda her ne geçtiyse..."

"Avani," diye itiraz ettim. Lennon'la ilgili konuşmaktan hoşlanmıyordum. Avani, Büyük Deney'den habersizdi. O yalnızca okula dönüş dansı için onunla buluşmayı planladığımızı biliyordu. Bunun asla gerçekleşmemesinin sebebini bümi-yordu. Kimse bilmiyordu. Ben bile tam olarak bilmiyordum. Fakat Lennon'ın nedenlerini çözmeye çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Onunla ilgili hiç düşünmemek daha kolaydı.

"Boş ver," dedi. "Konuyu açtığım için üzgünüm. Beni ilgilendirmez."

Ben birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Avani dirseğiyle beni dürttü. "Demek... kampa gideceksin. Ormanda yalnız halde. Belki bu senin için Brett'le ilgili bir fırsattır. Bu gezi ne zaman?"

Daha erken saatlerde Reagan'a mesaj atmıştım ama yalnızca gezinin olacağını onaylamış ve ayrıntıları anlatmak

için bana sonra döneceğini söylemişti. Normalde bu beni deli ederdi ama babamın ilişkisinin fotoğraf albümünü saklama konusunda kafayı yemekle meşguldüm. Keşke ReaganT daha fazla bilgi vermesi için sıkıştırsaydım. Tüm bu Bilinmeyenler ve İhtimaller beni strese sokuyordu.

"Sanırım birkaç gün sonra?" dedim. "ReaganTn bir hafta kalmayı planladığından oldukça eminim."

Avani'nin suratı asıldı. "Meteor yağmuruna denk geliyor. Grupla birlikte hafta sonu gezisine geleceğini umuyordum."

"Hangi grup?"

"Bizim grubumuz. Doğu Körfezi Gök Cisimleri Topluluğu." Alnı kırıştı. "Hiç mi dinlemiyordun?"

Dinlemiyordum.

Avani kaçırdıklarımı açıkladı. "Meteor yağmurunu izlemek için burada, gözlemevinde toplanmak yerine, Dr. Vira-montes kulübü Condor Tepesindeki karanlık gökyüzü alanına bir geziye götürüyor."

Condor Tepesi Eyalet Parkı. Her yıl yapılan Kuzey Kaliforniya Yıldız Partisine evsahipliği yapardı.

"Bölgedeki diğer tüm astronomi kulüpleri gelecek," diye ekledi Avani.

Condor Tepesi, Ölüm Vadisi dışmda, karanlık gökyüzünü görebileceğiniz en yakın korunmuş doğal alandı. Bu, yapay ışık kirliliğinden korunması sayesinde insanların daha fazla yıldız görmesine olanak verdiği anlamına geliyordu. Gökbilimciler karanlık gökyüzü alanlarında, özellikle de yıldız partilerinde büyüleyici fotoğraflar çekerlerdi. Yıldız partileri de, esasmda amatör gökbilimcilerin göksel olayları izlemek için

düzenledikleri gece toplantılarıydı. Burada, gözlemevinde birkaç küçük çaplı yıldız partisine evsahipliği yapmış olduğumuz halde diğer astronomi kulüpleriyle birlikte bu kadar büyük bir etkinlikte hiç bulunmamıştım. Bu muazzam bir olaydı.

Seçeneklerimi tarttım. Bir yandan, içimdeki inek bu yıldız partisine gerçekten katılmak istiyordu. Yani, bir zahmet. Perseid meteor yağmuru yılda yalnız bir kez gerçekleşirdi. Ama diğer yanda Brett Seager vardı.

Dr. Viramontes, arkasında iki tekerlekli bir laptop çantasını sürükleyerek kürsüden indi ve bizi gördüğünde durdu. Gülümsediğinde göz kenarlarının kırışması hoşuma giderdi. "Hanımlar, Condor Tepesi'ndeki kutsal gezimizde bize katılacak mısınız? Büyüleyici fotoğraflar çekeceğiz. Üniversite başvurularınıza eklemeniz için harika olacak, ayrıca orada Gece Gökyüzü Programı'run pek çok önemli üyesinin yanı sıra başka astrofizik profesörleri de bulunacak. Henüz tamamen kesinleşmediği için gruba bunu söylemek istemedim cima Sandra Faber'm katılabileceği bilgisini aldım."

Sandra Faber, Santa Cruz'daki Kaliforniya Üniversitesi'n-de astrofizik dersleri veriyordu. Ulusal Bilim Madalyası'm kazanmıştı. Önemli biriydi. Onun gibi biriyle tanışmak, mezun olduktan sonra astronomi okumak istediğim Standford'a girmeme yardımcı olabilirdi.

Avani heyecanla nefes verdi ve omzumu dürttü. "Artık gelmek zorundasın."

"High Sierra'da bir arkadaşımla kamp yapacaktım," dedim profesöre, içim birdenbire şüpheyle dolmuştu. Neden hiçbir şey kolay olamıyordu?

Dr. Viramontes, omzunun üzerinden sarkan ve ucunda onun yerel Ohlone Kızılderili kabilesinden biri tarafından yapılmış boncuklu bir tokayla bağlanan uzun, gümüş renkli saç örgüsünün yerini değiştirdi. "Çok yazık. Nerede olacaksınız?"

damping yerleşkesiyle ilgili annemin benimle paylaştığı ayrıntıları aktardım.

Dr. Viramontes çenesini kaşıdı. "Sanırım hangisinden bahsettiğini biliyorum, Condor Tepesi'nden fazla uzakta değil." Tekerlekli çantasının ön cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana verdi. Geziyle ilgili bilgi formuydu. Haritayı işaret etti ve bana glamping yerleşkesinin King's Ormanı ve Condor Tepesiyle bağlantılı genel alcınım gösterdi. "Bir araçla otoyoldan gelirsen herhalde bir iki

saat kadar sürer. Belki uğrayabilirsin. Üç gece orada olacağız."

"Benimle orada buluşabilirsin," dedi Av ani teşvik ederek.

"Ulaşım işini nasıl halledeceğimden emin değilim ama kesinlikle bunu araştıracağım," dedim profesöre, kâğıdı katlarken.

"Gelirsen seviniriz. Kararım bana bildir." İki parmağını alnına kaldırdı ve bana hafif bir selam verdikten soma bu akşam eve giderken dikkatli olmamızı hatırlattı.

Profesör yürüyüp uzaklaşırken, "Geliyorsun, değil mi?" diye heyecanla fısıldadı Avani.

Zihnim gergindi. Midem de öyle. "Tamım, bunu gerçekten istiyorum."

"Öyleyse gel," dedi. "Benimle Condor Tepesi'nde buluş. Geleceğine söz ver, Zorie."

"Deneyeceğim," derken tamamen emin olmasam da umutluydum.

"Bekle bizi yıldız partisi," dedi bana ve bir an için aramızın eskisi gibi olduğunu hissettim.

Fakat oditoryumdan ayrıldıktan ve Avani benimle birlikte otoparka yürüdükten sonra evde beni neyin beklediğini hatırladım.

Endişeyi uzaklaştırıp tepedeki gözlemevinden ayrılarak şehre inerken, araba yolculuğunun tadım çıkarmaya odaklandım. Mükemmel bir yaz akşamıydı ve yıldızlar gökyüzünü kaplıyordu. Benim yıldızlarım. Beyaz ışığın her parıltı anı bana aitti. Harikuladelerdi. Şehir sessiz ve karanlıktı. Ve ben iyiydim.

Aslında değildim.

Normalde, biraz eski olmasına ve hafifçe paçuli* kokmasına rağmen annemin arabasını sürmeyi severdim. Stereo, basları kuvvetli hoparlörleri vardı ve uzakta San Francisco'nun ışıklan parıldarken, otoyol ile koyu mavi su arasındaki yolda ilerleyerek eve dönüşte uzun yolu seçmenin tadım çıkanyor-dum. Arada sırada markete gitmek dışmda araba sürdüğüm tek zaman buydu. Ama... durun bir dakika. En azından, beni klasik spor arabalarının yanma yaklaştırmayan

babamın aksine annem, bana sedanını sürmeme izin verecek kadar güveniyordu. Bunun değeri çok büyüktü.

Fakat şu anda mektuptaki "birçoklarından biri" satırını düşünmeyi kesemiyordum ve babamın diğer kadınları aptal arabasıyla gezdirip gezdirmediğini merak ediyordum. Başka kaç kadm olmuştu? Tamamen Pırlanta Dan haline büründüğünde biraz sahte ve yapay olsa bile, daima babamın edep* Kekik, lavanta, nane gibi otlarla aynı aileden olan, aromatik bir bitki, (e.n.)

li biri olduğunu düşünürdüm ama şimdi onu kollarında iki kıvrımlı kadınla, Hugh Hefner* gibi giyinmiş olarak kafamda canlandırıyordum.

Bu da bende kusma isteği uyandırıyordu.

Çıkmaz sokağımıza saparken cılız palmiye ağaçlarının karanlık siluetleri beni karşıladı. Arabayı binamızın yarımdaki dar araç yolunda babamm Corvette'inin arkasına park ettim. Klinik karanlık olduğuna göre kimse geç saatlere dek çalışmıyordu. İsteksizce, bitişikteki evin basamaklarım çıktım ve dikkatle dairemizin kapışım açtım.

Beyaz bir tüy yumağı beni karşılamak için açık oturma odasından yanıma geldi. Andromeda yaşlanıyordu ama hâlâ tatil ve güzeldi. Bu Sibirya kurdunun çift renkli, kahverengi ve mavi gözlerine kimse karşı koyamazdı. Parmaklarımı tasmasının altına soktum ve onu güzelce kaşırken kafasının tepesini öptüm.

"Merhaba, tatlım," dedi annem. Kanepede bir battaniyenin altında uzanmış, loş bir lambanın altında dergi okurken sesi kısılmış televizyon arka planda bir reklam gösteriyordu. "Astronomi kulübü nasıldı?"

"İyi." Ona araba anahtarlarım verdim. "Babam nerede?"

Karanlık bir şekli seçtiğim mutfak balkonunu başıyla işaret etti. "Telefonda."

Babamm sesini duyduğumda midem düğümlendi, fazla alçak sesle konuştuğundan ne söylediğim anlamıyordum. Her zaman telefonda konuşuyor olurdu ve bu telefon konuşmaları genellikle babam uzaklaştıktan soma kapalı kapıların arkasın* Playboy dergisinin kurucusu, (e.n.)

da yapılırdı. Onun yalnızca nazik davrandığını varsayardım çünkü annemin insanların herkesin önünde ceptelefonunda konuşmasıyla ilgili tutucu bir tavrı

vardı.

Hattın diğer ucunda kimin olduğunu merak ediyordum.

Annem dergi sayfalarını çevirirken, endişemi fark etmemesini umarak Dr. Viramontes'in yıldız partisi davetini kısaca anlattım. Bana hı hı diye karşılık verirken dikkati tamamen dağınıktı. Onun balkon kapışma göz attığım gördüm ve alnının ortasmda küçük bir çizgi belirdi.

Belki de bu benim hayal gücümdü.

Babamın yarımda ikna edici bir şekilde gülümseyemeye-ceğim kesindi, bu yüzden yorgunluk bahanesiyle Joy'a iyi geceler öpücüğü verdim ve Andromeda hemen arkamdan gelirken üst kata kaçtım.

Yatak odam, tavan arasından dönüştürülmüştü. Ebeveynlerimin büyük yatak odası alt katta olduğundan üst kat tamamen bana aitti. Yalnızca ben, duşu olmayan eski bir banyo ve kliniğin eşyalarıyla dolup taşan bir depo odası vardı.

Odamın çocukluğumdan beri fazla değişmemiş olması utanç vericiydi. Tavan hâlâ, takımyıldızlara benzesin diye titizlikle yerleştirilmiş, karanlıkta parlayan yıldızlarla kaplıydı; gerçi "parlaklıkları" yıllar önce tükenmişti. Pegasus, küçük bir deprem sırasında bacağım oluşturan yıldızlan kaybetmişti. Son birkaç yıldır odaya yaptığım dekoratif eklemeler yalnızca büyük boy, el yapımı duvar takvimleri veya "ayrıntılı planlar" -yılın her mevsimi için bir tane hazırlar, hepsini sistemli olarak renklerle kodlardım- ve galaksi fotoğrafları olmuştu. En güzel fotoğrafları bastırıp çerçeveletmiştim. Orion Nebula'm özel-

likle güzeldi. Onu gözlemevinde Dr. Viramontes'ten ödünç aldığım özel bir ekvatoryal teleskop kundağıyla çekmiştim ve mor ışıltısını bir düzenleme yazılımıyla ayarlamıştım.

Kapımı kilitledikten sonra çerçeveli yıldız haritalarının yanından geçtim ve çalışma masamın üzerinde asılı duran hareketli bir güneş sisteminin altında eğildim. Fotoğraf albümünü daha önce çalışma masasının derin bir çekmecesine saklamıştım. Tekrar kontrol ettiğimde hâlâ orada, kareli planlama defter yığını ile fosforlu ve jel mürekkepli kalemlerin, desenli bant rulolarından bir gökkuşağı kutusunun altındaydı. Ebeveynlerim eşyalarıma dokunmazdı, hepsi dikkatle düzenlenmişti, o halde neden bu kadar endişeli olduğumdan emin değildim. Sanırım kendimi suçlu hissediyordum.

En iyisi bunu düşünmemekti. "Ne yapacağımı bulana dek bu bizim küçük sırrımız olacak," dedim Andromeda'ya. Yatağıma atlayıp bir top şeklinde kıvrıldı. Mükemmel bir sırdaştı.

Odamdaki tek pencerenin çıkmaz sokağa bakan bir Fransız balkonu vardı. Dışarıda durabilmeme yetecek kadar yeri yoktu ama NASA'da yönetici pozisyonuna gelen ilk kadının ismini verdiğim Nancy Grace Roman teleskobum için yeterince genişti. Balkon kapılarını açtım ve teleskobu siyah taşıma çantasından çıkarıp yerleştirdim. Halihazırda iki teleskobum vardı: bu ve daha küçük, portatif bir modeldi. Portatif olanı fazla kullanmazdım ama şimdi onu Condor Tepesi'ndeki yıldız partisine götürmenin hayalini kuruyordum.

Acaba hem kampa hem de meteor yağmuru partisine katılabilir miyim, diye merak ediyordum.

Çok fazla planlama gerektirecekti.

Reagan'a çabuk bir mesaj yazıverdim: Şu glcımping gezisin-

den biraz bahsetsene. Kimler gidiyor? Arabayı sen mi kullanacaksın? Hangi gün yola çıkılacak?

Neredeyse arımda cevap verdi: Sakin ol. Yataktayım. Aşırı yorgunum. Yar m öğleden sonra kamp malzemeleri seçmek için benimle gelmek ister misin? O zaman bununla ilgili konuşabiliriz.

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Rahatlamıştım çünkü onun peşine takılmamı hoş karşılıyor gibiydi. Hayal kınklığma uğramıştım çünkü ben yapacaklanmı çok önceden planlamaya ihtiyaç duyan biri olmama rağmen Reagan her şeyi doğaçlama yapardı. Bana her zaman rahatlamam ve spontaneliği benimsemem gerektiğini söylerdi.

Spontanelik bana kurdeşen döktürürdü.

Gerçek anlamda.

Kronik ürtikerim vardı. Bu, kronik kurdeşenin süslü bir ismiydi. Belli bir sebebe bağlı olmadığından, doktorlar onun tam olarak neden, ne zaman ve ne kadar süreliğine ortaya çıktığını kesin olarak saptayamıyordu. Bazen belli gıdalan yediğimde, aleıjen bir şeye dokunduğumda, özellikle de

aşın endişelendiğimde kaşındıran, soluk kırmızı yumrular dirseklerimin içinde ve kamımın üstünde belirirdi. Sakinleşip bir antihistamin* içmezsem günler, hatta haftalar boyunca geniş izler halinde yayılırlardı. Aylardır döküntüm olmamıştı ama babamm bu olayının ve Reagan'm ortak etkisiyle kaşıntının yaklaştığını şimdiden hissedebiliyordum.

Reagan'm mesajma cevap yazıp yarınki buluşmamızın ayrıntılarını sordum. Ardından teleskobumun parçalarım birleştirdim ve üçayağı balkonun açık kapılarının ortasma kurdum.

Ayaklığı ayarlarken balkon korkuluğunun üstünden bakıp

* Alerji tedavisinde kullanılan ilaçlar, (e.n.)

çıkmaz sokağa göz gezdirdim. Buradan, yukarıdan bakınca sokağımız büyük bir yağmur damlasına benziyordu, ortası herkese açık bir düzine park yeriyle doluydu. Gece vakti çoğunlukla boş olduklarından sokağın diğer tarafını oldukça net bir şekilde görebiliyordum, o sırada Lennon[7] ın arabasını fark ettim. Gözden kaçırmak zordu. Bir cenaze arabasını andıran hantal, siyah renkli, 1950'lerden kalma bir Chevy kullanıyordu. Arabanın arkasındaki sivri kanatçıkları, tabutları veya Lennon oraya hangi adi nesneyi koyuyorsa onu taşımak için yukarı kaldırılan bir bagaj kapağım koruyordu. Şu anda, sokakta evimizin hemen karşındaki açık mavi renkli, iki katlı evin -Mackenzielerin evi- önüne park edilmişti.

Lennon[7] m ne zaman komik, inek komşu çocuktan korku bağımlısı, siyahlı çocuğa dönüştüğünü tam olarak bilemiyordum ama sanırım o her zaman biraz tuhaftı. Bunun bir kısmı yetiştirilme tarzından kaynaklanıyor olabilirdi. Eskiden Mac'le çıkan biyolojik babası Adam Ahmed, Körfez Bölgesi[7] n-de 90[7]larda punktaki büyük canlanma sırasında popüler olan radikal bir San Francisco punk grubunun eski gitaristiydi. Annesi üç yaşındaki Lennon[7]1, babasının Green Day'in alt grubu olarak sahne aldığı turneye götürmüştü.

Yani evet, Lennon her zaman normal denilen bir yaşam sürmemişti ama her zaman normal görünmüştü.

Ta ki lise üçüncü sınıfa kadar. Okula dönüş dansının akşamından sonra günlerce konuşmamıştık. Okuldan sonra kahve almak için Jitterbug'a yürümeyi bırakmıştık. Gece yürüyüşlerini bırakmıştık. Haftalar geçmişti. Onu ara sıra

okulda görüyordum ama kısa etkileşimlerimiz gergin geçiyordu.
Başka insanlarla takılmaya başlamıştı.

Mackenzielerin evinin köşesindeki bir pencereden altın renginde bir ışık parlıyordu. Lennon'ın odasıydı. Orayı iyi bilirdim. Gece geç saatlerde, mahallede Andromeda'yla birlikte yürüyüş yapmak için evden sıvışmadan önce pencerelerimizden birbirimize işaret verirdik.

Detaylı rotalar yarattığımız ve onları isimlendirdiğimiz bir oyun geliştirmiştik. Lennon hepsini çizerdi; sokaklara ve minik çizimlere düzgün el yazısıyla isimler yazardı. Çocukluğumuzdan beri haritalar çiziyordu. Bazıları okuduğu kitaplara dayanan hayali haritalardı; Orta Dtinya'yı yaklaşık yirmi kez yeniden çizmişti. Bazıları da Melita Hills'in haritalarıydı. Aslında arkadaşlığımız böyle başlamıştı. Ben Melita Hills'e yeni taşınmıştım ve burayı iyi tanımıyordum, bu yüzden bana Mission Caddesi bölgesinin bir mahalle haritasını yapmıştı. Geçen seneki doğum günümde bana, Körfez'in etrafında kıvrılan bisiklet yolu boyunca yayılan, gece geç saatlerdeki yürüyüş rotamızı dahil eden daha geniş ve güncellenmiş bir harita vermişti. Bu haritada komik küçük çizimler, önemli saydığımız tüm ilgi alanlarımız ve uydurduğu sembollerin açıklama yazısı vardı.

Şu anda babamın aptal fotoğraf albümünü sakladığım aynı çekmecenin dibinde ters çevrilmiş biçimde duruyordu. Biz konuşmayı kestikten sonra onu atmak istemiştim ama kendimi buna ikna edememiştim çünkü çizdiği o yürüyüş rotası vardı ya; orası Büyük Deney'in başladığı yerdi.

Bir yürüyüşün kalp kırıklığına neden olabileceğini kim bilirdi?

Meraktan, düşük kuvvetli merceği taktım ve kurduğum

teleskobu tereddütle Mackenzielerin iki katlı evine yönelttim. Sadece hızlıca göz atmak için. Komşularımı her zaman gözetlediğim yoktu. Çabucak Lennon'ın odasma odaklandım. Boştu. Tann'ya şükür. Bir ayarlamadan sonra dağınık yatağını ve onun hemen arkasındaki sürüngen teraryumlarım görebiliyordum. Onun odasında olduğum son seferde yalmzca iki teraryum vardı ama şimdi raflarda duran en az altı teraryum ve bir tane büyük, zemine yerleştirilen modelden olduğunu görüyordum. Odası kahrolası bir vahşi ormana dönmüştü.

Odanın geri kalanım inceledim. Bir televizyonu ve kaplarından çıkarılıp tehlikeli bir dengede istiflenmiş milyon tane DVD[7]si vardı. Büyük ihtimalle hepsi korku

filmiydi. Çalışma masasının üstünde devasa bir harita asılıydı. Ne haritası olduğundan emin değildim ama profesyonel bir şey olduğu belliydi. Kendi çizdiklerinden biri değildi ve kesinlikle bizim gece geç saatlerdeki yürüyüş rotalarımızdan birinin haritası da değüdi. Öyle olabileceğini düşünmek bile aptalcaydı.

Odasının kapısı hızla açılıp kapanırken gözüme bir gölge ilişti. Lennon görüş alanıma girdi. Onun teker teker ışıkları ve teraryumların içindeki ısı lambalarım kapatmasını izledim. Soma yatağının kenarına oturup botlarının bağcıklarım çözmeye başladı.

Bu, gözetlemeyi bırakmam için bir işaretti.

Ancak bunu yapmadım.

Onun iki botunu da çıkarıp odanın ortasma fırlatmasını izledim. Ardından tişörtünü yukarı çekip çıkardı. Şimdi üstü çıplaktı, üzerinde yalmzca siyah kot pantolonu vardı. Bu uygunsuz bir görüntüye dönüşmeden önce bakışlarımı kesinlik-

le başka tarafa çevirmem gerekiyordu. Ama vay carıma, Lennon ne zaman o kadar... yapılı olmuştu? Yani, bir futbolcunun fiziğine sahip falan değildi. Güçlü kuvvetli demlemeyecek kadar inceydi. Yine de yatağına devrilip kollarım yayarak sırtüstü uzandığında ve tavana baktığında ona gözümü dikip bakmaya devam ettim.

Ve bakmaya devam ettim...

Vücudunda, orada daha önce olmayan kaslar vardı ve göğsü çok daha genişti. Acaba ağırlık mı kaldırıyordu? Bu hiç onun tarzı değildi. Spordan nefret ederdi. Bir çizgi romanla karanlıkta saklanmayı tercih ederdi.

En azından ben böyle düşünüyordum. Birdenbire onu artık tanımadığımı hissettim.

"Elbette tanımıyorsun," diye fısıldadım kendime. O değişmişti.

Ben değişmiştim. Fakat anlaşılan o ki değişmemiştim, yoksa yasak bölge sayılan bir şeye hâlâ bakıyor olmazdım.

Odağı netlediğimde, Lennon yeniden doğrulurken kamında dalgalanan bir kas yığınına yakınlaştım. Ve...

Objektifi yüzüne çevirdim. Bu tarafa bakıyordu.

Genel olarak benim bulunduğum yöne değil, DOĞRUDAN BANA.

Kalbim küt küt atarken teleskoptan geriye çekildim ve sendeleyerek yere düştüm. Hepten batırmıştım. Sanki az önce beni yakalamamıştı. Basitçe soğukkanlılığımı korusaydım ve teleskobu gökyüzüne çevirseydim, rahat davranabilir ve aslında onu gözetlemiyormuşum gibi yapabilirdim. Oysa şimdi? Utancım tam ve eksiksizdi.

Aferin, Zone.

Yerde yatarken adeta ölüyordum. Son birkaç dakikayı geri sarabilmeyi dilerdim.

Bunu da bugün ters giden şeylerin listesine ekleyebilirdim. Andromeda yataktan aşağı atladı ve endişeyle burnumu yaladı.

Yeni plan: Ne pahasına olursa olsun bu glamping gezisine ve Condor Tepesi'ndeki yıldız partisine gidecektim. Buradan uzaklaşmak zorundaydım. Eşini aldatan babamdan uzaklaşmak zorundaydım. Bir sex shop'un yarımda yaşamanın günlük utancından uzaklaşmak zorundaydım. Ayrıca Lennon'dan çok ama çok uzaklaşmak zorundaydım.

4

Bir kancadan Barbie pembesi sırt çantasını çekerken, "Ah, bunu denesene. Sana çok yakışır," dedi Reagan yüksek, çatallı bir sesle. On dakikadır bu açık hava ekipmanları mağaza-smdaydık ve Reagan bir alışveriş arabasını şimdiden Donner Konvoyu'nu* donatmaya yetecek kadar yürüyüş ekipmanıyla doldurmuştu. Mağazanın sahibi büyük ihtimalle kafasında tutan hesaplıyor ve yeni bir ev için kaparo yatınyordu. Rea-gan'ın annesi ona bir kredi kartı vermiş ve kafasına göre takılmasını söylemişti.

Bu hoş olmalıydı.

"Tanrım! Fiyat etiketine bak. Aşırı pahalı," dedim ona. Başınızdan kalçanıza

kadar sırtınızı tamamen kaplayan şu kalıplı çantalardandı. Sırt çantasıyla geziye çıkan kişinin doğada * 1846'da batıya bir yolculuk sırasında kar yağışı yüzünden Sierra Nevada Sıradağlarında mahsur kaldıktan sonra hayatta kalmak için yamyamlık yaptıklan iddia edilen 89 kişilik Ulionisli bir göçmen grubu, (ç.n.)

ihtiyacı olan uyku tulumları ve çadır direkleri gibi şeylerini içine sığdırırdı.

"Annem bu mağazadan olması şartıyla, her şeyi satın alabileceğimizi söyledi," diye savundu Reagan. Açık kahve at-kuyruğunu tek omzunun üzerine savururken bana sinsi bir bakış attı. "Buna pişman olacak. Zaten babam kısa süre önce borsada dünya kadar para kazandı. Sence neden annemle babam birdenbire İsviçre'ye uçmaya karar verdi? Bir çift sırt çantasının parasını karşılayabilirler."

"Alışveriş arabasında şimdiden dört çanta var," diye belirttim.

Dört sırt çantası. Üç çadır. Yürüyüş batonları. Uyku tulumları. Kafa lambaları. Ve emaye bir pişirme seti çünkü "sevimliydi."

"Onlara ihtiyacımız olacak," dedi rahat bir tavırla.

"Bunun glamping olduğunu sanıyordum," diye itiraz ettim. "Annen, anneme çadırların halihazırda kurulmuş olduğunu ve tüm yemeklerin orada hazırlandığım söylemiş."

Reagan alışveriş arabasını bir açık hava giyim bölümüne itti. "Evet, geçen sene on altıncı doğum günüm için orada kaldım. Yerleşkenin gerçekten güzel yurt'lan* var."

"Yoğurt mu?"

" Yurt," diye açık bir şekilde telaffuz ederken dişleriyle burnumu ısırmaya çalışırmış gibi yaptı. "Devasa yuvarlak çadırlar. Bir tanesinin içinde büyük bir parti verebilirsin. Her neyse, bugün alacağımız çadırlar çıkacağımız kırsal gezisi için."

Bunun bende uyandırdığı izlenimden hoşlanmadım. "Kimse bana bundan bahsetmedi."

*(İng.) Büyük kubbeli asya çadırı, (ç.n.)

"Sadece yürüyüş, Zorie. Herkesin yapabileceği bir şey."

Homurdandım. "Egzersiz yapmak için her gün sabahın köründe kalkan bir atlet böyle söyler tabü."

Yoğun ıstıraplı bir bakış gözlerini gölgeledi. Acaba olimpiyat fiyaskosunu mu düşünüyordu? Annemin Reagan'ın çaba-lamasıyla ügüi söylediklerini hatırladım ve ona sataştığım için arımda pişman oldum.

"Sanırım haklısın," dedim hemen. "Sadece yürüyüş."

Reagan bakışlarım ekoseli eteğime indirdi ve çıplak bacaklarımı inceledi. "Doğa yürüyüşü sana iyi gelecek."

Neyi kastettiğinden emin değüdim ama bunu yok saymayı seçerek sohbeti farklı bir yöne çektim. "Issız doğada çadır kurmayı mı planlıyorsun? Vahşi hayvanlarla beraber?"

Reagan sakızını patlattı ve alışveriş arabasını yürüyüş botlarının sergilendiği bir alana itti. Yalandaki duvarda pazen giyimli, fotoğraf çekimi yaptıkları ıssız doğada sıkıntı çekiyormuş numarası yapıp buna meydan okurken kusursuz dişlerle sırıtan güzel modellerin dev bir posteri vardı. "King's Orma-nı'nda züyon tane kamp alanı var. Onlardan birinde uyuyacağımıza eminim," diye bana güvence verdi. "En azından, öyle sanıyorum. Bilmiyorum. Bana tüm söylenen, gideceğimiz yerin ana yerleşkeden birkaç saatlik yürüme mesafesinde olduğu. Ortalama Silikon Vadisi özentisi yürüyüşçüleri bunu bilmez. Tamamen yoldan çıkmaktan söz ediyoruz, bebeğim."

Yoldan çıkmak kulağa berbat geliyordu. Reagan'ın aksine, bende tükenmeyen bir doğal enerji ve çelikten baldırlar yoktu. Ayılan ve sivrisinekleri püskürtmeye değil, yürüme mesafesinde kafein olan bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. Reagan'a yüzümü ekşittim.

"İstediğimiz kadar gürültü yapabiliriz ve bizi sessiz olmamız için uyaracak kimse olmayacak/' dedi Reagan gür, çatallı sesiyle. "Glamping yerleşkesini işletenler hoş insanlar olsa da ebeveynlerimi tanıyorlar. Onlar etraftayken pek özgürce hareket edemeyiz. Anneme tüm etkinliklerimizle ilgili rapor vermelerine ihtiyacım yok."

Kafasında ne tür etkinlikler olduğunu merak ediyordum.

Reagan doğa yürüyüşü yapan modellerin posterini işaret etti. "Kırsalda... her şey harika olacak. King's Ormam'mn içinde, uğruna ölünecek kadar muhteşem, gizli bir şelale varmış ve glamping yerleşkesinden uzakta değilmiş. Ölmeden önce yapılacaklar listesine girmeye değer bir yerden bahsediyorum. Kaç kişinin havalı yerlere seyahat etmeye cesaret gösterip fotoğraf çekerek internet ünlüsü olduğunu biliyor musun?"

Avani'nin, Brett'in telefon konuşmasma kulak misafiri olmasıyla ilgili hikâyesi birdenbire aklıma geldi ve nabzım hızlandı. "Kimlerin geldiğini bana hâlâ söylemedin."

"Söylediğimi sanıyordum," dedi dalgınlıkla. "Summer."

Reagan'm grubundan biriydi. Summer bazen okulun bahçesinde öğle yemeğini bizimle birlikte yerdi.

"Ve?" diye onu teşvik ettim. "Başka kim var?"

"Kendrick Taylor." Şehrin diğer ucundaki Alameda Academy adlı özel okula gidiyordu. Düzgün bir atletizm bölümleri olsaydı Reagan da o okula gidecekti ama yoktu ve bu yüzden spor yapan birçok zengin çocuk, biz ayak takımıyla birlikte devlet okuluna gidiyordu.

"Summer birkaç hafta önce Kendrick'le görüşmeye başladı," diye açıkladı ben soramadan önce ve sonra da kendi kendine mırıldandı. "Neden yürüyüş botları bu kadar çirkin?"

"Çünkü kan ter içinde bir dağa tırmanırken nasıl göründüğünü kimse umursamıyor?"

"Bak, azıcık doğa yürüyüşüyle başa çıkamayacağını düşünüyorsan hiç gelme."

Söylediği, yüzüme bir tokat atmış gibi hissettirdi. Bir de bunu daha alçak sesle söyleyemez miydi? Gürleyen sesi mağazada bir uçtan bir uca yayıldı ve başka bir müşteri dönüp merakla bize baktı. Aleni utanç, utançların en iyisiydi gerçekten.

Reagan'm ağzının bir kenarı gerginlikle yana doğru kıvn-lırken, "Üzgünüm," dedi. "Böyle söylemek istemedim."

Üzgün değümişim gibi yaptım. Reagan, olimpiyat elemelerinden beri kendini daha iyi hissetmek için insanlara sert çıkışlar yapma eğilimindeydi, yani onu rahatsız eden her neyse, muhtemelen benimle ilgisi yoktu. Ama şimdi, bu geziyle başa çıkıp çıkamayacağımı sorguluyordum.

"Kolunu kaşımayı kes," diye azarladı Reagan.

Bunu yaptığımın farkında değildim. Aptal kurdeşen. İlaç içmem gerekecekti.

Uzun uzun iç geçirerek kendimi sakinleştirdim ve önemli olan şeye odaklanmayı denedim. "Başka kim geliyor?" diye ısrar ettim. "Yalnızca Summer ve Kendrick olamaz."

Omuz silkti. "Brett Seager ve onun getirdiği bir çocuk."

Tam isabet. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Üzerime bayılma."

"Bayılmam," dedim.

"Brett konusunda nasıl olduğunu biliyorum," dedi. "Takıntılı ve acayip davranıyorsun ama ben ortamın garipleşmesini istemiyorum."

"Neden garipleşecekmiş ki? Ormanda ona saldıracağımı mı düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Asla bilemezsin. Ormanda olan ormanda kalır."

Boğazımı temizledim ve umursamaz bir izlenim vermeye çalıştım. "Brett'in yine yalmz olduğunu duydum."

Reagan onaylamayan bir ses çıkardı. "Onu unuttuğunu sanıyordum?"

"Unuttum." Büyük ölçüde.

"Tamam, güzel. Ama ciddiyim. Bu gezide kriz çıkmamalı. Sıkıntılı geçmesini istemiyorum."

"Sıkıntılı olmayacak."

"Mükemmel." Bir baş onayı verdikten sonra alışveriş arabasını küreklerin

dizildiği bir duvara doğru sürdü. Küreklerin yanma renkli kanolar asılmıştı: Yeşiller, kırmızılar ve morlar.

"Yürüyeceğimiz bu şelale glamping yerleşkesine yalmzca iki saat uzaklıkta mı?" diye sordum.

"Brett böyle söyledi. Oraya giderken bize rehberlik etmesi için ona şelaleden bahseden çocuğu ikna etmeye çalışıyor. Ah, şimdi hatırladım. Bikiniler. Orada yüzeceğiz. Burada bikini satıyorlar mı?" Mağazaya göz gezdirmek için boynunu uzattı.

Brett[7]in önünde bikini giymemin imkânı yoktu. Bunu unutun. Stres seviyem fırladı ama zihnimde onu bastırdım ve söyleyeceğim şeye odaklanmaya çalıştım. "Şelalenin yerini tam olarak öğrenmek istiyorum çünkü tanıdığım bazı kişiler Condor Tepesi[7]nde bir buluşma yapacak ve bir araç bulmayı deneyip bir gece oraya gitmeyi düşünüyordum."

Reagan'm burnu kırıştı. "Condor Tepesi'nde buluşacak kimi tanıyorsun ki sen? Ah, dur. Bu, astronomi kulübünün bir olayı mı?"

"Meteor yağmuru," diye doğruladım. "Büyük bir yıldız partisi olacak."

Reagan bunu değerlendirdi. "Bizim kalacağımız yerden çok uzakta değil ve kesinlikle oraya gidecek bir araç bulabilirsin. Yerleşkenin yakınında High Sierra otobüs hattının bir durağı var. Eğer yeterince para bastırırsan, eminim seni alacak bir Uber bile bulabilirsin."

Bu ümit vericiydi ama daha kesin detaylara ihtiyacım vardı. Son dakikada telaş etmek istemezdim. "Sanırım yerleşkeye e-posta atıp tavsiye isteyebilirim."

"Avani de orada olacak mı?" diye sordu. "Condor Tepesinde?"

Başımla onayladım. Bazen Reagan'm, Avani ile benim aramdaki astronomi bağlantısını kıskandığım düşünürdüm. Bu saçmaydı çünkü Avani'yle sadece kulüp toplantılarımızda zaman geçiriyordum. Yaz başlamadan önceyse Reagan'ı her gün görüyordum.

Kaşınan kolumu kaşımamaya çabalayarak geniş ağızlı su şişelerinin teşhir ürünlerine göz atıyormuş gibi yaptım. Ansızın aklıma bir fikir geldi. "Benimle yıldız partisine gelebilirsin. Avani'nin seni gördüğüne sevineceğinden eminim."

Reagan sessiz kaldı. Sadece bir saniye için. Sonra başım olumsuz anlamda salladı. "İnsanları kampa davet edip sonrasında onları yalnız bırakamam."

Hafifçe utanarak kıkırdadım. "Elbette bırakamazsın. Herhalde yani."

Ağır bir rahatsızlık hissi aramızdaki alanı doldurdu. Nedenini bilmiyordum. Belki üçümüzün daha iyi arkadaşlar olduğu

geçmişi hatırlıyordu. Belki gerçekten benimle Condor Tepe-si'ne gelmek istiyordu ama biraz ısrara ihtiyacı vardı. Bazen onu teşvik ettiğimde gardım indirir ve bana diğer Reagan'ı, biz daha küçükken olduğu kızı gösterirdi. OÜmpiyat idmanlarının tüm baskısından önce olduğu kızı. Ebeveynleri zengin olmadan önce olduğu kızı.

Omzuma vurduğunda irkildim. Bazen Reagan kendi gücünün farkında olmazdı. "Bu kadar evhamlı olma. Her şey yolunda/' dedi, sesinde bir iyimserlikle. "Bence ikimiz için de her şey iyi gidecek. Benim grubumla birlikte glamping'te biraz zaman geçirirsin ve sonra Avani'yle birlikte astronomi etkinliğin için yola çıkarsın."

"Biraz ayarlama yapmak gerekebilir," derken hâlâ kararsızdım.

"Hayır, iyi gidecek," diye ısrar ederek bana komik bir şekilde gözlerini pörtletti ve sonra dilini çıkardı. "Sadece ayak uydur, Zorie. Hayatı akışına bırak."

Farkında mıydı, bilmiyorum ama bu Brett'in sloganıydı. Her zaman böyle söylerdi.

Belki bu tavsiyeyi dinlememin zamanı gelmişti.

Ertesi sabah hayatı bildiğim tek yolla akışına bırakıyordum. Yani kliniğin resepsiyon masasının arkasında oturmuş, son derece detaylı elli beş maddelik kamp gezisi listemi tekrar gözden geçiriyordum. Yarın yola çıkacak olmamız, ihtiyaç duyacağım her şeyi temin etmem için bana fazla zaman bırakmıyordu. Bir şey unutabilecek olmak beni biraz endişelendiriyordu.

Neyi unutabileceğimden emin değildim. Daha önce hiç kamp yapmamıştım. Glamping yerleşkesinin internet sitesine bakınıyordum fakat orada daha çok, çevresindeki doğarım bir dergiden alınmışa benzeyen fotoğrafları vardı. Bulduğum tek bilgi, şeflerine ve şarap koleksiyonlarına dair coşkulu bir

övgü yazısıydı. Sanki çadır yerine dört yıldızlı bir otelde kalacaktık.

Dün akşam Avani ve ben bir saate yakın telefonda konuşmuştuk. Yıldız partisinde buluşma planlarımızın üstünden geçtik ve bana Sierra Dağlarından çok sık olmasa da geçen otobüs hatlarını araştırmamda yardım etmişti. Görünüşe göre Condor Tepesi'ne giden bir otobüse binmek için günde iki şansım vardı. En azından artık, hep istediğim gibi, bir planım olmuştu.

Kliniğin kapısı açıldı ve resepsiyon masasındaki bilgisayardan kafamı kaldırıp baktığımda annemin sıradaki akupunktur randevusunu görmeyi bekliyordum. Öğle yemeği sonrasına kadar babamın kayıtlı hiçbir randevusu yoktu, bu yüzden birkaç dakika önce birkaç işini halletmek için şehre gitmişti. Benim için hava hoştu. Hâlâ onunla iki çift laf etmemiştim. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Nasıl gidiyor? Bu hafta yeni bir metresin var mı? Veya belki, Evlilik yemininize ihanet etmek ve ailemizi mahvetmek dışında Bahamalar'da ne yapılır?

Bu konuyu tamamen zihnimin gerisine ittim ve yüzüme nazik, müşteriyle ilgilenme ifademi kondurdum. Ama yarattığım gülümseme, masaya yürüyenin kim olduğunu gördüğüm anda hemen soldu.

Bizzat Karanlıklar Lordu, Lennon Mackenzie'ydi.

İlk düşüncem şuydu: Burada ne halt ediyordu bu?

Kliniğe asla gelmezdi. Asla, asla, asla. Büyük ihtimalle bu bekleme odasına son defa adım atmasının üzerinden bir yıl gelmişti.

İkinci düşüncemse şu oldu: AH, YÜCE TANRIM. BENİ YATAK ODASINDA KENDİSİNİ GÖZETLERKEN GÖRDÜ.

Yukarıda bir Tanrı varsa lütfen bana zamanda yolculuk gücü bahşetsin, böylece zamanı geriye sarıp bu kâbus gibi durumdan tamamen kaçınabilirdim. Gözlerimi yeniden açtığımda Lennon'ın ortadan kaybolacağım umarak yavaşça gözlerimi kırpıştırdım ama hayır. O ve fazla uzun bedeni -çıplak göğsünü düşünmeye cüret bile etme- hâlâ kliniğin resepsiyon masasının diğer tarafında çok fazla yer kaplıyordu.

"Merhaba," dedi. Kulağa neredeyse bir soru gibi gelmişti.

Tıpkı onun bana geçen gün yaptığı gibi hiçbir şey söylemeden çenemi kaldırmayı düşündüm ama çabucak bundan daha kibar olduğuma karar verdim. "Günaydın," dedim resmi bir sesle. Gülümsemedim. Lennon çabama değmezdi.

Gözlerini aşağı indirdi. Elini bir yumruk yaptı ve yavaşça, nazikçe masarun üstüne birkaç kez vururken sıkılmış dişlerinin arasından uzun bir nefes aldı... Sanki ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Veya biliyordu ama aslında bunu söylemek istemiyordu.

"Pekâlâ..." dedi sonunda.

"Pekâlâ," diyerek onayladım. Gözlerime bakmaktan kaçınıyor muydu? Masanın üstünden bir dinamit atıp kapıdan dışarı kaçabilirmiş gibi bir hali vardı. Neden insanların ortamdaki gerginliği bir bıçakla kesebileceğinizi söylediğini şimdi anlıyordum.

Başka bir şey söylemeyecek miydi?

Benimle yüzleşmek için mi buradaydı?

Ne yapmalıydım?

"Seni gözetlemiyordum/' diye yumurtladım, kendimi savunur şekilde. "Yalnızca teleskobumda ayarlamalar yapıyordum. Tamir edildi. Daha yeni. Daha yeni tamir edildi. Onu kontrol ediyordum."

Ah, şimdi bana bakıyordu. Yüzünde dehşete yakın bir ifade beliriyordu. Veya şoka yakın. Ya da benim salak olduğumu düşünüyordu. Neden yüz ifadesini okuyamıyordum? Ayrıca neden hiçbir şey söylemiyordu?

"Fazla bir şey görmedim bile," diye direttim.

Yavaşça başını salladı.

"Aslında hiçbir şey görmedim," diye düzelttim. "Telesko-bumu deniyordum."

"Buna değinmiştin," dedi. Gergin gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Üzgünüm. Yani, üzgün olacağım bir şey yok çünkü hiçbir şey yapmadım."

"Tamam."

"Bir kazaydı."

"Arıladım."

Gözlerim aniden kollarına kaydı. Kısa kollu giyiyordu, bu yüzden şu anda gözlerimi dikmiş kaslarına bakıyordum. Bakışlarım çevir! Bakışlarını çevir! Çok geçti. Beni yakalamıştı. Yine.

BENİM NEYİM VARDI BÖYLE?

"Her neyse," dedi ve hiçbir sorun yokmuş gibi bir yığın

zarfı masaya koydu. "Annem buraya gelip postalarınızı bırakmamı söyledi. Bu sabah bizim dükkânımıza teslim edildiler."

Ah.

Boğazımın arkasında vızıldayan kısık sesli bir ıstırap iniltisini güçbela kontrol edebildim. Eğer çenemi kapalı tutabil-seydim...

"Ee, teşekkürler." Mektupları tek parmağımla kendime çektim ve gururumdan geriye kalan küçük parçayı kurtarmayı denedim. "Bunlar mühürlü göründüğüne göre, belli ki bu kez onları kazara açmamışsınız."

Lennon kulağım çekiştirdi. Kenarları soyulmuş siyah ojesi ışığın altında parladı. "Annem sahiden onu isteyerek açmamıştı. Bu olduğunda oradaydım."

Kahretsin. Biliyordu. Elbette biliyordu. Bu ihtimalden şüphelenmemiş veya bunu dikkate almamış değildim. Ama bu, içimi bir utancın kaplamasını engellemedi. Kendimi mektupları düzenli bir şekilde kümelemekle meşgul ettim ve Lennon'm eleştirel bakışlarından kaçındım.

"Hey," dedi beklenmedik ölçüde nazik bir sesle.

Bakışlarımı kaldırdığımda Lennon'ın yüzünde garip bir ifade vardı. Bu acıma mı şefkat mi yoksa hepten farklı bir şey miydi, ayırt edemedim. Fakat benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi hissettiriyordu ve bu yalmzca panikle kamçılanan nabzımı yükseltiyordu.

Kliniğin kapısı ardma kadar açıldı. Babam aceleyle içeri girdi. "Şeyi unutmuşum..." Lennon'ı görünce durdu. Kaşlan öfkeyle çatıldı. "Burada ne halt ediyorsun sen?"

Lennon teslim olurcasına iki elini kaldırdı ama yüzünde

açıkça küstah bir ifade vardı. "Sadece postaları teslim ediyorum, dostum."

"Ben senin 'dostun' değilim," dedi babam, sesine hoşnutsuzluk hâkimdi.

"Bunun için Tanrıya şükürler olsun."

"Biraz saygılı ol."

"Siz bana saygı gösterdiğinizde ben de size saygı gösteririm," diye iğneledi Lennon ve devam etti. "Efendim." Fakat bu söylediği kibarlıktan çok uzaktı.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Zaten Lennon buraya neden gelmişti ki? Babamın nasıl biri olduğunu biliyordu. İşlerin daha fazla kızışmasına engel olmak için söze girerek, "Lennon, hatalı teslimat yapılmış postayı getirmiş," dedim.

Babam sanki beni duymamıştı bile. Yeri işaret ederek, "Benim mülküme adım atmaman gerekiyordu," dedi.

Lennon omuz silkti. "Senin mülkün mü? Son baktığımda, sen de burayı geri kalanımız gibi kiralamıştın."

"Ukalalık etme."

"Ukala olmak mankafa olmaktan iyidir."

Ah, bunu söylemek kötü bir fikirdi. Babamın öfkeli yüzü hiddetli bir ifadeye büründü.

"Defol."

Lennon ona karanlık bir şekilde gülümsedi. "Gitmek üzereydim."

"İyi edersin," diye mırıldandı babam.

Masanın arkasındaki koridordan ayak sesleri geliyordu ve annem soluk soluğa ortaya çıktı. Başını dört bir yana çevirip

karşısındaki sahneyi inceledi. "Neler oluyor?" diye yüksek sesle fısıldadı. "Bir müşteriyi masada bıraktun!"

"Bayan Everhart." Lennon nazik bir baş selamı verdi. "Eşiniz beni kapı dışarı ediyordu."

"Dan!" diye azarladı annem.

Babam ona aldırmadı. "Sakın bir daha gelme," dedi Lennon'a.

Ön kapıyı itip açarken, "Görüşürüz, Zorie," dedi Lennon bana.

"Kızımla bir daha konuşursan polise haber vereceğim," diye seslendi babam.

Ah, Tanrı aşkına.

Lennon kapı aralığında döndü ve uzun saniyeler boyunca babama dik dik baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Sizi görmek her zaman bir zevk, Bay Everhart. Tam bir medeniyet ve nezaket timsalisiniz. Hakiki bir hazine."

Babam mosmor olmuştu ve bir an için Lennon'a yumruk atacağından endişelendim. Daha beteri, Lennon'm B ah amalar fotoğraf albümünü gündeme getireceğinden korktum.

Fakat Lennon'm bakışları hızla anneminkileri, sonra da benimkileri buldu. Tek kelime daha etmeden gitti. Kapı arkasından çarparak kapandı ve siyahlı siluetinin kaldırımda gözden kaybolmasını izledim.

"Dan," dedi annem bir kez daha, bu kez sessiz bir bıkkınlıkla. Yenilgiyle.

Bekleme odasına bir sessizlik doldu. Babam öfkesini dizginledi ve birdenbire tüm fırtınalı enerjisi, ön pencerelerden saçılan bir güneş ışığı huzmesinde yok oldu. Bana dönüp sakince, "Neden buradaydı? Sizin konuşmadığınızı sanıyordum," dedi.

Lennon'm getirdiği zarflan salladım. "Konuşmuyoruz. Gerçeği söylüyordu."

Az önce yaşanan şeyin beni ne kadar çok utandırdığını anlıyor muydu? Lennon ile benim aramdaki sorunlar yalnızca bize aitti ve babamın ağız dalaşlarının ortasında kalmaktan bıkmıştım. Hepsinden bıkmıştım. Mackenzielerle kanlı bıçaklı olmasmdan ve anneme yaptığı şeyden. Yatak odamdaki çalışma masamda ne sakladığımı bir bilseydi...

Belki baş başayken ona fotoğraf albümünü göstermeli ve ne söyleyeceğini görmeliydim.

Acaba bahaneler sunarak bundan sıyrılmaya mı çalışırdı? Yoksa itiraf mı ederdi?

Bunu öğrenmek için cesaretim olduğunu zannetmiyordum.

Babam bana gözlerini dikmiş bakarken sözde ifadesizdi ama kafasının içinde dönen çarkların farkmdaydım. Ne düşündüğümle ilgili bir fikri var mıydı? Ona aynı ifadesiz karşılığı vermek için yüz hatlanmı gevşettim.

Bir an sonra hafifçe burnunu çekti ve elindeki araba anahtarlarım şıngırdattı. "O çocuk seni bir daha rahatsız ederse, Zorie, lütfen bana söyle. Hemen."

İstediği kadar bekleyebilirdi ama yakın bir zamanda ona güvenip hiçbir sımmı açmayacaktım.

Belki de bunu bir daha asla yapmayacaktım.

s

İş yerinde olay çıkardığı için annemden özür dileyene kadar babamla birbirimize bundan başka bir şey söylemedik. Özür diledikten sonra ofisine uğradı ve tekrar ağır ağır koşarak kapıdan çıktı. Hiçbir şey olmamış gibi. İki saat sonra hâlâ klinikte değildi, telefon edip bize öğle yemeğini onsuz yememizi söyledi. Bir müşteriyle raketbol oynadığım iddia etti. Ancak gerçekte yaptığının bu olduğuna pek inanmıyordum.

Artık onun söylediği hiçbir şeye inanmayabilirdim.

Annem öğle yemeğine çıkmak için kliniği kapadı. En sevdiği vejetaryen restoranında tarladan sofraya sebzeli taco'lauı atıştırdıktan sonra Mission Caddesi alışveriş bölgesinden geçerek eve geri yürümeye başladık.

İki yarunda çınar ağaçları olan yaya yolunda yiyecek ve kahve hariç gerçekten ihtiyaç duyduğunuz hiçbir şey olmamasına karşın, istediğiniz her şey vardı. İsveç diş fırçaları, el

yapımı sake içkisi, egzotik kuklalar ve geri dönüştürülmüş tahtadan yapılmış oyuncaklar satan özel ürün dükkânları, bir avuç ulusal zincir mağazalarının araşma sıkışmıştı. Bu dükkânların önündeki kaldırımlar boyunca anneler ve dövmeli sokak serserileri, aynı banklara oturup Jitterbug kahve dükkânının dışında bağış toplamak için çalan bir öğrenci caz grubunu dinlerdi.

"Restoranda neredeyse hiç konuşmadın," dedi annem. Yemeğimizden arta kalanları beyaz bir plastik torbada taşıyordu. "Orası kalabalık ve gürültülüydü ama sen genellikle vejetaryenlerle ilgili en azından bir espri yaparsın."

Espri yapmak kolaydı. Tflco'lar etli olmalıydı. O restoranlar insanın tabiatına aykırıydı. Orada yemek yiyen insanların yansının sağlam bir demir takviyesine ihtiyacı vardı.

"Sadece geziyi düşünüyordum," diye yalan söyledim.

"Geziyi mi... yoksa babanın Lennorim önünde kendini gülünç duruma düşürmesini mi?"

"Belki ikisini de," diye kabul ederken göz ucuyla ona baktım. "Pırlanta Dan biraz kafayı yedi."

"Pırlanta Dan bazen duygularına kapdabiliyor." Doktor formasının tuniğindeki çapraz kırışıklığı çekiştirerek derin bir iç geçirdi.

"Lennon'a davranış şeklini hiçbir zaman onaylamadım. Eğer Mackenzieler sana o şekilde davranırsa..."

"Ama davranmazlar."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Ayrıca bu pek iyi bir bahane değü ama baban şu anda işle ilgili çok stresli. Çok fazla masaj müşterisini kaybetti. Aşın kan kaybediyoruz ve iş toparlanana kadar yarayı nasıl kontrol altına alacağımızdan emin değüim."

Bir an için bunu düşündüm. "Büyükbaba Sam'i arayabilirsin. Sana borç para

verir."

Büyükbaba Sam, annemin babasıydı. Dünyadaki en iyi adamdı. Annemin ebeveynleri, o bebekken Amerika'ya gelmişti ve Güney Kore'den makineler taşıyan bir nakliye şirketleri vardı: Moon İthalat ve İhracat. Moon, onların Koreli soyadlanydı. Moon ailesi zengin olmasa da hali vakti yerin-deydi. Bana Nancy Grace Roman'ı ve diğer tüm astronomi aletlerimi satın alan kişi Büyükbaba Sam'di. En iyi takımyıldızı fotoğraflarımı her ay ona mesaj atardım ve bana hızla cevap verip tekrar eden, coşkulu emojiler gönderirdi. Eskiden yalnızca gülen yüzler gönderirdi ama son zamanlarda bunu onaylayan başparmak simgeleri ve yıldızlarla çeşitlendirmişti.

"Hayır, ailemden daha fazla para istemeyeceğiz," dedi annem kararlı bir sesle. "Zaten yeterince yardım ettiler."

Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra aklıma söylediği bir şey geldi. "Sen neden akupunktur müşterilerini kaybetmiyorsun?"

"Hu?"

"Mackenzielerin sex shop'u babamın masaj müşterilerini uzaklaştırıyorsa, neden senin müşterilerinin çoğu hâlâ kliniğe geliyor?"

Omuz silkti. "Kim bilir? Belki Melita Hills'te akupunktur-cudan çok daha fazla masaj terapisti vardır. Ben nadir bir hizmet veriyorumdur."

"Belki babam da akupunktur yapmaya başlamalı."

"İnan bana, baban ve ben bir sürü seçeneği değerlendirdik. Son birkaç ayda işi enine boyuna analiz ettik."

Sokağın sonuna geldiğimizde, boncuklu takılarla kaplı bir kadın bize psikonöroimmtlnolojinin faydalarım anlatmak isterken kaldırımın karşı tarafındaki, yırtık pırtık takım elbiseli bir adam bize ebedi kurtuluşla ilgili bir broşür vermeyi denedi. İkisini de uzaklaştırdım. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim yolun karşısına geçtiğimizde. "Babamla mutlu musun?"

Annem başım bana çevirdi. "Neden bunu soruyorsun?"

"Bilmiyorum." Fakat şimdi sormamış olmayı diliyordum.

"Elbette mutluyum," diye bana güvence verdi.

Bununla ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Babam başka kadınlarla birlikte dünyanın her yerinde gezip tozarken o nasıl mutlu olabilirdi? Bir terslik olduğunu fark etmesi gerekmez miydi? Partnerim beni aldatsaydı, bir terslik olduğunu anlayacağıma inanıyordum. En azından öyle umuyordum. İlişkilerle ilgili tek deneyimim Andre Smith'ti. Onunla okula dönüş dansından sonra görüşmeye başlamıştım ama ikinci randevumuzdan hemen önce annesi Chicago'da bir iş bulmuştu ve taşınmışlardı. Üçüncü randevumuz onun veda partisindeydi ve birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğimiz için vedalaşmada biraz... aşınya kaçmıştık. Kötü seçimler yapılmıştı. O gittikten sonra üç hamilelik testi yapmam -üç misli emin olmak istemiştim- ve dört misli emin olmak için sağlık tavsiyesi almak adma yaptığımız şeyi anneme itiraf etmem bir kenara, deneyimin tamamı bir hayal kırıldığıydı. Yemi, benim için. Andre ilişkimizi yürütmeye çalışarak haftalarca e-posta göndermişti ama ben en sonunda, e-posta adresini istenmeyen olarak işaretlemek zorunda kalmıştım.

Bir plana bağlı kalmadığımda olan buydu. Tam ve kesin bir felaket. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Annem bir elini başımın üstünde gezdirdi. "Maddi sorunlar her çift için zorlayıcıdır. Ama bunun üstesinden geleceğiz. Kötü zamanlar kalıcı değildir. Yalnızca geçene kadar dayanman gerekir."

Ancak sorunlarının aslmda ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Dahası, babamın bu sabahki dengesiz öfke nöbeti dışında, babanım cinsel ilişkileriyle ilgili sırlan saklayan tek kişi olmamam da canımı sıkıyordu. Mackenzieler biliyordu. Lennon biliyordu. Bu bilginin sızması ve annemin öğrenmesi ne kadar sürerdi?

Bunun yaşanmasına izin veremezdim.

Annem koluma bakmak için durup, "Onlar kurdeşen mi?" diye sordu. "Tannm, Zorie. Döküntüler her yerini sarmış. Karides mi yedin?"

"Hayır." Bazen kabuklu deniz ürünleri kurdeşene sebep olurdu ama çoğunlukla stresten ve ara sıra rasgele alerjenler-den kaynaklanırdı. Önceden kestirilemezdi. Bedenim tam bir gizem yuvasıydı.

Bana bakıp kaş çatarken yüzü endişeyle gerginleşti. "Günlük olarak antihistamin

kullanmaya yeniden başlamalısın. Ve Angela'nın dükkânından biraz daha homeopatik krem almalıyız."

O krem başımı ağrıtıyordu ama bunu söylemedim. Annem, acele edersek dönüş yolumuzda durup onu alabileceğimizi söylediği sırada caddenin karşısındaki bir şey dikkatimi çekti. Lennon'ın büyük, siyah renkli, şeytani cenaze arabası

kaldınm kenarına park edilmişti. İş yerinden yanm blok kadar uzaktaydık, yani çalışıyor olmalıydı. Babamla bu sabahki kavgasını hatırlamak bana bir şeyi fark ettirdi: Ben bir haftalığına gidecektim, Lennon'sa burada olacaktı. Babamla bir sonraki anlaşmazlığında Lennon fotoğraf albümünün konusunu açabilirdi.

Ondan çenesini kapalı tutacağına dair söz almalıydım.

"Bak, sıradaki randevuna geç kalmam istemiyorum," dedim anneme. "Angela'nın dükkânına kadar yürüyüp kurdeşen kremini alabilirim."

Biraz tereddüt ettikten sonra formasının cebini karıştırdı ve bana biraz para verdi. "Tamam. Ona ücretsiz bir hacamat seansı karşılığında kremi sana verip veremeyeceğini sor. Bazen takas yapar."

"Şifacılar arasındaki nezaket mi?"

"öyle bir şey. Eve gittiğinde bir antihistamin iç. Soma uğrayıp nasıl olduğuna bakacağım, tamam mı?"

"Olur."

"Ciddiyim. Seni Sacred Heart'a götürmeye beni mecbur bırakma."

"O canavarlar olmaz," dedim dramatik bir tavırla. "Geleneksel üp enayiler içindir."

Bir parmağıyla yan tarafımı gıdıklayıp beni güldürdü. "Kurdeşeninle ilgilenmeyi atlama, genç bayan."

Onu ilgileneceğime ikna ettim.

Annemle ayrıldıktan sonra, geldiğim yoldan geri dönerek caddenin karşısına geçip Lennon'ın arabasının yarımdan ilerledim. Ardından köşedeki dükkâna

yöneldim.

Reptile isle, Kaliforniya'daki en eski sürüngen dükkânlarından biriydi. Tuğla duvarlı dükkânın vitrini kertenkeleler, kaplumbağalar ve Tanrım, yılanların bulunduğu kocaman bir orman duvar resmiyle kaplıydı. Gömme girişinin iki yanma yerleştirilmiş dev ağaç dalları parçalarının ve tropikal bitkilerin yanından geçip kapıyı iterek açtım.

İçeride gözlerim dağılan ışığa alışırken akvaryum taban malzemesinin ve yılanların yoğun, keskin tatlı kokusu burun deliklerimi doldurdu. Yüzlerce akvaryum ve teraryum duvarları dolduruyor, morötesi ışıklarıyla ısı lambaları sıcak bir atmosfer yaratıyordu. Buradaki sürüngenlerin çoğu satılıktı ama dükkân sahipleri arka tarafta bir çiftleştirme programı yürütüyordu ve pek çok toplumsal destek eğitimi de veriyorlardı.

Girişin yanında geniş bir ödeme noktası vardı ama Lennon kasanın başmda değildi, bu yüzden büyük dükkânda etrafa bakınıp onu bulmaya çalıştım. Geniş ve çıplak bir tavam çaprazlama kesen tahta kirişlerin altında plastik mağaralar, bitki replikaları, sonsuz sayıda sürüngen malzemesi, akvaryum termostatı, besleme kapları ve kertenkele hamaklan yığılmış koridorlarda dolandım. Dükkânın ortasmda, devasa bir yaşam alanı kafesinin içinde yaşlı bir ağacm iskeleti bulunuyordu, çıplak dalları minik tahta platformlarla donatılmıştı. Kafesin tavanından tropikal bitkiler sarkıyordu ve çiçek açan sarmaşıklar tel duvarlarmdan yukarı tırmanıyordu.

Lennon'ı orada buldum.

Omuzlarına yayılmış kocaman yeşil bir iguanayla birlikte kafesin içinde duruyordu.

Kafesin dışında dikilen, burnunu tel örgüye dayamış bir çocuğa, "Adı Mana," diyordu Lennon. "Costa Rica'dan geldi."

"Kaç yaşında?" diye sordu kız.

"Beş yaşında," dedi Lennon.

"Seninle aynı yaşta," diye kıza hatırlattı annesi.

Kız bu duyduğuna uygun miktarda etkilenmiş göründü. "Orada mı yaşıyor?"

"Tüm kafes ona ait," diyerek doğruladı Lennon. "Yaklaşık bir metre yirmi santim uzunluğunda olduğundan, dolaşmak için çok fazla alana ihtiyacı var. Kuyruğunu görmek ister misin?"

Kız kısa bir süreliğine daha iyi görebilsin diye, Lennon tel örgünün diğer tarafında yere eğildi.

Gözleri fal taşı gibi açılan küçük kız hem büyülenmişti hem de çekiniyordu. "Isınr mı?"

"Eğer korkarsa," dedi Lennon. İri kertenkeleyi omuzlarını bırakmaya ikna edip yukandaki bir platforma taşıdı, kertenkele de orada tropikal bir saksı bitkisinin altına ilerledi. "Kendisini yalnızca birkaç özel arkadaşının tutmasından hoşlanıyor. İnsanlara, kendisine yaklaşmalarına izin verecek kadar güvenmesi zaman elliyor. Ama ona kafesin dışından hayranlıkla bakmana itiraz etmez."

"Benim evcil hayvanım olabilir mi?"

Lennon bunu düşünürmüş gibi yaptı. "Çok fazla alana ihtiyacı var ve onu her gün göremezsek üzülürüz. Kertenkelelerden hoşlanıyorsan, yeşil anole veya leopar geko türleri daha iyi bir evcil hayvan olur. Annen cardı böcekler satın almaya razıysa, onların bakımı oldukça kolaydır..." Lennon, başını kesin bir tavırla iki yana sallayan anneye göz attı ve çabucak, " Veya buraya gelip Maria'yı ziyaret edebilirsin," dedi.

Kız bunu dikkatlice değerlendirirken anne başparmağını kaldırarak Lennon'a coşkulu bir onay işareti yaptı. Lennon'ın rahatlayan yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır onun böyle gülümsediğini görmemiştim. Tatlı ve çocuksuydu. Göğsümün içinde beklenmedik derin bir acı oluştu.

Saçmalamayı kes, dedim kendime.

İstenmeyen duyguları bastırmak için boğuştum ve anne, Lennon'a teşekkür edip kızmı dükkânın kaplumbağa bölümüne doğru götürürken bu duygulanım bir kenara kaldırdım. Lennon yalnız kaldığında endişeyle kafese yaklaştım.

"Selam," dedim.

Hızla arkasına döndü ve beni gördü. Başım şaşkınlıkla aniden geriye attı ve sanki gizli kameralar ortaya çıkabilirmiş gibi etrafına bakındı; bir iguana

tarafından ısırılma ihtimali karşısında küçük kızın hissettiğinden daha ürkekti. "Ne oldu?"

"Öğle yemeğinden dönerken arabam gördüm," dedim. Sanki benim bu şekilde geçerken uğramam tamamen normal bir şeymiş gibi. Sanki tesadüfen ona rastlamamak için aylarca caddenin bu tarafından yürümekten kaçınmamışım gibi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak kendini savunan bir duruş aldı. "Bana, mülke izinsiz girmekten bir tutuklama emri ulaştırmak için burada değilsindir herhalde?"

İrkildiğimi belli etmedim. "Babam..."

"Bir pislik mi?"

"Endişeli."

Lennon homurdandı. "Demek böyle diyoruz."

"Bak, müşterilerin batan bir gemideki farelerden daha hızlı bir şekilde koşarak uzaklaşıyor olduğu için kurduğun iş giderek kötüleşiyor olsaydı sen de gerilirdin."

Kısık, düşünceli bir ses çıkarınca bu ses tel örgüden yankılanarak düşüncelerimi dağıttı ve göğsümün içinde garip, istenmeyen bir etki yarattı. Büyük bir kamyon yolda yuvarlandığında bu hisse kapılırdınız. Onu göremez ama hissedebilirdiniz ve hiçbir mantıklı sebebi olmadan sizi temkinli olmaya iterdi.

"Aslında bu yanlış bir ifade," diye belirtti. "Cümlenin aslı, 'Yıkılmak üzere olan bir binayı tüm sıçanlar terk eder/ şeklinde."

"Öyle mi? Şey, hepimiz aym binaya sıkıştığımıza göre aslında bunun gerçekleşmemesi için dua etmen iyi olur," dedim. Birdenbire Lennon'm ilgisiz çokbilmişliğine sinirlenmiştim. "Binamız çökerse, enkazı sizin dükkânınızı da gömebilir. O zaman mahallenin sapıkları kıç tıkaçlarım nereden satın alır?"

"Tanrım, bümiyorum." Ellerini yaşam alanının tahta çerçevesine dayadı ve benimle aym hizaya gelene dek eğilip alnını aramızdaki tel örgüye bastırdı. Kıyafetlerinden yayılan temiz, güneşi çağrıştıran koku acı verici ölçüde tanıdıktı.

Lennon'm kokusu. "Belki babanın kendi kıçına sapladığı çubuklan satın aldığı dükkâna giderler. Herhalde Zina Yapan Erkekler Kulübü'nün yarımdaydı."

İçimdeki öfke kabardı. "Sen..." diye başladım ve hemen sonra ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Tel örgüye doğru eğilip sesimi alçalttım. "Fotoğraf albümünden kimseye bahsedemezsin."

"Palavrayı yeterince ayırt edebilen herkes onun bir şerefsiz olduğunu biliyor."

"Annem bilmiyor!" diye aptal suratma fısıldayarak haykırdım.

Keskin gözleri benimkilere kilitlendi. Kısık bir ses çıkardı. "Ona paketi vermedin."

"Çünkü bu evliliklerini bitirir," diye fısıldadım. "Bunu anneme yapamam. Bu onu öldürür."

Lennon cevap vermedi. Yalnızca gözlerimi inceledi.

"Anneme hiçbir şey söyleyemezsin," diye rica ettim. "Ayrıca ben ne yapmam gerektiğini bulana kadar annenlere de bu konuda sessiz kalmalarını söylemen gerekiyor."

"Onların annene ne söylediklerini kontrol edemem. Hatırlıyorsan bir zamanlar hepsi arkadaştı. Aklıma gelmişken, sen sosyal konumunu yükseltmenin daha önemli olduğuna kadar verene dek biz ikimiz de arkadaştık."

"Ne?" Aramızın bozulmasının sebebi bu değildi. O beni sepetlemişti.

"Açıkçası, ortalık yerde benimle konuşurken görülme tehlikesini göze almana şaşırdım," dedi. "Benim yakınımda olduğun her saniye popülerlik puanın düşüyor. Dikkat etsen iyi olur, yoksa hayat puanın sıfıra inecek."

"Bunun ne demek olduğunu bile anlamıyorum."

"Çünkü fazla uzun zamandır Reagan lanet Reid'le takılı_ //

yorsun.

"Bir grup yılanla birlikte evde tek başma oturan oğlan söylüyor bunu."

"Tabii, bir gözetleme ustası olarak bunu çok iyi biliyorsun."

Alnımı tekrar tel örgüye bastırdım. "Sana zaten söyledim, o bir hataydı."

Koyu renkli gözleriyle benimkiler arasmda birkaç santim vardı. "Öyle miydi?"

"Büyük."

"Sen öyle diyorsan."

"Kocaman."

"Gururum okşandı."

"Ben..." Bir dakika. Biz neyden bahsediyorduk?

Gülümsemesi yavaş ve kibirliydi.

Tel örgüden geri çekildim. Kulaklarım birden, biri başımın tepesinde bir pürmüz tutuyormuş gibi yanmaya başladı. Kısa saçlarımın kıvrılan uçlarım çekiştirerek duygularımı ifşa eden kırmızılığı örtmeye çalışırken kızarıklığın boynuma yayılmadan sona ermesini diledim.

"Boş ver," dedim. "Babamın davranışı için özür dileyecektim ama şimdi ısırıp kafam koparması beni memnun ederdi. Umarım kuduz aşısı yaptırmak zorunda kalırsın."

"Ben yarasa mıyım yoksa Ozzy mi? Çünkü baban kafamı ısıracaksa, teknik olarak kuduz aşısını onun yaptırması gerekir."

"Senden nefret ediyorum."

Alaycı, kısa bir kızgın gülüşten sonra, "Biliyor musun," dedi. "Senin adına gerçekten kötü hissetmiştim. İki saniye boyunca gerçekten böyleydi. Ama benim aptallığımdı çünkü şimdi hiçbir şeyin değişmediğini görebiliyorum. Sen hâlâ aynı buz gibi soğuk kızsın. Tıpkı baban gibisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Sahici bir şeyden çok görünüşle ilgilisin. Belki yalancılık kanında vardır."

Karmakanşık haldeki duygularım yoğunlaştı. Utanç. Acı. Ve tanımlayamadığım bir duygu daha vardı, öfke. Bu öfke olmalıydı çünkü dökülmemiş gözyaşları

birdenbire gözlerime batmaya başladı.

Sakın onun önünde ağlayayım deme, dedim kendime.

"Zorie," dedi kısık ve kulak tırmalayan bir sesle. "Ben..."

Cümlesini bitirmedi ama bir önemi de yoktu. Lennon Mackenzie'nin ne düşündüğünü umursamıyordum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

"Buraya gelip seninle mantıklı bir şekilde konuşabileceğimi düşünmüştüm," diyerek kafesten gittikçe daha fazla uzaklaşırken becerebildiğim en sakin, en profesyonel sesi kullandım. "Ama sanırım yanıldım. Tek ricam, senin ve ebeveynlerinin, anneme en ufak bir saygınız varsa..."

"Zorie..."

Ona baskın çıkmak için sesimi yükselttim, "...onun işine karışmamanız ve bu konuyu benim halletmeme izin vermeniz. Eğer birisi onun hayatım mahvedecekse, bu onu umursamayan bir yabancı değil, ben olmalıyım."

Bunu söyledikten sonra dükkândan çıktım.

Yannın gelmesi için sabırsızlanıyordum.

6

Sırt çantamın ağırlığım yoklarken, "Her şeyi aldın mı?" diye sordu annem. Saat sabahın neredeyse onuydu ve Reagan birkaç dakika içinde beni arabayla alacaktı. Ebeveynlerime veda etmek için kliniğe uğramıştım. "Aman Tanrım, çantan ağırmış."

"İçinde portatif teleskobum ve kameram var." Dört buçuk kilonun bu kadar ağır olacağım kim bilebilirdi? Sırt çantasının içinde bol bol yer vardı, böylece Reagan'm satın aldığı çadırlardan birini en altına takıştırmıştım. Ayrıca sıkıştanlmış bir uyku tulumu, yer kazanmak için düzgünce rulo yapılmış kıyafetler, bir çift enerji barı, yerfıstığı ezmeli çikolatalar ve çikolata kaplı espresso çekirdekleri -bilirsiniz, başlıca yiyecek gruplan- eklemiştim.

Aynı zamanda kareli bir günlük almış olabilirdim. Küçük bir tane. Aynca birkaç jel mürekkepli kalem.

"Sana verdiğim acil durum parası yanında mı?"

Mor ekoseli şortumun cebine hafifçe vurdum. Mor Converse ayakkabılarımla uyumluydu, onlar da mor gözlük çerçevemle uyuyorlardı. Simli mor ojemden söz etmiş miydim? Muhteşemdim. Bu kadar şık olduğum için bana ödeme yapılmalıydı. Derhal bir modellik sözleşmesi teklif edilmeliydi.

"Kablosuz telefon şarjı?"

"Sırt çantamda," diye yalan söyledim. Bendeki bir ton ağırlığındaki eski bir modeldi ve ağırlıkların önem savaşını teles-kobumla kameram kazanmıştı. Zaten glamping yerleşkesinde elektrik olacaktı. Telefonumu şarj etmek için prizi kullanabilirdim.

Annem kollarımı inceledi. "Kurdeşen kremi?"

"Evet, kötü kokan homeopati kremini aldım. Babam nerede? Az sonra çıkmalıyım."

"Dan!" Avuçlarım ağzının etrafında birleştirip arka odalara seslendi. Sonra tekrar

bana döndü. "Bankaya gitmek için acele ediyor. Kliniğin kredi kartı limitini yükseltmeye çalıştım ve güvenli olanın ötesinde risk taşıdığımız için kredi puanımızın çok düşük olduğunu söylediler. Bu çok saçma çünkü başka açık hesabımız yok ve babanın araba kredisini geçen sene kapattım. Bir hata olmalı. Baban bu sorunu çözecek. Ah, işte buradasın," derken babam da elinde anahtarlarla resepsiyon alanına doğru ağır ağır koştu.

Ve ön kapıya ilerledi.

"Hemen döneceğim," dedi.

"Dan, Zorie kamp gezisi için yola çıkıyor," dedi annem, sesi kulağa benim hissettiğim kadar bıkkın geliyordu.

Babam arkasına dönüp bana şaşkınlıkla baktı, görünüşe göre sırt çantamı yeni fark ediyordu. "Elbette," diyerek gafını çekici bir gülümsemeyle kolayca örtbas etti. "Reidlerin kızıyla zaman geçireceğin için heyecanlı mısın?"

"Reagan'la," dedim.

"Reagan'la," diye tekrar etti daha fazla gülümseyerek. Anneme dönüp, "Kampın internet sitesinden her şeyi kontrol ettin, değil mi? Kızlar orada güvende olacak mı?" diye sordu.

"Güvenlik ve her şey var," dedi annem. "Sana anlattım, unuttun mu? Bayan Reid kampın sahibiyle konuşmuş, onlann grubuna özellikle dikkat edeceklermiş."

"Doğru, doğru," diye mırıldandı babam, coşkuyla başını sallıyordu. Ardından bana gülümsedi ve sarılacakmış gibi kollarım uzatmaya başladı -bu garipti çünkü artık sarılmıyorduk- ama hemen sonra fikrini değiştirip başımı okşadı.
"İyi eğlenceler, ufaklık. Joy'la iletişimi sürdür ve orada eli kolu rahat durmayan oğlanlar olma ihtimaline karşı biber gazı spreyini yanma al."

Orada oğlanlar olacaktı ve kesinlikle birinin ellerinin rahat durmamasını umuyordum. Ama tabu, bunu ona söylemeyecektim. Sadece güldüm; kahkahamın sesi babanım gülümsemesinin görüntüsü kadar sahteydi.

Hantal bir hareketle başım sertçe öne doğru eğdi. "Bankaya gitmem lazım. Döndüğünde görüşürüz," dedi ve ben cevap veremeden ön kapıdan koşarak çıktı.

O gittiğinde içimi anneme döktüm. "Merhaba! Tam bir haftalığına gidiyorum. Bunun farkında mı?"

Aynı kızgınlığı paylaştığımızı göstermek istercesine bir elini kaldırdı. "Bunu biliyor. Ona öğle aramda banka işiyle ilgile-

irebileceğimi söyledim ama şimdi yapılması konusunda ısrar etti. O sadece..."

"Stresli/[7] dedim kabullenmiş bir şekilde. "Evet."

Peki bankadaki bu kredi olayı neydi? Şüpheli geliyordu. Ya da belki ben babamın ilişkili olduğu her şeyden şüphe etmeye başlamıştım.

Annem, "Hey, unut onu. Ben buradayım," diyerek yüzümü ellerinin araşma aldı. "Ve seni deli gibi özleyeceğim. Ayrıca her gün endişeleneceğim, o yüzden lütfen yapabildiğinde haberdar etmek için ara veya mesaj at."

"Telefon her zaman çekmiyormuş," diye hatırlattım. Glam-pitıg yerleşkesinin internet sitesinde bununla ilgili uyanları okumuştuk.

Başıyla onayladı. "Senden haber alamazsam eyalet polislerini harekete geçirmem. Haftaya cuma burada, karşımda durman koşuluyla. Tek parça halinde, elbette."

"Tek parça halinde mi bilemem ama burada olacağım. Reagan'm, kros koşusu takımının dönem öncesi oryantasyon programına katılmak için dönmesi gerekiyor," diye hatırlattım. "Reagan'dan bahsetmişken, dışan çıksam iyi olur. Tam vaktinde orada olmalıyım."

Saatime göz atmak için kolumu tuttu ve saatin kaç olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. İlk randevum için odayı hazırlamalıyım."

Güzel. Joy dışan kadar bana eşlik edip Re ağan'a merhaba demeye karar vermeden önce tek başıma çıkmak istiyordum. Babam gibi o da hâlâ bunun kızlara özel bir gezi olduğu yanılgısı içindeydi ve bu şekilde kalmasını tercih ediyordum.

"Fikrimi değiştirdim. Gitme." Bana sertçe sarıldıktan sonra vücuduma abartılı bir şekilde yapıştı.

"Anne/' dedim kahkahayla. "Yaşam enerjimin dengesini

bozuyorsun."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Bugün söylemedin. Ama bana kurutulmuş hindi satın aldın ve bu bir sevgi göstergesi değilse, nedir bilmiyorum."

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum."

Nihayet beni serbest bıraktığında ağır sırt çantamı bir kolumla kaldırarak ona veda ettim.

"Akşam yemeğinde Andromeda'yı beslemeyi unutma," diye hatırlattım. Bu genellikle benim görevimdi; annem onu sabahlan beslerdi.

Ben kapıyı açarken, "Unutmam," diyerek bana güvence verdi. "Ayakkabılarının üzerine işeme ve ayılan kışkırtmaya kalkma."

"Eğer bir ayı görürsem, korkudan bayılacağım için ölü olduğumu düşünecektir."

"Mantıklı. Bir de, Zorie?"

"Evet?"

"Salangan olma, dikkatli ol. İyi vakit geçir, tamam mı?"

Başımla özgüvenli bir onay verip dışan çıktım.

Kusursuz bir yaz günüydü. Ne fazla sıcak ne de fazla serindi. Gökyüzü masmaviydi. Sırt çantamı kaldırımın önündeki şeritli bir "park-edilmez" alanına güçlükle taşırken içimde endişe ve beklentinin garip bir karışımını hissediyordum.

Reagan henüz ortada olmadığından, sırt çantamla son bir

deneme yapmaya karar verdim. Boşken onu takmayı denemiştim ama şimdi tamamen doluydu; kaldırmak için çömelmek zorunda kaldım ve iki omzuma

takmak için bir süre uğraştım. Sonunda bunu başardığımda beceriksizce yalpaladım ve az kalsın arkaya doğru devriliyordum. Bu çantayla toprak bir yolda nasıl yürüyecektim? Boynuma fazla kilolu bir tembel hayvan tutunuyormuş gibi hissediyordum. Belki belime sabitlenen kayışı bağlarsam...

"Çantayı yanlış doldurmuşsun/' diye seslendi biri.

Sahiden düşmeyeyim diye -bu gerçek bir ihtimaldi, şaka yapmıyordum- yavaşça arkamı döndüm ve sesin sahibini tanımam tam olarak bir saniyemi aldı: Siyah, uzun Corıverse'ler, iki dizinde de ustaca yırtılmış delikler olan siyah kot pantolon ve göğüs iskeleti röntgeninin içinde kalp baskılı bir tişört.

Lennon birkaç metre ötemdeydi. Çıkmaz sokağımızın ortasındaki herkese açık park yerlerinden birine park edilmiş cenaze arabasının kaportasının üstünde oturuyordu. "Ağır eşyaları ortaya, sırtının yakınma yerleştirmeliydin. Ağırlığı omuzların değil kalçaların taşımalıydı. Doğru doldurulduğunda sırtında eğik bir Pisa Kulesi olmayacak."

"Ben hiç..." Ayaklarımın duruşunu değiştirip hafifçe öne eğilerek bütün halinde bir çığ gibi düşmekten güçbela kurtuldum. Kahretsin.

Lennon'm gülümsemesi yavaş ve sinir bozucuydu. Simsiyah bir güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum. Bu yüzden iki kat sinir bozucuydu. Neden benimle konuşuyordu ki? Dün ondan nefret ettiğimi yüzüne söylememiş miydim?

"Oraya ne koydun?" diye sordu. "Sahte altın külçeler mi?"

"Teleskobumu."

"Nancy Grace Roman'ı sırt çantana mı sığdırdın?"

Hatırlaması beni şok etti. "Hayır, portatif olanı."

"Ah. Şey, onu yanlış yerleştirmişsin."

"Sana güvenmeliyim çünkü sırt çantasıyla gezme konusunda tam bir uzmansın," dedim sinirli bir sesle.

Ellerini kaputun üstüne yerleştirip geriye doğru yaslandı ve yüzünü güneşe

kaldırdı. " Aslında, bir bakıma öyleyim."

"Ne zamandan beri?"

"Ezelden beri. On üç yaşmdayken annemlerle Avrupa'da sırt çantasıyla gezmiştik..."

Ah, tabü. Bunu unutmuştum. "Ama o zaman otellerde kalmıştınız."

"Ve kamp alanlarında."

Doğru söylüyordu.

"Aynca bu yıl üç kez gittim. Üç müydü? Bekle, belki de dörttür," dedi kendi kendine. Ardından bir omzunu hafifçe silkti. "İçlerinden biri sayılmaz ama olsun."

"Bu sene Avrupa'ya mı gittin?" dedim şaşkınlıkla.

"Hayır, burada, Kaliforniya'da sırt çantasıyla gezdim. Ebeveynlerim bana Noel için milli parklara giriş kartı hediye etti ve bahar tatilinde beni Ölüm Vadisi'ne kamp yapmaya götürdü. Hatta ıssız doğada hayatta kalmakla ilgili bir kursa bile katıldım."

Mantıklı gelmiyordu. Bu hiç Lennon gibi değildi. Tanıdığım çocuk açık havada vakit geçirmezdi. Teknik olarak zamanımızın çoğunu yürüyüş yaparak açık havada geçirirdik ama onlar burada, şehirdeydi. Ben Lennon'daki bu yeni gelişmeyi anlamlandıramadan Bay Gizem yeniden konuştu.

" Eğer istersen çantanı yeniden yerleştirmene yardım edebilirim." Hâlâ gökyüzüne bakıyordu; sabah sisinin puslu izleri Körfez'e geri sürüklenirken gümüş aydınlık mavi göğü yol yol boyuyordu.

Lennon Mackenzie'nin elleri benim özel eşyalarımda mı? Hiç sanmıyorum, ahbap.

"Hayır, teşekkürler." Sırt çantasının kayışlarının kollarımdan aşağı kayıp tekrar yere inmesine izin verdim. Ardından Lennon'ı susturmak amacıyla, "Arabam her an gelebilir," dedim.

"Evet, az önce bir mesaj aldım."

Ne? Bir saniye bekleyin.

Sırt çantası tavsiyesi. Ölüm Vadisi'nde kamp. Brett'le takılırken görülmesi...

Ah, hayır. Ah, hayır, hayır, hayır.

Brett'in yeni karıkası o olamazdı. Sierra Dağlan'ndaki gizli şelaleye gitmemiz için bize rehberlik edecek "çocuk" o olamazdı. Bu mümkün değüdi! Reagan ondan uzak durduğumu biliyordu. Sebebini tam olarak bilmiyordu cima bana söylemeliydi. Neden bana söylememişti? Bir hata olmalıydı.

Panik uzuvlarımı ateşe verirken lacivert bir SUV park alanına giriverdi. Lennon arabasının kaportasından rahatça atlayıp çevik bir şeküde ayaklarının üstüne indi. Ön tekerleğinin yarımdan göremediğim bir şey almak için eğildi. Tekrar doğrulduğunda kırmızı sırt çantasını omzuna takmaya başladı. Tepedeki dış cebi nostaljik punk-rock düğmelerle ve retro tarzda milli park yamalarıyla kaplıydı. Rulo halindeki köpük yatak çantanın altına hünerle bağlanmışü.

Vay canına.

Bangır bangır elektronik dans müziği çalan mavi SUV, aramızda patinaj çekerek fren yaptı. Reagan'ın açık kahverengi saçlarla çevrelenmiş yüzü sürücü kapısından fırladı, "damping vakti, dostlar!" Neşeyle bağırarak müzik sesini bastırdı. "Çantalar tepedeki yük konteynerine gidiyor. Çabuk olun!"

Zihnim tutarlı bir düşünce üretemiyordu. Brett, SUV'den yalpalayarak çıkıp Lennon'ın omzuna gürültülü bir şaplak atarken aptal aptal baktığımın far kındaydım. "Lennon, adamım," dedi, sesi sevinçle doluydu. "Bu tişört harikaymış! Bayıldım. Hadi, yük kutusunu açmana yardım edeyim. Mandalı berbat." Hemen sonra beni fark etti.

Midem takla attı.

İnsanların aşkın gözlerini nasıl kör ettiğini söylediğini bilir misiniz? Brett'i gördüğümde bana olan buydu. Bronz bacakları, küllü kahverengi kıvırcık saçlarıyla bir şöhrete benziyordu ve yüzü ölümlü bir liseliye ait olamayacak kadar kusursuzdu. Dişlerinden hiç bahsetmeyecektim bile. Delicesine kusursuzlardı. Dişlerin bu denli çekici olabileceğini asla tahmin edemezdim.

Bana baş döndürücü bir sırıtışla muhteşem dişlerini gösterdi. "Zorie. Şu seksi bilimci enerjinle müthiş görünüyorsun." Tabanca işareti yaptığı parmaklarım gözlüğüme doğrulturken bir vınlama sesi çıkardı. Sonra sarılmak için yaklaşmamı işaret etti. "Elinden geleni ardına koyma, güzelim. Uzun zamandır ortada yoktun."

Tıraş losyonunun baharatlı kokusu beni boğmuştu. Biraz babam gibi kokuyordu ancak böyle düşünmek tuhaf hisse-

tiriyordu. Kapa çeneni, beyin! Beni şaşırttığı için bu tamamen Lennon'm suçuydu. Varlığı dikkatimi dağıtıyordu. Tekrar şimdiki zamana döndüğümde Brett bana sarılmayı bırakmıştı, hayallerimdeki çocukla iki saniyelik yakınlaşmamın tamamını (A) babamı (B) kâbuslarımdaki çocuğu düşünerek çarçur etmiştim. Gerçekten harikaydı.

"Bu yaz neler yaptın?" diye sordu Brett.

Bir şey söyle. Lütfen bunu batırma. "Bilirsin işte, çalışıyordum."

Çalışıyor muydum? Bulabildiğim en iyi cevap bu muydu? Klinikte haftanın iki günü sadece birkaç saatliğine çalışıyordum, o halde neden gerçek bir işte maaş çekim için köle gibi çalıştığımı ima ediyordum? Baştan başlamak istesem de Brett'in ilgisi çoktan SUV'nin port bagajma bağlı olan büyük, plastik yük taşıyıcısını açma görevine kaymıştı. Bu sırada Lennon yeniden bana bakıyordu - hayır bakışlarım tamamen üzerime dikmişti- ve ben, o aptal güneş gözlüğü yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama yargılayıcı hissettiriyordu.

Bu cidden gerçekleşiyor muydu? Lennon bizimle birlikte mi geliyordu?

Brett yük taşıyıcıyı pat diye açtı ve Lennon'm sırt çantasını kaldırıp içeri, birçok diğer çantanın arasına yerleştirmesine yardım etti. Lennon başmı yana eğerek sessizce eliyle işaret edip bana sırt çantamı taşıyıcıya kaldırmayı teklif etti. Bunu kendim yapmayı denedim ama sonunda Lennon ile Brett'in onu kaldırmasına izin vermek zorunda kaldım. Bu küçük düşürücüydü.

Araca bindikten sonra yerime kurulup kapıyı kapatırken, "Selam," dedim Kendrick Taylor'a.

Kendrick'in ailesi, Sonoma Bölgesi'nin en iyi bağlarından biri olarak basında methedilen başarılı bir üzüm bağına sahipti. Melita'da özel okula gittiği için

onunla yalnızca bir kez, Reagan beni bir partiye sürüklediğinde karşılaşmıştım.

Bir gözünü iyice kısarak, "Zorie'ydi, değil mi?" diye sordu. Pamuklu bir gömlek ve koyu kahverengi cildiyle hoş bir tezat oluşturan bej şortuyla hatırladığımdan daha iyi görünüyordu. Aynca arkadaş canlısı, özgüvenli bir tavrı vardı.

Uzun boylu, tutamlan güneşten açılmış uzun saçlı bir kız ön yolcu koltuğundan arkaya doğru döndü. Summer Valentino. Okulda herhangi biriyle ilgili dedikodu öğrenmek isterseniz, o mutlaka bilirdi. Dahası, notlan çok kötü olduğu için teknik olarak on birinci sınıfı tekrarlaması gerektiği halde, yıllık komitesinde ve okulun internet gazetesindeydi; belli ki onu kurtaran bunlar olmuştu.

Summer, "Zorie, astrolojiyle ilgileniyor," dedi Kendrick'e.

"Astronomi," diye düzelttim.

"Üf!" dedi gülümseyerek. "İkisini hep kanştınnm. Hangisi burçlardı?"

"Astroloji," diye cevapladı Kendrick. Summer'm kafasına numaradan vurduğunda Summer aptalca bir sıntışla kafasını eğdi.

Brett arkamdan konuşarak Kendrick'i Lennon'la tanıştırdı.

Lennon'm omzunu kabaca sarsarken, "Bu benim adamım," dedi Kendrick'e. "Bu çocuk çılgın. Öyle değil mi, John Lennon?"

Lennon, Kendrick'in arkasında oturduğu için onu Brett'ten daha iyi görebiliyordum. "Sen öyle diyorsan," dedi Lennon duygusuz bir şekilde.

"Gerçekten adın bu mu?" diye sordu Kendrick.

"John hariç," dedi Lennon. "Ama Brett bunun asla kendisini durdurmasına izin vermez."

Aslını bilmesem, bunun bir iğneleme olduğundan şüphelenirdim. Ama Brett dünyanın en komik esprisiymişçesine güldü.

Burada neler dönüyordu?

"Lennon[7]m babası Orphans of the State grubundan Adam Ahmed," diyerek bilgi

verdi. "Milyon yıl önce Green Day'in alt grubu olarak sahneye çıktılar. Babası şu Mısır kökenli Amerikalı baterist."

"Gitarist," diye düzeltti Lennon usulca ama benden başka kimsenin onu duyduğunu sanmıyordum.

"Annelerinden biri Billy Joe Armstrong'un evinde birkaç hafta misafir olarak kalmamış mıydı?" diye sordu Reagan. SUV'nin navigasyon sistemine bir rotayı giriyordu. "Onun eşini falan tanımıyor muydu?"

Lennon cevap veremeden Summer araya girdi. "Annelerinin babanla aym anda birlikte olduğu doğru mu?" Duraksadı ve daha kısık bir sesle yeni bir soru sordu. "Demek istediğim, üçü birden?"

"Ne demek istediğini anladım," dedi Lennon.

"Bunu okulda duydum," dedi Summer özür düercesine. Ama konuyu kapatacak kadar da özür dileyesi yoktu.

"Bunu bizzat ben de okulda duydum," dedi Lennon.

"Ee?" diye üsteledi Summer.

"Ebeveynlerim birçok şey yaptı," dedi Lennon gizemli bir tavırla.

Arabanın içindeki entrika seviyesi yükseldi. Skandal! Şok! Gerçek şuydu ki... Sunny ve Mac benim tanıdığım en âşık ve birbirine düşkün çiftlerden biriydi. Yaptıkları veya yapmadıkları hiçbir şey kimseyi ilgilendirmezdi. Bunu söylemek için ağzımı açtım ancak o kendini savunmaya zahmet etmezken, benim Lennon'ı neden savunmam gerektiğini bilmiyordum. Eskiden bunun, yani okuldaki insanların arkasından yaydığı tüm dedikoduların onu üzdüğünü hatırlıyordum. Herkes onun aile hayatım tartışmaktan hoşlanıyordu. Babam bile Sunny ile Mac'i kâfir olmakla suçlamıştı.

Belki Lennon artık umursamıyordu. Belki bunu öylece kabullenmişti.

"Yüzde yüz rock and roll," dedi Brett. "Kerouac bunu çok onaylardı. Hem onun hem de en iyi arkadaşı Neal Cassad-y'nin, Neal'ın karısı Carloyn Cassady'yle yattığım biliyor muydunuz? Çılgınca, öyle değü mi? Eminim bir punk-rock evinde büyürken manyak hikâyelerin olmuştur."

"Çok manyak," dedi Lennon donuk bir sesle.

Brett ellerini birbirine vurup hepimize, "Bu arkadaşın damarlarındaki kan efsanevi. San Francisco punklan, seksenlerin ve doksanların Beat Kuşağı'ydı."

Hah. Şimdi noktalan birleştiriyordum. Brett, Lennon'ın asil bir soyağacma sahip olduğuna inanıyordu. Bu yüzden Lennon'ın "çılgın bir adam" olduğuna karar vermişti.

Lennon'ın çılgın göründüğü doğruydu. Depresif bir ceset kadar çılgın.

"Tamam, hepimiz buradayız ve herkes tanıştı," dedi Reagan. "Yolculuğa hazır mıyız?"

"Bu hafta manyak eğleneceğiz," dedi Brett ve hızlıca bir sel-

fie çekebilmek için kolunu Lennon'ın omzuna attı. Brett dilini ekrana doğru uzatırken Lennon'ın yüzü aksi ifadesini korudu. "öyle değil mi?"

Lennon koltuğunda arkasına yaslandı ve önceki sözlerini tekrarladı. "Sen öyle diyorsan."

Brett ön tarafa doğru seslenerek, "Öyle değil mi, Reagan?" diye tekrar etti.

"Hadi, yapalım şunu," diye onaylayan Reagan SUV'yi çalıştırdı. "Sierra Dağlan, biz geliyoruz."

Reagan, Mission Caddesi'nde ilerlerken glamping yerleş-kesine araba yolculuğunun dört saatten fazla süreceğine dair bizi bilgilendirdi. İlk birkaç dakikada herkes aynı anda konuşmaya çalıştığı sırada araba gürültülü ve kaotik bir haldeydi. Reagan, Kendrick'e kampm imkânlarını anlatırken Summer da ebeveynlerinin evlilik yıldönümleri için konakladıkları Colorado'daki bir glamping alanıyla ilgili kendi yorumunu ekliyordu. Brett, Jack Kerouac'ın Yolda kitabında bahsedilen civardaki yerleri Reagan'a anlatmaya çalışıyordu. Şaşırtıcı olarak, Reagan bu konuyla ilgilenmiş görünüyordu. Bu benim için şaşırtıcıydı çünkü okulda Brett'in Beat Kuşağı'yla ilgili tüm coşkulu konuşmalarım genellikle duymazdan gelirdi. Brett her zaman insanları akşamüstü gezintileri için Körfez Köprüsü'nü aşarak San Francisco'daki Beat-sever City Lights Kitapçısı'na gitmeye ikna etmeye çalışırdı. Orayı, "Tarihi bir kent simgesi" diye nitelendiriyordu. Reagan da her zaman şiirin sıkıcı

olduğundan yakınırdı.

Bu gevezelikler esnasmda Lennon sessiz kaldı.

Belki de onu yok saymak kolay olacaktı.

Arabaya göz attığımda, bu bir haftalık geziye Lennon hariç okulun en popüler kişileriyle gideceğim gerçeğini fark etmiştim. Annem haklıydı. Daha az yabancılık çekmek için bunu yapmam gerekiyordu. Eğlenecektim. Her şey güzel olacaktı.

Lennon'ın istenmeyen varlığı bunu bozamazdı.

Üstelik kolumu katiyen kaşımıyordum. Kurdeşenimi daha kötü yapacak bir şey varsa, o da Lennon'dı. Yani ona izin veremezdim. Derin nefesler aldım. İyiydim. Tamamen iyiydim.

Doğu Körfez'den çıktıktan sonra sohbet, vadi manzarası kadar monotonlaştı. Camdan dışan balonca düz tanm arazileri, meyve ağaçlan, geniş mavi gökyüzü ve yer yer küçük kasabalar gözüme ilişti. Kamyon durakları ve yol kenarlarındaki meyve tezgâhlan otoyolun uzun mesafelerini bölüyordu. İnsanlar eğlenmek için telefonlarına döndü. Yolculuğun yansını biraz geçtiğimizde Kendrick, otoyolun hemen dışındaki minik bir tarihi maden şehri olan Bullion's Bluff'ı işaret etti. "Oldukça büyük bir üzüm bağlan var," dedi. "Ebeveynlerim beni bir kez buraya getirdi. Şehir merkezi tamamen on dokuzuncu yüzyıl Altına Hücum devrini yansıtıyor. Vahşi Batı ban ve bakkaldan bahsediyorum. Altına Hücum Müzesi. Her şey. Köhne olmakla birlikte eğlenceli."

Summer büyük bir soda içtikten sonra tuvalete gitmesi gerektiğiyle ilgili sızlandığı için Reagan otoyoldan çıkmaya karar verdi. Yıkık dökük bir benzinciyi geçtikten sonra şehir merkezini zahmetsizce görebildik. Kendrick haklıydı, eski bir kovboy filminin setine benziyordu. Hatta 1980'lerde, burada bu tür bir filmin çekildiğiyle böbürlenen bir tabela bile vardı.

Altına Hücum Müzesi oldukça sefil görünüyordu ve girişi ücretliydi. Buradan vazgeçip Bullion Bakkal'a gitmeye karar verdik. Ahşap bir bağlama kazığının - ne yazık ki hiç at yoktu-ve ekili kaktüslerle dolu bir su yalağının önündeki bir çekme karavan sırasının yanma park ettik.

Dükkân genişti ve içeride turist kaynıyordu, yerden tavana dek satılık ürünlerle doluydu. Eski moda şekerlemeden ve kahverengi sarsaparilla şişelerinden altın parçacıklı takılara ve parlak taşlarla dolu bir maden arabasma kadar her şey vardı. Üstelik yerfıstığı ezmeli şekerleme gibi kokuyor olması beni acıktırmıştı. Yerfıstığı ezmesi benim zaafımdı.

Şeker tezgâhında kuyruk vardı. Bu yüzden Summer, Reagan'la birlikte tuvaleti aramaya gitmişti. Çocuklar da eskiden kalma kartondan yapılmış bir maden arayıcısı karikatürünü inceliyorlardı. Ardından madencilik kazmalarının sergilendiği reyona mıknatıs gibi çekilmişlerdi. Ben de o sırada bir açık hava ekipmanı bölümüne denk gelene kadar koridorlarda dolandım. "Ayı Kemeri"* reklamı yapan bir tabela dikkatimi çekmişti. Belki de dikkatimi çeken şey, kollarını kaldırmış iki bacağının üstünde duran devasa doldurulmuş ayıydı. Boynundan sarkan bir tabelada AYI KINGSLEY yazıyordu.

Tozlu kürkünün o parçasının sökülmüş olduğunu gördüğümde, "Iyyy," diye fısıldadım. Aym zamanda berbat kokuyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu dükkândaki tüm kanşık kokuları Brett'in tıraş losyonunun başımı ağrıtmaya başladığı SUV'nin kokusuna yüzde yüz tercih ederdim.

"Sende bir tane var, değil mi?" dedi kalın bir ses.

* Vahşi doğada gezginlerin yiyeceklerini yırtıcılardan ve özellikle ayılardan koruması için sızdırmaz ve kırılmaz saklama kaplan üreten bir marka, (e.n.)

Lennon gölgelerin arasından çıkan bir hayalet gibi yanıma yürüdü.

"Tanrım, insanlara sürekli böyle gizlice yaklaşır mısın?" diye alçak sesle söylendim. "Bende neyden bir tane var mı?"

Duvardaki tahta bir gözde sıralanmış kaplan işaret etti. Giysilerinden hoş bir koku yayılıyordu. "Bir Ayı Kemeri."

"Hiçbir ayıyı yakalamaya niyetim yok, o yüzden hayır."

"Onlar yiyeceklerini saklaman için, sersem insan."

Ona göz ucuyla baktım. Mumlu kâğıdın içinde kare bir şekerleme tutuyordu. Ufak bir lokma ısırdığında, neden bu kadar hoş koktuğunu anladım. Yerfıstığı ezmeli şekerleme.

"Nefis," diye mmldandı. Yerfıstığı ezmesi bağımlısı olduğumu biliyordu. En azından eskiden biliyordu. Belki unutmuştu ve onu yemesini izlemenin benim için büsbütün heyecan verici olduğundan habersizdi.

Küçük zevk inlemesine aldırmadım. "Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum."

Şekerlemesini elinde dengeleyip raftan fıçı şeklindeki siyah kabı alıverdi ve menteşeli kapağı eliyle fiske vurarak açtı. "Ayı Kemeri, yiyeceğini depolaman içindir. Ayılar birkaç kilometre uzaktan bile yiyeceğin kokusunu alabilir. Şaka yapmıyorum. Yiyeceklerini ele geçirmek için kulübe kapılarım parçalar ve araba camlarım kırarlar. Her şeyini bu bebeklerden birinin içinde tutmalısın. Yiyecekleri. Banyo malzemelerini. Brett'in kolonyası gibi güçlü kokan her şeyi."

Lennon'a pis bir bakış attım. Brett kolonya değü, tıraş losyonu sürmüştü. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Ayrıca kim kolonya sürerdi ki? Tabii huysuz büyükbabam

John dışında. John, herkesin "İngilizce konuşması" gerektiğini savunan homofobik ve bir miktar ırkçı biriydi. Annemin babası Sam ise İngilizce konuşmazdı ama kesinlikle kolonya da kullanmazdı.

"Eminim glamping yerleşkesinde ayılan yiyeceklerden nasıl uzak tutacaklarım biliyorlardır," dedim Lennon'a.

"Bildikleri için çadırlara bir Ayı Kemeri içine saklanmamış hiçbir yiyecek sokulmasma izin vermiyorlar," dedi. Şekerlemesinden bir ısırık daha alabilmek için mumlu kâğıdım buruşturarak biraz daha açtı.

Görünmez bir telefonu havaya kaldırdım ve onunla konuşuyormuş gibi yaptım. "Hey, Siri, Lennon saçmalıyor mu? Bu da nesi? Ah, evet, saçmalıyor. Harika. Teşekkürler."

"Hey, Siri? Az önce söylediğim her şey doğru mu?" dedi bana ayak uydurarak. Cevap bekliyormuş gibi yaptıktan sonra depolama kabına konuştu." Aa, evet, Lennon. Söylediklerin kesinlikle doğru. Bir Ayı Bölgesi'ndesin. Yiyecekleri korumasız bırakmak federal yasaya aykırı."

"Yasaya aykırı olması tamamen uydurma," dedim ona.

"Kuralları okumadm mı?"

Hangi kurallar?

Lennon tavana doğru gözlerini devirdi." Aynca doğa yürüyüşünde ihtiyacımız olacak şeylerin listesini de Brett'e e-postayla göndermiştim. Onu grupla paylaşacağım söylemişti."

Ne listesi? Birdenbire, dışarıda bırakıldığımdan endişelendim. Unutulduğumdan. Böyle olunca, bu gezide varlığımın istenip istenmediğine dair kaygılarım yeniden alevlendi. Ama Lennon'a bunu söylemeyecektim.

"Reagan bu hafta bir sürü eşya satın aldı," dedim. "Fakat hiç depolama kabı aldığım hatırlamıyorum. Daha önce burada kamp yapmış, yani belki senin bilmediğin bir şey biliyordur. Belki o kaplara ihtiyacımız yoktur."

Lennon alçak sesle anlaşılmaz bir küfür geveledi. "Sut çantasıyla gezerken onlara mutlaka ihtiyacımız olacak." Örnekle açıklamak için kabı boynunun arkasında tuttu. Neredeyse kafasıyla aynı boydaydı, yani çok büyüktü. "Bunu sut çantanın tepesine böyle bağlayabilirsin. Veya altına; denge sorunlarına meyilli kişiler için bu daha iyi bir tercih olabilir."

Aptal depolama kabım koca kafasına geçirmenin hayalini kurdum. "Neden buradasın?"

"Herhangi birimiz neden burada, Zorie? Hayat bir gizem."

İnledim. "Neden bu gezidesin?"

"Ah," dedi masum bir tavula. Gülümsemiyordu ama gözlerinin arkasında bir parça neşe vardı. "Kolonya eşkıyası beni davet etti. Belli ki onun gözünde 'en ha vah' kişi benim," dedi ve şekerlemesinden bir ısınk daha aldı.

Yine iğneleyici konuşmuştu. Brett'ten bu kadar çok nefret ediyorsa, neden onunla takılıyordu?

"Ama benim de geleceğimi büiyordun?" diye yokladım.

"Evet."

"Neden bir şey söylemedin?"

Omuz silkti. "Gelmeye kısa bir süre önce karar verdim."

Bu doğru muydu? Reagan'ın sırt çantasıyla kusal gezisine çıkmaktan bana ilk söz edişini ve Brett'in ölmeden önce yapılacaklar listesindeki gizli şelaleden bahseden "arkadaşının" gelmeye söz verdiğinden emin olmayışım hatuladım.

"Neden?" diye sordum.

"Kendimce sebeplerim var."

"Bu sebepler de..."

Lennon uzun bir an boyunca şekerlemesine baktı. Sonra, söyleyeceği şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi görünerek bana açık kabı verdi. "Bunu al. Belki bir de ayı çanını," diyerek bir sırt çantasına tutturulmak üzere tasarlanmış büyük, gümüş çanların olduğu tarafı işaret etti. "Bölgede insan olduğuna dair ayılan nazikçe uyarır, böylece onları şaşırtmazsın. Şaşırmış bir ayı, savunmacı bir ayıdır ve savunmacı bir ayı öldürür."

Lennon ciddi miydi? Bence ciddiydi ama tam olarak emin değildim. Açıklığa kavuşturmak için ona soramadan veya sorumdan kaçındığına dikkat çekemeden, cebinden bir şey alıp onu açık kabm içine attı. Ardından çekip gitti.

Depolama kabının içine baktım. Dibinde mumlu kâğıda sarılmış kare bir yerfıstığı ezmeli şekerleme duruyordu.

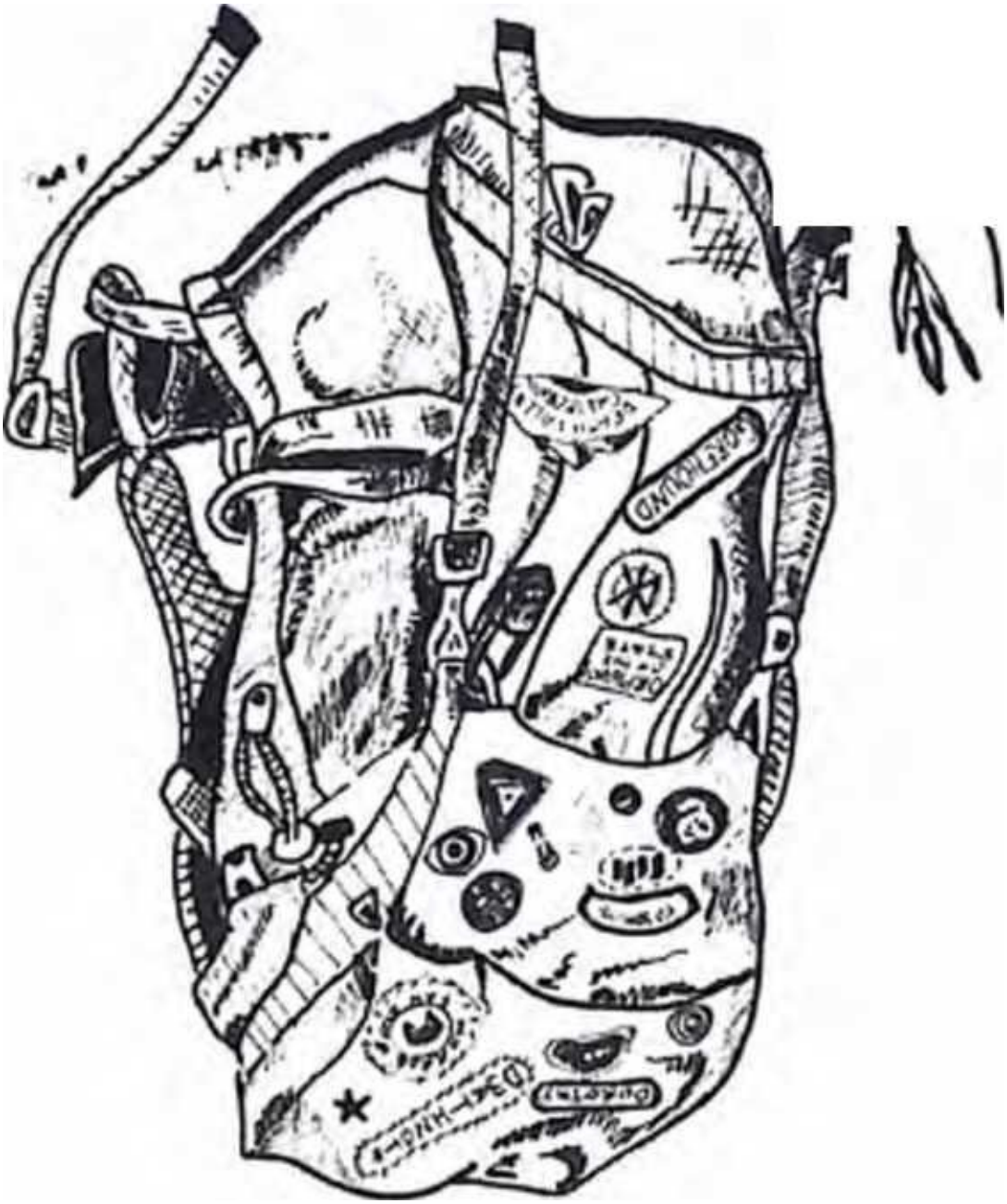
Bununla ilgili ne düşünmeliydim?

Şekerlemeyi aldım ve depolama kabını teşhir rafına geri koyarak diğerlerine yetişmek için Ayı Kingsley'yi terk ettim. Lennon'm depolama kabının reklamım yapıyor olması, ona gerçekten ihtiyacım olduğu anlaıruna gelmezdi. Bu kaplar aşırı derecede pahalıydı. Kaldı ki Lennon'ın aşırı kuralcı ve ayrıntılara takıntılı olma eğilimi vardı. Ayıdan korunmanın önemini abarttığım düşünüyordum.

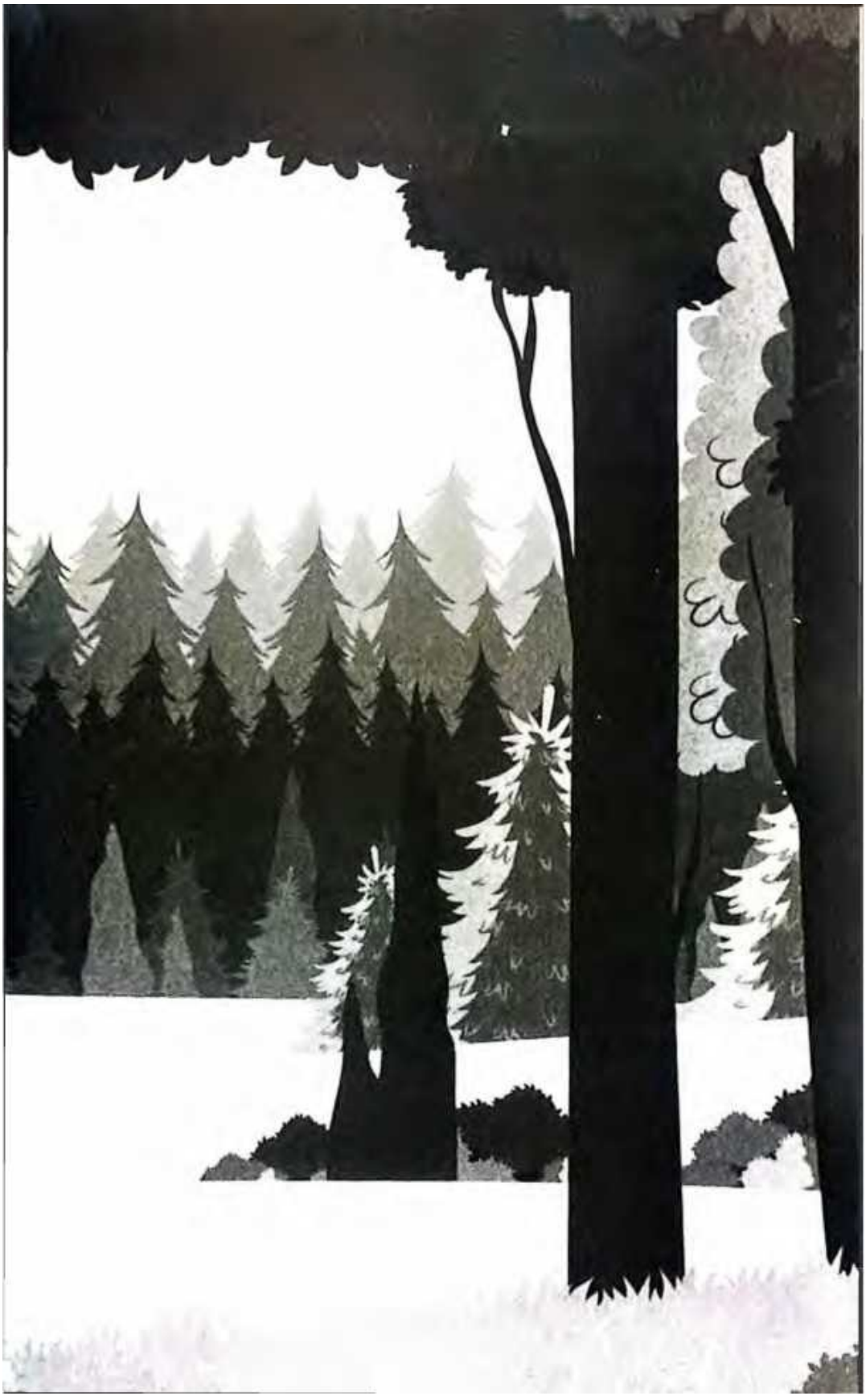
Büyük ihtimalle.

Son saniyede, aym yoldan geri döndüm ve raftan gümüş bir çan kaptım.

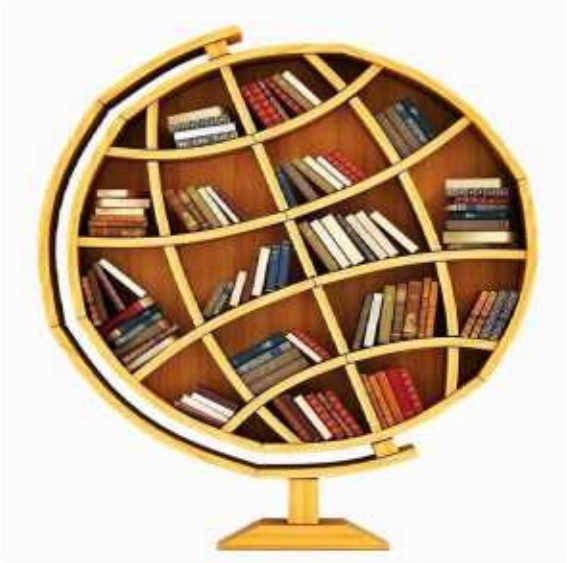
Sağlamcı davranmak, pişman olmaktan iyiydi.

Ninova
Library

7

Batıya yöneldiğimizde, monoton meyve tarlaları yerini çam ağaçlarıyla kaplı sıradağ eteklerindeki sarp tepelere bıraktı. Otoyoldan saptığımızda milli ormana doğru kıvrılarak yükselen yolun iki yanında gri granit kayalıklar görünüyordu. Beyaz harflerle boyanmış ve oyulmuş tahta tabelalar görülmeye değer çeşitli yerlerin yönünü işaret ediyor, her biri mesafeyi ve ilgili ayrıntıları belirtiyordu:

VADİ YÜRÜYÜŞÜ, 6 KM. GERİ DÖNÜŞÜ 3,5 SAAT.

SCEPTER GEÇİDİ, 4 KM. SİLAH TAŞIMAK YASAKTIR.

BLACKWOOD GÖLÜ, 10 KM. EVCİL HAYVANLAR GİREMEZ. ATEŞ YAKILMAZ. GECE KALMAK İÇİN KIRSAL İZİN BELGESİ GEREKİR.

Ve nihayet bizim istikametimiz:

MUIR KAMP YERLEŞKESİ: 2 KM. GERİ DÖNÜŞ 1 SAAT. OTOPARKIN ÖTESİNDE TEKERLEKLİ ARAÇLAR YASAKTIR.

Nasıl yani?

“ Bizimki bu," diye bildirdi Reagan dönerken. Burada bir High Sierra otobüs durağının olduğunu aklıma yazdım ve

Condor Tepesi'ndeki yıldız partisine gitmek için kullanmam gerekecek güzergâh bu mu diye düşündüm.

Taşlı bir araç yolunun sonunda küçük, asfaltla kaplı bir otopark bulunuyordu. Birkaç tane araba burada park etmişti, çoğu lüks araçlardı. Gür ormana çıkan tahta basamakların yakınında boş bir yer bulduk. Basamaklarm yanma konmuş bir pano, yürüyüş yolunun özel mülkiyet olduğunu ve yalnızca yerleşke konuklarının kullanabileceğini belirtiyordu. Yolu kullanan insanların bir form doldurması ve onu kilitli bir kutuya bırakması zorunluydu.

Otoparkın ilerisinde araba yolu yoktu.

"İhtiyacınız olacak her şeyi alın," dedi Reagan. "Tabii, tüm vaktinizi arabaya

gidip dönerek geçirmek istemiyorsanız. Dönüş yolu iyi ama yerleşkeye kadar hep yokuş yukarı."

"Yerleşkeye kadar yürüyecek miyiz?" dedim gözlerimi tabelaya dikerek. "İki kilometre boyunca?"

Reagan bana sıkıntılı bir bakış attı. "Başlama, Everhart. Seni yürüyüşle ilgili uyardım."

Yürüyüşle ilgili o kadar mutsuz bile değildim. Beklenmedikti, hepsi bu. "Ben..."

"İki kilometre ne kadar uzun?" diye sordu Brett.

"Hiçbir şey değil," dedi Reagan ona neşeyle.

"Bir milden biraz fazla," diye detaylandırdım.

"Ah, müthiş," diye cevapladı ama Reagan'a gülümsüyordu.

Reagan da onun gülümsemesine karşılık veriyordu. "Ç°-cuk oyuncağı."

Neden bu kadar hevesle gülümsüyorlardı? Bir espriyi mi kaçırmıştım? Üstelik şimdi avuçlarının şaplamasını duyabileceğimiz kadar sertçe birbirlerine beşlik çakıyorlardı. Bu çok...

şapşalcaydı. Lennon'ın başı benimkine doğru çevrildi ve bir gözünü örten siyah perçemine rağmen, koyu renkli kaşım o aptal beşliği benim gibi yargılayan bir tavırla kaldırdı.

Belki de beni yargılıyordu.

Hepimiz bilgilendirme panosunun başmda diküip yürüyüş yolu kayıt kartlarım doldurduk; yolda herhangi birinin kaybolma veya öldürülme ihtimaline karşı adımızı ve en yakın akrabamızı bileceklerdi. Brett ve Lennon arabanın üstündeki yük taşıyıcısından herkesin çantasını indirdikten sonra, sırt çantamın yanlış hizalanmış ağırlığı altında güçbela ayakta durabildiğimi hatırladım; kendimi bir hokkabaz gibi hissediyordum. Fakat otoparkın ortasmda her şeyi yeniden doldura-mazdım. Bu yüzden onu kayışla vücuduma bağlayıp duruşumu düzeltmek için elimden geleni yaptım.

"Ekip, yola çıkmaya hazırlanın," dedi Reagan gruba yüksek sesle. "Lüks, bizi yolun sonunda bekliyor."

Sadece iki kilometre, dedim kendi kendime. Üstelik tamamen gölgeli halde olan ve çam iğnesi kokan orman hayli büyüleyiciydi. Kuşlar cıvıldıyordu ve hava çok sıcak değildi. Bunu yapabilirdim. Yaklaşık beş dakika soma ilk dik yokuşta kuşku duymaya başladım. On dakika soma daha da dik bir yokuşta Reagan'ı, bakkal dükkânındaki madenci baltalarından biri kafatasına saplanmış olarak hayal ediyordum. Yerleşkeye doğru kat edilecek son mesafeye ulaştığımızda yalmzca cenin pozisyonunda kıvrılabilmeyi diliyordum.

Muir Kamp Yerleşkesi tabelası ortaya çıktığında ve ağaçların aralığının içinde büyük bir bina gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Başımdan ter damlıyordu ve o kadar uzun süredir

yokuş yukarı kambur bir duruşla yürüyordum ki yüz yaşında, osteoporozlu bir kadından farkım kalmamıştı.

Fakat bunun önemi yoktu. Vadedilmiş topraklar karşımday-dı. Aman Tannm, tüm sefalete değerdi çünkü yerleşke muhteşemdi. ön tarafta modem bir sedir kulübe duruyordu: devasa pencereli duvarlar, kaim ahşap kirişler, çatıdan çıkıntı yapan taş kaplama şömineler. Yemyeşil orman etrafını sarıyordu. Uzakta sivri uçlu dağlar vardı. Manzara bir rüyaya ait görünüyordu. Ben hayran hayran bakarken içeri doğru yöneldik.

Sıcak güneş ışığı çift kat yükseklikte pencerelerden içeri akarken cilalanmış nehir taşlı döşemenin bir ucundan diğer ucuna yürüdük ve kayıt masasmda durduk. Burası sedir ve yeni kesilmiş çiçekler gibi çok hoş kokuyordu. Dahası, konuklar için pahalı şekerlerle dolu bir kâse vardı. Ben ceplerimi doldurma dürtüme direndim ama Brett direnmedi. Bir parmağını ağzma götürüp bana göz kırptı, ithal çikolatayı sut çantasının bir gözüne gizlice boşalhrken Reagan masada görevli orta yaşlı kadım annesinin kim olduğuna dair bilgilendirdi.

Kadının yaka kartında CANDY yazıyordu. Oksijensiz kalmış beynim bir saniyeliğine bunu Brett'in suçüstü yakalanmasının bir işareti olarak algıladıktan sonra onun aslında kadının gerçek adı olduğunu fark ettim.[1] "Sen Belinda'mn kızı mısın?" dedi Reagan'a. "Seni zar zor tamdım. Geçen yıl bizimle kalmamış miydin?"

"Kaldım," dedi Reagan neşeyle. "Annem sizi konuk değişikliğiyle ilgili aradı, değil mi?"

Candy bizi süzdü. "Ben grubunuzun kızlardan oluşacağını samy ordum..."

Al benden de o kadar, Candy. Bilgisayar ekranım ve eski moda bir kayıt kâğıdım dikkatle incelerken onda benimkine benzeyen planlayıcı ruhu sezdim. Reagan, Candy'yi konuk listemizde hiçbir hata olmadığına ikna etti ve ona herkesin ismini söylemeye başladı. Ben odada dolanıp çerçeveli manzara fotoğraflarıyla kaplı bir duvarı incelerken Brett de bana katıldı. "Lennon, yıldızların manyak iyi fotoğraflarım çektiğini söyledi. Ben onlara sadece baktığını sanıyordum."

Brett ne zaman yakınımda olsa hissettiğim gerginlik dönmüştü. Neden onurdayken normal olamıyordum? "Ben... ikisini de yapıyorum. Bakıyorum ve fotoğraflarını çekiyorum. Yddızlann. Kameramla."

Evet. Zorie bir mağara kadım gibi konuşuyor.

Brett sadece güldü, rahat ve samimiydi. "Aklınla değil mi?"

"Hayır." Yanaklarımın kızarmadığım umuyordum.

"Bir kamerayı teleskoba takıyor ve yakınlaştmyor musun yani?"

"Bir bakıma öyle ama tam olarak değil? Bu... Bir sürü karmaşık, teknik kısmı var. Açıklaması zor."

Gülümsemesi nazikti. "Belki bana nasıl yapıldığım öğretirsin? Çünkü gece gökyüzünün fotoğraflarım çekmek hoşuma giderdi, özellikle Ay'ın. Bu çok havalı olurdu."

O ciddi miydi? Astronomi fotoğrafçdığıyla mı ilgileniyordu? BEN SANA ÖĞRETİRİM! HEM DE NASIL ÖĞRETİRİM! diye haykırmak istiyordum. Ama Kendrick seslenince Brett cevap vermek için etrafımdan dolandı. Ben daha ağzımı aça-madan gitmişti; Kendrcik'le seks yapan iki sincaba benzeyen oymalı bir tahta heykele gülüyorlardı.

Kahretsin.

İzlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Arabadakiyle aynı, cildimi

karıncalandıran bir histi bu ve beni tedirgin ediyordu. Etrafıma bakınırken Lennon'la göz göze geldim. Bakışırım yoğunluğu sarsıcıydı.

Tanrı aşkına, ne istiyorsun? Sanki beni bir şeyle suçluyordu. Altına Hücum dükkânından beri onunla tek kelime konuşmadığım için sorununun ne olduğunu bilmiyordum. Eskiden onun yüz ifadelerini okuyabilirdim ama şimdi Mission Caddesi'ndeki Jitterbug'ın dışmda performans sergileyen vasat pandomimci gibiydi ve bir cam kutudan mı çıkmaya çalışıyor yoksa taksi mi çağırıyor, ayırt edemiyordum. Acaba Lennon yerfısüğı ezmeli şekerleme için bir teşekkür mü bekliyordu? Yoksa sadece huzurumu kaçırmaya mı çalışıyordu?

Eğer öyleyse, bu işe yarıyordu.

Ancak bunu öğrenmesine asla izin vermeyecektim. Çabucak bakışlarımı kaçırıp Brett'le Kendrick'e ve çiftleşen sincaplara doğru yöneldim.

Kayıt olduktan sonra Candy kısa bir tur yaptırarak ve yol boyunca sorularımıza cevap vererek bizi çadır kulübelerimize götürdü. Ana binanın çeşitli salonları vardı ve daha sonra akşam yemeğinin servis edileceği, etrafı camla kapatılmış bir yemek çardağına bağlanıyordu. Dışarıdaki dolambaçlı patikalar, ormana sokulmuş düzinelerce kanvas kulübe şeklindeki çadıra ulaştırıyordu. Yurt'larm bazısı dikdörtgen, bazısı yuvarlaktı ama hepsi ham muslin rengindeydi. Kuş isimleri verilmiş bölgelerde gruplara ayrılmışlardı ve her bölge sonrakine kısa bir yürüme mesafesindeydi. Sık bir ormanın yanında iki dik-

dörtgen çadır bulunan bize ayrılmış kendi bölgemize, Baykuş Kampı'na varmak yaklaşık on dakika sürdü.

Reagan bu düzenlemeden mutlu değildi. "Bize büyük bir çadır verilmesi gerekiyordu," diye itiraz etti. "Vadi manzaralı olanından."

"Üzgünüm ama Şahin Kampı'na yanlışlıkla kapasitesinden fazla rezervasyon yapılmış. Bu sabah son yerime altı kişilik bir aileyi yerleştirdim."

"Hoş değil," dedi Reagan somurtkan bir şekilde. "Geçen yazdan beri rezervasyonumuz vardı. Annem bundan mutlu olmayacak."

"İstersen onu arayıp açıklarım," dedi Candy. "Bu sizin için daha iyi bir çözüm olabilir. Kızlar bir çadırı alırken erkekler diğerini alabilir."

İması açıktı. Candy, Bayan Reid'i arayacak ve kızının beraberinde üç oğlan getirdiğini söyleyecekti. Reagan içten içe kö-pürse de karşı çıkmadı. Gerçekten başka seçeneğimiz yoktu.

"Hayatı akışına bırak," dedim Reagan'a.

"Evet," dedi Brett neşeyle. "Bu doğru, Zorie. Benim lafımı tavsiye ediyorsun ve bunu beğendim."

Reagan'ın bana attığı bakış çeliği bile kesebilirdi.

İki çadır birbirinin tıpatıp aynısıydı: çimento döşeme, tahta bir çerçeveye sabitlenmiş kanvas duvarlar, sineklikli bir kapı, gün boyunca hafif rüzgârdan yararlanmak için açılabilen ve geceleri kulübeyi sıcak tutmak için kapatılabilen panjurlu pencereler ile ön tarafı camlı bir çadır sobası. Hakiki bir kanepe ve parlak desenli Kızılderili halılarıyla küçük bir oturma bölümü sobayı çevreliyordu. Kuştüyü alezler, lüks keten

örtüler ve kuştüyü yastıklarla iki ranza çadırın arka tarafında uzanıyordu.

Ranzaların arkasında/ kanvas bir paravanın ardında oda içj bir tuvalet ve lavabo vardı. Duş yoktu. Duşlar tepenin aşağı, sında bir banyo alanındaydı. Candy bize Baykuş Kampı'ndaki altı diğer kulübeyle paylaşılıyor diye açıklamıştı.

Aynca birkaç başka konuya daha açıklık getirdi. "Ayı böl-gesindesiniz ve evet, milli park çitlerinden geçip kamp yer-leşkesine giriyorlar. Herkesin güvenliği için tüm yiyecekler servis edilme veya yeme süreci haricinde, yemek kutusunda saklanmak zorundadır," diyerek çadır kapışırım dışındaki bir güneşliğin alfanda iki sallanan sandalyeyle birlikte bulunan yeşil, metal bir kutuyu işaret etti. "Orayı veya taşınabilir bir yiyecek kutusunu, yani Yosemite ve King's Ormanı tarafından onaylı, ayılan uzak tutan bir yiyecek kabım kullanmak zorundasınız."

Lennon'ın başı yavaşça bana doğru döndü.

Neden, ah, neden haklı olmak zorundaydı? O yerfıstığı ezmeli şekerleme şu anda midemi rahatsız ediyordu.

Candy kutuda ne saklamamız gerektiğinin bir listesini parmaklarıyla saydı. "Konserve kutularında açılmamış yiyecekler. Vakumlanarak kapatılmış

torbalarda atıştırmalıklar ve toz içecekler. Tamamı torbada olmalı. Kokulu tüm banyo malzemeleri. Losyon, makyaj ürünleri, deodorant."

"Kolonya da mı?" diye sordu Lennon.

"Evet," dedi Candy.

"Güçlü kokulu kolonyadan bahsediyorum. Ölçüsüzce vücuda sıkılan bir çeşidinden."

"Kesinlikle/' diye cevapladı kafası karışan kadın.

Lennon gözlerini hızla Brett'e çevirdi. Ama Brett tamamen ilgisizdi, su şişelerini kanepenin arkasındaki konsollu masaya piramit şeklinde yeniden yığmaya çalışıyordu.

Candy banyoyu işaret etti. "Su, jilet, havlu gibi şeylerin daha fazlasına ihtiyaç duyarsanız resepsiyondan istemeniz yeterli. Elbette telefon edebilirsiniz ama ceptelefonlan bazen çekiyor bazen çekmiyor. Acil bir arama yapmanız gerekirse, sabit hattı kullanmanıza izin veririz. Saat akşam ondan sonra, Bundy ve ben ana binanın sağındaki ahşap kulübede kalıyoruz."

"Peki ya King's Ormam'nda gereken kırsal izinleri?" diye sordu Lennon. "İnternet sayfanız izinleri ayarlayıp çadırımıza teslim edilmesini sağlayabildiğinizi söylüyordu."

"Bir ücret karşılığında," dedi Candy. "Onları almak için arabayla bir park merkezine gitmemiz gerekiyor."

"Kredi kartıma ekleyin," dedi Reagan umursamaz bir sesle.

Candy, Reagan'a küçümseyen bir bakış attı. "Uygun zamanında resepsiyona uğrayıp formu doldurabilirsin."

Eyvah.

"Çadır kulübelerde müzik yasak," dedi Candy hepimize. "Kampınızın içindeyken günbatımından sonra yüksek sesle konuşmak yok. Diğer misafirler uyumaya çalışıyor olabilir ve bu duvarlar ses yalıtımlı değil. Sessiz saatler akşam onda başlar ve sabah yediye kadar sürer."

"Tanrım," diye mırıldandı Summer alçak sesle, kulağınım dibine girmişti. "Burası bir diktatörlük."

Candy ana binanın genel yönünü işaret etti. "Kazak ve yağmurluk satan küçük bir dükkânımız var. Aynca depola-

ma kaplan ve kamp ocakları da kiralayabilirsiniz. Dükkân dürüstlük sistemiyle işletilir, bu yüzden teneke kutuya nakit para koymanız veya çıkış faturanıza eklenmesi için kâğıda çadır numaranızı ve adınızı yazmamz gerekir. Ayrıca../[7]

Brett'in su şişesi piramidi gürültüyle yıkıldı. Şişeler zeminin bir ucundan diğerine yuvarlandı. " Ah, üzgünüm," dedi.

Candy duraksarken içsel sabır mücadelesi kaşlarına yansıdı ama boğazını temizleyip konuşmasını bitirdi. "Akşam sosyal zaman saat altıda başlar. İçeceklerden sonra dört tabak-lı akşam yemeğini servis ederiz. Ardından her gece yakılan şenlik ateşinde diğer misafirlerle kaynaşmanızı teşvik ederiz. Çardak dokuzda kapanır. Herhangi bir sorunuz olursa gelip bizi resepsiyon masasmda görebilirsiniz."

Ya şimdi sorularım varsa? Başka kimse Candy'ye dikkat etmiyordu, oysa ben tüm bu konuların internet sitesinde listelenmiş olmasını veya bize bir çıktısını vermelerini diliyordum. Böylece bunları gözden geçirebilir ve her şeyi ezberleyebilir-dim. Hepsini not edebilmek için her şeyi tekrar etmesini istemeye can atıyordum. Aslmda gerçek anlamda kaşınıyordum ve kendimi kaşıma dürtüme direniyordum. Lennon'ın bakışları hızla kollarıma çevrildi ve sanki bundan haberdarmış gibi hissetmem kaşıntımı kötüleştirdi.

Bu haftayı sinir krizi geçirmeden atlatırsam, bunu bir başarı sayacaktım.

1

Candy, aynı zamanda şeker anlamına geliyor, (e.n.)

8

Akşamüstü saat çoktan geç olduğundan, akşam yemeğinden önce hiçbir şey yapmaya zaman kalmamıştı. Bu yüzden erkekler çadırlarına çekildi, ardından çantamızı boşalttık. Tüm yiyeceğimi ve banyo malzemelerimi dışarıdaki yiyecek kutusuna sakladım ve teleskobumda, görünürde bir hasar olup olmadığını kontrol ettim. Belli ki SUV'nin tepesindeki sarsıntılı yolculuktan sağ çıkmıştı. Sonra benim sağ salim vardığımı haber vermek için annemi aramayı denedim. Ama çadır kulübede telefon çekmiyordu. Ana binada kablosuz internet vardı, bu yüzden telefonum çektiğinde mesajlarımın üetileceğine güvenerek hem anneme hem de Avani'ye mesaj yazmaya koyuldum.

Reagan ortadan kaybolduğu için Summer ile çadırdan çıkıp yerleşkenin Baykuş Kampı bölümünü kendi başımıza keşfettik. Bizim çadırımızla erkeklerin çadırı arasında bir piknik masası vardı. Ayrıca arkamızda yolun milli ormana ilerlediğine dair bir uyarı levhasıyla küçük bir patika başlangıcı bulunuyordu.

Muir Kamp Yerleşkesi yürüyüşçülerin arazilerinden ayrılmayı seçmesinin sorumluluğundan kendisini kurtarmıştı. Bir grup haşarı, denetimsiz çocuk burada ormana doğru koşuyordu, yani çok da korkutucu olamazdı.

Çığlık atan çocuklardan uzak durduk ve titizlikle düzenlenmiş bir yolu takip ettik. Krem renkli taşlar, rasgele çiçekli çalılarla ve yol ışıklarının sabit çizgisiyle birleşiyordu. Bu yol, sedir çatı kiremitli ortak bir banyoya çıkıyordu.

İçeri göz attığımızda, "Vay be," diye takdirle fısıldadı Summer. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Burası adeta güzel çevremizle uyum sağlaması için tasarlanmış bir spa gibiydi ve bu şekilde canlı canlı görünce, internetteki fotoğraflarından daha güzeldi. Vernikli ahşap lavabo tezgâhlan, taş banklar, aynaların yarımdaki demir kancalardan sarkan güzel fenerler. Çadırlarımızın aksine burada elektrik vardı ve bir kadm saçlarını kuruturken ceptelefonunu şarj ediyordu. Arka tarafta küçük bir sauna bile vardı.

Tekrar dışan çıktığımızda, "Daha sonra o saunada Kendri-ck'le birlikte soyunacağım," dedi Summer.

"Bu kadar detaya girmene gerek yoktu," dedim.

Kahkaha attı. "Sen de biriyle birlikte soyunmak istersen, buna aldırmam. Hâlâ Brett'e mi talaksın?"

"hı..."

"Bana sizin işi pişirdiğinizi söyledi."

Ne? "Biz yapmadık... öyle değil." Tanrı aşkına, sadece bir öpüşmeydi.

"Çok kolay utanıyorsun," dedi sırıtarak. "Kulaklarının kızardığını biliyor muydun? Çok şeker."

Tanrım.

"Hey, sadece şaka yapıyorum." Koluma şakacı bir şekilde vurdu. "Brett tatlıdır. Ayrıca herkesle iyi geçinmesine bayılıyorum. Mesela, milyon yıl geçse de Lennon'la asla takılmaz-dım çünkü ne kadar harika biri olduğunu bilmiyordum."

Bunu nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değildim. Ne söylemeye çalıştığını anlıyordum ve belki bunun özünde bir içtenlik vardı. Ama aym zamanda Brett bu yönde karar verene dek, Lennon'ın kabul edilebilir olmadığım ima ediyordu.

"Lennon'la aranızda bir şey mi vardı?"

Vücudum gerildi. "Sana bunu kim söyledi?"

"Sadece okulda sizi sürekli birlikte gördüğümü hatırlıyorum.

"Sadece arkadaştık," diye direttim. "Başka bir şey yoktu."

Yalandı.

Ama görünüşe göre Summer buna inanmıştı. Omzunu silkip, "Bana kalırsa sizden iyi bir çift olurdu," dedi.

"Hayır," dedim ve sesim kulağa bir köpek havlamasıymış gibi geldi. "Kesinlikle hayır. Artık arkadaş bile değiliz."

Teslim olurcasına iki elini birden havaya kaldırdı. "Hey, ben yalnızca gördüğümü söylüyorum. Bunu bir düşün, Bayan Astroloji."

Düşünmeyecektim. Ne kelimeleri karıştırmasıyla ne de Lennon'la ilgili onu tekrar düzeltmeye zahmet ettim. Okulda insanların en iyi arkadaş olmamızla ilgili bize takıldıkları doğruydu -bunu genellikle göz kırpıp havada elleriyle tırnak işaretleri yaparak söylerlerdi- ve daha fazlası olduğumuzla ilgili dedikodular çıkmıştı. Büyük Deney'i gizli saklı yürütmeye karar vermemizin sebeplerinden biri tamamen buydu. Okuldaki dedikoduları önlemek. Fakat daha ziyade, babamın öğrenmesini önlemekti. Çünkü Pırlanta Dan'in, kızının iki pagan kadının oğluyla çıkmasına izin vermesine imkân yoktu.

Her neyse, Summer'ın Lennon'la benim ilişkim olduğunu varsaymasını neden umursadığımı bilmiyordum. Sanınm Brett'in Summer'a işi pişirdiğimizi söylemiş olması beni daha fazla kaygılandırmahydı. Belki Summer bunu yanlış duymuş veya varsayımda bulunmuştu. Brett böbürleniyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı ama en kötüsünü düşünmemeliydim. Kim bilir, belki de Summer'a benden hoşlandığım söylemiş olabilirdi.

Her şey mümkündü. Ama şu anda alevlenen kulaklarımla ilgili endişeliydim, bu yüzden de konudan tamamen kaçınmak istiyordum. Kısa saçlarımın hislerimi belli eden kırmızılığı örttüğünden emin oldum ve daha fazla konuşmadım.

Kendi kamp bölgemizin etrafındaki patikayı yürümeyi bitirdiğimizde Reagan ve çocuklar çadırlarımızın arasındaki piknik masasmda aylaklık ediyordu. Summer'ın grubun önünde bana Brett'le ilgili takılmasından biraz endişeliydim ama o hemen Kendrick'e koştu, kollarım hızla ona dolayıp sırtında taşıması için yalvardı. Sanki Brett ve Lennon'la ilgili tüm sohbet unutulmuştu.

Güzel.

Neredeyse akşam yemeği zamanı gelmişti. Bu yüzden ana binaya yürümeye karar verdik. Bizden başkaları da vardı. Küçük kampçı gruplan aynı yöne ilerliyordu ve çardak görüş alanımıza girdiğinde düzinelerce diğer misafire katıldık. Binayı

çevreleyerek kayalık, güzel bir vadiye bakan geniş verandada, pelüş yastıklarla dolu hasır işi ve oymalı ahşap bahçe koltuklarında, ellerinde şarap kadehleriyle vakit geçiriyorlardı. Her şey batmakta olan güneşin altın ışığıyla kaplanmıştı. Fotoğraftık bir görüntüydü. Gerçekten. Bir garson ordövr tepsisiyle dolaşırken Brett fotoğraf çekmek için telefonunu çıkarıyordu.

Brett ıslık çaldı. "Burada bir servet kazanıyor olmalılar."

"Belki kazanmıyorlardır," dedi Kendrick. Göz kamaştırıcı manzaradan uzakta, yemek alanının dışmda yan taraftaki bir sundurmada kurulmuş barı süzüyordu. "Servis ettikleri şarap ucuz değil."

"Sizce bize de verecekler mi?" diye sordu Brett kurnaz bir

gülümsemeyle

"O geçen seneki barmen," dedi Reagan başım iki yana sallayarak. "Pisliğin tekidir. Galiba Candy'nin kuzeni falan. Büyük ihtimalle beni hatırlar."

"Ben denerim," dedi Summer. "Beni tanımaz ve reşit görünüyorum."

Kayıtsızca bara yürüyüp barmene gülümsedi. Havadan sudan konuşmayla geçen birkaç dakikanın ardından eli boş döndü.

"Olamaz," dedi Brett hayal kırıklığıyla. "Vermeyecek mi?"

"Sen haklıydın, Reagan. O pisliğin teki," dedi Summer. "Yaşı tutmayan bir ergen grubun az önce giriş yaptığına dair Candy[7]nin onu uyardığım söyledi. Bize alkol verilmeyecekmiş."

"Bunu göreceğiz," dedi Brett ve Lennoria döndü. "O şaraba erişmek için bir plana ihtiyacımız var."

"Bununla derhal ilgileneceğim," dedi Lennon ruhsuz bir şekilde.

Lennon'm alaycılığından rahatsız olmayan veya bunu fark etmeyen Brett kahkaha attı. Görünüşe göre, hiçbir şey Brett'in canım sıkamazdı. Her zaman son derece gamsız ve hayatı konusunda rahattı. Keşke ben de daha çok böyle olabilseydim.

Katalogdan fırlamışçasma kusursuz açık hava kıyafetleri giymiş bir grup emeklinin ve yatırım bankacısının peşine takıldık. Reagan çardağın içinde bize oturacak bir yer buldu ve onu takip ederek geniş, yuvarlak bir masaya geçtik. Mo-dem-rustik porselenlerle donatılmıştı ve bardaklarla çatal bıçakların kafa kanştıncı sayısı gözümü korkutmuştu. Aym zamanda Brett ile Lennon'm arasında oturmak da beni tedirgin ediyordu. Brett'in bu denli yakında olması heyecan vericiydi, bir bıçağı elime saplama numarası yaparken ruh hali eğlenceli ve şakacıydı. Halbuki ben utangaçtım ve panik yapmamaya çalışıyordum.

Bir de Lennon vardı. Keşke onu öylece aklımdan çıkarabil-seydim. Brett[7]in varlığı hafif ve değişkenken -şimdi Reagan'a numaradan çatal saplıyordu ve Reagan o boğuk sesiyle gülüyordu- Lennon'ınki... sert hissettiriyordu. Ciddi. Sanki bacağının benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu unutamayacakmışım gibi. Eğer Brett gece göğünde diğer her şeyden daha parlak olan Sirius'sa, Lennon Ay'dı: Sıklıkla karanlıkta ve gizlenmiş halde olurdu ama tüm yıldızlardan daha yalandı. Daima oradaydı.

Birbiri ardına her masaya dört çeşit yemekten ilki, yani bir tür kabak ve fesleğen çorbası servis ediliyordu. Masaya geldiğinde, bugün yalnızca Lennon'm hediye şekerlemesini yediğim için ne kadar acmacak halde olduğumu fark ettim ve

aptal yemek takımıyla ilgili her şeyi unutup çorbayı iştahla içtim. Doğru kaşığı kullanıyor muyum, diye bile umursamadım. İkinci yemek garip bir sos ile ufak bir salata eşliğinde ızgara deniztarağıydı. Deniztarağı harika kokuyordu. Canla başla yemeye koyuldum.

Lennon bıçağıyla tabağımı işaret ederek, "Birisi cesur hissediyor," diye belirtti. "Kurdeşenini düşününce."

"Deniztarağı bana uygun bir kabuklu deniz ürünü," dedim ona sabırla. Karides ve yengeç şüpheli olmakla birlikte, yumuşakçalar sınıfından her şey düşük riskliydi.

"Tabu ya, doğru," diyerek yavaşça başıyla onay verdi..

Birkaç dakika ikimiz de sessizce yemeğimizi yedik.

Sonra, "O karides yemeğini yediğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bir Acil Servis yolculuğunu asla unutamazsın."

On beş yaşındaydım ve o zamanlar Mackenzielerle pazar akşam yemekleri düzenli bir etkinlikti. Genellikle, paket servisi yemekleri ve oturma odasmda bir film izlemeyi içerirdi. Mackenzie ailesinin aşçısı Sunny'ydi; Mac ise pek yemek pi-şirmezdi. Dolayısıyla Mac'in sıfırdan bir yemek hazırlamaya karar vermesi önemli bir olaydı. Sonuç oldukça iyiydi ama nedense büyük bir alerjik tepki vermiştim. Yüzüm şişmiş, boğazım tıkanmış, nefes almakta güçlük yaşamıştım... Hepsi birden. Mac'in ödü kopmuş ve tüm sorumluluğu üstlenmişti. Annemle

babam dışarıda yemekte olduğundan, Sunny arabasıyla beni hastanenin acil servisine yetiştirmişti.

"Kötü karides! Kötü karides!" dedi tiz bir sesle Lennon, Sunny'yle alay ederek.

Sunny, Acil Servis bekleme odasımn önünde resepsiyondaki hemşireye bağırarak dikkatleri üzerine çekmişti. Bunu aylarca bağlam dışında tekrarlamıştık. Kendi aramızdaki şa-kamızdı. Ters giden her şeyde suçu "kötü karidese" atıyorduk. Asla eskimemişti.

Hâlâ da komikti. Ağzım deniztarağıyla doluyken hafifçe kıkırdadım ve az kalsm boğuluyordum.

Lennon'ın gözleri benimkilere kaydı. Bir gülümsemeyle cebelleşirken ağzının kenarlan yukan kıvrıldı.

Tamam, cehennem resmen buz tutmuştu. Domuzlar uçuyordu. Yıldırımlar düşüyordu. Hepsi gerçekleşiyordu. Çünkü ikimiz de birbirimize gülümsüyorduk. Gerçek gülümsemeler!

Burada neler oluyordu? Önce yerfıstığı ezmeli şekerleme, şimdi de bu?

Sadece sakin ol, dedim kendime. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Düşmanlar arada sırada birlikte gülerdi. Gözlerimi tabağımda tuttum ve normal davranmaya çalıştım. Ama üçüncü yemek geldiğinde -bir çeşit ağır ateşte pişirilmiş et, galiba kuzu bacağıydı- ve Brett grubun geri kalanım barmenin yerini saptamakla görevlendirmişti, servis takımımdaki sıradaki çatalı kavrarken yanlışlıkla Lennoriın eline çarptım. Solak olduğundan, sağ elini masanın kenarına dayamıştı. Ben kendi elimi hızla geri çeksem de Lennon elini kıpırdatmadı.

"Üzgünüm," diye geveledim.

Önemsemeden başını iki yana salladı. "Çok fazla çatal var. Aynca neden iki kaşığa ihtiyacımız olsun ki? Bir tanesini zaten çorba için kullandım. Bunlar yedek kaşıklar mı?"

"Bir çift kaliteli yemek çubuğu onları büyük bir bulaşık yıkama zahmetinden kurtarırdı," dedim.

"Kesinlikle katılıyorum."

Annem ona yemek çubuklarının nasıl kullanıldığını öğretmişti. Kore tarzı paslanmaz çelikten çubukların.

"Şu dövüş sanatları filmi olan Bir Zamanlar Çin'de filminde geçen replik neydi?" diye sordum. "Batılı sofra takımım gördüğünde Jet Li söylüyordu."

"Neden masada bu kadar çok kılıç ve hançer var?" dedi Lennon.

"İşte bu. Tanrım, dövüş sanatlan filmleriyle kafayı bozmuştun."

"Jet Li kraldır," diyerek bardağından bir yudum su içti.

"Bruce Lee'nin kral olduğunu sanıyordum."

"Bruce Lee bir tanrıydı."

"Ah, doğru," dedim. "Bana o filmlerden çok fazla izletmiştin."

"Sen de çoğunu beğenmiştin."

Gerçekten de beğenmiştim.

Lennon ağır ateşte pişirilmiş kuzusunu didikledi. "Aynı zamanda aşın miktarda Star Trek bölümü izlediğimizi hatırlıyorum ve hepsi iyi bölümler bile değildi. Sırf birisi bir Klin-gon'a abayı yaktı diye."

Bu doğruydu. Worf benim her şey imdi. Hâlâ onu oynamış olan oyuncuyu, yani Michael Dom'u internetten takip ederdim. Aynca muhtemelen YVorf'la ilgili internetteki tüm paylaşımları da görmüştüm. "Bundan utanmıyorum."

Ben başka bir şey daha söyleyemeden, Brett'in kolu önüme fırladı. O, Lennorim omzuna hafifçe vururken ben geriye yaslanmaya mecbur kaldım.

"Kanka, bunu görüyor musun?" diye sordu Brett.

"Onun burada oturduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Lennon. Somurtkan ve aksi tarzına hızla dönmüştü.

Brett bana göz attı. "Ah, affedersin, Zorie." Kıkırdayıp bana mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar Len-non'a odaklandı. "Ama şuna bir bak. Barmen ban sahipsiz bıraktı. O şişelerin hepsi orada öylece duruyor."

Lennorim umursamaz bakışının Brett'in üzerinde bir etkisi olmamıştı.

"Rahatça ulaşılabilirler," diye detaylandırdı Brett.

"Burada oturan yüz kişi var," dedi Lennon.

Brett inledi ve başını bir anlığına geriye attı. "Şimdi değiL Daha sonra. Yemekten sonra, insanlar sürekli burada oturamaz."

"Herkes Günbatımı Verandası'nm altındaki şenlik ateşine gidecek," diye doğruladı Reagan.

"Barmen bara dönüyor," diye dikkat çekti Lennon.

"öyleyse dikkatini dağıtmanın bir yolunu buluruz," dedi Brett. "Yalnızca, biz onun bardan ayrılmasını sağlayacak bir yol bulurken insanların şenlik ateşine odaklanmasına ihtiyacımız var. Sonra, bum! Zulasını yağmalayacağız."

Bu plandan hoşlarımamıştım. Etrafımızda bir sürü insan vardı. Bu, öğretmenlere şaka yapmaya benzemiyordu. Mesela, bir defasında Bay Soniak tuvalete gitmek için İngilizce sınıfından çıkıp telefonunu masasmda kilitsiz bıraktığında Brett iskemlesinden fırlamış ve Bay Soniak dönmeden önce kıçının fotoğraflarım çekmek için adamın telefonunu kullanmıştı. Brett daha sonra, bunun aldığı cezaya değdiğini söylemişti.

Kendrick, Brett'e şüpheli bir bakış attı. "İstersen bana deli diyebilirsin ama bu çalmak değil mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandı Lennon.

"Sen iyi bilirsin," dedi Brett, kaşlarım yukarı aşağı oynatarak.

Lennon'a göz gezdirdim ve o... utanmış görünüyordu. Olayın ne olduğunu merak ettim.

"Balon millet. Şarabı satmıyorlar," diye savundu Brett. "Tüm misafirler için ücretsiz. Bu ağır ateşte pişmiş koyundan bir porsiyon daha istersem..."

"Kuzu," diye düzeltti Lennon bıkkın bir sesle.

"... bana onu getirirler. Hepsi ücrete dahil. Sadece paramızın karşılığım alıyoruz."

"Annemin parasının," dedi Reagan.

Brett sınttı. "Annen seksi bir kadın."

Onun omzuna parmaklarının tersiyle vururken, "İğrenç," dedi Reagan. Üstelik bu sahiden iğrenç olsa da, Reagan pek bozulmuş görünmüyordu. Ne buna ne de Brett'in riskli teklifine. Mantıklı biri olduğunu düşündüğüm Kendrick bile Brett'in iddialarına ikna olmuştu. O halde belki bununla ilgili kötü hislerim yersizdi.

Reagan bizi yarın hep birlikte at binmeye gideceğimize delir bilgilendirdikten sonra Brett yemeğin geri kalanı boyunca şarap çalma planı kurmaya devam etti. Tatlı servisi yapıldığında balzamik sirkeli garip bir çeşit çilek sorbeyi pas geçtim çünkü kurdeşen sorunum olduğunda çilek benim için "yasaklılar" listesindeydi. Odun dumanı kokusunun ve akustik gitarın seslerinin cezbettiği misafirler, Günbatımı Verandasından sırayla çıkmaya başladığında barmenin dikkatini dağıtma ihtimalleri azaldı.

"Bir şey bulacağım," diye ısrar etti Brett. "Gece yeni başlıyor."

Reagan onu kolundan çekti. "Hadi. Biraz dolaşalım."

Brett ona göz kamaştırıcı sırıtışıyla gülümsedi ve kendisini masadan çekmesine izin verdi. Duyamadığım bir espri yaparken de kısa bir süreliğine kızın koluna girdi. Birlikte çok rahatlardı, çok etkileyici ve neşeli görünüyorlardı. Keşke ben de Reagan kadar cesur olabilseydim. Keşke Brett de benim koluma girseydi.

Ama en çok Lennon'ın bakışlarım yüzümde hissetmemeyi dilerdim. Akşam yemeği boyunca yokladığımız onca anı, beynimde Summer'ın Lennon'la ilişkimle ilgili önceki varsayımlarıyla çakışıyordu. Can sıkıcı bir düşünce aklımda birdenbire balon gibi şişti.

Brett'le sözde işi pişirmemle ilgili yanlış dedikodu Sum-mer'm kulağına gitmişti.

Acaba Lennon'ın kulağına da gitmiş miydi?

Bu ihtimal de bunu umursuyor olmam da beni rahatsız ediyordu. Kaldı ki

Lennon'ı umursamam asla sorun değildi. Sorun, onun beni umursamasıydı. Ancak küçük bir yerfıstığı ezmeli şekerleme ve kötü karidesle ilgili güzel anılar, beni hiçbir şeyin değişmediğine ikna etmek için yeterli değildi.

9

Brett ve Reagan'ı takip ederek hepimiz dışarı, teneke fenerler serpiştirilmiş bir verandaya çıktık. Doğrusu, burası güzeldi. Güneş henüz tam olarak batmamıştı ama batmak üzereydi. Dağlar, çam ağaçlarının kararan siluetlerinin arkasında turuncuya ve pembeye boyanmıştı. Her şey gün ile gece arasındaki orta evredeydi ve her nasılsa burada, ıssız doğada şehirde olduğundan daha heyecan verici görünüyordu. Sanki bir şey olmak üzereydi.

Veranda hızla insanla doldu. Bazısı güneşin batışmı izlemek için korkuluklara yaslanırken diğerleri popüler kültürden izler taşıyan gitar müziğini dinlemek için etrafa yayılmış veranda mobilyasma oturdu. Garsonlar yemek sonrası kahve ve çayları dağıtmaya başlamıştı. Birkaç misafiriyle sohbet eden Candy'nin yarımdan geçtik, bizi fark ettiğinde onlarla tanıştırmak için Reagan'ı çağırdı. Geri kalanımız geniş veranda

basamaklarından hızla aşağı, bir açıklığa indik ve yerleşkenin ateş çukuruna doğru yöneldik.

Etrafını çevreleyen rüstik, kesilmiş kütük banklarla görkemli bir şenlik ateşiydi. Birkaç misafir alevlerin üstünde marshmellcnv kızartıyordu ve bir masada kendi s'more tatlınızı[1] yapabiliyordunuz. Yalandaki bir sedir çardağa tele dizilmiş beyaz ışıklar asılmış, altındaki kumlu zeminde üç at nalı kulvarı kurulmuştu.

"Oynamak ister misin?" diye sordu Kendrick, Lennon'a. "Seni uyarmam gerekiyor, ben at nalı oyununda çok yetenek-liyimdir. Yani seni büyük ihtimalle yenerim."

"Gerçekten mi?"

"Efsaneviyim," diyerek onayladı Kendrick. "En azından on yaşmdayken öyleydim, bu oyunu oynadığım en son ve şey, tek seferdi."

Lennon kıs kıs güldü. "Panayırdaki halka fırlatma oyununa benziyorsa, onda çok iyiyimdir. Hadi oynayalım." Bana bir bakış attı. "Katılır mısın?"

"El-göz koordinasyonu, en güçlü özelliğim değil," dedim ona. Bovling veya sessiz sinema oyunu gibi başkalarının önünde ayağa kalkmanız gereken oyunları oynadığım ve ilgi odağı olacak bir şey yaptığımda, genellikle beni izleyen seyirciler konusunda fazla endişelenirdim ve sonunda beceriksiz görünürdüm. "Belki önce bir tur izleyip nasıl oynandığına bakarım."

"Bir at nalını fırlat, kazığa isabet ettirmeye çalış/' dedi Lennon.

"Kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Hayır, bence sen onu gerçekte olduğundan daha zor bir hale sokuyorsun," derken ağzının kenarım büktü. "Bazen, siktir et, deyip elinden geleni yapman gerekir."

Summer lafa karışıp oynamak istediğini söyledi ve ancak şimdi Brett'in kayıp olduğunu fark ettim. Belki Candy'yle konuşan Reagan'la takılıyordu. Veya belki barmeni yalan takibe almıştı. Kim bilir? Ama keşke burada olsaydı, böylece Ay'ın fotoğraflarım çekme merakım tekrar ele alabilirdik... ve belki böylece benimle Lennon arasında doğal bir tampon olabilirdi.

Biz konuşurken tüm at nalı kulvarları takımlarla doldu. Bu yüzden çardağın kenarmda durduk ve bir kazığın boşalmasını beklerken devam etmekte olan oyunları izledik. O sırada birinin omzuma nazikçe vurduğunu hissettim.

Kafamı kaldırıp baktığımda annemin yaşlarında, cildi soluk kahverengi ve saçlarım düzgün bir atkuyruğuyla sıkıca toplamış bir kadm gördüm. "Sen Dan Everhart'm kızı değil misin?"

"Evet." Omuzlarım gerildi. Hemen sonra kadım tamdım. Razan Abdullah. Onu klinikte görmüştüm. Bir video yapım şirketini yönetiyordu. Eskiden babanım müşterilerinden biriydi.

"Seni tamdım," dedi bir gülümsemeyle. "Ailen burada mı?"

"Hayır, bazı arkadaşlarımla tatile çıktım." Lennon ve Kendrick'e göz attım. Lennon başıyla bir selam verdi.

"Ah," dedi kadm. "Güzel bir yer, değil mi? Son birkaç gündür küçük bir ekiple burada bir reklam filmi çekiyoruz."

"Bu çok hoş."

Başıyla onayladı. "Harika bir çekim oldu. Yarın sabah ayrılıyoruz. Baban nasıl? İlkbaharda sırtıma masaj yaptığından beri onu görmedim."

"O iyi." Bundan daha kesin bir şey söylemem gerektiğini hissettim ama dürüst olmam gerekirse, kelimeleri bir araya getirmek benim için zordu.

"Ah, üzgünüm." Dişlerini sıkıp suratım ekşitti. "Annen

hâlâ babanla birlikte mi?"

Afalladım. "Elbette. Neden olmasın ki?"

"Ben onlan... başka bir çiftle karıştırmış olmalıyım." Çabucak kırpıştırdığı gözlerini hızla kaçırırken bir şey düşünüyormuş, tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. "Nasıl olduğunu bilirsin. İş sebebiyle çok fazla insanla tanışıyorum... Bazen hepsi birbirine kanşıyor."

"Tabii," dedim. Fakat şimdi içimde garip, sessiz bir panik yükseliyordu. Gerçekten babamı başka biriyle mi karıştırmıştı yoksa bir dedikodu mu duymuştu? Lütfen, lütfen, lütfen o, babamın ilişki yaşadığı kadınlardan biri olmasm. Evli olduğunu düşünsem de emin değildim.

Daha çok bilgi almak için ona baskı yapamadan, telefonu aydınlandı ve izin istedi.

Razan[7]m yürüyüp uzaklaşmasını izledim, kafam kanşmış-tı. Ardından, onun telefonu çekiyorsa, internetin kapsama alanında olmamız gerektiğini fark ettim. Telefonumu kontrol ettim ve hakikaten sinyal vardı. Ayrıca birkaç mesaj gelmişti, ikisi annemdendi ve onlara cevap vermek için yavaşça uzaklaşırken elimde olmadan Razan'ın sorusunu düşündüm. Düşüncelerimin takıntıya dönüşmesi uzun sürmedi ve ebeveyn-

lerimin ayrıldığım kafamda canlandırmaya başladım.

Fakat bu kısa sürdü. Peşinde Reagan'la, Brett'in bana doğru yavaşça koşması beni düşüncelerimden sıyırdı. "Oluyor/' dedi heyecanla. Onları takip etmem için beni dürterken Reagan grubun geri kalanının dikkatini çekti. "Gitmeliyiz... Hemen."

"Anlamıyorum," dedim.

Lennon ellerini silkeledi. "Ne oluyor?"

"Bar," dedi Brett. "Misafirlerden birini üç kokteyl sipariş etmesi için ikna ettim."

"Peki?"

"Bunun anlamı/' diye konuşmaya devam etti. "Barmen onları almak için mutfağa dönecek. Bar korumasız kalacak. Bu bizim fırsatımız. Boş boş oturup ihtiyarlarla birlikte demir hurdalar mı fırlatacaksınız yoksa eğlenmek mi istersiniz?"

"Eğlence!" dedi Summer.

"Hadi öyleyse," dedi Brett çılgınca sırıtarak. Bana göz kırptı. "Gidelim, Everhart."

Aceleyle harekete geçtiğinde onu takip ederek yemek çardağının arka tarafından dolandım. Summer ve Reagan kararan çimenliğin bir yarandan diğerine koşuyordu, daha küçük bir yan verandaya çıkan kısa bir dizi basamağa ulaştıklarında birkaç saniye durdular. Sonra Summer başparmağını kaldırarak bir onay işareti verdi.

Hepimiz üç basamağı dikkatlice tırmanıp çardağı çevreleyen dar verandaya ilerledik ve gizlenmeye devam ettik. Güçlü, konik bir ışıkla kaplı bar yalnızca birkaç adım ilerideydi. Brett'in tahmin ettiği gibi, barmen mutfağın yolunu tutmuştu.

O esnada, yeri süpüren ve sandalyeleri ters çevirip masaların

üstüne koyan bir çift hizmetliyle konuşmak için durdu.

"İçki sipariş etmesi için ikna ettiğin şu misafir, arkadaşlarıyla birlikte Günbatımı Verandasına gitti," dedi Summer yüksek sesli bir fısıltıyla. "Galiba barmene içkileri oraya getirmesini söylüyordu."

"Mükemmel," dedi Brett bir sırıtmayla. Arkasındaki Reagan ve Summer'a el salladı. "Benim kankam nerede?"

Lennoridan bahsettiğini fark ettim ve etrafa göz attım. Ortalıkta yoktu.

"Bekleyecek zaman yok," dedi Brett. "Zorie, sen onun yerini alıyorsun. Burada, basamaklarda kal ve geride gözcülük et. Diğer herkes, Zorie söylediğinde beni takip etsin."

Gözcülük mü edecektim? Neden ben? Diğerleri paldır küldür yan verandaya giderken ben telaşla etrafa bakındım. Neye bakmam gerekiyordu? Çimenliği kontrol ettim. Buradan şenlik ateşini doğru düzgün göremiyordum. Günbatımı Verandasında sosyalleşen insanlar bize dikkat etmiyordu. Bar yalnızca gitaristin görüş açısmdaydı. Bizi görebiliyor muydu? Emin değildim.

"Boş mu?" diye fısıldadı Brett.

Çok fazla baskı vardı. Çardağın iç tarafım son kez gözden geçirdim ve bir hizmetli sırtım dönene kadar bekledim. "Tamam, şimdi!"

Brett en üst basamağa çıktı ve bara doğru üç uzun adım atıp gizlice arkasına geçti. Zafer kazanmışçasına havaya yumruk savurduktan sonra eğilerek gözden kayboldu. Pat diye tekrar belirdiğinde iki şişe şarap tutuyordu. Onlan Summer'a verdi. Summer onlan Kendrick'e vermeye çalıştı ama oğlan elini sallayarak onlan reddetti... En azmdan başta. Summer

ona duyamadığım bir şey söyledi ve şişelerden birini oğlanın kanuna itti. Kendrick pes edip şişeyi aldı.

Daha fazla şişe belirdi. Ağır camların şıngırtısı barın üstünden yankılandı. Bunu yapmaları çok uzun sürüyordu. Neden kıkırdayıp duruyorlardı? Birisi duyacaktı. Üstelik kaç şişe şaraba ihtiyaçlan vardı? Summer halihazırda üç şişe tutuyordu.

Birdenbire kızarmış marshmelloıv kokusu aldım.

"Gözcülük görevi başma mı kaldı?" diye gürledi kaim bir ses kulağımın dibinde.

Ağzımdan küçük bir cıyaklama çıktı. Lennorim kolunu yumrukladım.

"Uf!" diye sızlanarak kolunu ovuşturdu.

"Böyle sessizce yaklaşmaya son ver," diye fısıldadım. "Bana kalp krizi geçirteceksin."

Alacakaranlıkta beyaz dişleri parladı. "Kulağa bir meydan okuma gibi geliyor."

"Vakitsiz ölümüme bu denli hevesli olmana sevindim."

"Eskiden karanlıkta gizlice yaklaşmamdan hoşlanırdın."

Geçen sonbahara ait anılar kafamda çırpmıyordu. Evden parmak uçlarıma basarak çıkıp Lennorii merdivenlerin dibindeki palmiye ağacının arkasında beklerken bulmam. Kahkaha atmamı önlemek için elini ağzıma kapatışı. Kollarım bana dolamasını isterken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmem.

Bunları düşünme. Ona karşılık verme. Sadece hiçbir şey söylememiş gibi davran. Kayıtsız davran.

"Biraz önce neredeydin?" demeyi başardım.

"Bu aptallığa katılmayacağım. Hem ben..." Düzleştirilmiş

bir s'more tatlısını havaya kaldırdı. "...bunu buldum. Asla kızarmış marshmelloıv'u geri çevirme. Bu resmen günah."

"Ah, sahiden öyle mi?" diye fısıldarken kalbimin hâlâ küt küt atıyor olmasına sinirlendim. Çünkü Lennon beni ürkütmüştü. Söyledikleri yüzünden değil. Veya gömleğinden odun dumanının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda durduğu için de değil. Ama neden bu kadar yakın duruyordu?

"Geçen pazar kilisede vaizin böyle söylediğine oldukça eminim.

"Hâlâ Mac'le birlikte kiliseye gidiyor musun?" New Walden Şapeli. Dışanda, küçük bir amfitiyatroda ayin yaparlardı ve farklı inançlardan insanlar oraya giderdi. Bana kalırsa esas varoluş amaçlan evsizleri doyurmak ve Körfez Bölgesi civarında diğer hayır işlerini yapmaktı. Mac bizim yaşımızdayken evsizmiş ve öğünlerini sıklıkla onların aşevinde yermiş. Babam orasının gerçek bir kilise olmadığım söylerdi ama ilahilikle ilgili o ne bilirdi ki?

"Başka seçeneğim yok. Çok fazla siyah giydiğimi iddia ediyor."

Homurdandım. "Tamam, şunu açıldığa kavuşturalım. Mac o tarz şeyler sattığı için Tanrının onu bağışladığına inanıyor..."

"Penis halkaları tarzında şeyler mi?" diye tamamladı.

Söylemeyi seçeceğim ilk şey bu olmazdı. Lennon'm umursamazlığı beni yorunca biraz savunmacı bir tavır talandım. "Buna rağmen Tann tüm o kanlı korku mangalarını okuduğun için seni bağışlamıyor mu? Tüm o korkunç zombi filmlerini izlediğin için?"

"Şahsen böyle düşünmeyi tercih ederim. Zombi kıyameti için hazırlıklı olmak sağduyulu bir yaklaşımdır."

"Evet, İncirde bundan bahsedildiğini hatırladığıma eminim," dedim alaycı bir sesle.

"Tanrının emirlerine yapılan bir ilave," dedi. "On üç numaralı ilave. Hem pala hem de pompalı tüfekle silahlarım ve kafaya nişan almayı unutmayın."

Brett'e göz kulak olmak için başımı çevirdim.

Lennon omzumun üzerinden elini uzatıp bir marshmel-lozv'un yansım gösterdi. "Biraz ister misin?"

Sesi karanlık ve kadifemsiydi, kulağıma öyle yalandı ki boynumdan aşağı doğru inen tüylerim diken diken oldu. İstenmeyen bir ürperti bunu takip etti ve tepkimi görmemiş olması için dua ettim. "Hayır."

"Emin misin?" diye sorarken sesi daha da kısıktı. Daha derin. Baştan çıkancı.

Hayır. Baştan çıkancı değildi. Duyduğum şey, bir seraba denkti. Önceden yanıldığım nokta buydu işte. Bir kişinin diğerine karşı bir şey hissediyor olması, karşısındakinin de aynı niyette olduğu anlamına gelmezdi. Sırf benim bedenim istiyor diye, yavaşça dönüp onu gözlerini dikmiş bana bakarken bulmayacaktım ve gözlerimiz birbirine kilitlenmeyecekti...

Benim neyim vardı? Durmak zorundaydım. Tanrı aşkına, biraz gururun olsun, Everhart.

"Hayır, teşekkürler," dedim daha kararlı biçimde.

"Senin kaybın," dedi sıkılmış bir sesle. Kolu gözden kayboldu.

O anda dönüp ona baktım. Yavaşça. Ama bir şey bekle-d iğimden değildi. Gerçekten sıkılmış mı diye görmek istedim yoksa o...

Gözleri bende değildi. Elbette değildi. Uzaklara dalmıştı.

"Ah, bak/' dedi gelişigüzel bir şekilde. "Jack Kerouac yakalanmak üzere."

Ne?

Hızla arkama döndüm ve barmenin çardakta olduğunu, doğrudan onlara doğru ilerlediğini gördüm. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Brett!" diye yüksek sesle fısıldadım.

Beni duymadı.

"Çocuklar!" dedim daha yüksek sesle. Telaşlanmış tim.

Bir ihtimal beni duymuş olan Summer etrafa bakındı ama bu tam olarak kesin değüdi. Ne yapacaktım? Işığa doğru bir adım atarsam, barmen beni görürdü. Öte yandan Brett'in dikkatini çekemezsem...

Lennon ıslık çaldı.

Brett kafasını kaldınp baktı.

Çılgınca el salladım ve çardağa doğru işaret ettim.

Şimdi anlamıştı. Şarap şişeleriyle kısa bir boğuşma oldu ve ardından bize doğru koşmaya başladılar. Sorun şuydu ki, basamaklara ulaştıklarında barmen onlan...

Lanet olsun!

Görülmüşlerdi.

"Koşun!" dedi Brett bize.

Dört şişe şarabı tehlikeli bir şekilde dengeleyerek çimenliğin bir ucundan diğerine fırladı. Kendimi koruma içgüdüm beni onun peşinden koşturdu. Islak çimenin ve çam iğnelerinin kokusu ayakkabılanm zemine vurdukça ayaklarımdan

yükseliyordu. Hepimiz hayatlarımız buna bağlıymışçasına hızla koşuyorduk; karardığa doğru kovalanan, panikle kamçılanmış bir bufalo sürüsü gibiydik.

Tamamen yönümü kaybetmiştim. Kamp yerleri neredeydi? Tüm bu ağaçlan ve çahları hatırlamıyordum.

Ben tam ana yürüyüş yolunu fark ettiğim sırada Brett sola saptı. Küçük, altın yol lambalan tarafından aydınlatılmış bir yoldu burası. Brett ve Reagan yola ulaşmak için çiçek açmış çalıların üstünden atladı. Bir şey kınldı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Summer.

Cam, ayakkabılarımın altında çatırdadı. Şarap kokusu burnuma doldu.

"İlerlemeye devam edin," dedi Brett göğsünü şişirerek. "Durmayın."

Arkama, çardağa göz attım. Kimsenin peşimizden koştuğu yoktu. Kınk şişeyi geride bırakıp dik bir yokuşun tepesine ulaşıncaya dek ana yol boyunca devam ettik. İlk çadır kampı göründü. Brett yavaşlayıp durdu ve hepimiz soluklanarak aşağı, vadiye baktık.

Bu kamp sadece büyük çadırlardan oluşuyordu, hepsi sirk çadırı şeklindeydi. Ürkütücü bir biçimde sevimlilerdi ve sıcak, kadife çiçeği renginde bir ışıkla parlıyorlardı. Kararan ormanda bir sığmak gibiydiler, birbirlerinden ayrılarak siyah gökyüzünü gözler önüne seriyorlardı. Ve o gökyüzünün her yerinde ama her yerinde yıldızlar vardı.

Benim yıldızlarım.

Sanki yoktan ortaya çıkmışlardı. Sanki bu, evdekinden tamamen farklı bir gökyüzüydü. Melita Hills gözlemevinde

oldukça net bir manzaraya sahiptik ama Körfez Bölgesi'nde kümelenmiş şehirler çok fazla ışık kirliliği üretiyordu.

Burada hiç şehir yoktu.

Ah, teleskobumla ne müthiş fotoğraflar çekebilirdim!

"Zorie!" diye seslendi Lennon.

Kahretsin. Grup yeniden hareket halindeydi ve ikimiz dışında herkes tepenin yan yolunu inmişti.

"Üzgünüm," dedim. Hareketlenip açıklamaya koyuldum. "Uzaya dalmışım." Kıkırdadım ve derin bir soluk aldım. "Gerçekten."

Ne aptalca bir espriydi. Tüm bu fiziksel aktivite beynimi çürütüyordu.

"Yıldızlan rm kastediyorsun?" dedi kısaca yukan bakarak "Muhteşemler, değil mi? Burada onlara bayılacağını biliyordum."

Gruba yetişmek için daha hızlı ilerlemeye başladı, onu takip etmek için koşarken şaşırtıcı itirafı kafamın içinde dönüyordu. Ama bu uzun sürmedi çünkü kampa birkaç metre kalmışken Reagan durdu.

"Ne oluyor?" diye sordu Kendrick.

"Patikada, üçüncü büyük çadırın yanında," dedi.

İleri doğru göz gezdirdim ve sorunu fark ettim. Sırtı bize dönük, koyu renkli bir ceket giymiş iri bir adam bir çift kampçıyla sohbet ediyordu. Ceketinin arkasında beyaz harflerle MUIR kelimesi yazıyordu.

"Bay Randall," dedi Reagan. "Kamp yerleşkesinin güvenlik korucusu. Barmenin öküz olduğunu düşünüyorsanız, Bay Randairia kıyaslandığında Noel Baba gibi kalır. Bizi tüm bu şarapla görmesin. Büyük ihtimalle bizi tutuklatır."

Summer etrafına bakındı. "Ne yapacağız? Geri mi dönsek?" "Bizi kaçarken gören insanlarla dolu yere mi?" diye sordu Lennon. "Evet, suç mahalline geri dönelim."

"Bilmiyorum!" dedi Summer, gözleri panikle parlıyordu. "Belki bu Bay Randall denen adam geçip gidene dek saklanabiliriz?"

Büyük çadırları işaret ettim. "Tek engel o değil. Çadırlara bakın. İnsanlar etrafta dolaşıyor."

Kısa mesafeden kahkaha ve gevezelik sesleri geliyordu. Arkamıza göz atarak, "Şenlik ateşinden dönen misafirler de var," dedi Lennon.

"Kapana kısıldık," diye inledi Summer. "Bu çok berbat. Bacaklarım şarap damlalarıyla kaplı ve şimdi de hapse gireceğiz."

"Veya şişeleri bir yere saklayabiliriz," dedi Lennon sakin bir şekilde. "Ve belki hapse girmeyiz. Ama senin planın da işe yarar."

Kendrick boş bir çöp kutusunu işaret etti. Garip bir kilidi olan, zemine sabitlenmiş, ayılara karşı dirençli bir metal kutuydu. "Bunları bu akşam temizleyeceklerini pek sanmam. Şarabı içine saklayabiliriz ve daha sonra, insanlar uyurken geri geliriz."

"Aferin size çocuklar!" diye takdir etti Brett. Kendrick'in çöp kutusunun kilidini açmasma yardım etti. "Çok zekice. Lennon, arkamı kollamak için orada olmadığından barda beni yüzüstü bıraktığım düşünüyordum ama şimdi kankam olarak eski konumuna kavuştun."

"Tüm hayallerim gerçek oldu," dedi Lennon alaycüıkla kalınlaşmış bir sesle.

Reagan şişeleri yiyecek artıklarının yanına zulalamakla ilgili söylenip dururken çöpün içinde bir düzine şişeyi koyacak alanı boşaltmayı başardılar. Sonuncusu sığmadığından Brett onu pantolonunun içine soktu. Kaba espriler yapıldı. Ben çoğunlukla korucuyu izlediğimden, onlara aldırmadım.

"Çocuklar," dedim. "Çöpü kapatın. Bu tarafa geliyor."

Onun bizi pek iyi görebildiğini sanmıyordum ama ben yine de onu görebiliyordum. Lennon çöp kutusunun yanında takılmamızın niyetimizi açık ettiğini söyleyince oradan ayrılıp patikadan aşağı yürümeye başladık. Sakince. Yavaşça. Korucudan kaçmadan. Ona yaklaşırken kendimi hazırladım.

"İyi akşamlar," dedi Bay Randall, hepimizi tepeden tırnağa süzerek. "Siz çocuklar kayıp mı oldunuz?"

"Hayır, efendim," dedi Brett. "Sadece kampımıza dönüyorduk."

"Hangisi?"

"Baykuş Kampı," dedi Reagan.

Bay Randall ona gözlerini kısarak baktı. "Sen tanıdık görünüyorsun."

"Ebeveynlerim sık sık burada kalır," diye karşılık verdi Reagan.

"Bu doğruysa, sana sessiz saatlerin yalanda başlayacağını ha tutatmama gerek yok. Buna uygun davranın."

"Teşekkür ederiz," dedi Reagan.

Bay Randall başıyla onayladı ve geçebilmemiz için kenara çekildi. Benim hayal gücümden mi kaynaklanıyordu emin değildim ama havayı kokluyormuş gibi görünüyordu. Üzerimizdeki şarap kokusunu alacağına dair bir paranoyaya kapıldım. Sonuçta kırılmış bir şişeye basarak yürümüştük.

Fakat bir şeyden ştiphelendiyse bile bizi durdurmadı. Arkama hızla göz attıktan sonra, korucunun çöp kutusunu geçip kulübeye doğru tepede yoluna devam ettiğini görünce rahat bir nefes aldım.

Çadır kampmdaki karanlık patikadan ilerlerken, "Sanırım tehlikeyi atlattık," dedim gruba.

"Şanslıyız," dedi Lennon buna inanmayarak.

Bir kereliğine, onunla aynı fikirdeydim.

1

Çikolata, bisküvi ve marshmelloıv ile yapılan, yedikçe daha fazlasını istediğiniz için "daha fazla" anlamına gelen "some more" ifadesinin kısaltılmış haliyle anılan basit tatlı, (e.n.)

10

"Sessiz saatlerin" gerçek anlamda sessizliği kastettiği ortaya çıktı. Baykuş Kampındaki çadır kulübeler birbirinden uzağa yayılmış olmasına rağmen dışarısı zifiri karanlık olduğunda ve şehir hayatının alışıldık beyaz gürültüsü -trafik, klimalar, televizyon- yerine cırcır böcekleri geçtiğinde, her şeyi duyabiliyordunuz.

Ve kastettiğim h-e-r ş-e-y-d-i.

Tuvaletlerin sifonlarının çekilmesi. Uzaktaki kahkahalar. Bir yabancı yürüdüğünde çıkan çakıl çatırtısı. En küçük ses bile kuvvetleniyordu. Bu yüzden, gizlenmiş şarabı nasıl geri alacağımızı konuşmak için altımız birden kızların çadırında toplandığımızda, Brett ile Lennon'ın erken kalkıp şarabı sırt çantalarında taşıyarak geri getirmelerine karar vermemiz uzun sürmedi. Doğrusu Brett, Lennon'ın gönüllü olacağını söyledi ve Lennon sadece soğuk bir şekilde, "Her zaman bir alkol kaçakçısı olmanın hayalini kurmuştum," dedi.

Bunun üzerine, oğlanlar kendi çadırlarına çekildi ve biz de yatmak için hazırlandık. Ranzada uyumayalı uzun zaman olmuştu ve bir çadırdaysa daha önce hiç uyumamıştım. Günün olaylarım mini günlüğüme kronolojik sırayla yazdıktan ve kampın geceye özgü tüm seslerini listeleyerek yatakta tamamen uyanık yattığım iki saat geçirdikten sonra, belirli aralıklarla uyandığım huzursuz ve rahatsız bir uykuya dalabildim.

Şafak, karanlığı geri püskürtürken uykudan umudumu kestim ve ranzamdan kalktım.

Bu kadar erken kalkmak garipti. Reagan bir sabah insanıydı ama ben yalpalayarak yere indiğimde onu bozulmamış yatağının üstüne yüzükoyun yayılmış halde buldum. Örtülerin altına hiç girmemiş miydi? Burası delicesine soğuktu. Bir sorun olduğundan azıcık kaygılandığım için omzunu sarstım.

"Git başımdan," dedi yastığına doğru boğuk, pürüzlü bir sesle. Sesi berbat geliyordu. Ve sinirliydi. Böyle olunca, onu yalnız bıraktım ve giysilerimi mümkün olduğunca sessizce topladım. Summer hâlâ uyuyordu ve çadırın içindeki banyoyu kullanırsam ikisini birden uyandıracağımdan korktum,

bu yüzden kampın ortak banyosuna doğru yola koyuldum.

Çadırın dışı içeriden çok daha serindi ama diğer çadırların bazılarında ışıklar ve gezinen siluetler gördüm, yani bu kadar erken kalkan tek kişi ben değildim. Yine de ortak banyoda boş bir duş kabini bulabildim ve bacaklarımı tıraş edip saçlarımı yıkarken acele etmedim, bu sayede telefonuma da şarj olması için zaman verdim. Saçlarımı kurutmayı bitirdiğimde kendimi çok daha medeni hissederek kampın bir yarandan diğerine geri yürüdüm. Erkeklerin çadırı karanlıktı ve benim çadırım-

daki kızların ikisi de hâlâ uyuyordu. Burada oturup Reagan'ın horlamasını dinlemek istemiyorsam en iyi seçeneğim erken kahvaltı için ana binanın yolunu tutmaktı.

Ana yolda yürürken mavi-gri ışık çam ağaçlarının arasından süzülüyordu. Bu ışıkta, buradan kamp yerleşkesi farklı göründüğü için şarabı bıraktığımız çöp kutusunun yerini saptamakta zorlandım. Belki Brett ile Lennon şişeleri çoktan geri almıştı. Her şeyin yolunda gitmiş olmasını diledim ve patikada ana binaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Akşam yemeğini yediğimiz çardağa girdiğimde birkaç masanın üstüne kurulmuş geniş bir kahvaltı büfesi buldum Yumurtalar, pastırma ve hamur işleri vardı. Ayrıca bir misafirin göz atüğı bir düzine ek malzeme seçeneğiyle bir yulaf ezmesi bölümü bulunuyordu. Neden insanların sosis yerine bunu tercih ettiği benim için bir gizemdi. Tabağımı kapıp gümüş bir reşo kabının kapağım kaldırdım ve sıcak sosis buharının içinden yulaf bölümünde dikilen kişiye bulanık bir bakış attım. Uzun boylu, esmer, çekiciydi ve...

AMAN TANRIM. Lennon'ı kesiyordum.

Tıpkı teleskopla gözetlemem gibiydi fakat daha beterdi çünkü benden üç adım uzaktaydı ve yere eğilip saklanamazdım. Ama en azından yan çıplak değildi.

"Şcifaktan önce kalktıysan dünyanın sonu gelmiş olmak/' derken dudaklarının kenarlan kıvnldı.

"Uyuyamadım. Horozlar ötüyordu."

Kahkaha attı. "Sanki çiftlikteyiz."

"Bak, tüm bildiğim bana bir kuş sesini anımsattığıydı ve sesi sinir bozucu derecede yüksekti." Ona doğru hızla gülümsedim. "Dağ horozlarına her ne diyorsan oydu yani."

"Sanırım onlara şahin deniyor/' dedi eğlenerek.

"Hepsi aynı." Tabağımı sosis ve pastırmayla doldurdum. "Demek yulaf ezmesi. Gerçekten mi? Onu evdeyken yiyemiyor musun?"

"Yulaf ezmesi severim. Yulaf ezmesi hayattır." Yulaf ezmesinin üstüne bir kaşık dolusu badem serpiştirdi. "Samuel Johnson kötü şöhretli on sekizinci yüzyıl sözlüğünde yulafı, İngilizlerin atlan, İskoçlarınsa insanları beslediği bir besin olarak tanımlamış."

Kendi kendime gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Sen ve çılgın ufak tefek bilgilerin."

"Sen de Joy'la yaşadığın için et yemeye can atıyorsun," diyerek tabağımı işaret etti.

Doğruydu. Annemin benim etobur olmamı umursadığından değildi ama eğer yemeği o pişiriyorsa, bu taze hazırlanıp ardından dondurulmuş bir vegan yiyecek olurdu. "Bu hafta ilk kez dün akşam et yedim," diye itiraf ettim. "Burada tam bir mağara kadım olacağım. Sadece et ve kahve. Belki biraz da şeker," diyerek sosis istifimin üstüne bir tarçınlı rulo çörek ekledim. Yulaf ezmesinin ek malzemeleri arasında kahverengi şeker gördüm ve kısa bir an pastırmama biraz şeker serpmeyi değerlendirdim.

"Ah, eski Paleo Diyeti."[1]

"Ben modem beslenmenin bir örneğiyim," dedim.

"Yanaklarına sağlıklı bir parıltı katıyor." Eğlenen gözlerle bu sabah ilk kez yüzüme baktı, bana gerçekten baktı ve kulaklarımın ısındığım hissettim.

"Eski moda korku/' dedim. Kahvaltı büfesine odaklanıp çoktan bir kez incelediğim bir reşo kabını yeniden açtım. "Dün gece uyumakta güçlük çektim. Gece vakti çok fazla şey oluyordu."

"Farklı, değil mi? Çadır kulübelerin içinde uyusan bile. Yine de... yabani."

Sahiden de öyleydi.

Lennon bana kumaş peçeteye sanlı bir çatal bıçak takımı verdi. "Verandada yiyip gün doğumunu izlemek ister misin? Palmiye sobalan kurmuşlar ve görünüşe göre kahve servis ediyorlar."

"Fazla söze gerek yok," diye cevap verirken sesimin onunla birlikte kahvaltı edeceğim için açıklanamaz şekilde mutlu değil, rahat geldiğini umuyordum.

Tabaklanmızı dışan taşıdık ve diğer erkencilerden uzakta, bir palmiye sobasının yarımda yer bulduk. Nazikçe dalgalar halinde yükselen sıcaklığın ve keskin sabah melteminin birbirine yakınlığı Lennon'la yalnız olmakla ilgili hislerimi yansıtıyordu. Lennon hem tanıdık hem de yabancıydı ve birlikte olduğumuzda, sürekli olarak diken üstünde oluyordum.

Bana doğru kısa bir bakış atarken, "Ekose tarzın bugün muhteşem," diye yorum yaptı.

Bir elimle kırmızı-siyah ekoseli pantolonumu düzelttim. Dar ve biraz punk rock tarzındaki pantolonum bana göre oldukça cüretkârdı. Lennon'ın dalga geçtiğini sanmıyordum. Bazen ayrıt etmek zor oluyordu. "Teşekkürler?"

Başıyla onayladı ve rahatladım.

"Peki," diyerek yiyecek dağıma girişttim. "Sen ve Brett şarabı geri aldınız mı?"

"Ben almadım," dedi. "Dün akşam çadır kulübemize döndükten sonra Kendrick ve benim onunla birlikte gitmemizi istedi, ikimiz de reddettik. Brett kendi gideceğini söyledi ama bir düzine şişeyi nasıl taşımayı planladığından emin değilim çünkü sırt çantasını almadan ayrıldı. Ama bu sabah kalküğım-da bir Fransız restoranı gibi pis kokuyordu... Açıkçası bu, sürdüğü o tiksindirici bal tali katil vücut spreyinden daha iyiydi."

"Tek başma mı sarhoş olmuş?"

"Belki de Summer gibi davranmış ve bir şişeyi daha düşürmüştür," dedi Lennon hafifçe omuz silkerek. "Ama sabah buraya gelirken çöp kutusunu kontrol ettim ve şişeler gitmişti, bu yüzden onları kurtarmayı başardığım varsayıyorum."

Bir süre sessizce yemek yedik. Onunla daha fazla Brett hakkında konuşmak

istediğimden emin değildim, o da başka bilgi vermedi. Ardından cebine hafifçe vurarak, "Resepsiyondaki Candy'nin eşinden kırsal iznini aldım, böylece gitmeye hazırız. Ayrıca ana binadaki dükkânı gözden geçirdim. Kiralık depolama kaplan varmış. Eğer bir kabm yoksa ve yemekle yakalanırsan para cezasma çarptınlırsın. Görmek istersen bu kural, izin belgesiyle birlikte gelen King's Ormanı'na dair bilgilendirme formunda yazıyor."

Onu bulmak için cebini karıştırmaya başladı ama elimi sallayıp boş vermesini işaret ettim. "Sana inanıyorum."

"Ama?"

"Sadece... bilmiyorum," derken kıtır pastırmadan bir parça kopardım. "Yürüyüşlerde vahşi hayvanlar görmekle ilgili

annemle şakalaştık ama böyle büyük bir tehdit oluşturdukları hiç aklıma gelmemişti/'

Lennon kıs kıs güldü. "Tehlike her yerde pusuda bekliyor. Ölümcül tehlikeden söz ediyorum."

"Harika," diye mırıldandım.

"Tehlike sadece vahşi hayvanlar değil. Sierra Dağlan'nda insanlar kaya kaymaları, uçurumlardan düşme, patikalarda yürüyüşlerden kaynaklı kalp krizleri yüzünden ve düşen ağaçlar tarafından ezilerek ölmüş..."

"Tannm."

"...sıcak çarpması, hipotermi, sıcak kaplıcalarda haşlanma, delirmiş seri katiller, bitki zehirlenmeleri, hanta virüsü gibi sebepler de var."

"Hanta ne?"

"Beyaz ay aldı sıçan dışkısından bulaşır."

"Burada yemek yemeye çalışıyorum," diye yakındım.

"Yalnızca dışarıda çok fazla ölümcül etken olduğunu söylüyorum. Ama işin eğlencesi büyük ölçüde bundan geliyor."

"Böyle düşünmen beni şaşırtmadı."

"Anlatmak istediğim şey heyecan arayışı değil. Tehlikeyi belirlemeyi ve ondan sorumlu, dikkatli bir şekilde nasıl kaçınacağını öğrenmeyi kastediyorum. Ortamın özünü anlaman gerekiyor. Ona saygı duyman. Sence orada başımın çaresine nasıl bakabileceğimi bildiğime inanmasalardı, ebeveynlerim sırt çantasıyla geziye çıkmama izin verir miydi? Bana güveniyorlar çünkü bunu ciddiye alıyorum. Dahası, bu yüzden gelmemi istediler. Eğer önemli olmasaydı bir hafta boyunca sürüngenlerimle ilgilenmeyi kabul etmeyeceklerini biliyorsun."

Doğruydu.

"Bekle," dedim. "Senin bu geziye gelmeni annenler mi istedi?"

Hızlıca omuz silkti. "Eğer yardım etmezsem Brett'in gizli şelaleyi bulmak için nasıl budalaca davranacağından endişelendim. ikimiz de onun ne kadar geri zekâlı olduğunu biliyoruz. Üstüne alınma. Eskiden ondan hoşlandığım biliyorum. Belki hâlâ hoşlanıyörsündür..." Gözleri yerdeydi, kısa bir an bakışları benimkileri buldu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl hissettiğimden bile emin değildim. Son yirmi dört saat garip geçmişti. Okul dışında Brett'e yakın olmanın heyecan verici olacağım düşünmüştüm fakat hiç baş başa bile kalmamıştık. Belki gruptan uzakta biraz zaman geçirseydik, kıyak arkadaş kişiliğini bir kenara bırakırdı. Bunu ilgi çekmek için yaptığını ve farklı bir tarafı olduğunu biliyordum. Fakat zaten buraya daha yeni gelmiştik.

Bir de Lennon vardı. Onunla ilgili plan yapmamıştım. Dün gece ormandaki hayvan sesleri beni panikletmediğinde, yatakta huysuzca kıpırdanırken Lennon'la tüm konuşmalarımızı kafamda tekrarlayarak geçirmiştim. Yeniden arkadaş olup olmadığımızı veya onun bunu isteyip istemediğini... benim bunu isteyip istemediğimi çözmeye çalışmıştım. Ama hiçbir sonuca varamamıştım.

Ancak aklıma bir şey gelmişti.

"Ebeveynlerinin bu geziye gelmen için seni teşvik etmesi," dedim. "Brett yüzünden mi? Onun burada olduğunu biliyorlar mı?"

Lennon omuz silkti. "Evet."

"Sunny ve Mac, benim burada olduğumu biliyor mu?"

Kaşığını kâsesinin içinde sıyırarak son yulaf ezmesi lokmasını toplarken serin bir rüzgâr esti. "Bu yüzden gelmemi istediler. Senin... güvende olduğundan emin olmak için."

Yüz farklı duyguyu aynı anda hissediyordum. Onlan adlandırmaya bile başlayamıyordum, bu yüzden anlayabildiğim ilk şeye tepki gösterdim. "Ben salak değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Reagan gibi olimpiyat formunda olmasam da aptal bir yürüyüşle başa çıkabilirim."

"Elbette çıkabilirsin."

"Binlerce yıldızı tanımlayabildiğime göre, eminim bir haritayı okuyabilirim."

"Asla yapamayacağım söylemedim. Açık ara buradaki en zeki insansın."

"O halde neden beceriksizmişim gibi bir izlenim yaratıyorsun?"

İnledi. "Sen beceriklisin. Becerikliden fazlasısm. Sana bu kamp yerleşkesindeki diğer herkesten milyon kat fazla güveniyorum."

Güveniyor muydu? Konuşmadığımız o kadar aydan sonra? Bunun kalbime tuhaf bir etkisi oldu.

"Şu şekilde düşün," dedi. "Plüton'un gerçek bir gezegen olup olmadığım bilmeye ihtiyacım olsaydı..."

"Değil."

"... o zaman sana sorardım. Ama bir nargilenin nasıl yapıldığım bilmeye ihtiyacım olsaydı, Brett'e sorardım. Hepimizin kendi uzmanlık alanı var. Benimki ıssız doğada sırt çantasıyla gezmek."

"Fakat bunu hiç bilmiyordum!" dedim çileden çıkmış bir biçimde. "Senin uzmanlık alanın perili bir evde bir gece hayatta kalmak olmalıydı."

"Bir bakıma pek farklı değiller."

Ben hüsrana uğramıştım ama o espri yapmaya çalışıyordu. Onu asla

çözemiyordum. "Bu, fotoğraf albümüyle mi ilgili?" diye sordum. Birdenbire huzursuz hissetmeye başlamıştım.

"Ne?"

"O yüzden mi geldin? O yüzden mi ebeveynlerin seni gelmeye zorladı? Eğer sen ve annelerin, babamın aldatma olayı yüzünden bana üzülüyorsanız, acımanıza ihtiyacım yok. Ben iyiyim.

"Senin için üzülmüyorum. Senin adma kızgınım. Babanın kollarım paslı bahçe makasıyla kesmek istiyorum. Ayaklarım testereyle parçalamak istiyorum. İstiyorum ki..."

"Tamam! Anladım, anladım." Tanrım. Her şeye rağmen o benim babamdı. Bununla birlikte, Lennon'ın öfkeli olması kuşkusuz beni içten içe memnun etmişti. "Eğer birisi ona Tek-sas Testere Katliamı'm uygulayacaksa, bu Joy olacak." Bence Joy, ayaklarından başka bir yeri tercih ederdi.

Lennon bir an sessiz kaldı. "Kimse beni bu geziye gelmem için zorlamadı. Bunu ben istedim. Umuyordum ki..." Ansızın durdu, inledi ve başım iki yana salladı.

"Ne?" dedim. "Ne umuyordun?"

Tereddüt etti. "Bizi hiç özlemiyor musun?"

Sözlerinin yankısının kaburgalarımda hissettim. Oturduğum yerden düşmediğim için şaşırdım.

ÖZLÜYORUM, diye haykırmak istiyordum. Ayrıca çığlık atmak istiyordum. Kaç gece uyanık kalıp gözyaşları içinde Lennon'ı düşünmüştüm? İlişkimizin çöküşünün sebebi ben değildim. Zorie ve Lennon girişimi, aptal okula dönüş dansına dek istikrarlı gidiyordu ve sonlanması dört adımda rahatlıkla özetlenebilirdi. Bana güvenin. Bunu planlayıcımda abartısız yüzlerce kez özetlemiştim.

(1) Yaz tatilinin son haftasında gece geç saatlerdeki yürüyüşlerimizden birinde, Lennon ve ben kazara öpüşmüşttik Siz bir öpüşmenin nasıl kazara olabileceğini sormadan önce, bunun yaşanabileceğini doğrulamama izin verin. Kahkaha atarak bir kitap için boğuşmak beklenmedik sonuçlara yol açabiliyordu. (2) Büyük Deney'i yapmaya karar vermiştik; yürümeme ihtimaline karşı kimseye

söylemeden yoğun öpüşme seanslarını normal ilişkimize dahil etmeye çalışmıştık. Böyle-ce arkadaşlığımızı kurtarabilecek, kendimizi dedikodudan ve burnunu sokan ebeveynlerden koruyabilecektik. Esas olarak tek bir ebeveynden: Mackenzilerden daima nefret etmiş olan babamdan. (3) Birkaç hafta sonra, görünüşte deney harika gidiyordu; bu yüzden platonik olmayan arkadaşlık sırrımızı açıklamayı ve gerçek bir çift olarak ilk toplum önüne çıkışımızı okula dönüş dansında yapmayı uygun bulmuştuk. (4) Lennon hiç gelmemişti. Asla bir sebep sunmamıştı. Mesajlarıma cevap vermemişti. Günlerce okula da gelmemişti. İşte sonumuz böyle olmuştu. Yıllarca süren arkadaşlığımız. Haftalarca süren, arkadaşlıktan/az/ası olan ilişkimiz. Yok olmuştu.

Bizi bitiren oydu.

Öz annemin ölümünün dışında, Lennon'ı kaybetmek katlanmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Şimdi o... ne istiyordu? Benden tam olarak ne istiyordu?

Ne söyleyeceğimden emin olmadığım için bir şeyler söylemek istememe rağmen birçok kez bocaladım. Sonunda aptalca bir şekilde konuşmaya başladım. "Ben..."

Neşeli bir garson, yalıtımlı bardaklarda kahve dolu bir tepsiyi taşıyarak bize yaklaştı. Lennon ve ben birer bardak alırken garson havadan sudan konuşmaya başladı. Araya girdiği için minnettar olsam da bu bana Lennon'm sorusuna bir cevap hazırlamam için yeterli zamanı tanımadı.

Tabii ki bizi özlüyorum. Birine yıllarca değer verip sonra öylece vazgeçmeye karar veremezdim. Bu hisler bir emirle yok olmazdı. İnanın bana, bunu denemiştim. Fakat diğer yoğun duygular eski arkadaşlığımızla karışmıştı. En azından benim açımdan. Ve bu, durumu karmaşık ve kafa karıştırıcı bir hale sokuyordu.

Mantıklı şeyleri severdim. Tanımlanabilir kalıplan takip eden şeyleri. Çözümü olan sorunları. Lennon'la ilgili hissettiğim hiçbir şey bunlara uymuyordu. Fakat okula dönüş dansım tekrar yaşamadan bunu ona nasıl anlatırdım? Anlatamazdım. Anlatmayacaktım. Kalbim zaten bir defa kırılmıştı. Bir daha asla buna izin veremezdim.

Yine de...

Umut korkunç bir şeydi.

"Sıkıntı yok," dedi ve ayağa kalktı. "Hiçbir şey söyleme-meliydim."

"Bekle!" diye bağırdım. Lennon uzaklaşırken onu durdurmak için ayağa fırladım.

Hızla arkasma döndü ve birdenbire amaçladığımdan daha yakm hale geldik.

Şiddetli bir nefes verdim ve gözlerimi aramıza diktim. "Acaba sen... ee, ayılardan koruyucu bir yiyecek depolama zımbırtısı alabilmem için benimle ana binadaki dükkâna ytl-rümek ister misin?"

Uzun bir süre konuşmayınca kalp atışlarım çıldırmaya başladı. Ceketimin üstünden kolumu kaşıdım.

"Olur/" dedi sonunda ve ben de rahat bir nefes aldım. Olur, diye kafamın içinde tekrarladım.

Eğer istediğimi elde edemiyorsam, o halde belki ilişkimizin daha basit olduğu zamana dönmenin bir yolunu bulabilirdik. Sadece arkadaş olduğumuz zamana.

Dükkândan birkaç şey aldım. Bir depolama kabı, bir paket su filtresi ve minik bir küreği olan çok amaçlı bir alet. Lennon ateş çukurlan ve kedi deliği kazarken ona ihtiyaç duyacağımı söyledi. Kedi deliğinin ne olduğundan tam olarak emin olmasam da, bununla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Kampa dönüş yürüyüşü çoğunlukla sessiz geçtiği halde bütünüyle sıkıntılı değildi. Hava hâlâ serindi ama güneşin sıcaklığı sisi yok ediyordu ve Lennon'a göre hoş bir gün olacaktı. Kahvaltıdaki sohbetimize fazla takılmış olduğum için interneti kullanmayı pas geçtim.

Bir dönemeçten sapıp kampımıza girdiğimizde Lennon, "Bekle," dedi.

Gözlerimle bakışlarım takip ederek sorunun yerini saptadım. Candy ve dün akşam rastladığımız korucu, kızların çadırına giden basamaklardan iniyordu. Dönüp kuzeye yürüyerek

zıt yöne doğru hareket ettiler. Yola devam etmeden önce onların ağaçların arasında gözden kaybolmalarım bekledik.

"Sence bu neyle ilgili?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama iyi bir şeye benzemiyor. Dinle."

O zaman Reagan'ı duydum. Çatallı sesi uzaktan duyuluyordu ve kızgındı. Çadır kulübeye yavaş tempoda koştuk ve bir tartışmanın ortasına daldık.

"Hayır, sakinleşmeyeceğim," diyordu Reagan, Summera. "Annem öğrendiğinde başımın ne kadar büyük bir derde gireceğini anlıyor musun?"

Kendrick ve Brett hiçbir şey yapmadığı için Lennon iki kızın araşma girdi. "Burada ne halt oluyor?"

"Her şey mahvoldu," dedi Reagan. Geri çekilerek Sum-mer'dan uzaklaşıp kanepeye oturdu, başı ellerinin arasındaydı. "Olan bu."

Brett kanepenin arkasında volta atarken, "Şarabı buldular," diye detaylandırdı Kendrick. "Kovulduk."

"Dün akşam şarabı almak için geri gideceğini sanıyordum," dedim Brett'e.

Brett'in yüzünden bir huzursuzluk ifadesi geçti. Bana cevap vermek yerine inledi ve konsollu masaya yumruğunu vurdu. "Bu çok saçma. Şaraplarım geri aldılar. Ciddi bir zarar yok. Neden böyle inatçı davrandıklarım anlamıyorum."

"Çünkü bir çadıra işedin," diye bağırdı Reagan ona.

Şey... ne?

Lennon başım yavaşça iki yana sallayarak, "Tamı aşkına," diye mırıldandı.

"Sarhoştum, tamam mı?" dedi Brett, Reagan'ı suçlamadan önce. "İkimiz de sarhoştuk."

"Dün akşam dışarıda birlikte miydiniz?" dedim endişeye kapılarak.

Reagan başını kabaca ovdu. "Brett'in kaçırdığı şişeyi içtik "

Sanırım pantolonuna soktuğu şişeydi.

"Ve birlikte geri gidip diğer şişeleri alacaktık ama..."

"Ama kafamız güzeldi," dedi Brett savunurcasına. "Şişeleri taşımak için

yanımızda sırt çantası getirmeyi unutmuşuz. Bu yüzden yalnızca iki şişe aldık ve..."

"Geri kalanım almak için dönmeyi planladık," dedi Reagan. "Ancak biz... kendimizden geçmişiz."

Bu dediği Reagan'a uymuyordu. O fazla içmezdi. Brett'in beni öptüğü şu parti dahil birçok partiye Reagan'la gitmiştim ama o hiçbir zaman sarhoş olmamıştı. Çünkü bu onun kros koşusu performansım etkilerdi ve Reagan her zaman olimpiyatlara hazırlamrdı.

Herhalde şimdi durum farklıydı.

"Hepiniz dışanda içiyor muydunuz?" diye sordum. Bu, dün gece beni uyutmayan seslerin bir kısmım açıklayabilir mi diye merak ediyordum. Aynca dışlandığım için sinirliydim ve incinmiştim. Ama sanınm Lennon da dışlanmıştı.

"Bana bakma," dedi Summer. "Kendrick ve ben saunadaydık, sonra buraya dönüp uyudum."

"Aynen öyle," dedi Kendrick.

"Ne fark eder?" diye sızlanan Brett ellerini havaya savurdu. "Tatildeyiz ve Reagan'la ben sadece gevşiyorduk. Suç işlemiş değiliz."

"Teknik olarak, ikiniz de reşit olmadığınızdan..." dedi Lennon.

Kendrick, "Artı mülke zarar verme var," diye eklerken tiksintisini saklamaya zahmet etmedi. "Çadıra işemeni kastediyorum.

Brett yavaşça iç geçirdi. "En gurur verici anım değildi, elbette. Ama olan oldu." Kanepede Reagan'm yanma oturdu ve başım ovdu. "Tüm bunlar çok aptalca."

"Ah, buna katılacağım," dedi Lennon açıkça küçümseyici bir sesle. Sonra Kendrick'e döndü. "Candy tam olarak ne söyledi?"

"Böyle bir şeyin gerçekleşmesine bile bile izin verirlerse ve harekete geçmezlerse, kamp yerleşkesi alkol ruhsatım kaybedebilirmiş. Eğer çöpte zulalanmış şişeleri bulan bakım personeli olsaydı, bunu umursamayabileceklerini söyledi. Ama bunu başka bir kampçı haber vermiş,

sanırım büyük çadırın içindeki aileydi."

Aman. Tanrım. Brett şey yaparken, büyük çadırın içinde bir aile mi vardı?

"Sabaha karşı ikide ormandaki gürültüden şikâyet eden diğer kampçılar da olabilir," diye ekledi Summer.

Reagan inleyerek şakaklarım ovdu.

"Yani, evet, kamp yerleşkesi adma kötü görünüyor," diye bitirdi Kendrick. "Çadırları boşaltmak için öğlene kadar vaktimiz varmış, yoksa polisi arayacaklar."

"Annem beni öldürecek," dedi Reagan.

"Belki Candy ona söylemez," dedi Summer cesaretlendirici bir yüz ifadesi takınarak.

"Anlamıyor musun?" dedi Reagan. "Ebeveynlerim İsviçre'ye gitmek için yarın yola çıkacak. Yani bu akşam eve dönersem onlara neden bu kadar erken döndüğümü anlatmak zorunda kalacağım."

Kimse hiçbir şey söylemedi. Bir felaketin yaklaştığı hissi tüm çadırı sanyordu. En azından, ben kovulma olayına dahil olmadığım için annem kızmayacaktı. Ama her şeyin birdenbire sona ermesi beni gerçekten yıkmıştı. Bu geziye uyum sağlaması için detaylı yaz planımı değiştirmiştim. Eve gidip babamla ve aldatma olayıyla yüzleşmek istemiyordum. Üstelik yıldız partisi ne olacaktı? Dört gün sonra gerçekleşeceği için otobüse atlayıp bu akşamüstü Condor Tepesine gidemezdim. Orada kimse olmayacaktı.

Bunlar yetmezmiş gibi, Reagan'ın dün gece Brett'le dışan-da olması da beni çok kızdırmıştı. Bu garip değil miydi? Aralarında bir şey geçtiğini söylememişlerdi ve belki hiçbir şey olmamıştı. Kendime onların her zaman arkadaş olduğunu... sadece arkadaş olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Hem Reagan, Brett'le ilgili hislerimi biliyordu.

O halde neden rahatsız hissediyordum?

Belki bunun sebebi, bir gece birlikte gizlice dışarı çıkmaya başlayana dek Lennon'la benim de "sadece arkadaş" olma-mızdı.

"Yani bitti mi?" diye sordu Summer. "Ayrılmak zorunda mıyız? Ata binmek veya doğa yürüyüşü yapmak yok mu?"

"Sen ve ben arabamı alıp ailemin Napa Vadisindeki kulübesine gidebiliriz," dedi Kendrick, Summer[7]a usulca. "Şu anda orada kimse yok. En azından bu tatilin bir kısmım kurtarabiliriz." Reagan'm başının kendisine çevrildiğini gördüğünde ona özür dilercesine, "Herkesi davet ederdim ama orası yalnızca tek odalı bir kulübe. Ebeveynlerimin kaçamak evi. İnsanların yerde uyuması için bile alan yok, üzgünüm," dedi.

"Çocuklar! Aptallık ediyorsunuz," dedi Brett, birdenbire canlılığım geri kazanmıştı. "Neden eve gitmemiz gereksin? Planımız King's Ormanındaki şu gizli şelaleye yürümekti, öyleyse bunu yapalım. Haftanın geri kalanım orada geçiririz."

"Planımız şelalede iki gece geçirmekti," diye belirtti Lennon. "Altı gece kalmaksa çok farklı. O kadar uzun kalacaksak daha fazla tedarike ihtiyacımız var. Üç katı yiyecek. Hem orada duş ve sifonlu tuvaletler olmayacak. Herhangi birinizde tuvalet kâğıdı gibi, en temel malzemelerden biri bile var mı? Sana ihtiyaç duyacağımız malzemelerin bir listesini verdim ve sen bunu hiçe saydın."

"Hiçe saymadım," diye diretti Brett. "Listeyi Reagaria verdim."

"O halde neden hiçbirinizde depolama kabı veya su filtresi yok? Sizce orada bir lavabo olur mu? İçmek için nehirden aldığınız suyu filtreyle süzmeniz gerek."

"Bende bir su filtresi var," dedi Reagan. "Onlardan milyon taneye ihtiyacımız olacağım düşünmedim. Ayrıca şu kampçılar için olan dondurularak kurutulmuş yiyecek paketlerinden satın aldım." Onay için bana baktı. Çantamda onlardan dört tane vardı. "Ve Brett yiyeceklerimizi basitçe ağaçlara asabileceğimizi söyledi."

"Bunun bir faydası yok," dedi Lennon.

"Dostum, bu yöntem yüzyıllarca işe yaramış," diye savundu Brett. "Paranoyakça davranıyorsun."

"Park kuralları depolama kabı yoksa kırsalda kamp yapmanın yasak olduğunu açıkça söylüyor."

"Her neyse," dedi Brett. "Ayrıntılara takılmayı bırak. Manyakça eğlenceli olacak!"

"Yan yanya haklısın," dedi Lennon.

Brett[7]in alnı kınştı. "Ha?"

"Ana binadaki dükkânda kiralık depolama kaplan var," dedim çabucak, Brett ve Lennon bir kavgaya girişmeden önce. "Üstelik bir sürü dondurularak kurutulmuş yiyecek de var."

"Oraya gitmemize izin veriliyor mu ki?" diye sordu Summer. "Ana binaya girişimiz de yasaklandı mı?"

Reagan kanepeden kalktı. "Bu ne saçma iş böyle? Bize öğlene kadar vakit verdiler. Eşyalarımızı yanımıza alalım. Brett haklı, planlanınız değişti. Ama ne fark eder ki? Uyum sağlarız. Zaten bu gezi kendi başımıza çok daha müthiş olacak."

"Öyleyse bunu yapıyor muyuz?" dedi Lennon. "Bir haftayı ıssız doğada geçirmek istiyor musunuz?"

"Neden olmasın?" dedi Reagan. "Eve gitmekten iyidir. Candy, annemle babama haber verirse zaten evde kalma cezası alacağım. Hâlâ yapabiliyorken eğleneyim. Ben bunu yapalım derim. Kimler benimle?"

Teker teker herkes kabul etti. Bundan mutlu olmasa da Lennon bile kabul etti.

Yeni plan: Panik yapma. Her şey yolunda gidecek. Öncekiyle aynı, sadece şelalede fazladan birkaç gün kalacaksın. Condor Tepesine gitme zamanı geldiğinde buraya geri yürüyebilir ve otobüsüme binebilirim. Öyle değil mi?

Reagan bana baktı. "Zorie? Geliyorsun, değil mi? Çünkü eve erken gidip boşboğazlık etmene ve tüm olanların annemin kulağına gitmesine hiç ihtiyacım yok."

Memelerine yumruk atmak istiyordum.

Endişeli düşünceler aniden zihnimde belirdi. Ormanda kanıp yapmakla ilgili düşünceler. Reagan ve Brett'in dün geceyi birlikte içerek geçirmesiyle ilgili

düşünceler. Lennon'la bu sabah yaptığımız sohbetle ilgili düşünceler. Tüm bunlar kafamda zıplayan devasa soru işaretleriydi.

Ama bu meselede hâlâ tartışmasız tek bir etkene bağlıydım.

Reagan[7] m şansına, ben de an itibariyle ebeveynlerimle yüzleşmek istemiyordum.

"Geliyorum,[77] diye onayladım.

Buraya girdiğimizden beri Reagan ilk kez gülümsedi. "Pekâlâ. Issız doğada kamp yapacağız. Ama önce duş alacağım ve kahvaltı edeceğim. Yakıta ihtiyacım var. Fena halde akşamdan kalmayım.[77]

//

Bir kavşakta sırt çantasını düzelterek, "Hangi taraftan dostum?" diye sordu Brett, Lennon'a. "Hiç tabela yok."

"İşaretsiz yolun sözlük tanımı budur," dedi Lennon.

Brett güldü. "Ah, evet. Sanırım haklısın. Yolda hiçbir işaret yoksa, gizli şelaleyi nasıl buldun?"

"Onunla ilgili bir şeyler okudum. Şelale, resmi olarak park yayınlarında listelenmemiş çünkü ana yollardan ulaşımın daha kolay olduğu daha büyük şelaleler var," diye açıkladı Lennon. "Bu şelale, sıradan günübirlikçiler için zahmetli. Onu ilk bulduğumda zıt yönden yürüyor olmam bana güneye giden yolu fark etmem için zaman tanımıştı."

İkindi vaktiydi. Yerleşkeden ayrılmak için izin verilen son ana dek beklerken, çardakta öğle yemeğinde doyana kadar sandviç yemiş ve spor şişelerimizi suyla doldurmuştuk. Sonra Reagan'ın arabasma geri yürümemiz gerekmişti ve birkaç

saat korkutucu, dolambaçlı dağ otoyollarında yolculuk ederek milli parkın bir otoparkına ulaşmıştık. Oradan itibaren şelaleye doğru işaretli yollardan yürümeye başlamıştık.

Ve yürümeye devam ediyorduk...

Üç saattir yoldaydık. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok yürümemiştim. Ama en büyük endişem bu değildi. Haftanın sonraki günlerinde yıldız partisine gitmek için otobüse binmek amacıyla tek başıma nasıl geri yürümeyi başaracağımı merak etmeye başlamıştım.

Lennon telefonundaki bir GPS haritasını incelerken, "Bu yolun doğuya doğru çatallanmaması gerekiyordu," diye kendi kendine mırıldanıyordu.

"Telefonun nasıl çekiyor?" diye sordum. Birkaç gün benden haber alamazsa endişelenmemesi gerektiğini açıklayan son mesajımın anneme ulaştığından emin olmak için yolda kendi telefonumu birçok kez kontrol etmiştim. Ama hiç sinyal yoktu. Elimde bir tuğla tutsam ancak bu kadar işime yarardı.

"GPS, telef onun çekip çekmemesinden bağımsız olarak çalışıyor," diye açıkladı Lennon. "Tüm dijital haritalarım telefonuma kayıtlı. Ama bu bozulmaya meyilli. Bazen teknolojiye güvenemezsin. Neyse ki bir yedeğim var." Telef onunu cebine attı ve siyah kapağı soyulmuş küçük, deri bir günlük arayıp çıkardı. Benim günlüklerim düzenli, ince, özenle tutulmuşken onunki... başka türlüydü. Sayfalan kapalı tutan elastik bir bandı kaldırarak günlüğü açtı ve orada bir sürü şey gördüm. Katlanmış kağıt haritalar, park broşürleri ve Lennorim kendine özgü blok harfli el yazısıyla ara sıra çizdiği ağaçlar, kır çiçekleri, patika işaretleri, sincaplarla dolu sayfalar. Hatta

Sunny ve Mac'in kabataslak, anime tarzı bir eskizi bile gözüme ilişmişti.

Biz çocukken çizdiği tüm haritaları hatırlıyordum. Bir de benim için yaptığı, evde çekmecemin dibinde duran haritayı. İçimde ağır bir nostalji sızısı hissettim.

Lennon pek çok açıdan değişmişti. Ama bu konuda hâlâ aynıydı.

Bu eskiden tanıdığım Lennon'dı.

Lennon beni günlüğüne bakarken yakaladı ve kapağı kuvvetli bir pat sesiyle kapatmadan önce çabucak katlı kâğıt bir harita çıkardı.

Üzerime alınmak aptalcaydı. Orada ne olduğu beni ilgilendirmezdi. En azından, artık ilgilendirmezdi.

Haritayı geniş bir kayaya serdi. Topografik çizgilerden oluşan bir düğümü yorumlarken parmağıyla görünmez yolların izini sürüyordu. "Ah, bir dakika.

Şimdi anlıyorum. Sola. Sola doğru gideceğiz."

"O haritadan herhangi bir şeyi nasıl anlayabiliyorsun?" diye sordu Brett. "Emin misin?"

"Senin bir çadırın klozet görevi gördüğüne emin olduğun kadar, Bay Serbestçe İşerim," diyerek haritayı katladı Lennon ve onu günlüğünün içine geri koydu.

"Hakaret ediyorsun, dostum," dedi Brett.

"Gücenme ama benim çadırıma işersen bağırsaklarını deşerim."

Brett sırıttı. "Böyle tüyler ürpertici olmana bayılıyorum."

"Sola dön," dedi Lennon ona sakin bir sesle ama bakışları çelik kadar sertti. "Bir saate kadar orada olacağız."

"Sola yöneliyoruz, ekip/' dedi Brett, avuçlarını ağzının etrafında birleştirip gruba neşeyle seslendi. Reagan'la birlikte başa geçti. Summer'la Kendrick onları takip etti ve ben Lennon'la birlikte arkada kaldım.

Ağırlığı doğru biçimde dağıtılmışken bile sırt çantam ağırdı ve sırtımda aşağı kayıp duruyordu. Bacaklarımı da ayaklarımı da mahvediyordu. Reagan gibi yürüyüş botları giymediğime çok memnundum çünkü yeni ayakkabıları yüzünden ayakları su topladığı için sızlanıyordu. Diğer yandan, Lennon'm yırtık siyah kot pantolonunun altına siyah boğazlı spor ayakkabılarım giydiğini fark etmiştim, dolayısıyla yürüyüş botlarının abartıldığı karaşındaydım.

Ben sırt çantamı daha yükseğe çekmeyi denerken, "Kalça kemerini sıkmalısın," dedi Lennon.

"Zaten sıktım." Durdum ve kayışlarla mücadeleye giriştim. Her nasılsa içlerinden biri sıkışmıştı.

Lennon, "İzin verir misin?" diyerek yardım teklif etti.

"Şey, tamam."

Bana doğru iyice yaklaştı. Güneşli, yeni yıkanmış giysi kokusunu içime çektim. Uzun, zarif parmaklan belimin etrafındaki tokayı kurcalıyordu. Elleri

hatırladığımdan daha güçlüydü. Bunlar eskiden arkadaşınım elleriydi ve şimdi bir erkeğin elleri olmuştu. Bana tekrar dokunuyor olması garipti. Ama kötü anlamda garip değildi. Ellerinin üzerimde gezindiği yoktu... Üzerimde gezinmelerini istediğim de yoktu. Sadece her gün bir erkek bana dokunup memelerimin hemen altına denk gelen bir göreve odaklanıyor değildi. Gerçi Lennon memelerime bakmıyordu bile; bakmasını istediğimden değil tabii. En azından iste-memeliydim. Şu aşın çalışan hormonlanma lanet olsun!

Sakinleş, Everhart, dedim kendi kendime. O yakınımdayken hayal gücümün kontrolden çıkmasma izin veremezdim. Bunu yaptığım son seferinde, kendimi parktaki bir bankta onun kucağında bulmuştum. Elleri tişörtümü yıkan çekiyordu.

Kayış gevşedi. "Halloldu," dedi. "Onu böyle düğümlemeyi nasıl başardın?"

"Türlü türlü yeteneklerim var," dedim.

Eğlenen bir ses çıkardı. "O halde çadırların düğümlerini atmada sorumluluğu sen alabilirsin."

"Gerek yok. Reagan'm satın aldığı çadırlar düğümsüz. Neredeyse kendiliğinden kuruluyorlar. Kamp malzemeleri satan mağazadaki adam böyle söyledi. Gerçi, ReaganT tavlamaya çalışıyor olabilirdi. Belki de sadece çok fazla para harcadığı için heyecanlanmıştı."

"Buna inanırım. Ekipmanınızın bazısı birinci sınıf. Bir saniyeliğine Reagan'm ne yaptığım bildiğine inansaydım, neredeyse etkilenirdim."

Sert bir çekişle kalça kemerimdeki kayışı sıkarken nefesim kesildi.

"Fazla mı sıkı?" diye sordu.

"Sadece beklenmedikti. Sanırım iyi oldu."

"Rahatsız değil, dar olmalı." Omuzlarımdaki kayış düzenini inceledi. "Tamam, şimdi bunların sıklaştırılmaya ihtiyacı var. Burada boşluk olmamalı, anlıyor musun?" Lennon'ın sıcak parmaklan kürekkemiğimle kayışm araşma kaydı. Göstermek için parmaklarım kıpırdattığında kolumdan aşağı bir ürperti dalgası akm etti.

"Hemen sıkılaştır," dedim ona. Garip bir şekilde, tüm bu

sistemli dokunmalar kuaförde saç kestirmeye benzer hissettiriyordu. Hem biraz duyusal bir deneyimdi hem de pek sayılmazdı. En azından bunu istemezdiniz. Saçlarımı kesen Norveçli adam babamdan yaşlıydı ve makası kullanırken endişelendirici olmakla birlikte, hoşuma giden bir şekilde şıngırdayan çok fazla yüzük takardı. Einar'm yaranda seksi hislerin tadım almak istemezdim ve Lennorim yarımdayken de kesinlikle bunu istemezdim. En iyisi bu konuda düşünmeyi bırakmaktı.

"Bence yeterli," diyerek zihnimi başka konulara odaklanmaya zorladım. "Dün gece duyduğum manyak seslerin bir kısmının muhtemelen kamp yerleşkesinde paldır küldür yürüyen Reagan ve Brett'e ait olduğunu öğrendiğime göre, önceki sohbetimizle ilgili biraz daha iyi hissediyorum. Bilirsin, vahşi hayvanlarla ilgili olan. Burada farklı olacağım biliyorum ama..."

"Ah, tamamen farklı olacak," diyerek diğer omuz kayışımı sıkmak için ilerledi.

"Fakat sen endişeli değilsen çok da kötü olamaz."

"Aslında ıssız doğada tek başıma kamp yaptığım ilk sefer aklımı kaçıracak kadar korkmuştum. Kurtların peşimden geldiğine öyle emindim ki az kalsm uyku tulumuma işeyecek-tim."

Şaşkm bir kahkaha attım. "Peki bu korkunun nasıl üstesinden geldin, söylesene?"

"Bilgi hazinedir. Kaliforniya'da hiç kurt olmadığım öğrendim."

"Yok muymuş?"

"Nadiren geçen az sayıdaki başıboş gri kurtlar dışında bilinen tek bir sürü var: Shasta sürüsü. Oregon sınırına yakınlar." İki omzumdaki kayışlan test etti. "Şimdi nasıl hissettiriyor? Daha iyi mi?"

Evet, gerçekten öyleydi. Çok daha iyiydi. Sırt çantası bir cezadan çok uzantım gibi hissettiriyordu. Hâlâ ağırdı ama bununla başa çıkabilirdim.

"Her neyse," dedi. "Burada kurt açısından tamamen güvendeyiz. Bir kurt adam görme ihtimalimiz daha yüksek."

"Ah, bunu isterdin değil mi, Bram Stoker?"

"O vampirlerle ilgili yazdı."

"Fark etmez."

"Yanılmak hoşuna mı gidiyor?" diye sordu.

"Kurgusal yaratıklara kutsallık atfeden savunman hoşuma gidiyor."

Kıs kıs güldü. "Orman sınırlarında yaşayan tüm kurgusal karakterleri seve seve savunurum. Kurt adamlar, kocaayaklar ve kesinlikle tüm zuendigo'lar. Ama dur. VVendigo'lann da Kaliforniya yerlisi olmadığım bilmek seni mutlu edecektir. Gecenin yansında yamyam bir canavarın akşam yemeği niyetine seni yemesinden endişe etmen gerekmiyor."

"Etkileyici bir sohbetti," dedim. "Korkulanım hafiflettiğin için çok teşekkürler."

Önceden bildiğim ve çok sevdiğim sıcak, çocuksu gülümsemesiyle sınhnca midemde çılgınca kelebekler uçuştu. "Kâbuslarım beslemek için yaşıyorum, Zorie."

"Hey," diye hoşgörülü bir şekilde sızlandım. "Hoş değil."

"Hiç değil," dedi. Hâlâ gülümsüyordu.

Lennon gruba yetişmek için bana arkasını döndükten sonra bile gülümsemesinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Yürüyüşümüzün sonraki ayağında birkaç dakika geçtikten sonra, işaretsiz yol yukan doğru kıvrıldı ve yokuş yukarı bir tırmanışla mücadele etmeye başladık. Yol taşlı, kuru ve yükseldikçe artan ısıyla rahatsız edici ölçüde sıcaktı. Ama yan yolu tırmandığımızda kırmızı köknarlarla dolu bir ormana girdik. Dallarında kozalaklar vardı ve gölge yapma konusunda yardımcı olsalar da... yokuşla ilgili hiç etkileri yoktu. Düz zeminde yürümek çok kötü değildi; ayakkabılarınızın tabanlarım dürten taşlı bir yokuşta yürümekse lanetlenmiş bir işkenceydi.

Lennon'm ayı ziline odaklandım. Benim zilimin cevap veren ahenksiz sesiyle birlikte şıngırtısı garip bir şekilde yatıştıncıydı ve bu rahatlatıcı ritim dikkatle adım atmama yardım ediyordu.

Daha kötü durumda olabilirdim. Hiç değilse, baş ağnsın-dan şikâyet eden ve kusmaktan korkarak durup uzanmak zorunda kalan Reagan gibi akşamdan kalma değildim. Ayrıca iyi hissettiğini iddia eden ve ona sataşmayı kesmeyen Brett'e çok kızgındı. Sohbetlerini uzaktan seyrettim, dün akşam birlikte partüedikten sonra daha farklı görünüp görünmediklerini değerlendirmeye çalıştım. Fakat anlaması zordu.

Ardından telefonumdan saati kontrol ettim. Lennon'm "yalnızca üç saat" dediği yürüyüş dört saate yaklaşıyordu. Yine de yolun düzleşmiş olması iyiydi. Daha fazla yokuş tırmanma yoktu. Ama uyluklarımın üst kısımları yanıyordu ve

çok geçmeden işemek zorunda kalacaktım. Tam bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm sırada Lennon başım kaldırdı. "Durun," dedi gruba. "Dinleyin."

Dinledik.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu.

Hepimiz birbirimize baktık. Derken sesi duydum. "Su," dedim.

"Şelale," diye düzeltirken muzaffer bir gülümseme Lennon ın yüzüne yerleşti.

Gittikçe şıklaşıyormuş gibi görünen bir ağaç korusunda onu takip ettik; ağaçlar öyle fazlaydı ki çok yüksek sesli olmasaydı, burada bir yerde su olduğuna inanmakta güçlük çekerdim. Ama koru aralandı ve bir nehrin yeşü kıyısına ayak bastık. Ve işte oradaydı.

Lennon'm şelalesi.

Sisli beyaz su, gri renkli, kayalık katmanlardan dökülüyor ve mavi-yeşil bir havuzda birikiyordu. Devasa yuvarlak taşlar havuzu çerçeveliyor, ondan uzağa süzülen nehre yer yer yayılarak diğer kıyıya varan doğal bir taş basamaklı köprü oluşturuyordu. Güçlü eğreltiotlan ağaç gövdelerinin etrafında toplanıyor ve parlak yeşil yosun taşların kenarlarına sokuluyordu.

Büyük bir şelale değildi ama mahremdi, bereketliydi ve

güzeldi

Takdir edercesine etraf ma bakman Brett, "Vay be," dedi. "Umduğumdan bile iyiymiş."

"Çok güzel," dedi Summer. "Suya bakın. Ne kadar berrak."

"Kendi özel cennet köşemiz," diye hemfikir oldu Reagan. "Canın cehenneme, Muir Kamp Yerleşkesi."

Kendrick şelalenin sol tarafına tırmanan dar bir patikayı işaret etti. "Görünüşe göre tepeye çıkıp atlayış yapabilirsin. Çok hoş."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Lennon omzumun yakınından.

"Bence rüya gibi," dedim içtenlikle.

"Evet," dedi hoşnut bir sesle. "Ben de aynen böyle düşünmüştüm."

Hepimiz çok yorgunduk ve sırt çantalarımızı sırtımızdan çıkarmak bizi ferahlattı. Bu sırada Lennon arazinin özelliklerini açıklıyordu. Burada önceden kamp yaptığı için tüm ayrıntılarını araştırmıştı. Taş basamaklı köprünün karşısı, nehrin kuzey yönü, yakacak odunu toplamak için en iyi yerdi. Durduğumuz yer, çadırlarımızı kurmak için iyi bir bölgeydi ve kamp ateşi devasa kaya parçalarının doğal bir bariyer oluşturduğu granit bir siperliğin içinde yakılabilirdi.

"Bakın," dedi Lennon neredeyse heyecanla. Büyük ölçüde tek bir sabit frekansta yaşıyordu. Granit siperliğin zeminindeki çöpleri tekmeleyerek uzaklaştırıp külleri gözler önüne serdi. "Çukur kazmamıza gerek yok. Zaten burada var. Onu yalnızca çıra ve odunla dolduracağız, işte bu kadar. Hazır mutfak."

"Güzel," dedi Brett.

Az önce içinden geçtiğimiz, arkamızdaki ağaç korusunu tuvalet alanımız olarak seçtik. Su kaynağına göre yokuş aşağıda kalıyordu, kısmen mahrem bir yerdi ve tam olarak şüphelendiğim şey olan kedi deliği kazmak için bol miktarda yumuşak zemin vardı. Kazıyordunuz, işinizi görüyordunuz,

üstünü kapatıyordunuz. Doğa yürüyüşçüleri arasında Hiç İz Bırakma denilen bir kırsal anlaşmasının parçasıydı bu. Kamp alanını bulduğunuz durumda

bırakmanız gerekiyordu. Bu, hiçbir şeye zarar vermemek, ağaç kesmemek, ateşi her zaman söndürmek ve çöp bırakmamak anlamına geliyordu. Yani sıfır çöp. Teknik olarak kullanılmış tuvalet kâğıtlarım parktan ayrılıp uygun bir çöp kutusu bulana dek fermuarlı bir poşette yanımızda taşımamız gerekiyordu. Buna "toplayıp götür" deniyordu. Reagan bunu yapmamakta direndiğinde, Lennon burada çöp bırakmanın yasaya ay km olduğunu söyledi. Ama ben de ReaganT destekliyordum. Bir poşette kirli tuvalet kâğıtlarımı yanımda taşımayacaktım ve kesinlikle doğal tarzı seçip yapraklarla temizlenmeyecektim. Ben barbar değildim. Lennon tam anlamıyla yasal olmamakla birlikte, alternatifin doğada çözünen kâğıt kullanmak olduğunu, bunu derine gömüp güzelce örtmek gerektiğini kabul etti. Benim için yeterince iyiydi.

Brett telefonuyla etrafta dolaşıyor, yorum yaparak şelalenin videosunu kaydediyordu. Brett bitirdiğinde, Lennon kampı kurmaya girişmemizi önerdi. Ama kimse bunu yapmakla ilgilenmiyordu. Reagan sadece dinlenmek istiyordu, Brett yüzmek istiyordu, Summer ile Kendrick ise şelalenin tepesini keşfetmek için ölüyordu. Bu adeta bir deli sürüsüne çobanlık etmeye benziyordu. Lennon sonunda pes edip kendi çadırına bir yer seçmek için tek başma başladığında arada kaldığımı hissettim. Muhtemelen Lennon'ın haklı olduğunu, saatin çoktan beşi geçtiğini ve her şeyi halletmek için güneş ışığından yararlanabileceğimiz birkaç saatimizin kaldığım biliyordum. Ama aym zamanda bitkindim ve her yanım sızlıyordu. Hem

hava da sıcaktı. Öyle sıcaktı ki Brett sadece şortuyla kalmıştı ve nehrin kenarında yürüyordu.

"Muhteşem hissettiriyor, çocuklar," diye haber verirken dalgalı kahverengi saçlarım alrundan geriye itti.

Onun bileklerine kadar çıkan suyu şaplatarak yürümesini izledim. Gözlerimi dikmiş bakıyor değildim. Bunu daha önce görmüştüm. Futbol takımından kovulmuş olmasına rağmen hâlâ güzel bir futbolcu vücudu vardı ve onu dünyaya sergilemekten hiç çekinmiyordu. Gerçekten. Instagram hesabındaki fotoğraflarının yüzde yetmiş beşi Üstsüz Brett Seager şelfle' terinden oluşuyordu. Şimdi iç çamaşırıyla yüzmek için şortundan kurtulacağına dair bizi bilgilendiriyordu.

"Burada hepimiz arkadaşız, değil mi?" diye sordu. Şortunu ıslatmadan çıkarmaya çalışırken bir bacağının üstünde zıplayarak bana sırıttı. "Geliyor

musun, Zorie?"

"Bilmiyorum," dedim. Bir mayo getirmiştim ama üstümü nerede değiştirecektim... ormanda mı?

"Ben geliyorum," diye seslendi Reagan. Oturup botlarının bağcıklarım çözdü. Sonra bana, "Yürüyüşte Lennon'la yakınlaştığını ve onunla rahat olduğunu gördüm. Belki gidip ona eşlik etmelisin," dedi.

Ses tonu şakacıydı. Hem de kafa karıştıracak derecede. Lennon ve benim konuşmadığımızı biliyordu. Gerçi Büyük Deney'i bilmiyordu. Üstelik Lennon ve ben yürüyüşte yalnızca konuşuyorduk. Flört etmiyorduk. Tek yaptığı sırt çantamı ayarlamaktı! Öyleyse neden Reagan'm yorumu beni böyle suçlu hissettiriyordu? Lennon'm işitme mesafesinde olmadığım iki kez kontrol ettim, sanırım değildi. Çadırı için düz bir toprak parçası bulmuştu ve çantasını boşaltıyordu.

"Aynı fikirde değil misin, Brett?" dedi Reagan daha yüksek sesle.

Brett elini kulağına götürdü. "Neyle ilgili?

"Zorie'nin Lennon'a yardım etmesi gerektiğiyle," dedi daha yüksek sesle.

Aman. Tanrım. Lütfen kapa çeneni!

"Lennon küçük iyi izciyi oynamak istiyorsa kendi bilir. Bunun için daha sonra bolca vakit olacak. Şu anda Kerouac'ın Zen Kaçıklan'nda yazdığı bir satın düşünüyorum: 'Keka. Mayomu giymişim, yalınayak, saçlar dağınık, ateşin kızartısında şarkı söyleyerek, kafayı çekerek, tükürüyorum, zıplıyorum, koşuyorum... yaşamak işte bu be!'"[2] Brett şortunu buruşturup top yaptı ve bana işaret etti. "Yakala!"

Onu havada kapmak için beceriksizce atıldım. Brett tezahürat etti ve sonra hızla dönüp şelale havuzuna doğru yürüdü.

"Tann aşkına, gözlerin yuvalarından fırlayacak," dedi Reagan bana.

Dikkatim aniden ona kaydı. "Ben..."

"Öylesin." Yürüyüş botlarım çıkardıktan sonra daha alçak sesle konuştu. "Bu

geziye gelmeden önce hiçbir şeyin sıkıntılı bir hal almaşım istemediğimi söyledim. Sen de böyle olmayacağına söz verdin."

"Ondan şortunu bana atmasını ben istemedim!" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Sadece hareketlerine dikkat et."

Rahatsız olmuştum. Dahası, şüpheye kapılmıştım. Dün akşam ergen ayyaşlar gibi aylaklık ederken ikisi tam olarak ne

yapmıştı? Bunu sormak istesem de, "Neden umurunda?" diye sormakta karar kıldım.

Tişörtünü çekip çıkardığında altında bir bikini üstü olduğunu gördüm. İç çekişi uzun ve bıkkındı. Bana sorarsanız hâlâ akşamdan kalmaydı. "Bunu yanlış anlıyorsun. Kötü bir sabah ve daha da kötü bir yaz geçirdim."

Nefesimi sertçe verdim. "Biliyorum, Reagan. Ve olimpiyat denemeleri için üzgünüm."

Yüzü karardı. "Bana acımam istemiyorum." Neredeyse anında bana çemkirdiğini fark etti ve gözlerini kısaca kapattıktan sonra daha yumuşak bir sesle konuştu. "Sadece herkesin bundan keyif almaşım istiyorum, tamam mı?"

"Ben de," dedim, kafam karışmıştı. "Bunun BrettTe ne ilgisi var?"

"Bak, onun tadma bakmış olan tek kişi sen değilsin. Summer da Brett'le takıldı."

"Ne?" Bu... benim haberdar olmadığım bir şeydi. Sum-merTa yaptığımız Brett ve Lennon hakkmdaki utandırıcı sohbet aklıma geldi ve onun neden bundan bahsetmediğini merak ettim.

"Yalnızca senin sahiplenici davranmam ve ilkbahardaki şu partiden sonra olduğu gibi duygularının sarsılmasını istemiyorum."

Duygularımı korumaya mı çalışıyordu yoksa incitmeye mi? Çünkü İkincisinde oldukça iyi iş çıkarıyordu. Hem Tanrı aşkma, ben nasıl sahiplenici davranıyordum?

Reagan çoktan şelaleye doğru yavaşça koşmaya başlamıştı. Bense kafam

karışmış ve kalbim kırılmış vaziyette kalakal-

mıştım, yapmadığım bir şeyden ötürü suçlu hissediyordum... Ayrıca Summer dedikodusuyla ilgili mantıksızca kıskançlığa kapılmıştım.

Çadırı için yer açmak amacıyla taşlan temizlemekle meşgul olan Lennon'a baktım. Bu sırada Brett şelalenin sisinin altında bagınyor, fotoğrafını çekmesi için Reagan'a yalvanyordu.

Bunca zaman vahşi hayvanlardan ödüm kopuyordu. Belki de daha büyük tehlikeye odaklartmalıydım: Medeniyetin neresine uyum sağladığımı çözmeye çalışmaya.

1

Avcılık ve toplayıcılık dönemindeki insanların yediği meyve, sebze, balık ve tohum gibi her şeyin yenebildiği, bunun dışında kalan tüm gıdalardan uzak durmak gereken bir diyet türü, (ç.n.)

2

Söz Yayınlan, 1997, çev. Nevzat Erkmen. (e.n.)

12

"Bize bir hayalet hikâyesi anlat," dedi Sıımmer, kamp ateşinin karşısından Lennon'a.

Güneş batmaya başlayalı yarım saati geçmişti ve biz granit siperliğin içindeki ateşin etrafında toplanmış, Lennon'ın bir başka odun parçasıyla alevleri beslemesini izliyorduk. Kaya parçalan konusunda haklıydı. Faydalı birer bank görevi görüyorlardı. Hepimiz son bir saattir burada oturuyor, şelale havuzunda yüzdükten sonra su ekleyerek tüketilen kurutulmuş paket yiyeceklerimizi yiyorduk. Ben hâlâ açtım ve bir paket daha yiyebilirdim. Ama o zaman daha fazla su kaynatmamız gerekirdi ve etraf öyle karanlıktı ki nehrin kenarım güçbela seçebiliyordum. Kesinlikle zahmete değmezdi.

"Bir hayalet hikâyesi bildiğimi nereden çıkardın?" diye sordu Lennon.

Herkes onu cesaretlendirirken bir gürültü korosu kayalarda yankılandı.

"Kesinlikle biliyorsun, dostum/' dedi Brett. "Numara yapmayı bırak."

Lennon ateşten başım kaldırıp baktı. "Belki biliyorumdur." "İşte!" dedi Summer. "Bımdan emindim. Bize ormandaki katil dağlılarla ilgili bir hikâye anlat."

"Lütfen anlatma," dedim.

"Park etmiş arabalarda seks yapan insanlara saldıran kanca elli bir hortlakla ilgili de olmasın," dedi Kendrick. "Kancalan sevmem."

Summer kahkaha atıp onu gıdıklamaya çalıştı.

Herkes nispeten iyi bir ruh halindeydi. Reagan kendi tarzında, bana karşı önceki tavrım telafi etmeyi deniyordu. Yarımda küçük bir çekiç getirerek -kamp malzemeleri satan dükkândan satın aldığı pek çok ekipmandan biriydi- çadırımın girişindeki tente için kazıklan çakmama yardım etti. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve ben yalan söyleyerek iyi olduğumu söyledim. Ardından aşın sert bir biçimde sırtımı sıvazladı ve bu kadardı. Sanırım aramız artık iyiydi. Benimle aynı kayada oturuyordu ve Brett usulca aramıza yerleşti. Yan tarafının

benimkine baskı yapması heyecan verici olmalıydı ama ben tadım çıkaramıyordum. Reagan'm " sahiplemedik" konusunda söylediklerim ve beni nasıl Brett'ten uzak tutmaya çalıştığını düşünmekle fazlasıyla meşguldüm.

Neden bunu yapıyordu?

"Hadi ama," diye rica etti Reagan, Lennon'dan. "Sen ve acayip gotik fetişin... İyi bir hayalet hikâyesi büdiğine eminiz."

"Ürkütücü hikâyeler anlatmak için kusursuz bir sesin var," diye ekledi Summer. "Sesin şu siyah-beyaz filmlerdeki eski

korku filmi aktörlerininkine benziyor. Kurt adam. Drakula.

Bu ttirdekiler."

"Vincent Price," diye tahmin yürüttü Kendrick.

"Hayır, diğeri. Drakula. Adam Yüzüklerin Efendisi'nde de oynadı."

"Christopher Lee," diye destek verdi Lennon.

"Evet!" dedi Summer. "Bizi heyecanlandır, Christopher Lee."

Lennon çömeldiği yerden destek alıp ayağa kalktı ve ellerini silkeledi. "Pekâlâ," dedi. "Birkaç ay önce bir şey duydum. Ama masal değil. Birisi bana gerçek olduğunu söyleyerek anlattı. Duymak istediğinize emin misiniz?"

Hayır, ben duymak istemiyordum, teşekkürler. Korkmaktan hoşlanmazdım. Üstelik şimdi hava kararıyordu ve yerde uyumakla ilgili yeniden endişelenmeye başlıyordum. Aslmda Reagan'la birlikte seçtiğimiz çadırlar gerçekten iyiydi. Yani bir çadınn olabileceği kadar iyilerdi. Küçük olsalar da iki kişilik yapılmışlardı, bu yüzden çadırı tek kişi kullandığında içeride serbest hareket alanı kalıyordu. Yine de içeride ayakta durabileceğim kadar uzun değildi ve şelaleyi su içmek olarak kullanan, gece ortaya çıkan hayvanlarla aramda ince bir naylon parçasından fazlası yokken minik bir alana sıkışmış olacağımı bilmek beni çıldırtmaya yetiyordu.

Ancak görünüşte diğer herkes benden milyon kat daha cesurdu ve hepsi Lennon'm onları korkutmasını istiyordu.

"Çok hazırım," dedi Summer.

"Sizi uyarmadığımı söylemeyin." Lennon iri bir kaya parçasının kenarına oturup uzun bacaklarım uzattı ve ileri eğilip

ön kollarını uyluklarına yerleştirdi. "Pekâlâ, okul bitmeden önce hafta sonlan Diablo Dağı'nın diğer tarafında, ıssız doğada hayatta kalma dersleri alıyordum. Kurs, eski askerlerle birlikte önceden Yellowstone'da çalışan bir emekli arama kurtarma korucusu tarafından veriliyor. Adı Varg'dı."

"Varg mı?" diye tekrarladı Summer.

"İsveçli," dedi Lennon. "Etrafında kimsenin aptalca davra-namayacağı bir adam. Bir doksan beş boyunda, tır kadar iri, her yam yara iziyle kaplı. İnsanlan heyelanlardan ve göçüklerden kurtarmış. Yangınlardan. Aynca birçok ceset bulmuş, insanlar ıssız doğada her zaman kaybolur ve kaybolduklarında bazen yiyecekleri tükenir, açlıktan ölürler veya hayvanların saldınsına uğrarlar ya da düşen kayalar tarafından ezilirler. Sıcak gayzerlere düşerler."

"Tanrım," diye sızlandı Reagan.

"Kışm soğuktan donarlar. Varg, bir aileyi dağlarda donmuş olarak bulduğunu söyledi. Amatör dağ tırmanışçılan. Bir haftadır oradalarmış, bir kaya çıkıntısında kapana kısılmışlar. Eşinin bacağını bir hayvan yemiş."

"Ayy!" dedi Summer.

Kışın asla, katiyen kamp yapmamayı aklımın bir köşesine yazdım.

Lennon gevşek bir şekilde parmaklarım birbirine geçirdi. "Ama Varg kariyeri süresince düzinelerce ceset bulmuş olmasına rağmen -bu, çok fazla ceset demek- hayaletlerin varlığına bir kez bile inanmadığım söyledi. Venezuela'ya seyahat edene dek tabii."

"Venezuela'da ne varmış?" diye sorarken Brett telefonunu yukarı kaldırdı.

"Bunu videoya mı çekiyorsun?" diye sordu Lennon.

"Elbette. Şimdi bu kısmı düzenleyip silmem gerekecek."

Şelale arkasmda sabit bir hızla dalga dalga dökülürken Lennon, Brett'e uzun ve cesaret kırıcı bir bakış attı.

Brett telefonunu kapatıp cebine koydu.

Ardından Lennon devam etti.

"Varg, Caracas'ın dışmda yerel korucularla bir tür arama kurtarma semineri yaparken geceyi bir dolunay sırasında dağlarda geçirmişler. Olağandışı hiçbir şey yaşanmamış. Bir ateş yakmışlar. Yemek yemişler. Konuşmuşlar. Fena halde bu gece gibi, sanırım," dedi Lennon. "Ama vakit geç olduğunda ve herkes uyumaya gittiğinde o, kamp ateşinin başmda kalarak korların sönüp sönmediğini kontrol etmiş. Varg orada otururken ensesindeki tüyler diken diken olmuş. Birinin onu izlediğine delir belirgin bir hisse kapılmış."

"Eyvah," diye mırıldandı Kendrick.

Lennon granit siperin üstüne sarkan ağaç dalım işaret etti. "Varg yukarı, yalandaki bir ağaca bakmış ve yaklaşık bizim yaşlarımızda bir çocuğun bir dalın üstünde oturduğunu görmüş. Yukarıda yüksekteymiş ve ağacm gövdesinde alçakta hiç dal yokmuş, bu yüzden çocuğun oraya nasıl çıktığım anlamamış. Çocuğa seslenmiş fakat çocuk cevap vermemiş. Hava karanlık olduğu için Varg onu iyi göremiyormuş ama zihni onun varlığım mantıklı kılmaya çalışıyormuş ve bence işinin doğası gereği, çocuğun orada mahsur kaldığından endişelenmiş. Başının dertte olduğundan. Yardıma ihtiyaç duyduğundan."

"Bunun gittiği yeri beğenmedim," diyen Summer, Kendri-ck'in yan tarafına kıvrıldım.

Lennon devam etti. "Yaklaşarak dalın altmda durduğunda ay ışığı çocuğu daha iyi görmesini sağlamış. Garip kıyafetler giyiyormuş. Bunun aşağı yukarı bin sekiz yüzlerden bir askerin üniforması olduğunu fark etmek birkaç saniyesini almış."

"Ah, siktir," diye mırıldandı Reagan.

Brett kolunu onun omuzlarına attı ve Reagan ona yaslandı. Brett benim de baktığımı fark ettiğinde, "Gel buraya, güzelim. Ben herkese yeterim," dedi. Ardından kolunu omuzlanma dolayıp beni daha yakma çekti.

Bununla ilgili nasıl hissettiğimden emin değildim. Rahatsızdım. Evet, böyle hissediyordum. Gerçekten çok rahatsızdım. Özellikle Reagan'm yargılayıcı bakışlan benimkileri bulduğunda. Lennon hikâyesine ara vermişti, o yüzden ona doğru baktım. Cinayet. Yüz ifadesi bu mesajı veriyordu. Ama bu bakışlar bana değil, Brett'e yönelikti. Kamp ateşinin alevlerinin titreşen gölgeleri, Lennon'm yanaklarının çukurlarını derinleştiriyor, yüzünün keskin düzlüklerini ana hatlanyla çiziyordu.

Bizi hiç özlemiyor musun?

Aman Tanrım. Bunu düşünemeden öksürme numarası yapıp Brett'in kolundan geri çekildim ve ilave bir etki için bir elimi göğsüme vurdum.

"İyi misin?" diye sordu Brett içten bir endişeyle.

Kuvvetli bir baş onayı verip bir kez daha öksürdükten sonra belli etmeden birkaç santim uzağa kaydım. Kolunu tekrar bana dolamaya kalkmadığı için inanılmaz rahatlamıştım. Beynim bana bunun amaca ne kadar ters bir davramş olduğunu söylüyordu... Buraya tam olarak bu sebepten gelmemiş miydim? Onunla zaman geçirme şansı elde etmek için? Oysa bedenim bana biraz daha uzağa gitmemi söylüyordu.

Benim neyim vardı böyle? Reagan'm önceden söylediği şey mi kafamı karıştırıyordu?

"Hikâyenin sonu mu bu?" diye sordu Summer, Lennon'a.

Lennon ona cevap vermeden önce bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Geri kalanım gerçekten duymak istiyor musunuz?"

"Evet!" dedi Summer ve Kendrick.

Lennon devamım anlatmaya başladı. "Yani, bu kılıkta giyinmiş bir çocuk bulmak Varg'ı endişelendirmiş ama bu konuda mantıklı olmaya çalışmış. Ona tekrar seslenmiş fakat çocuk hâlâ cevap vermiyormuş. Varg onun İngilizce anlamadığından şüphelenip birkaç metre ilerideki çadırlara koşmuş ve tercüme etmeye yardımcı olması için yerlilerden birini uyandırmış. Ağaca döndüklerinde çocuk yokmuş."

"Ooo," dedi Summer.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Kapüşonlu kazağımın kollarım indirdim ve ellerimi kamıma doladım.

"Doğal olarak bu olay Varg'ı fena sarsmış," dedi Lennon. "Onun bir hayalet mi yoksa hayal gücünün bir ürünü mü olduğunu bilmiyormuş. Ateşin başmda uyuyakalıp bunu rüyasında gördüğünü düşünmüş. Kendine türlü türlü şey söylemiş. Fakat dağlardaki son gecesiymiş. Ertesi gün arabayla şehre gitmişler, o da bir uçağa binip Birleşik Devletler'e dönmüş. Wyoming'e döndüğünde Yellowstone'a varmadan önce çoktan gece olmuş. Parkın içinde, diğer korucularla birlikte lojman tarzında bir konutta yaşıyormuş. İkinci kattaki odasına çıktığında içeri biraz hava girsin diye penceresini açmış

ve hemen dışarıda, inanılmaz yüksekteki dalda sessiz asker çocuğun silueti duruyormuş. Çocuk onu eve kadar takip etmiş.'[1]

Gözlerim sulandı. Yalan söylemeyecektim. Yüzde yüz korkmuştum.

"Feci," diye fısıldadı Brett.

"Olamaz," dedi Summer. "Aman Tanrım. Ne yapmış?"

Lennon bacaklarının üstünde daha fazla kamburlaşarak ateşin yakınma eğildi. "Şey, o..."

"O ne? O ne?" diye sordu Summer.

Lennon'm başı yana doğru döndü. "Bunu duydunuz mu?"

"Yok artık," diye fısıldadı Reagan, görünür bir biçimde ürkmüştü. "Kes şunu, Lennon."

Brett ona daha çok sarılarak, "Korktun mu?" diye sordu Reagan'a. "Aman Tanrım. Tam anlamıyla korkmuşsun!"

"Hey!" diye bağırdı Lennon. "Ciddiyim. Dinleyin."

Kamp ateşi sessizdi. Duyabildiğim tek şey şelalenin sabit akışıydı. Ve...

Ah.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Brett.

Ses çadırlardan geliyordu ve tıpkı...

Tıpkı eşyalarımızı karıştıran birine ait gibiydi.

Lennon herkese olduğu yerde kalmasını işaret etti ve sonra başına küçük bir kafa lambasını kayışla bağladı; ışığım açıp kayadan atladı ve granit siperden dışarı yöneldi.

Zihnimden bir düzine senaryo hızla geçti ve hiçbiri iyi değildi. Dehşet içindeydim ama Lennon düzenli adımlarla ölümüne yürürken burada kalmayacaktım. Ayağa fırlayarak

karanlıkta onu kovaladım, lambasının sallanan ışığının izini sürerek ona yetiştim.

"Arkamda kal/' diye fısıldadı.

Grubun geri kalanının bizi takip edip etmemeyi tartıştığım duyabiliyordum. Çok geçmeden arkamızdalardı ve en az gizemli davetsiz misafir kadar gürültü yapıyorlardı.

Çadırlara doğru sürünen ayak seslerimiz kulaklarıma aşın gürültülü geliyordu. İnce dallar kınlıyor, yapraklar çatırdıyordu. Kamp alanının dış kenarım gösteren bir ağacm etrafından dolandık. Çadırlarımızın hepsi farklı yönlere dağılmıştı. Kimi nehre daha yakınken, kimi ormana daha yakındı, ilki Lennon'm çadırıydı. Benimki hemen solunda, iri bir kaya parçasının yaranda duruyordu. İki çadırın arasından sessizce ilerlerken her adımımıza dikkat ettik. Ses duyuyordum ama şelalenin tekdüze kükreyişi aklımı karıştırıyordu. Çılgınca etrafıma bakınarak tehlikenin yerini saptamaya çakşırken Lennon elini körlemesine arkaya uzatıp beni durdurdu.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Derken onu nehrin yakınında gördüm.

Metrelerce ileride, Reagan ile Brett'in çadırlarının lacivert siluetleri ay ışığında dikiliyor, kubbe biçimindeki üst kısımları nehir kıyısından yükselen eskimo kulübelerini andırıyordu. Çadırlardan birinin şekli doğru görünmüyordu. Deforme olmuştu. Yarısı sönmüş devasa bir futbol topu gibiydi. Lennon'm kafa lambası orada parladığında kocaman, karanlık bir şekil ışığa bakmak için bize

döndü.

13

Siyah bir ayıydı.

Büyük, siyah bir ayıydı.

Büyük, siyah bir ayı Brett'in çadırım parçalıyordu.

İçimde bir şok dalgası yükselirken grup bize yetişti. Reagan sırtıma çarptığında az kalsm devrilip düşüyordum. Summer dehşet dolu bir ses çıkardı.

Ayıyı gören Brett, "Aman Tannm," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, Aman Tannm!"

Zihnim boşaldı. Bedenimdeki her sinir vızıldıyordu.

Sanki paniklemiş düşüncelerimi duyabiliyormuşçasına, ayı kafasını kaldmp havayı kokladı. Işığı yansıtan küçük gözleri Lennon'ın kafa lambasmda sarımsı yeşil renkte parladı.

"Hareket etmeyin," dedi Lennon omzunun üstünden. "Koşmayın. Sizi kovalayabilir."

O halde ne halt etmemiz gerekiyordu? Rüzgâr ayının keskin kokusunu bizim yönümüze üfledi, Lennon'm uyarısına rağmen ayaklarım kaçmak istiyordu.

Hepimiz sessizce dikiliyorduk. Gözlerimizi dikmiş bakıyorduk. Ayı bakışlarımıza karşılık veriyordu. Havayı tekrar kokladı ve geniş, pembe bir dil ağzının yan tarafım yaladı. Bizi merak ediyordu ve tamamen korkusuzdu. Havada her ne kokusu aldıysa bu ona cesaret vermişti. Brett'in çadırından çıktı, kendi etrafında dönerken pençesi kumaşı yırttı.

Bize saldıracaktı.

Ölecektik. Lennon'm hikâyesi sırasında korksam da şu an kanımın donduğunu hissedebiliyordum. İçime titrek bir nefes çektim. Andromeda'nm burada olmasını gerçekten isterdim. Havlayarak bu ayıya boyun eğdirirdi.

Veya kuyruğunu kıstırıp kaçardı. Benim şu anda yapmak istediğim şey de tam olarak buydu.

Beni yerimden sıçratacak kadar yüksek bir sesle, "Hey!" diye bağırdı Lennon. "Defol git buradan! Defol!" Sanki cadılar bayramında vampir kılığına girmiş ve küçük çocukları korkutmaya çalışıyormuş gibi ellerini başının üstünde sallıyordu. Fakat sesi tümüyle öfkeliydi. Yüksek sesi hayli kaim olduğu için, nehrin üzerinden sürükleniyor ve gürleyen bir yankıyla geri dönüyordu.

Ayı şimdi dikkat kesilmişti. Adım atarken durdu, kocaman bir pençesi havadaydı ve kafası hareketsizdi.

Lennon tek bir uzun adımla ileri atıldı. Ama bunu yaparken bir kez daha bağırdı ve kendisini aptalca ayıran üstüne attığı görüntüler gözlerimin önünden hızla geçti. Kan. Çığlıklar.

Dehşet. Hepsi ortaya çıkıyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak kadar korkmuştum.

Lennon, "Sana defol dedim!" diye bağırarak ellerini birçok kez gürültüyle çırptı. Çabucak yerden bir şey kapıp onu ayıya fırlatü. Bir taş mıydı? Anlamamıştım. Ama attığı şey ayının burnuna çarptı.

BUNU NEDEN YAPARSIN Kİ?

Ayı, fırlatılan cismi silkeledi. Bedenim tüymeye hazırlandı. Ve o sırada...

Ayının iri, kürklü bedeni yavaşça arkasını döndü. Paytak paytak uzaklaşırken altındaki çadırı iki adımda ezdi.

Lennon tekrar ellerini çırptı ve yavaşça, rahat adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Bir atı dörtnala gitmeye teşvik etmeye çalışırcasma bağırıyordu. Bunun üstüne ayı hızlanarak karanlık ormana koştu.

Gitmişti.

Gözlerim acıyana kadar ormanın sınırına baktım. Gerçekten gitmiş miydi? Yoksa bizi kandırıyor muydu, dönüp arka bacaklarının üstünde bize doğru koşmaya mı başlayacaktı? Siyah ayılar arka bacaklarının üstünde durur muydu ki? Veya bunu yapan yalnızca boz ayılar mıydı? Bilmiyordum. Neden bilmiyordum?

"Artık sorun yok," dedi Lennon. Elini boynuma koyunca şok edici ölçüde sıcak ve sağlam olduğunu hissettim. "Hey, sorun yok. Gitti."

Sersemlemiş halde ona baktım. Sesime kavuşmam birkaç saniyemi aldı ve konuşabildiğimde dilim ağzımda ağırlaşmıştı. "Emin misin?"

Lennon omzunun üstünden ormana göz atarak, "Oldukça eminim," dedi. "Dinle. Geri çekildiğini duyabilirsin. Tüm bu gürültüyü çıkaran, ayaklarının alfanda ezilen çam kozalakları."

Hemen hemen hiçbir şey duymuyordum. Bu iyiydi. Gürültü çıkaran ayı ayaklarım duymak istemiyordum.

"Lanet olsun, bu ciddi bir tehlikeydi," dedi Kendrick. "Gerçekten gitti mi?"

"Şimdilik," dedi Lennon.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Reagan. "Geri gelecek mi?

Lennon kafa lambasını mahvolmuş çadıra doğrulttu. "Belki, eğer bir şeyin peşindeyse. Bu kimin çadırı?"

Bir el fenerini düğmesine basıp açarak, "Tabu ki Brett'in," dedi Summer.

Haklıydı. Hem Reagan hem de Brett çadırlarım nehrin yarımda kurmayı seçmişti.

Lennon alçak sesle homurdandı ve yıkılmış çadıra temkinli bir şekilde yürürken biz de hasarı incelemek için onu takip ettik. Epey kötü olduğundan şüpheleniyordum ama Lennon naylonun bir tarafım kaldırdığında tamir edilemez olduğunu gördüm. Yırtık değildi. Bir boşluk, tek kişilik çadırın uzunluğu boyunca uzanıyordu. Lennon çömelip sarkık kumaşın alfana dikkatle baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Sorun ne?" diye sordum.

Lennon dükkândan alınmış bir çikolata parçalı kurabiye paketinin kalıntılarını gösterdi. Kırıntılar yere düştü. Paket yırtılıp genişçe açılmıştı ama bununla da sınırlı kalmıyordu. Summer fenerim çadınn zeminine doğrulttuğunda ton balığı paketlerini aydınlattı. Şekerler. Tuzlu krakerler.

Brett'in bütün yiyecek zulası.

Açık depolama kabından -Lennon'ın onu edinmeye zorladığı kaptan- dışarı dökülüyordu. Yiyecek enkazının altına gömülmüş kapağı ise olay mahalinden çok uzaktaydı.

"Kapların çadırların içinde bile olmaması gerekirdi/[7] dedi Lennon. "Kamp ateşinin yanma konulmalıydı. Hem bu neden açık?"

"Belki onu ayı açmıştır?" dedi Summer.

"Bir ayı tarafından açılamazlar/' dedi Lennon. "Tüm amaç

bu!"

Etrafıma bakındım. "Brett nerede?"

"Buradayım," dedi bir ses. Brett'in kıvırcık saçlı kafası bir ağacın arkasında belirdi ve Lennon'ın kafa lambası ile Sum-mer'm el fenerinin düello eden ışıklarından korunmak için bir elini gözlerine siper etti.

"Yiyecek kabının kapağını kapatmadın mı?" diye sordu Lennon, birdenbire tepesi atmıştı.

"Elbette kapattım." Brett telefonuyla hasarı inceliyordu. Her şeyi videoya çekiyordu. "Vay anasım. Ayı gerçekten abartmış, öyle değil mi?"

"Komik değil," dedi Lennon. "Sen kapağı kapatmadın, yoksa ayı yiyeceğin kokusunu alamazdı."

Brett'in gözleri kısıldı. "Sana kapağı kapattım dedim, dostum. Depolama kabı bozuktu."

"Hımm." Kendrick çadıra gözlerini kısıp baktı. "Bilmiyorum. Sonuçta o bir kapak ve çevrilerek sıkıştırılıyor. Nasıl bozuk olabilir?"

"Bozuk değil. Onu kapatmayı unuttu," dedi Lennon.

Brett sinirlendi. "Bana yalancı mı diyorsun?"

"Bilmiyorum/' diye cevapladı Lennon. "Öyle misin?"

"Orada dur," dedi Reagan. "Herkes sakinleşsin. Lennon, eğer Brett kabm bozuk olduğunu söylüyorsa, öyledir."

Lennon ayağa kalktı ve Brett'in burnunun dibine girdi. "Sen neredeydin?"

"Hey, şu lanet kafa lambasını gözüme sokmaktan vazgeç," diye sızlandı Brett.

"Daha az önce grupla birlikte değildin. Peki ya neredeydin? Ayıdan mı kaçtın?"

"Şey, hayır."

Lennon sert el hareketleriyle konuştu. "Size kaçmamanızı söyledim. Sizi av olarak görürlerse, kovalarlar. Siyah ayılar insanlardan daha hızlı koşabilir."

" Reagan' dan hızlı koşamaz," diyen Brett havayı yumuşatma girişiminde bulundu.

"Evet, Reagan'dan bile hızlı koşabilirler," diye diretti Lennon. "Eğer ayı kızgınsa ve son hızla saldınyorsa, kahrolası Usain Bolt'tan bile hızlı koşabilir. Şu ayı rahatlıkla yüz elli kilo vardı. Herhangi birimizi öldürebilirdi."

"Dostum, sakin olmalısın." Brett sinirlenmeye başlıyordu. "Kendini beğenmiş tavrın boka sarmaya başladı."

"Evet, şey, sen dikkatli davrandığında ve buna bir oyunmuş gibi bakmaktan vazgeçtiğinde ben de nasihat vermeyi bırakacağım."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Lennon bir parmağım suçlarcasma havaya kaldırarak, "Depolama kabına kapağım takmayı ihmal eden şendin," dedi.

"Ardından yapmamanı söylememe rağmen ayıdan kaçan da şendin."

Brett, Lennon'ı kabaca itti. "Ne olduğunu tahmin etmek ister misin? Sen patron değilsin, dostum!"

Lennon, Brett'in omzunu itti. "Sen hepimizi tehlikeye attın, dostum."

" Durun, durun, durun," diyen Kendrick, ikisinin arasına girdi ve onları ayrılmaya zorladı. "Bunu yapmayacağız. Hepimiz gevşeyelim ve bunu çözelim."

"Çözecek bir şey yok," dedi Lennon.

Reagan halkanın içine girdi. "Hey! Belki Brett'in gerçeği söylediğini kabul etmelisin."

"Teşekkürler, Reagan," dedi Brett, hâlâ kızgındı. "Burada birisinin bana güvenmesine sevindim."

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya çalıştı. Kendrick insanların sakinleşmesini istiyordu. Lennon, Brett'in hatasını kabul etmesini istiyordu. Reagan, Lennon'm Brett'i rahat bırakmasını istiyordu. Summer ayının geri gelip gelmeyeceğini bilmek istiyordu; bence hepimizin dikkate alması gereken bir şeydi bu.

Böylece Summer'm yardımıyla Brett'in yiyecek kalıntılarını şimdi boş olan depolama kabının içine doldurmaya başladım. Kurabiye kırıntılarını avuç içime süpürüyordum. Enkazdan dışarı çıkıntı yapan depolama kabının kapağı gözüme ilişti.

Brett'in onun bozuk olduğuyla ilgili yalan söyleyip söylemediğini görmek için tek yapmam gerekenin onu kaldınp depolama kabında denemek olduğu aklımdan geçti. Bunu bilmek istiyor muydum? Eğer Brett yalan söylüyorsa salak durumuna düşerdi. Ya da Lennon onu öldürebilirdi. Çatışan duy-

gular göğsümde fırıl fırıl dönmeye devam ederken kapaktan uzak durup ortalığı temizlemeye devam ettim.

Tartışma kesildiğinde Summer, "Burası harabeye dönmüş/' diyerek çadırın lime lime olmuş bir parçasını kaldırdı. "Vahşi hayvanlarla ilgili konuştuğumuzu biliyorum ama yemin ederim, bir milyon yıl geçse dahi onlardan birini göreceğimize inanmazdım. Belki sincaplar veya tavşanlar görürüz diye düşünüyordum. Ama bunu değil."

Al benden de o kadar.

Lennon yanıma diz çöküp içe göçmüş bir konserve kutusunu kaldırırken suratı asıktı.

"Daha önce buradayken hiç ayı gördün mü?" diye sordu Summer, Lennon'a. "Ne yapılması gerektiğini böyle mi öğrendin?"

Lennon başını olumsuz anlamda salladı. "Onları parkın başka bölümlerinde daha büyük yol kenarlarında gördüm ama her zaman mesafelerini korudular. Bu ayı, insanların yakınında fazlasıyla rahattı. Sanırım korucuların bu bölgeye göz kulak olabilmesi için onun varlığını bildirmeliyim. Ama an itibariyle, geri gelmemesi için yiyeceklerin saklandığından emin olmalıyız."

"Ve bu çadır konusunda bir çözüm bulmalıyız," dedim Brett'e göz atarak. "Burada uyuyabileceğini sanmıyorum."

Summer, Brett'e omuz silkti. "Gidip Reagan'm çadırında uyuyabilirsin. Demek istediğim, zaten eninde sonunda oraya gideceksin, değil mi? Çok da önemli bir sorun değil."

Vücudum kaskatı kesildi.

"Eyvah," diye mırıldandı Summer. "Üzgünüm çocuklar. Biliyorum, hiçbir şey söylememem gerekiyordu."

Bakışlarımı Summer'dan Reagan'a ve Brett'e çevirdim. 'Siz ikiniz... birlikte misiniz?'[7]

Brett sırtını dönüp Reagan'a duyamadığım bir şeyler mırıldanırken nehre doğru birkaç adım attı.

"Reagan?" dedim. "Bu doğru mu?

"Zorie..." Gözlerini sımsıkı yumdu.

Aman Tanrım. Doğruydu.

"Siz ikiniz birlikte misiniz? Neden bana söylemedin?"

Bir işaret yapmak için tek elini kaldırdı ve sonra onun yan tarafına geri düşmesine izin verip başım iki yana salladı. "Bilmiyorum. Çünkü."

"Çünkü neden?"

"Kafayı yiyeceğini biliyordum, tamam mı?" dedi, birdenbire savunmacı bir tavırla.

"Ben hiç..."

"Şu anda yaptığın bu. Görmüyor musun? İşler tüm o aptal ayrıntılı planlarınla ve kontrol listelerinle harfiyen tasarladığın gibi gitmediğinde her zaman çıldırıyorsun ve ben de belki bununla uğraşmayı istememişimdir."

Küçük düşürülmüştüm. Ve kafam karışmıştı. Reagan, BrettTe görüşüyorsa, neden o partideki öpüşmemizden sonra beni onu elde etmem için cesaretlendirmişti? "Ne kadar zamandır? Yani, ne zamandan beri?"

"Fark eder mi?"

"Evet, belki."

"Neden?" dedi bıkkınlıkla. "Anlamıyor musun? Senin duygularım korumaya çalışıyordum. Bu yüzden Brett'in Len-non'ı da davet etmesini sağladım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sizin geçen sonbaharda çıktığınızı biliyorum. Summer'ın arkadaşlarından biri sizi kaykay parkının orada birbirinizin yüzünü manyakça okşarken görmüş. Herkes biliyor!"

Aman Tanrım. Ölmek istiyordum. Lennon'a bakamıyor-dum bile. Tamamıyla küçük düşürülmüştüm.

"Mesele şu ki," diye devam etti. "Sana açıkça ikinizin görüşüp görüşmediğini sorduğumda bile sen sadece arkadaş olduğunuz konusunda ısrar etmiştin. Hatta Avani'ye bile sordum çünkü Tanrı biliyor ya, ona bana anlattığından daha fazla sırrım anlatıyordun. Ama o seni korudu ve Lennon'la aranızda hiçbir şey olmadığım söyledi."

Bu imkânsızdı. Avani gerçeği asla öğrenmemişti, bu yüzden hiçbir şey için beni "korumasına" gerek yoktu.

Reagan kollarım kavuşturdu. "Görünüşe göre artık senin yakın çevrenin parçası değilim. Yalnızca elverişli olduğunda kullandığın biriyim, mesela öğle

yemeğinde oturacak bir yere ihtiyacın olduğunda."

"Bu doğru değil!" Değil miydi? ReaganT kullanmıyordum, en azından onun beni kullandığından fazla değildi. Sınıfta sınav kâğıtlarımdan kopya çeken oydu. Ödevlerle ilgili yardım istemek için arayan oydu. Ona yardım etmiyor muydum?

"Belli ki bana sırlarım paylaşacak kadar güvenmiyorsun," dedi. "Öyleyse ben neden kendiminkileri seninle paylaşayım?"

Cevap vermek istesem de hareket edemeden, öylece bakakaldım.

"Reagan..." dedi Summer çekingen bir sesle.

Summer'a dönerek, "Çeneni tutamadın, değil nri?" diye

sordu Reagan. "Birkaç gün sonra aptal astronomi kulübü toplantısına gidecekti. Senden tek istediğim o gidene dek ben ve Brett hakkında hiçbir şey söylememendi ama kendine engel olamadın, değil mi?"

"Ben..."

"Yalnızca, bu yaz bir şeyin iyi gitmesini istedim. Sadece bir şeyin!" Reagan'm gözleri yaşlarla parladı. "Benim ne kadar zor bir dönem geçirdiğimden hiçbirinizin haberi yok. Yıllarca... yıllarca her gün antrenman yapmanın neye benzediğinden haberiniz yok! Sonra ufacık bir an ayağım kaydı diye hayallerime veda etmek zorunda kaldım."

"Burada hayalleri olan tek kişi sen değilsin," dedim ona.

"Ama onlan destekleyecek yeteneğe sahip olan tek kişi benim."

"Tanrım," dedi Kendrick. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Reagan."

Gözyaşlarını silerken Kendrick'e küstah bir tavırla omuz silkerek, "Benimle ilgili ne düşündüğünüz umurumda değü," dedi Reagan. "Ailenin parası var... aman ne önemli. Benimkinin de var. Ama hayatında büyük bir şey başarmaya çalıştığını görmüyorum. Ben olimpiyatlara gidiyordum, tamam mı? Lanet olası olimpiyatlara!"

"Bunu biliyoruz," dedi Summer, anlayışla. "Ve çok üzgünüz."

"Acımanıza ihtiyacım yok," dedi Reagan ona. "Kendrick'in seninle ilgilenmesinin tek sebebi onun ebeveynlerini uyuz ediyor olman."

"Yeter!" diye bağırdı Kendrick huzursuz olarak.

Göğsünü yumruklarken, "Bu benim gezim," dedi Reagan.

"Tüm bu ekipmanın parasını ben ödedim ve her şeyi ben ayarladım. Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Bu hiçbirinizle ilgili değildi."

"Ne kadar adice konuştuğunun farkında mısın?" dedi Lennon, Reagan'a.

"Dürüstçe konuşuyorum," dedi Reagan. "Hazır her şeyi açığa çıkarıyoruz, bu gezide Brett'e karşı tam bir şerefsiz gibi davrandığım söylememe izin ver. Senin gelmeni o istemişti."

"Öyle mi? Babamın şöhretine yapışmak istediği için mi? Yoksa Zorie'nin dikkatini sen ve Brett'in görüştüğünüz gerçeğinden çekmek için mi? Çünkü bunun onu inciteceğini biliyordun. Bu sebepler tamamen rezilce."

"Hiç hoş değil, dostum," dedi Brett. "Ben sadece Reagan'm çöpçatanlık yapmasma yardım etmeye çalışıyordum. Herkes Zorie'ye gizlice deli divane âşık olduğunu biliyor, öyleyse neden şikâyet ediyorsun?"

Ne? Bunun doğru olması imkânsızdı.

Reagan, Lennon'a parmağım doğrulttu. "Görüyor musun? Brett senden hoşlanıyor ve sen, Melita Hills'ten ayrıldığımızdan beri ona laf sokup duruyorsun. Senin popülerliğini yitirmiş punk-rock babandan etkilendiği için minnettar olmalısın."

Lennon'm dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Babamın adım ağzına alma."

"Kimsenin umurunda değil! Kimse onu hatırlamıyor."

Lennorıı çok fazla kez kızgın görmüştüm. Ancak şu anda küplere binmişti. Eskiden babasıyla ilgili asla böyle savunmacı değildi. Anneleriyle ilgili evet ama birisi babasından söz ettiği her seferinde umutsuzluğa kapılırdı.

"Herkes lütfen sakin olsun," diye yalvardı Summer.

Brett bir adım öne çıktı. "Bakın, hepimiz aslında istemediğimiz şeyler söylüyoruz. Zorie, sana bizimle ilgili gerçeği anlatmadığımız için üzgünüm. Ama bu, birbirimizin arkadaşlığının tadım çıkaramayacağımız anlamına gelmez. Reagan da ben de aym şeyi istiyoruz: Herkesin iyi vakit geçirmesini. Bu çok mu yanlış?"

"İyi vakit geçirmek mi?" diye tekrar etti Lennon. "Bu akşam ölümümüze sebep olabilirdin."

"Herkesin buna inanmasını istiyorsun, değil mi? Belki asıl sorun senin bizi ayı bölgesine sürüklemiş olmandır. Belki de ıssız doğada berbat bir rehbersindir."

Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Son birkaç dakikada ortaya çıkan tüm ifşalar bir haritanın koordinatlan gibi zihnimde sıralandı.

Reagan bana Brett'le ilişkisini anlatmamakla kalmamış aym zamanda Lennon'la bir yakınlık kurmam için beni kandırmaya çalışmıştı. Böylelikle Brett ona kalacaktı.

Avani'yle arkadaş olduğum için bana kin besliyordu.

Summer, ben ve Lennon'la ilgili dedikoduyu tüm okula yaymıştı.

Brett kesinlikle benimle ilgilenmiyordu.

Ben kesinlikle Brett'le ilgilenmiyordum. Artık ilgilenmiyordum. Heyecan fazlasıyla tükenmişti.

Tüm bu gerçekler, çoğalan çöp parçaları gibi birbirinin üstüne yığılarak şu anki hayatımı bir çöplüğe dönüştürdü. Hâlâ eve döndüğümde aldatan babamla yüzleşmem gerekiyordu. Yaşananlardan tamamen habersiz olan annemle. Mackenzielerin sefil aile sorunlarımızı bilmesinin utancıyla.

Bir de Lennon vardı. Ona yakın olmak içimde uyuyan bir umudu uyandırmıştı ve onunla etkileşimlerimin ayarlanmış olduğunu bilmek en kötü ihanetti. Arkadaşlığından yeniden hoşlanmaya başladığımı düşünmüştüm ama hoşlanıyor muydum? Yoksa ikimizin birbirimizle konuşması yalnızca Rea-gan'ın kukla tiyatrosunun içindeki senaryosunda mı yazılmıştı? Geriye dönüp baktığımda neyin gerçek ve neyin zorlama olduğunu ayırt edemiyordum.

Aklıma aniden bir şey geldi.

Kapağı yerden kaldırdım ve depolama kabının üstüne çarptım, emniyet mekanizması iki kez tık edene dek döndürerek yerine oturttum. Ardından kabı Brett'e götürüp ellerine ittim. "Bozuk değil."

Brett önce depolama kabına, sonra bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Uzun bir an kimse hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bozan Reagan oldu.

"Alçakça davranmak mı istiyorsun?" dedi. "İyi. Haftaya okul başladığında benimle oturmayı unutabilirsin. İşimiz bitti. Avani'ye dön."

Dönüp onunla yüz yüze geldim, gözlerim kızgın gözyaş-lanyla doluyordu. "Avani senden asla vazgeçmedi. Hangi aptalca sebeptense, Avani senden hâlâ hoşlanıyor! Ebeveynlerin zengin olduktan sonra özel okuldaki çocuklarla takılmaya başlayan serisin. Olimpiyatlar için antrenman yapmanın arkadaşlarınla takılmaktan daha önemli olduğuna karar veren sensin. Peki ne elde ettin? Acıma veya sosyal zorunluluk yüzünden seninle takılan bir grup arkadaş. Uyan artık, Reagan. Aptal olimpiyatlarda başarısız olmam kimse umursamıyor.

Koşmak bir yetenek bile değil, sadece bacaklarını hareket ettiriyorsun!"

"Zorie," dedi Lennon usulca.

Etrafıma göz gezdirdiğimde, herkes bana az önce onlara hakaret etmişim gibi bakıyordu. Hakaret etmiş olabileceğimi fark etmek bir saniyemi aldı. Ama ne vardı, biliyor musunuz? Umursadığımı sanmıyordum. Belki Kendrick'i bunun içine çekmek haksızlıktı ama geri kalanı cehenneme gidebilirdi. An itibariyle beni öptüğü, bana umut verdiği için Brett'ten nefret ediyordum. Beni kendi çıkarlan uğruna yönlendirmeye çalıştığı için Summer'dan nefret ediyordum Ayrıca yazımı mahvettiği için Reagan'dan kesinlikle nefret ediyordum.

Ta ki ona bakana kadar.

Küçük bir an için ağlayacakmış gibi göründü. Ve bu bana kendimi... korkunç hissettirdi. Ben böyle biri değildim, insanlarla çirkin kavgalara girmezdim. Tartışmak kurdeşenimi tetiklerdi.

Reagan'a üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Onun bana üzgün olduğunu söylemesini istiyordum.

Annemin bana bu berbat geziden bahsettiği sabaha geri dönmek ve ona hayır demek istiyordum.

özür dilemek için ağzımı açtığımda Reagan, "Bu geziyi mahvettiğin için teşekkürler," dedi. Sonra da Lennon'a doğru işaret etti, "ikinizin cehenneme kadar yolu var." Sırtını dönmek için hareketlendi ama sonra durdu. "Ah, bu arada, iğrenç baban ilkbaharda Berkeley'deki olimpiyat bağış toplama etkinliğinden sonra Michelle Johnson'ın annesiyle yatmaya çalışmış. Bunu anneme hiç söylemedim çünkü ebeveynlerinin

aptal kliniğinin müşterisi olmayı keserdi ama artık ona söyleyeceğimden emin olabilirsin/'

Zaman durdu. Hareket etmedim, nefes almadım, gözlerimi bile kırpmadım. Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı düştüğünü hissedene kadar ağladığınım farkında değildim. Hâlâ yerimde donakalmış vaziyetteyken bir saniyeliğine bir cevap bulmayı denedim. Ama yapamadım.

Kafam boştu. Tek istediğim her şeyden uzaklaşmaktı. Rea-gan'dan. Brett'ten. Lennon'dan. Bu kamp gezisi felaketinden. Babamdan.

Hepsi acı verici bir şekilde boğazıma takıldı, kaçamıyordum. Minik piranhalar cildimi dişleyip gururumdan büyük parçalar yerken boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Gecenin köründe burada, hiçliğin ortasında, aç bir ayıyla ve Tann bilir başka nelerle birlikte olduğumuzdan elimden gelen tek şeyi yapıp çadırıma çekildim.

Ay ışığında yönümü güçbela bulabildim. Burası şehirden çok daha karanlıktı. Ölü ağaçlar ve taşlar yüzünden dengemi kaybedip boynumu kırmama ramak kaldıktan sonra, her nasılsa çadırıma girip fermuarı kapatarak kendimi grubun geri kal arımdan soyutlamayı başardım. Bu, kapıyı çarptığım bir al sana! anının etkisiz bir muadiliydi. Özellikle uzaktaki sesleri hâlâ duyabildiğimi fark etmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne söylediklerini çıkaramıyordum ama bu, mahremiyet yanılsamasını fena halde katlediyordu.

önceden kötü olan kurdeşenim şimdi daha da beter olacaktı. Sırt çantamda antihistamin aradım ve iki tane alıp onları suyun yardımı olmadan yuttum. Düzensiz nefesler vererek

uyku tulumuma sırtüstü uzandım ve gözlerimi boşluğa diktim. Zemin altımda sert ve soğuktu, ayrıca keskin bir taşm kalçama battığım hissedebiliyorum.

Kavga zihnimde dönüyordu ve az önce yaşanmış olan her şey beni sil baştan yaralıyordu. Ek olarak babamın konusu vardı. Melita Hills'teki herkes onun ne yaptığından haberdar mıydı? Bilmeyen yalnızca annem ve ben miydik? Tanrım. Ne kadar aptalmışız! Göğsüme saçma bir sancı saplandı. Keşke annem burada olsaydı da onunla konuşabilseydim. Ya da belki o benimle konuşabilirdi.

Gözlüğümü çıkardım ve eğilip bükülerek uyku tulumunun içine girerken rüzgâr çadırın yan tarafım hışırdattı. Çadırın içindeki her şeyde naylon ve plastik gibi güçlü bir sentetik koku vardı. Belki fermuarım fazla sıkı kapatmıştım. Bir havalandırma kanadı açmalı mıydım? Ya ayı geri gelir ve Brett'in kurabiyelerinin kokusunu aldığı gibi burada benim kokumu da alırsa?

Bir önemi olmadığına karar verdim. Ansızın karşı konulmaz bir biçimde yorgun olduğumu fark ettim. Dün gece uyu-mamıştım. Erken kalkmıştım ve yürüyüş yapmıştık. Antihis-taminler de vardı. Uykunun kıyısında yalpaladığımı hissettim ve bir süre sonra mücadele etmeyi bırakarak beni içine almasına izin verdim.

4*10/

Uyandığımda çadırın içi soluk gri ve serindi. Hem parmaklarım hem de burnum buz kesmişti. Hareket etmeye çalıştığımda ise kıyafetlerimle uyuyakaldığımı fark etmiştim. Aynı

zamanda çadırın altındaki taşla ilgili hiçbir şey yapmamıştım ve şimdi kalçam kınlmışçasma ağrıyordu.

Her şeyin üstüne bir de Lennon'la ilgili garip rüyalar görmüştüm. Karman çorman ve erotik rüyalar. Lennon ayıyı öldürüyordu ve Yüce Tanrım, neden kafam böyle karmakarışıktı? Lennon'm bana gizlice deli divane âşık olduğuna dair Brett'in dün akşamki yorumuyla ilgili olmalıydı. Bu aptalcay-dı çünkü Lennon bana hiçbir türlü âşık değildi. Hakikaten nasıl olabilirdi ki? Çünkü karşılıksız duyguları olan bendim. O gizli aşkı besleyen bendim. Lennon beni terk etmişti.

Uyku tulumumun dış dünyadan koruyan kozasmda kalmayı ve uykuma geri dönmeyi her şeyden çok istiyordum, bu şekilde belki o rüyaları farklı, erotik olmayan bir yönde tekrar görebilirdim. Bunun yerine doğrulup kurdeşenimi

kontrol ettim -mevcuttu ama kontrol altındaydı- ve çok geçmeden çişimi - yapmam gerektiğini fark ettim. Çok fena durumdaydım. Burada çömelme pozisyonuna geçmem için yeterince yer olsa da tam anlamıyla ayakta duramıyordum, bu yüzden gerekli malzemeleri ve gözlüğümü almak için sırt çantamı karıştırdıktan sonra uyku tulumumun bir ucundan diğer ucuna emekledim ve özgürlüğe giden yolumun fermuarım açtım.

Etraf sakindi. Dışarısı griydi ama kadife çiçeği rengindeki bir ışık, doğu tarafındaki ağaçların arasından parlıyordu. Her şey nemliydi ve yürürken çamın hafif kokusu burun deliklerime doldu. Hayatım boyunca hiç bu kadar uyanık olmamıştım. Sinirlerim gergindi; ayıyı düşünüyordum, her kuş ötüşünde, her hışırdayan yaprakta gözlerim hızla sesin geldiği tarafa dönüyordu. Kimseyi görmüyordum. Ne ayı ne de insan. Yalnız-

ca Reagan'm çadırının yanında Brett'inkinin düzleşmiş kılıfı vardı.

Ağrıyan mesanemi rahatlatmak için ormana yaptığım yavaş ve zahmetli bir yolculuktan sonra kamp alanına zorla geri yürürken nehrin karşı tarafında bir hareket gördüm. Dün akşamki kavganın yol açtığı endişe beni ele geçirdi ve Reagan'ı veya Brett'i görmekten çekindim. Birkaç telaşlı kalp atışından sonra antihistamin sisi dağıldı ve siyah kapüşonlusuyla Len-non'ı tamdım. Taşlara basarak karşı kıyıdan geliyordu, kalçasında küçük bir balta kılıfı vardı ve kucak dolusu yakacak odun taşıyordu. Beni fark ettiğinde kısaca kafasını kaldırdı, onu görmenin beni bu kadar rahatlatmasına şaşırdım.

Erotik ayı rüyalarını düşünme.

Granit siperliğin yolunu tuttu ve orada ona yetiştim. Topladığı yakacak odun yığınım çukurun yanma indirdi. Bana sırtım döndüğünde gözlerim kapüşonlusunun üstüne giydiği kot yelekte gezindi. Korku filmi yamalarıyla ve mezar taşlan ile kesik vücut parçalan şekilli yaka iğneleriyle süslenmişti. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

"Selam," dedim. "Galiba ayakta yalnızca biz vanz, ha?"

"Evet ve hayır." Çukurun yanma çömelip ortasındaki ağaç kabuğundan ve ölü yapraklardan oluşan kavı düzenledi.

"Evet ve hayır derken, ne demek istiyorsun?"

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu gözlerini kısarak. "Sanki geç anlıyorsun."

"Antihistaminler."

"Ah. Sert ilaçlar. Kurdeşenin sorun mu çıkardı?"

"Bir bakıma. Evet ve hayır derken, ne demek istiyorsun?" diye tekrar ederken kampa bakındım.

İç geçirdi. "Orada, depolama kaplarının üstünde."

Depolama kaplan, koltuk olarak kullandığımız kaya parçalarının yanında kamp pişirme malzemeleriyle birlikte sıra halinde kümelenmişlerdi. Hemen sonra bir taşm altında duran bir tuvalet kâğıdı şeridini fark ettim. Üzerine görünüşe göre göz kalemiyle bir şey, bir mesaj yazılmıştı. Reagan'ın el yazısıydı bu. Taşı kaldırıp notu okudum:

Eve dönüş yolunu kendiniz bulun.

14

Reagan'm notunu tekrar tekrar okudum ama hâlâ anlam ifade etmiyordu. Acaba onlar...? Yani, biz...?

"Bizi geride bıraktılar," dedi Lennon sonunda.

"Hepsi mi?"

"Hepsi."

"Anlamıyorum," dedim. "Nereye gittiler?"

İnce dallan kav yığınının etrafında Kızılderili çadırı şeklinde özenle düzenledi. "Glampirıg yerleşkesine döndüler."

"Sana böyle mi söylediler?"

"Dün akşam sen çadırına gittikten sonra Reagan ve Brett kavga etti." Lennon gözlerini görevinden ayırmadı ama vücut duruşu... rahatsız görünüyordu. "Uzun lafın kısası, Brett bu gezinin kendisi için fazla kriz içerdiğini söyledi. Reagan da ona katıldı. Eve dönmeye karar verdiler."

Şaka mıydı bu? Öyle olmalıydı. Öyle değil mi?

İnce dalların üstüne dikkatle daha büyük dallan dayadı. "Reagan dün gece ayrılacaktı ancak bu saçmalıktı. Kendrick ve benim, yürümek için havanın yeterince aydınlık olacağı vakte kadar kalmaya ve birlikte geri dönmeye onu ikna etmemiz gerekti. Bu sabah erkenden bir gürültü duyduğumu düşündüm ama yüksek sesli değildi, dolayısıyla yeniden uykuya daldım. Tekrar uyandığımda ve giyindiğimde gitmişlerdi."

Lennon ciddiydi. Bu bir şaka değildi.

Başımın döndüğünü hissedince bir kaya parçasına oturdum. "Bizi geride mi bıraktılar? Summer ve Kendrick de mi?"

"Dün akşam ben yatmaya gitmeden önce Kendrick'le son konuştuğumuz şey,

onu ve SummerT ebeveynlerinin Napa Vadisindeki tatil evine götürmesi için glamping yerleşkesin-den bir araba kiralamanın tahmini kaç para tutacağıydı." Ellerini silkeledi ve kot pantolonunun cebinden bir çakmak arayıp çıkardı. "Ama böyle çekip gidecekleri aklıma gelmedi."

"Bizsiz?"

"Brett bana ayının yediği kurabiye paketinin içine bir not bırakmış, özetle, daha fazla kriz çıkmasını önlemek için en iyisinin yolları ayırmak olduğunu ve dönüş yolumu bulabileceğimi bildiğini söylemiş. Sonra Reagan'm yazdığı notu senin çadırının dışmda buldum."

Eve dönüş yolunu kendiniz bulun.

Nehir kenarım işaret etti. "Brett'in mahvolmuş çadırım ve birtakım ekipmanı bırakmışlar. Herhalde Reagan'm kamp yapmakla işi resmen bitti. Geride temizlememiz için büyük bir dağınıklık bırakmış olması ne nazik bir davranış."

"Ne kadar önce gittiler? Onlara yetişebilir miyiz?" Neden Lennon sakince ateş yakıyordu?

"Zorie," dedi. "İlk sefer uyandığımda duyduğum şey onların gidişiyse, iki saattir yoldalar. Asla yetişemeyiz."

"Beni uyandırabilirdin! Acele edebilirdik!"

"Yalnızca on beş-yirmi dakika önce uyandım. Anlamıyor musun? Bir saat önce bile çok geçti. Biz otoparka yürüyene kadar..."

Çoktan arabaya binip uzaklaşmış olacaklardı.

Tamam. Paniğe gerek yoktu. Sadece düşünecektim. Yeni bir plan bulacaktım. Şimdi ne yapacaktık? Otoparktan buraya yürümemiz dört saat sürmüştü. Eve dönmek için taksi tutabileceğimiz veya otobüse binebileceğimiz glamping yerleşkesine araçla gitmek yaklaşık bir saat daha sürerdi. Fakat arabamız yoktu. "Otoparktan glamping yerleşkesine geri yürümek ne kadar sürer?"

"Arabayla kat ettiğimiz dağ yollarından bazılarında emniyet şeridi yoktu. Yürümek için yapılmamışlar. Tanrım, araçlar bile pek uygun sayılmazlar. Buraya geliş yolculuğundaki o dolambaçlı anayolu hatırlıyor musun?"

Virajları alırken zıt yönden gelen iki farklı araca az kalsın çarpıyorduk. Oldukça korkutucuydu ve yağmurda veya siste o yolda olmayı kesinlikle istemezdim. Özellikle yaya olarak.

Lennon başım iki yana salladı. "Dağların aksi yönündeki sahici yürüyüş yolunu kullanmamız daha iyi olur ama o... çok daha uzun sürebilir."

"Ne kadar daha uzun?"

"Bir gün."

"Tüm gün mü?"

"Ve gece. Yol boyunca kamp yapmamız gerekir. Burada otoparktan kamp yerleşkesine direkt bir dönüş yolu yok."

Kahretsin. Bu söylediklerinde ciddi miydi?

Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini kestirmeye çalışırken siperliğin bir ucundan diğerine volta atarak, "Bu gerçek olamaz," dedim ona. Şu anda mutlak suretle panikliyordum ve bunu gizlemeye bile zahmet etmiyordum. "Bizi hiçliğin ortasında terk mi ettiler? Yaşanan sadece bir tartışmaydı!"

"Reagan epey üzgündü."

"Reagan mı? Küçük düşürülen bendim."

"Dün akşam herkes küçük düşürülmeden payım aldı. Herkes üzgündü. Sen gittikten sonra Reagan ağladı... çok fazla.

Ve çok fazla bağırdı. Bence olimpiyat başarısızlığı onu belli ettiğinden daha fazla etkiliyor."

Ona dik dik baktım. "Onun tarafım mı tutuyorsun?"

Lennon ellerini havaya kaldırdı. "Onun tarafım tutmuyorum. Hatta Reagan'dan hoşlanmıyorum ve doğrusu, sen ve Avani'nin en baştan onunla neden arkadaş olduğunuzu bile anlamıyorum. Ona karşı hislerimi biliyorsun. Hislerim zamanla değişmedi, özellikle de Avani'ye nasıl sırt çevirdiğini gördükten sonra. Söylemek istediğim, Reagan yalnızca iyiymiş numarası yapıyor ama belli ki iyi değil. Her

ne kadar Brett aptalın teki olsa da, o bile bunu biliyor. Reagan, o dahil kendisini iyi hissettirecek her şeye ulaşmaya çabalıyor. Dün akşam sular durulduktan sonra Brett bana eski kız arkadaşıyla bir araya geldiği ilkbahar tatilinden beri Reagan'la konuştuklarını söyledi. Ama bence olimpiyat denemelerindeki fiyaskodan sonra resmen ilişkiye başladılar."

Tanrım. Bir saniye. İlkbahar tatilinden beri mi? Brett'le benim öpüştüğümüz parti ilkbahar tatilindeydi.

"Dün geceden önce onların birlikte olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. "Brett ve Reagan'ın?"

Başım iki yana salladı. "Bunu benden de sakladılar. Fark etmediysen söyleyeyim, Reagan'ın kontrolcülük sorunlan var. Sanınm sen ve Brett şu partide birlikte olduğunuzda..."

AMAN TANRIM. BİLİYORDU.

"Birlikte olmadık," dedim. "O şekilde değil."

"Bu beni ilgilendirmez."

Lennon öpüşme olayım nasıl öğrenmişti? Acaba ona Brett mi söylemişti? Elbette o söylemişti. Bunun beni neden böyle üzdüğünü bilmiyordum ama... ifşa olmuş gibi hissediyordum. "Brett sana tam olarak ne söyledi?"

Lennon bakışlarım kaçırdı ve cevap vermedi.

"Ah, müthiş," diye söylendim. "Acaba bu durum daha fazla kötüleşebilir miydi? Sadece tek bir öpücüktü! Ve inan bana şu anda pişmanlık duyuyorum."

"Bana söylediği çoğu şeyi dikkate almıyorum," dedi Lennon. "Çenesinin beyninden daha büyük olduğunu biliyorum. Zaten senin geçen sene binleriyle çıktığım bilmiyor değilim. Hayat devam ediyor, değil mi? Ben de birisiyle çıktım."

Birisiyle mi çıkmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Onun kim olduğunu... bunun ne zaman olduğunu sormak istiyordum. Hâlâ çıkıyorlar mıydı? "Çıktım" demişti, değil mi? Demek ki geçmiş zamandı?

"Bu iki durumun birbiriyle ilgisi olduğundan söylemedim," dedi çabucak. "Elmalarla armutlar."

"Doğru," dedim usulca. "Elmalarla armutlar."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, Reagan'ın sorunları var. Yaralı ve utanmış, aynca sağlıklı düşünemiyor. Duy-gulanyla hareket ettiklerinde, insanlar aptalca şeyler yapar."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım."

Lennon tek kaşım kaldırdı.

"Terk edilmeyi hak edecek kadar yanlış bir şey," diye düzelttim.

"İkimiz de bunu hak etmedik. Bu geziye katılmayı kabul etmemem gerektiğini bildiğim halde yine de geldim. Yani bir bakıma hatalıydım. Ama bak, ortalık karıştırıcıların hepsi gitti ve tam olmak istediğim yerdeyim. Öyleyse belki de başarıyla sonuçlanmıştır."

"Delirdin mi sen? Bu tam bir felaket. Biz ne yapacağız? Belki geri dönmemizin tüm gün yürümek dışmda farklı bir yolu vardır. Otoparkın yakınında duran bir otobüs mesela? Sierra Dağlarının buradaki toplu taşımacılığı diğer yakın şehirlere yolcu aktarıyor olmalı. Mutlaka Melita Hills'e dönmek için bir Grayhound otobüsü falan yakalayabiliriz."

"Bunu çoktan düşündüm. Bende otobüs hatlarının bir haritası var. En yakın olan, dağların içinden sekiz saatlik zahmetli bir yürüyüş gerektiriyor. Mola vermeden o kadar sürer. Oysa doğa yürüyüşüne alışkın olmayan birisi için..."

Beni kastediyordu.

"...on, on bir saat süreceğini hesap ettim. Yukarı ve aşağı derlenecek olağanüstü dik yokuşlar var. Bedenlerini zorlamak isteyen deneyimli doğa yürüyüşçülerine uygun bir yürüyüş. Haritada 'zor' olarak etiketlenmiş."

Yok artık!

"Bizi burada bırakmakla ne yaptıklarının farkında olduklarım zannetmiyorum," diye devam etti Lennon. "Reagan aptal olsa da zalim biri değil. Brett her şeyin

iyi sonuçlanacağı

inancıyla yaşıyor ve büyük ihtimalle Kendrick ile Summer'ı da buna ikna etti. En azından, ben bu şekilde umuyorum."

Ellerimde tuttuğum Reagan'm notuna boş boş bakarken Lennon kavı körükleyerek ve dalları yeniden düzenleyerek ateşi yaktı. Sanırım şoktaydım. Belki de başımı dizlerimin araşma sokmalı veya bir kesekâğıdma üflemeliydim.

"Yıldız partisini kaçıracağım," dedim ondan çok kendime. Bunun endişelenmem gereken son şey olduğunu bildiğim halde odaklanmakta zorluk çekiyordum. Zihnim çok hızlı çalışıyordu, tatsız vaziyetimiz için bir çözüm ararken daha önemsiz ayrıntılar aklıma geliyordu.

Lennon ateşten başım kaldırıp baktı. "Reagan'm dün gece bahsettiği şu buluşma mı?"

"Evet," dedim. "İki gün sonra Condor Tepesi'ne gitmek için bir otobüse binmeyi planlıyordum. Dr. Viramontes'in başkanlığını yaptığı astronomi kulübümü biliyor musun?" Eskiden Lennon'm anneleri beni bazen toplantılarım için arabayla gözlemevine götürürdü, yani kuşkusuz ki biliyordu. Başıyla onayladığında ona kısaca yıldız partisinden bahsettim. " Avani'yle orada buluşacaktım."

Artık gitmem için Reagan'm neden o derdi hevesli olduğunu biliyordum. Ben yakasından düştüğümde Brett'in yanında olmasının tadım açıkça çıkarabilecekti. Tanrım, ne kadar aptaldım.

"Sanırım telefonun çektiği bir yere ulaştığımızda Avani'ye mesaj atabilirim," dedim dalgınlıkla. Burada katiyen telefon çekmiyordu. "Beni beklememesi gerektiğini bilmeli."

"Ya da ilk başta planladığın gibi yıldız partisine gidebilirsin," dedi Lennon. Gözlerinin arkasında şeytani parıltılar vardı.

Uzaktaki bir dalda bir kuş yüksek sesle şakıyordu. "Bir otobüse binmek için çok erken," diye açıkladım. "Henüz Condor Tepesi'nde kimse olmayacak. İki gün boyunca orada hiçbir şey yapmadan oturup insanların çıkagelmesini bekleyemem."

"Otobüse binmekten söz etmiyorum. Condor Tepesi buradan pek de uzak değil."

"Değil mi?"

Yeleğine uzanıp not defterini çıkardı. İçindekileri birkaç saniye karıştırdıktan sonra bir harita buldu ve onu açtı. "Bak," diyerek haritayı bir kaya parçasının üstüne serdi ve işaret etti. "Burası bizim olduğumuz yer. Ve burası Condor Tepesi." Bir şeyi ölçtü ve saydığı sayılan fısıltıyla mırıldanarak hızlı bir hesaplama yaptı. "King's Ormanı'nda iki günlük yürüyüş. Belki üç günlük."

Homurdandım. "Tamam, bu aşın uzak."

"Pek sayılmaz. Yollar, en yakın otobüs durağına götüren yola kıyasla çok daha rahat olacak ve tüm zaman boyunca yürümeyeceğiz. Molalar vereceğiz. Geceleri kamp yapacağız."

"Biz mi?"

"Sen ve ben, evet," dedi gerçekçi bir biçimde. "Seni oraya götüreceğim."

"ikimiz Condor Tepesi'ne mi yürüyeceğiz? Baş başa?"

"Ayıyı bizimle gelmesi için davet etmeyi planlamıyordum ama bir refakatçiye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan..."

Gergin bir şekilde kıkırdadım ve haritaya baktım. "Sen ciddi misin?"

//

"Tamamen.

"Neden bunu yapasm ki?"

Omuz silkti. "Henüz eve dönmek istemiyorum. Eğer sen istiyorsan, otobüs durağına kadar sana eşlik edebilirim. Belki yarın bir otobüse yetişebilirsin. Belki orada telefon çekiyordur ve gelip seni alması için anneni arayabilirsin. Belki otostop çe-kebüirsin."

Dünya kadar belki vardı. Kesinlikle hoşlanmamıştım.

"Diğer yandan," dedi. "Condor Tepesi'ne gitmek istersen, milli parka giden daha

az tehlikeli ve çok daha kolay bir yürüyüş rotası planlayabilirim."

"Bilmiyorum." Adi biriymişim izlenimi vermeden onu reddetmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bunu yapamazdım. O Lennon'dı. Düşmanımdı. Eski düşmanım. Ve aynı zamanda eski en iyi arkadaşımdı. Şu anda birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Tekrar konuşmaya yeni başlamıştık ve bedenim öyle aptaldı ki şimdiden onunla ilgili erotik rüyalar görüyordum; en baştan onunla aramı bozan da bu olmuştu. Fazla umutlanmak istemiyordum. Hiç umutlanmak istemiyordum!

"Condor Tepesi'ne vardıktan sonra nasıl eve dönmeyi planlamıştın?" diye sordu.

"Avani," dedim. "Dr. Viramontes'i ve birkaç diğer kişiyi takip ederek oraya arabayla gidecek. Yıldız partisi üç gece sürüyordu sanırım. Bittiğinde Avani geri dönecek. Cuma sabah oradan ayrılıp öğle vaktinde evde olacaktık."

"O halde Melita Hills'e dönmek için sizinle yolculuk edebilirim," dedi bu dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi. "Avani iyi biridir. Eminim karşı çıkmaz."

Hayır, karşı çıkmazdı. Lennon'dan hoşlanıyordu. Lennon'ın

Brett'ten üstün olmasıyla ilgili söylediği şeyi hatırladım. Tanrım, Brett'in bu gezi boyunca tam bir hayal kırıklığı olduğunu öğrenmek hoşuna giderdi. Büyük ihtimalle sinsice sevinir ve "Ben söylemiştim!" derdi.

Veya bunu yapmazdı çünkü çok nazik biriydi.

Benim planladığım bu değildi. Kaldı ki bunların hiçbirini planlamamıştım. Hiçbir şey umduğum gibi gitmemişti.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

"Bak," dedi Lennon. "Bana kalırsa, eğer eve dönersen Reagan kazanır. Çünkü şimdi kendini küçük düşürdüğü ve kusursuz tatilinin kontrolünü kaybettiği için kendisiyle birlikte herkesin perişan olmasını istiyor. Okul başladığında, bahçede grubuna hikâyenin kendisini en iyi gösteren versiyonunu anlatacak. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o hikâyenin kötüsü sen olacaksın. Eve dönmek için bir dizi aktarmalı taşra otobüsüne binmek zorunda kaldığım herkese anlatmaya bayılmaz mı sence? Ya da bir araba kiralamak için manyak paralar ödemek veya daha kötüsü, seni alması için anneni aramak zorunda kaldığım

anlatmaya?"

"Bana kendimi bir fiyasko gibi hissettirmekte olağanüstü yeteneklisin."

"Ya da," diye devam etti bir parmağım kaldırarak. "Reagan istediğini elde edememiş şımarık bir çocuk gibi kaçıp eve dönerken, sen okuldaki en havalı çocukla doğa yürüyüşü yaparak harika zaman geçirdiğini herkese anlatabilirsin."

Gözlüğümü yukarı ittim.

" Aynca onlara bir yıldız partisine katıldığım anlatabilirsin," diye ekledi. "İnsanlar şöyle diyecek: Aa, o nedir? Senin cevabm

da şunun gibi olabilir: Önemli bir şey değil, sadece bir ulusal parkta yürüyüş yaptım ve bazı gökbilimci arkadaşlarımla buluştum... Bekle, şu şeyin adı neydi?"

"Perseid meteor yağmuru."

"Büyük ihtimalle çok sık gerçekleşmeyen Perseid meteor yağmurunu izlemek için."

"Her yıl gerçekleşir."

"Her üç yüz altmış beş günde bir," dedi Lennon gizemli bir sesle. Elini çarpıcı bir hareketle havada kaldırdı.

İçinde bulunduğumuz açmaza rağmen azıcık gülümseyerek, "Kes sesini," dedim.

"Hey, o teleskobu buraya sağlığın için sürüklemediğini biliyorum."

Çadırıma doğru baktım. Onu kullanma fırsatım bile olmamıştı.

"Sevdiğin şeyi yap. Reagan'ın seni durdurmasına izin verme. Onu siktir et. Brett'i ve gösterişçi Kerouac sevdasını da siktir et. Kerouac kendini öldürene dek içti. Neal Cassady hareket eden her şeyi becerirdi ve bir grup olgunlaşmamış pislik olan Beat kuşağının çoğu gibi tam bir kadm düşmanıydı. Ayrıca aşın uyku hapı kullanmaktan öldü. Yani evet, hiçbiri kırklı yaşlarını geçecek kadar yaşamadı. Kıçımın milli hâzineleri."

Hadi be! Birinin güçlü duygulan varmış. "Edebiyat konusunda bu kadar bilgili

olduğundan haberim yoktu."

"Seni hâlâ şaşırtabilirim, Zorie May Everhart."

Çoktan şaşırtmıştı.

"Brett için üzgünüm," dedi daha nazik bir ses tonuyla. "Gerçekten üzgünüm, özellikle de ondan hoşlandıysan."

"Garip olan şu ki hoşlandığımdan emin değilim. Demek istediğim, hoşlandığımı düşünüyordum, ta ki..

"Gerçekten onunla vakit geçirmeye başlayana kadar mı?"

"Belki."

"Ben de. Benimle takılmayı istemeye başladığı ük zamanlar, ben... bilmiyorum. O, Brett Seager. Herkes onu sever. Ama Yüce Tanrım, bir nükleer bombanın isabet etmesi için dua etmeden onunla baş başa bir saat bile geçiremedim çünkü o zaman hiç değilse, 'Uluma' veya Yolda'dan alıntılar yaptığı bir saniyeye daha katlanmak zorunda kalmazdım."

Brett'in bana yıldızların fotoğrafım çekmeyi öğrenmek istediğini söylediğini hatırladım ve acaba bunda samimi miydi yoksa sadece kasıtlı bir hamle olarak duygulanım mı yatıştırıyordu, diye merak ettim.

"Fakat," dedi Lennon. "Aramızda olan her şeye rağmen, ister inan ister inanma, ben... mutlu olmam gerçekten isterim. Ve eğer Brett seni mutlu edecek kişiyse..."

"Değil," dedim hemen.

"Sevindim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu duyduğuma çok, çok sevindim."

Lennon'm gözlerine baktım. Bakışları tereddütsüz ve ciddiydi. Bakışlanmı sabit tutmakta zorlandığım için ateşe doğru döndüm.

Aramızda uzun bir sessizlik hâkim oldu. Lennon çırasını düzelterek yeni alevleri dürtmek için ince bir dal kullandı. Dün akşam aym piramit şekilli kamp ateşini oluşturmasını izlemiştim; eninde sonunda ateşi çevreleyen ince dallar yanmış

ve ortasına çökmüştü. Esasmda bu büyüleyiciydi. Ateş yakmanın sanatsal bir yanı olduğundan haberim yoktu.

Birçok şeyden haberim yoktu.

"Sana meydan okuyorum," diye mırıldandı.

Isınmak için uyluklarımı ovmayı bırakıp başımı kaldırarak ona baktım. "Sen, ne yapıyorsun?"

"Sana Condor Tepesi'ne gitmen için meydan okuyorum. Seni oraya götürmeme izin ver. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Eskiden bana güvenirdin."

"Eskiden bana bunun için sebepler verirdin."

"Bundan hiç vazgeçmedim. Sadece sen önemsemeyi bıraktın/'

Kavga mı ediyorduk? Berna öyle gelmiyordu ama aramızdaki enerji ateşliydi. Onun sanatsal ince dal yığını kadar çabuk alev alabilirdi.

Ne yapmak istiyordum? Belki o haklıydı ve eve dönmek sessiz bir tür boyun eğme olacaktı. Sahiden, ben buraya aile sorunlarımdan uzaklaşmak için gelmemiş miydim? Doğruca onlara dönmeyi, babam yalanlardan ördüğü bir kozada yaşarken kliniğin resepsiyon masasının arkasında oturup iyiymiş numarası yapmayı istiyor muydum?

Fakat diğer seçeneğim neydi? En büyük düşmanımla ıssız doğada yürümek mi?

Eski düşmanımla?

Tanrım, kafam çok karışıktı.

Lennon ateşin yanma çömeldi ve portatif bir ızgaranın parçalarım bir araya getirdi. Taşıdığımız diğer her şey gibi bu da hafif ve kompakttı, tüm parçaları tek bir metal borunun içine sığıyordu. Lennon tüm parçaları birbirine geçirmeyi bitirdi-¿inde ızgara, dört bacağı üstünde duruyordu. Lennon onu dikkatle kamp ateşinin üstüne yerleştirdikten sonra üstüne tiltrelenmiş nehir suyuyla dolu bir tencere koydu. Alevler tencerenin kenarlarını yaladı.

ikimiz de dünyanın en ilginç olayıymış gibi suyun ısınmasını izledik.

"Bunu mantık çerçevesinde enine boyuna düşünelim ini?" dedi.

"Evet, lütfen." Mantık iyiydi. Mantık güvenliydi. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla Lennon mantığı bana karşı kullanacaktı çünkü beni fazla iyi tanıyordu. Ancak şu anda çok stresliydim ve bunu umursamıyordum bile. Sadece koşulların zihnimde sıralanmasına ihtiyacım vardı.

Koyu renkli saçlarım gözlerinden itti ve koşulların bir listesini parmaklarıyla saydı. "Bir, grup bizi terk etti. Bunu net bir şekilde düşünüp taşmdılarsa ve ne yaptıklarının farkına var dil arsa bile bu artık önemsiz. Tek başımıza kaldık. İki, zorlayıcı yollarda tüm gün yürüyebilir ve bir otobüsün ya da cinayete meyilli olmayan, merhametli bir kişinin otostop çeken iki genci aracına alıp Sierra Dağlarından çıkarmasını umut edebiliriz..."

"Aman Tanrım."

"...veya gün boyunca rahat yollarda yürüyebilir ve yarın Condor Tepesi'ne giden yolu yanlamış olabiliriz. Üç, Avani'y-le planlarım iptal etmemelisin çünkü o, Reagan'ın hiç olmadığı kadar iyi bir arkadaş. Dört, seni istediğin yere götürebilecek kusursuzca becerikli bir rehbere ve oraya ulaşmak için yeterli zamana sahipsin. Beş, kaybedecek neyin var?"

"Çok şey."

"Ne gibi? Joy'un Andromeda'yı beslemeyi unutacağından mı korkuyorsun?"

Ukala.

"Hayır" dedim.

"Geri dönüp okul başlamadan önce tüm ekoseli eteklerini ütülemen mi gerekiyor? Veya büyük bir ithal desenli bant siparişinin teslim edilmesini bekleyip tüm gününü onlan renk ve desenlerine göre düzenleyerek mi geçirmen gerekiyor?"

"Haha. Esaslı bir Bili Murray'sin."

"Ne var, o halde?"

"Bilmiyorum, babam senin Re ağan[7] m grubunun bir parçası olduğunu öğrenirse ikimizi de öldürür. Seninle baş başa birkaç gün geçirme niyetinde olduğumu öğrenirse, ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

"İyi bir noktaya değindin. Baş başa." Hafifçe ıslık çaldı ve bir depolama kabını açtı. "Ellerimizi birbirimizden uzak tutmakta zorlanacağız."

"Onu kastetmedim." Uygunsuz fikriyle şoke olmuş -Üstüme iyilik sağlık! veya Bu ne cüret, bayım!- bir Viktorya dönemi okul öğretmeni gibi konuşuyordum.

"Öyle mi?" dedi hayal kırıklığına uğramış numarasıyla.

Benimle flört mü ediyordu? Bu doğru olamazdı. Herhalde aklımı kaçırıyordum, "ö-öyle," diye kekeledim ve sonrasında daha kararlı bir şekilde, "öyle," dedim.

"Seni Condor Tepesi[7]ne götürmeme izin vererek babana tepkini göster. Zorie ve Lennon dünyayı keşfediyor. Eski günlerdeki gibi."

Eski günlerdeki gibi," diye mırıldandım. "Baksana, Lennon?[77]

"Evet?"

"Aslında başka seçeneğimiz yok, değil mi? Yani, otobüs durağına yürümek... asla bir seçenek olmadı."

Bana gergin bir gülümseme sunduktan sonra başım iki yana salladı. "Her şey yolunda gidecek. Söz veriyorum. Seni Avani'ye tek parça halinde ulaştıracağım. Fikrini değiştirecek olursan, yarın seni parkın içindeki bir korucu merkezine bırakabilirim."

Su kaynıyordu. Tencerenin içindeki suyu dikkatle çelik sürahisine döktükten sonra tepesine elekli bir piston yerleştirdi. Sonra telefonunda bir zamanlayıcı kurdu.

"O nedir?" diye sordum.

"Demleme aparatı."

"Kahve için mi?"

"Evet."

"Gerçek kahve mi? Hazır kahve değil?"

"Kamp yapıyoruz, Zorie, distopik bir kâbusta yaşamıyoruz."

"Kedi delikleri kazarken bunu hatırlamaya çalışacağım."

İki mavi emaye kahve bardağım kaldırdı. "Daha kötü olabilirdi. Mevsim kış olabilirdi."

Veya ıssız doğada, medeniyetten kilometrelerce uzakta, kalbimi avucunda ezmiş olan çocukla mahsur kalmış olabilirdim.

Ah, bir dakika.

Zaten öyleydim.

3. Kısım

15

Kahve ve Reagan'ın geride bıraktığı kurutulmuş gurme kahvaltı paketlerinden ikisinin eşliğinde Lennon, bölgenin büyük topografik haritasını ve açıldığında birçok kadranı, bir saati ve bir cetveli gözler önüne seren siyah, metal bir pusulayı ortaya çıkardı. Çeşitli ölçümler yaptı ve sayıları uçlu kalemle not etti; hepsi karmaşık görünüyordu.

Kaşıdığım kolumu başıyla göstererek, "Nasılsın?" diye sordu.

"Biraz kaşıntılı," diye itiraf ettim. Dün akşamki ayı saldırısı ve kavga, Aşın Kurdeşen Yüklemesini geri getirmişti. "Sürmek için yanımda bir ilaç var ama..."

"Ama ne?"

"İlaç, Bayan Angela'dan."

Suratım ekşitti. "Aman Tanrım. Bomba patlamış kokulu mum fabrikası gibi kokan mucize bir ot losyonu mu?"

Parmağımı ona doğrulttum. "Tam olarak o. Sadece gözleri-

mi sulandırmakla kalmıyor, dün akşamdan sonra onu kullanmaya korkuyorum da denilebilir. Ayılan çekmek istemem."

"Hımm," dedi. "Yerinde bir endişe. Bir çözüm bulmaya çalışacağım. Bu arada, kafamdaki rota bu."

Haritasını bana göstermek için döndürdü ve günlüğünü açıp onun üstüne yerleştirdi. Günlüğün iki sayfasma planlanmış rotamızın ölçeksiz bir haritasını çizmiş, çeşitli durma noktalarım kabataslak çizdiği birkaç minik sembolle tamamlamıştı. En alt kısma yakın bir şelale simgesi gözüme iliştiğinde işaret ettim.

"Bu biz miyiz?"

"Bu biziz," diye doğruladı.

"Ve bu çadırlar..."

"Kamp yerleri. Condor Tep esi'ne ulaşmak için iki sıradağı geçmemiz gerekiyor."

"Kaya tırmanışı mı?" diye sordum, birdenbire ödüm kopmuştu.

"Hayır. Sabırlı ol, çekirge. Bu taraftan gideceğiz," diyerek parmağıyla noktalı bir çizgiyi takip etti. "Dağların altından geçen bir mağara ağının içinden yürüyebiliriz. Mağaraların dört çıkışı var ve içlerinden biri dağın kuzey tarafında. Oraya varmayı başardığımızda, bu gece kamp yapabileceğimiz mükemmel bir vadi olacak."

"Bekle. Geri sar. Mağara keşfetme mi?"

"Bir mağaranın içinden geçmek mağara keşfetme değildir. Yürümektir."

"Karanlıkta."

"Kafa lambalarımız olacak." Telefonunu kaldırdı. "Kırsal

yollarını kapsayan bir doğa yürüyüşü kitabını telefonuna indirdim. Dağ eteğindeki tepeler boyunca birçok büyük mağara olduğunu söylüyor ama bu en uzunuymuş. Ve dağın diğer tarafına geçer geçmez, daha büyük bir yürüyüş yolunu kullanabileceğiz."

Basitçe çizilmiş haritasında işaret ettiği yere baktım. "Üç takım çadır sembolü görüyorum. Üç gece mi?"

Başıyla onayladı. "Kendimizi öldürmeden Condor Tepesine varabilmek için. Ayrıca, fikrini değiştirirsen en yakın korucu merkezi bu. Yol üstünde ve yann oradan geçeceğiz. Ne olursa olsun, seni yan yolda bırakmayacağım. Seni daha önce terk ettiğimi düşünüyorsan..."

"Düşünmüyordum." Aynen öyle düşünüyordum.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Bunu yapabiliriz, söz veriyorum. Kurallara uyduğumuz sürece başka ayı sorunu yaşamayız. Bu yolculuk üç günü medeniyette geçirmekten daha güvenli olacak. Bir araba kazasında ölme ihtimalin, bir milli parktakinden daha fazla," dedi.

"Al işte, ölüm ihtimalini gündeme getiriyorsun," dedim umursamaz bir alaycılıkla. "Bunu unutmuştum ama şimdi hafızamda tazelendi, sağ ol."

"Rica ederim," dedi sırıtarak. "Şimdi, eşyalarımızı toplayalım ve yola koyulalım. Uyumadan önce gidecek kilometrelerce yolumuz var."

Tamam, bunu yapabilirdim. İstediğim plan bu değildi ama bir plandı sonuçta. Hesaplanmış ve kâğıda çizilmiş bir plandı. Bundan hoşlanmıştım. Beni daha az panikletiyordu. Sadece keşke Lennorim değil, benim planım olsaydı.

Gitmek için hazırlanmamız zannettiğimden uzun sürdü. Grup geride yalnızca Brett'in tahrip edilmiş çadırının cesedini bırakmamıştı. Reagan ve Summer'm çadırlarım da Reagan'm bu gezi için satın aldığı bir sürü kamp malzemesiyle birlikte bırakmıştı. Onları tekrar kullanmaya niyetinin olmadığım tahmin ediyordum ama vay canına, ne saçma bir para israfıydı. Lennon kızgındı çünkü tüm bu dağınıklık kırsalın hiç-iz-bı-rakma politikasını ihlal ediyordu. Üstelik tüm bu şeyleri yanımıza almaya fiziksel olarak gücümüz yetmezdi, bu imkânsızdı. Tüm yapabildiğimiz, yiyeceğin bir kısmım depolama kaplarımızın içine doldurmak ve ihtiyacımız olabilecek birkaç eşyayı ayıklamaktı. Tek gözlü kamp ocağı. Ek bir matara. Yedek bir çakmak. Çevre dostu ıslak mendiller. Reagan'm su filtresi. Teleskobum yüzünden sırt çantamda fazladan pek bir şey taşıyamazdım, bu yüzden çoğu şeyi Lennon aldı. Karabina klipsleri kullanarak eşyaları sırt çantasının dışına tutturdu. İhtiyacımız olmayanları Reagan'm çadırına tek bir yığın halinde istifledi.

"Korucu merkezine vardığımızda bu eşyaların burada olduğunu haber verebiliriz," dedi bana. "Onlan almak için bir korucu gönderirler."

"öncesinde ayı gelip her şeyi kırıp geçirmezse."

"Bu da bir ihtimal," dedi iç geçirerek.

Tüm bunlar bittiğinde sabahın geç saatleri olmuştu. Temiz kıyafetler giydim, dişlerimi fırçaladım ve kabank buklelerimi yatıştırmaya çalıştım. Hazır olduğumda kubbe çadırımı söktüm. Onu toplamak kurmaktan daha zordu. Yan taraftan izleyerek, "Yok," ve "Yanlış yön," diye yorumda bulunan Lennon

sonunda halime acıyıp yardım etti. Sonrasında yalnızca onu sırt çantama sokmak kalmıştı ve gitmek için hazırdım.

Olabileceğim kadar hazırdım.

önceki gün Kendrick ve Brett'in sırayla atlayış yaptığı şelalenin tepesine tırmandık. Hâlâ gittiklerine inanamıyordum. Ya da Lennon'la baş başa olduğuma. Bu çılgmcaydı. Aynı zamanda fiziksel olarak zahmetliydi. Dün yaptığımız gibi dağlık bir yolda tırmanmak, dev bir sırt çantasıyla kendinizi kaya tabakalarında yukarı çekmekten çok farklıydı. Bunu yapmam Lennoridan daha çok vaktimi alsa da, yan yolu tırmandıktan sonra püf noktasını öğrenmeye başlamıştım. Tırmanış m dikkat ve sabır gerektiren bir tür ritmi vardı: Tutunacak doğru yeri ara, bacaklarınla kendini yukan it, kayaya yaslan.
Tepeye ulaştığımızda nefes nefeseydim ama coşkulu hissediyordum.

Aşağıdaki şelalenin havuzuna göz atarak, "Hoşça kal, Mackenzie Şelalesi," dedim.

Lennon kahkaha attı. "Onu keşfettiğim kitapta, 'Greaves Nehri Şelalesi/ olarak da bilinen, "iki numaralı adsız şelale/ diye geçiyordu."

"Bunlar berbat isimler."

"Mackenzie Şelalesi kulağa daha hoş geliyor," diye katıldı. "Sırt çantasıyla gezi kitabımı yazdığımda onu bu şekilde adlandıracağım."

"Ah, şimdi yazar mı oldun? Peki Suratsızın Aşm-Gotik Karanlık Issız Doğa Rehberi'ni ne zaman raflarda görmeyi bekleyebiliriz?"

"Kod adımı hatırlıyorsun," dedi gülümseyerek.

"Tabu ki hatırlıyorum. Onu ben buldum."

Hoşnut bir ses çıkardı ve biraz fazla uzun olduğunu fark ettiğim bir süre boyunca birbirimize gülümsedik. Bu yüzden buna son verip başka tarafa baktım. İşlerin garipleşmesini istemiyordum.

Yani... daha da garipleşmesini istemiyordum.

"Hadi/' dedi. "İlk gelişimde bu yeri bulmak için kullandığım yol, kaya tabakasının hemen ardında."

Çalılığın arasından ağır ağır ilerledik ve Lennon'm yolunu aradık. Buraya

gelirken kullandığımız yürüyüş yoluna benzemekle birlikte, daha dardı ve güçbela görülüyordu. Hatta bir geyik yoluyla veya bir tür hayvan patikasıyla kanştınlabilirdi. Bu beni biraz tedirgin etti ama Lennon onun gerçek insanlar için gerçek bir yol olduğunu garanti etti. En azından yolun büyük bölümü ağaçların altındaydı çünkü vakit öğlene yaklaşırken hava ısınıyordu. Buna hazırlıkhydım; uzun kollu tişörtümü çıkarıp altındaki kısa kollu olanla kaldım. Çözüm kat kat giyinmekti.

Sessizce yürüdüğümüz yaklaşık yarım saatten sonra, hem yolla ilgili hem de Lennorila baş başa olma konusunda kendimi daha rahat hissediyordum. Dikkatli ve sessizdi, yanımda sabit bir tempoda yürürken gözleri sürekli önümüzdeki cilanı tarıyordu. Kot ceketini kaplayan zombiler, motorlu testereler ve anarşi simgelerine rağmen buraya uygunsuz kaçmaması çok tuhaftı.

"Kamp yapma hevesin ne zaman başladı?" diye sordum.

Koyu renkli bir saç tutamını gözünden çekti. "Geçen seneydi. Ben... zor bir dönem geçiriyordum ve Mac, ölüm Vadisi'ne bir aile gezisi yapmamızı önerdi. Benim için her şey yerine oturdu. Bununla ilgili her şeyi sevdim."

"Ya taşların üzerinde uyumayı?" Dün gece batsın taş yüzünden kalçam hâlâ ağrıyordu.

"Hayır ama çantanın altında sarılmış bir yatak taşımak bunu çok daha iyi yapıyor/' diyerek sırt çantasının altına bağlı, silindir şeklinde yuvarlanmış mata uzanıp hafifçe vurdu.

Keşke bunu önceden bilseydim.

"Issız doğada kamp yapmanın keyifli olduğuna karar verdim/' diye açıkladı. "Burada düşüncelerinle baş başasm. Ne stres ne de baskı var. Zaman çizelgesine bağlı değilsin. Carım isterse, tüm gün kitap okuyabilirsin. Yalnızca kampını kurarsın ve ne istersen yaparsın. Ben hepsini kendi başıma yapmaktan hoşlandım. Evde her ihtiyacın karşılanıyor. Okul planlanmış oluyor, akşam yemeğin servis ediliyor. Televizyonu açtığında her şey programlanmış oluyor. Ama burada bizzat yapmazsam hiçbir şey önüme gelmiyor. Bu garip olabilir ama bir ateş yaktığımda ve onun üstünde yemek pişirdiğimde gerçek bir şey yaptığımı hissediyorum. Sanki dünyanın sonu geldiğinde hayatta kalabilirmişim gibi. Okuldaki insanların çoğu ıssız doğada bir veya iki hafta geçirdikten sonra ölürdü; kendilerini sıcak tutmak için çırpınır veya yenilebilir gıda bulmak için

etrafı yağmalar ya da vahşi hayvanların saldırısına uğrarlardı."

"Dün akşam ayırım karşısındaki tutumun çok etkileyiciydi," diye kabul ettim. "Beni uyarmamış olsaydın kaçardım ve muhtemelen akşam yemeği olarak ayının midesini boylardım."

"Ayı saldırılan yaygın değildir, birkaç temel kurala uyarsan sorun yaşamazsm. Bebeklerinin yarımda bir anne ayıya karşı agresif davranırsan, dişleriyle parçalanma ihtimalin artar. Esasmda sadece sağduyu."

"Yine de ne yapman gerektiğini biliyordun."

"İşin sim onlardan tamamen uzak durmakta," dedi. "Ama bunu yapamadığında ve birlikte kamp yaptığın kişiler mankafa olduğunda..."

"Hepimiz değil," dedim.

"Hayır," diye uyum sağlarken ağzının kenarlarında bir gülümseme izi vardı. "Ama hayvanlardan uzak duramadığında, onlan gerçek bir tehdit gibi ele almalı ve üstünlüğün onlarda olduğuna saygı duymalısın."

Bu mantıklıydı. "Demek ateş yakmaktan ve ayılan kurnazlıkla yenmekten hoşlandığın için kamp yapmakla ilgileniyor

sun.

"Ölçülebilir bir şey başarmışım gibi hissediyorum. Kendimi doyurabiliyorum..."

Burada nasıl kahve yapacağım çözmüş olması, benim gözümde aşağı yukan yemek pişirmenin zirvesiydi.

"...aynca bilgisayarda programlanmış bir ses bana hangi yöne döneceğimi söylemeden yolumu bulabiliyorum. İlk yardım temel prensiplerini biliyorum. Görünürde nehir yoksa nasıl su toplayacağımı biliyorum. Ormanda bir barınağın nasıl kurulduğunu biliyorum. Ve bu..."

"Az şey değil."

"Evet," dedi. "Mesele becerikli bir insan olmak, bence birçok kişi bunu nasıl yapacağım unuttu."

"Demek buraya erkeksi bir erkek gibi hissetmek için geliyorsun," dedim.

"Doğru," dedi alaycılıkla. "İri, güçlü kuvvetli bir oduncu. Ben buyum."

Eh, büyük ölçüde haklıydı. Yanımda yürürken uzun bedeni güneşin yüzüme gelmesini engelliyordu.

"Buraya gelmemde hepsi etkiliydi ve şuraya baksana," dedi ağaçlan göstererek. "Huzurlu. Ansel Adams, 'Güzelliğe inanıyorum/ dediğinde burada, Sierra Dağlan'ndaydı. Hatta belki bu yoldan yürüyordu."

Garip bir dejâvu hissine kapıldım çünkü ezberden alıntılar paylaşan ve San Francisco Körfezinde şehir ışıklarından sihirliymişler gibi bahseden, tanıdığım Lennon gibi konuşuyordu. Yürüyüşün cazibesine neden kapıldığını belki de anlıyordum.

Utanarak biraz güldü. "Bütün bunların yanında, ıssız doğada ne olacağım asla bilemezsin. Heyecan verici kısmı burası. Bir milyon şey ters gidebilir."

İnledim. "Hayır, bunu duymak istemiyorum. Her işimin düzgün gitmesini severim."

"Dünyanın işleyişi öyle değil."

"Öyle olmak," dedim. "Sorunsuz giden planlardan hoşlanırım. Benim inandığım güzellik budur. Hiçbir şey işlerin tamamen beklediğim gibi gitmesinden daha iyi değildir."

"Bundan hoşlandığım biliyorum," dedi. Bana bakarken gözlerini güneşten korumak için kıstı. "Elbette bu konforludur. Ama planların altüst olduğunda hayatta kalabileceğini bilmek de konforludur. Akla gelebilecek en kötü şey gerçekleşebilir ama sen bunun üstesinden gelebilirsin. Korku kurguları okumaktan bu nedenle hoşlanırım. Bu kurgular canavarlar hakkında değildir. Onları atlatıp bu felaketten sağ kurtulan kahraman hakkındadır."

"Böyle hissetmen hoşmuş," dedim ona. "Ama aynı seviyede

bir rahatlığa sahip olduğumdan şüpheliyim. Bazılarımız her şeyi atlatamaz."

"Grubun bizi terk etmesini atlattın."

"Şimdilik. Yalnızca birkaç saat oldu. Güçsüzüm. Geceyi at-latamayabilirim."

Kıs kıs güldü. "Bu yüzden buradayım. Kendi başına sağ kalamazsan yardım al."

"Umarım Everhartlarm çulsuz olduğunu ve beni sağ salim geri getirdiğin için hiçbir ödül alamayacağım biliyörsündür."

"O halde ölü veya diri olman fark etmez. Harika. Üstümden büyük bir yük kalktı," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Ah, bak. Mağaralara giden yol. Çok mu iyiyim, ne?"

Yolumuzun daha geniş bir yolla kesiştiği yerde, üstüne değişik dikey semboller oyulmuş ahşap bir direk vardı. Görünüşe göre mağaralara kadar beş saatlik bir yürüyüş yapacaktık Öğlen güneşinde. Yokuş yukan. Şahane. Lennorim elle çizilmiş haritasında her şey daha basit ve daha nazik görünüyordu.

Saat ikiye kadar civar bölgedeki önemli simgelerle ve Len-non'm önceden yürüdüğü yerlerle ilgili arada sırada sohbet ederek yürüdük. Bayılmak üzere olduğumdan endişelenerek taşlı bir patikaya fazla dikkatle baktığım için bir soruya cevap veremediğimde Lennon öğle yemeği yemek için durmamızı istedi.

Ceketlerimizi çıkarıp üzerlerine oturduk ve ben suyumun yansım tükettikten soma annemin hediyesi olan kurutulmuş hindiyi açıp yemeye başlarken Lennon kavrulmuş yerfıstığı ile kurutulmuş meyve çıkardı. Yiyeceklerimizi paylaşmaya karar verdik. Yüksek kalorili, bol tuzlu yiyeceklerin yürüyüş

yaparken yemek için en iyisi olduğuyla ilgili beni bilgilendirdi. Bunlar aşağı yukan en sevdiğim şeylerdi. Yani her şeye rağmen yürüyüş ve ben uyum sağlayacaktık.

Öğle yemeğinden sonra mataralarımızı yakınlardaki bir dereden çekip filtrelediğimiz suyla doldurduk ve yeniden yola koyulduk. Burada zeminin daha taşlı olması çok kötüydü çünkü bir saatlik yürüyüşte çoktan yorulmuştum ve ayaklanın kumlu zeminde kayan gevşek çakıl taşlarında tökezliyordu. Sanki binlerce kara mayınından kaçınmaya çalışıyordum.

Bu durumda yürüyüş botlarının daha iyi olabileceğini düşünüyordum.

Ben kaydıktan ve düşmekten zar zor kurtulduktan sonra, "Fazla uzakta değil/' dedi Lennon.

Bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Gerçekten sanmıyordum. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve biz saatlerdir yürüyorduk. Bir kaygan çakıl taşma daha denk gelseydim, gururumu bir kenara bırakıp tekrar durmamız için Lennon'a yalvaracaktım. Fakat o sırada bir tepenin zirvesine ulaştık ve anayoldan aynlan küçük bir patika bulduk. Nefes nefese kafamı kaldırıp baktığımda arazinin karşı tarafında devasa granit bir dağ görmek beni şaşırttı. Bir an önce uzaktaydı ama şimdi tam karşımızda duruyordu.

Lennon heyecanla, "İşte bu," diyerek daha küçük patikayı gösterdi. "Mağara girişlerinden biri bu yolun sonunda olmalı."

"Ah, Yüce Tannm, buraya asla erişemeyeceğimizi düşünüyordum," dedim. Yeni patikada ilerlemek için yemlenmiş bir enerji patlaması bulmuştum. Düz arazi olmasının da zar an yoktu. "Ayaklarımı hissedemiyorum. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Uyuşukluğun tadını çıkarmalısın," dedi Lennon. "Daha sonra çok fena ağrıdıklannda ve bana onları kesip atmam için yalvardığında bu anlan özemle anacaksın. Ah, bak. Onu görüyor musun?"

Görüyordum. Gri dağın girişindeki siyah bir ağızdı. Biz arazinin karşı tarafına geçip ona yaklaşırken böyle büyük olması beni ürküttü. Patika aniden bitti. Uyan yoktu. Bilgi veren bir tabela yoktu.

"Bu mağaranın keşfedilmiş olduğunu söylemiştin," dedim. "Burada onu belirten bir park tabelası falan olması gerekmez miydi?"

"Onlar yalnızca ticarileştirilmiş mağaralarda olur. Parkta içlerine turistler için ışık bağlanmış birkaç mağara var. Burasıysa, çok fazla mağara kâşifini cezbeden"

"Mağara kâşifi mi?"

"Mağaralan keşfeden insanlar."

"Onlara maceraperest denüdiğini sanıyordum."

"Maceraperestler mağaralarda kaybolan aptallardır ve mağara kâşifleri tarafından kurtanlmalan gerekir." Lennon yüzüme göz ucuyla baktı. "Brett'ten harika bir maceraperest olurdu."

Gözlerimi devirdim ama Lennon'm haklı olduğunu içten içe biliyordum.

"öyleyse plan ne?" diye sordum. Mağaranın girişinin önünde durup sut çantalarımıza bağlı klipsleri açarak kafa lambalarımızı aldık. Reagan'm geride bıraküğı lambaya el koymaya karar vermiştim çünkü Lennon bunun, benim basit modelli lambamdan birkaç yüz dolar daha pahalı olduğunu ve ziyan etmenin yazık olacağım belirtmişti.

Kafa lambasının kayışını bağlarken, "Diğer taraftaki çıkışa yaklaşık üç kilometre yürüyeceğiz," dedi. "Tamamen güvenli, bu yüzden endişelenme. Bizden önce buradan binlerce insan geçti."

"Tamam." İçerideki karanlıktan yayılan serin havayı hissettim. Doğal bir klima gibiydi. İyi hissettiriyordu. "Bu işin bityeniği ne? İçeride yenmemiz gereken bir mağara canavarı mı var?"

"Burası Moria değil, Zorie. Sisli Dağlan aşmıyoruz."

"Şeytani madenci cüce ordulan?"

"Orklan kastediyorsun. Cüceler şeytani değildi. Her aralık ayında pazar akşam yemekleri boyunca Yüzüklerin Efendisi üçlemesini, yıllık bir Noel özel programı olarak yeniden seyretmiyor muyduk?"

"Ne yazık ki evet."

"Onlan severdin."

Doğru. "Tamam, Gandalf. Bu mağaranın ne bityeniği var?"

"Hiçbir BalrogTa dövüşmeyeceğiz. Bityeniği yok. Tabii bü-diğim kadarıyla. Demek istediğim, daha önce bu mağaraya hiç girmedim."

"Ama diğerlerine girdin, değil mi?"

"Sadece Melita Hills Mağaralan'na ve zip/me'larla."* Dudağı yukan doğru kıvrıldı.

"Şu okul gezisinde mi?"

"Zipline yaptıktan sonra Barry Smith otobüste küsmüştü."

"Ben de yalnızca o mağaralarda bulundum," dedim endişeyle. Orası bir hediyelik eşya dükkânı açmak ve bir şişe kola

* Yüksek bir noktadan daha alçak bir noktaya bağlanmış çelik halatlarla kayma etkinliği, (e.n.)

için bir milyon dolar fiyat biçmek için bir bahaneydi. "Belki de bunu yapmamalıyız."

"İyi olacağız," diyerek beni ikna etti. "Kitap, tüm tünellerin bağlantılı olduğu için dikkat edilmesi gerektiğini söylüyor. Büyük bir labirentmiş. Tünellerin daha yüksekteki bir seviyesine yönlendiren bir çift ip olması gerekiyor ve biz bunu arıyoruz."

"İplere tırmanacak mıyız?" Beden dersi korkusu beni yeni baştan sarıyordu.

"Hayır."

"Ah, Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

"İpler bizim için görsel sınır işaretleri. Burada birçok çıkış var ve bizim bulmamız gereken iplere yakın olan. Bizi kuzey tarafına, sana söz ettiğim vadiye giden büyük bir yola çıkaracak." Kapüşonlusunu giydi. "Üstüne bir ceket giymek isteyebilirsin. İçerisi serin olacak. Orada dikkatle ilerlememiz yaklaşık bir saatimizi alacak. Sonra diğer tarafta bizi bir derenin yanında kamp kurup akşam yemeği yiyebileceğimiz vadiye götürecek rahat bir yürüyüş yolu olacak."

Bir saat. Bunu yapabilirdim. Arkamızda kalem o taşlı patikaya tırmanmaktan iyiydi. Hiç değilse burada güneş yoktu. Annemin önerdiği gibi, şapka getirmeliydim. Saç diplerim güneşten yanmıştı. Yanaklarımın da yandığına oldukça emindim. Ama şimdi kimin D vitamini eksikliği vardı, ha?

Mağara ağzma adım attığımızda Reagan'ın kafa lambasının ışığını açtım. Giriş büyük, yuvarlak bir odaydı. Dağılmış taş öbeklerinin yanında iki tane boş su şişesi ve tuvalet kâğıdı yığınına benzeyen bir şey vardı. "Hiç iz bırakma" felsefesi buraya kadardı.

Odanın arkasında geniş bir tünel, dağın iç taraflarına götürüyordu ve biz de

oraya yöneldik. İçeri girer girmez sırtımızdaki güneş ışığı azaldı ve kafa lambalarımız yeni güneşimiz oldu. Burası daha serindi ve hava... sanırım kaya gibi, nemli ve küflü kokuyordu. Kayarım güçlü bir kokusu olduğu hiç aklıma gelmezdi. Gerçi kokusu nahoş değildi ve serin hava ciğerlerimde iyi hissettiriyordu. Temizdi. Açıktı. Tıpkı yolumuz gibi. Tünel, ikimizin yan yana yürümesine yetecek kadar genişti ve tavan başımızdan metrelerce yukarıdaydı. Lennon'ın mermer olduğunu tahmin ettiği taş duvarların içinden geçen renkli damarlar vardı ve zemin taştan olduğu halde dışarıda yürümekten daha iyiydi.

Kafa lambamın ışığının bir duvardan diğerine atlamasına izin verirken, "Bu fena değilmiş," dedim.

"Sana söyledim."

Çok geçmeden başka bir tünele geldik. Aslmda iki tane vardı. Biri solumuzda ve biri sağımızdaydı. İkisi de içinde yürüdüğümüz tünelle hemen hemen aynı genişlikteydi.

"Şimdi hangisi?" diye sordum.

"Fısıldamana gerek yok, Zorie.

"Burada her şey yankılanıyor."

Avuçlarını ağzının etrafında birleştirip, "Yankı, yankı, yankı," dedi Lennon kaim sesiyle. "Bir yankı, ormanın ortasmda ıssız bir mağaranın duvarlarından sekerse, onu duyacak kimse var andır?"

"Bitti mi?"

"Şimdilik." Lennon kot pantolonunun kemer halkasına klipsle tutturulmuş pusulayı çıkardı ve onu başparmağıyla

açtı. "Kuzeye gitmemiz gerekiyor. Görünüşe göre sana bahsettiğim labirent kısmmdayız."

"The Shining filmindeki çalı çitlerden oluşan labirent sahnesi gibi olmayacak, değil mi?" diye sordum.

"Tannm, umarım olmaz. O filmi severim," dedi Lennon. "Kitapta,* hayvan

biçiminde budanmış çalılardan bir ordunun canlandığını biliyor muydun?"

"Kimsenin bizi kurtarmaya gelemeyeceği bir ıssızlığın ortasında karanlık bir mağaradayken lütfen bundan bahsetme," dedim. "Ayrıca, Tanrı aşkına, hayalet hikâyesi anlatma. Hayat kurtarmayı iş edinmiş öğretmenin sana gerçekten o hikâyeyi mi anlattı? Dur. Boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Hayalet hikâyeleri anlatmayı meslek haline getirmeliyim," dedi. "O hikâyeyi anlatmak eğlenceliydi. Ayıya kadar. Şey, o da eğlenceliydi. Kavgaya kadar." Kafa lambasının parlak ışığı yüzümde parladı. "Bunları konuşmak için çok mu erken?"

Işığı engellemek için bir elimi kaldırdım. "Bunu yapmasan?"

Kafasını çevirerek ışığı önümüze yaydı. "Üzgünüm."

"Akimdaki buysa eğer, BrettTe ilgili üzgün değilim," dedim.

"Güzel. Gözyaşlarına değmez o. Bu arada bilgin olsun, berbat bir erkek zevkin var," dedi Lennon. Işığım tekrar ellerindeki pusulaya doğrulttu.

"Affedersin?" Pusulayı tuttuğu elini elimle hafifçe ittim.

Kıs kıs güldü. "Affedildin. Bağışlandın. Tüm günahlarından da arındın. O halde odaklanıp şunu halledelim çün-* Stephen King'in 1997 yılında yazdığı ve 1980 yılında Stanley Kubrick tarafından aynı adla sinemaya uyarlanan, Türkçede Medyum adıyla yayımlanan kitabı, (e.n.)

kü açlıktan ölüyorum." Pusulasım tekrar sabitledi. "Tamam, söylediğim gibi, tüm bu tüneller sonunda büyük bir mağara odasına bağlanıyor. Eğer ona rastlarsak fazla batıya gitmişiz demektir. Bu yüzden sanınm bir tünel seçip kuzey yönünde yürümeye çalışabiliriz."

"Sağa gidiyoruz öyleyse?" diye sordum.

"Yanlış kuzey. Diğer bir deyişle güney. Sola dön."

Nereye gittiğimize dair belli belirsiz bir fikri olan birine göre aşın neşeliydi. Sola döndük ve mağaranın içine doğru ilerlemeye devam ederek birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük. Uzak tünellerden bir sesin yankılanması nabzımı

hızlandırdı. Muhtemelen burada yarasa olup olmadığım sormalıydım. Veya belki bilmemek benim için daha iyiydi.

Lennon bizi tünelde keskin bir sapağa yönlendirirken ben onun söylediklerini dert ediyordum.

"Günahlarım mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Tüm günahlarımdan arındığımı söyledin. Bununla neyi kastettin?"

"Sadece takılıyordum."

Öyle olduğuna inanmıyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra Lennon, "BrettTe ilgili fikrimi biliyorsun. Ama bir de Andre Smith mi? Sporculara bir zaafın falan mı var? Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Bu konuşma anımsamaktan hoşlanmadığım bir bölgeye doğru gidiyordu. "Bir arkadaşa ihtiyaç duyduğumda Andre bana karşı nazikti."

"Evet, onu gördüm. Sana karşı nazikti." Duraksadıktan sonra, "Ama ciddi ciddi görüştüğünüzü bilmiyordum. Brett

beni bilgilendirdi ve şey... bana bilmem gerekenden fazlasını anlattı/' dedi.

Yürümeyi kestim. "Brett sana ne anlattı?"

"Başka bir konudan konuşabilir miyiz?" diye sordu Lennon.

"Hayır, konuşamayız. Çünkü Brett benimle ilgili dedikodu yapıyorsa, bence bunu öğrenmeye hakkım var."

Lennon bunu düşünüp taşmdı ve yürümeye devam etti; böylece ya ona yetişmek için yürümek ya da labirentte geride bırakılmak dışında seçeneğim kalmadı.

"Anlat," diye direttim.

"Pekâlâ," diye nihayet kabul etti. "Brett, senin ve Andre'nin, bilirsin... sizin vücut

sıcaklığınızı değiş tokuş ettiğinizi söyledi"

Bunu söylemenin garip bir yoluydu. Bir bakıma daha kötü bir etki yaratıyordu. Sanki Lennon'ın -her gün her çeşit çılgın seks oyuncağım gören birinin- Andre ve benim yaptığım şeyi yüksek sesle söylemeye dili varmıyordu.

"Andre ve Brett konuşuyor," diye ekledi Lennon. "Çoklu oyuncu."

"Ne?"

"Çevrimiçi oyun. Spor oyunlarından biri, FIFA veya Madden talandı. Bilmiyorum. Ben yalnızca korku türünde hayatta kalma oyunları oynarım. Belki azıcık Minecraft. Tamam, biraz da Final Fantasy cima kimseye bunu söyleme."

"Umurumda değil."

"Hey, anlatmasını ben istemedim," dedi. "Brett kendiliğinden konuşmaya başladı."

"Andre'yle yalnızca iki hafta görüştüm."

"Sizi Thai Palace'ta gördüm."

"Bizi mi gözetliyordun?"

"Restoran işyerimin bulunduğu caddenin karşı hizasında/' dedi aksice. "Yani hayır, gözetlemiyordum. Benim telesko-bum yok."

O talihsizliğin konusunun açılmamasını umuyordum. Sonsuza dek.

"Gerçeği bilmek istiyorsan," diye konuşmaya devam etti gıcık bir sesle. "Yüzüme karşı bununla gösteriş yapman adilikti."

"Bizi gördüğünü bile bilmiyordum! Nasıl gösteriş yapabilirdim?"

"Mission Caddesi'nde milyon tane restoran var ve sen onu mu seçtin?"

Aslında yüzde yüz haklıydı. O restoranı kasten seçmiştim.

O dönemlerde hâlâ Lennon'm arkasından yas tutuyordum, dolayısıyla evet, onun beni başka birisiyle birlikte görmesini istemiştim. Bunun sığ bir yaklaşım

olduğunu biliyordum ama acı çekiyordum.

Kafamı karıştıran şey, onun bundan rahatsız olmasıydı. Çünkü işin aslım bilmesem, benim Andre'yle çıkmama kızdığım düşünürdüm. Halbuki neden kızacaktı ki? Brett'in deli divane âşık yorumunun bir gerçeklik payı olabilir miydi?

Lennon bizimle ilgili vermiş olduğu karardan şüpheye mi düşüyordu? Neden? Ne değişmişti?

Yol yine aynldı ama bu kez yan tünellerden sadece biri doğuya gidiyordu. Lennon tereddüt ederek pusulasım kontrol etti ve halihazırda bulunduğumuz tünele göz gezdirdi. İlerden kıvrılıyordu ve orası geldiğimiz yerdi, bu yüzden bizi doğu tüneline yönlendirdi.

Burası daha da genişti ve duvarlar değişmeye başlıyordu. Pürüzsüz taş kayboldu. Burası bir perde kumaşı gibi pütürlüydü, ayrıca tavan daha yüksekti. Aşağı indiğimiz hissini veriyordu.

"Benimle ilgili her şeyi duyman garip," dedim dakikalarca yürüdükten sonra. "Çünkü ben senin birisiyle çıktığım bile bilmiyordum."

Kendi sesimi duydum, kulağa kaba geliyordu. Benim sorunum neydi böyle? Belki burada düşen ısı yüzünden huysuzdum. Parmaklarım buz gibiydi ve şort giymiyor olmayı içtenlikle dilerdim.

"Belki dikkat etmiyordun." Bunu daha önce de söylemişti ve nedenini anlamıyordum. Bir şey mi kaçırıyordum? Ona sorama-dan önce beni gafil avladı ve, "Jovana Ramirez'le çıktım," dedi.

Ah.

Jovana. Otçu çocuklarla kaykay parkında takılan, yeni akım emo kızlardan biriydi. Onunla ilgili fazla bir şey bilmiyordum. Onun ve Lennon'm arasında bir şey olduğuna dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. "Ne zaman?"

"Birkaç ay önce görüşmeye başladık. Bir sürü ortak müzik grubunu beğeniyoruz."

Birdenbire geçen sene boyunca oluşturduğum tüm savunma, hatalı oynanmış bir

Jenga hamlesi gibi güm diye yıkıldı ve korkunç bir sıcaklık göğsümü istila etti.

Bu tuhaf his neydi? Kıskançlık mıydı?

"Hâlâ çıkıyor musunuz?" diye sordum ve anında buna pişman oldum. Lafımı geri aldım, lafımı geri aldım, lafımı geri aldım! Bilmek istemiyordum.

Lennon hemen cevap vermediğinde, en kötüsünden korkmaya başlamıştım.

O anda kaburgalarıma tekme atılmışçasına kafama dank etti.

Lennon için beslediğim hislerim kaybolmamıştı.

Çok uğraşmıştım. Onu görmezden gelmiştim. Bana onu hatırlatan tüm eşyalardan kurtulmuştum. Eskiden birlikte gittiğimiz yerlere gitmeyi bırakmıştım. Beni kızmaktan alıkoyacak gözyaşım kalmaymcaya dek ağlamıştım. En sonunda hayatıma devam etmiştim.

Ancak bu doğru değildi.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Bir şey omzuma çarptı. Kafa lambamı yukan çevirdiğimde Lennon[7]m yolumu kesen kolunu gördüm. Çatallanan bir tünele dikkatle bakıyordu. Bakışlarını takip ederek kafa lambamın erişebildiği noktanın ötesinde karanlığa gözlerimi kısıp baktım. Bir gölge kımıldadı.

"Burada bizden başka biri var," diye fısıldadı Lennon.

Nedeninden emin olmasam da nabzım hızlandı. Bu mağara herkese açıktı. Büyük ihtimalle sadece başka bir yürüyüşçüydü. Paniklemek için sebep yoktu.

"Merhaba," diye seslendi Lennon. Kuvvetli sesi taşlı duvarlarda yankılandı.

Cevap yoktu.

Tamam, bu beni endişelendirmeye başlıyordu. Yalnızca ikimiz varken karanlıkla sorunum yoktu. Bir nevi sakinleştiriciydi. Huzur vericiydi. Oysa şimdi o huzur tehdit altındaydı.

Lennon bana bir adım gerilememi işaret etti ve sonra eğilip

kulağıma fısıldadı. "Bir adam gördüğümü sandım. Ama belki de bunu hayal ettim."

"O halde neden fısıldıyorsun?" Koluma bir şey damlayınca irkildim. Bir dikitten akan suydu sadece. Veya bir sarkıttan Bunları asla hatasız söyleyemezdim. Hangisi tavandan üzüyorsa oydu işte.

Lennon başım iki yana sallarken kısık sesli gülüşü kulağa zorlama geliyordu. "Beni birazcık korkuttu."

Aynen, beni de. Bir dakikalığına etrafı dinledik. Hiçbir şey duymuyordum. Burası tüyler ürpertici bir biçimde sessizdi. Baltalı katil madencilerin görüntüleri endişeli beynime akın etti.

"Şimdiye kadar buradan çıkmış olmamız gerekmez miydi?" diye sordum.

"Çıkışa yakın olmalıyız."

"Gitmemiz gereken yön orası mı?" diye sordum. "Ürkütücü bir gölge trolü görmediğin yön?"

Lennon pusulasım inceledi ve etrafına bakındı. Gözlerimi kısarsam, galiba önümüzde çatallanan iki tünel daha seçebiliyordum. Belki üçüncüsü de vardı. Bu labirent gittikçe karmaşıklaşıyordu.

Lennon da o tünelleri gördü. "Burada kal. Ben gidip onlan kontrol edeceğim."

Sırtının kafa lambamın ışığım geçip gözden kaybolmasını izledim. Bundan hoşlanmamıştım. Hiçbir şekilde. Klostrofobim uyanmaya başlıyordu ve su tekrar omzuma damladığında kendimi sakinleşmeye zorladım. Mağara saçağından uzaklaşmak için pozisyon değiştirdim ve kazara büyük, oynak bir taşı tekmeledim. Duvara çarpıp takırdadı.

İrkildim ve aşağı baktım. Bir şey hareket ediyordu. Si-yah-beyaz çizgili bir toptu. Ancak topun sonu iplik gibi çözülüyordu. Parlak bir iplik gibi.

Kahrolası bir yılandı bu.

16

Donakaldım.

Yılan hızla çözülüyordu. Sığınağım kurcalamıştım ve şimdi kafasını kaldırıyor ve kendisini uyandırmaya cüret eden kişiyi arıyordu.

Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çabucak tünelin üerisine göz attım ama Lennon'm kafa lambasının ışığım görmedim ve gözlerimi yılandan ayıramayacak kadar korkuyordum.

Belki, Lennon'm ayı olaymda talimat verdiği gibi hareketsiz kalmalıydım. Yılanların görüş yetenekleri iyi miydi? Kokumu alamazdı, değil mi? Belki onun gözlerini kamaştırıyordum ve eğer aşın sabit kalırsam...

Kafa lambamın ışığı titreşti. Bu, yılarım ilgisini çekti.

LENNON NEREDEYDİ?

"Kötü karides," diye kısık sesle seslenirken yılarım kafası

yükseldi. Kuyruğu taşlı zemine vurarak titredi. Durum... iyi görünmüyordu. "Kötü karides!"

Yılanın kafası saldırıya geçti.

Sıçrayarak uzaklaştım.

Kafa lambam yavaş yavaş söndü.

Paniğe kapılarak geriye doğru sendeledim ve arkamdaki duvara çarptım. Ayağımın bir şeye takıldığım hissettim. Onu silkmemin faydası olmadı. Ağırdı ve...

Ah Yüce Tanrım, yılanı sürüklüyordum. Ayak bileğime dolanmıştı ve neler olduğunu anlayamıyordum. Ayağımı sallarken yılarım beni ısırdığım fark ettim. Ağzı bacağıma, çorabınım hemen üstüne kenetlenmişti. Hemen hemen hiçbir his yoktu... neden bunu hissedemiyordum? Beni uyuşturan şey zehir miydi?

Çığlık attım.

Lennorim ışığı aşağı yukarı sallanarak göründü. Bana doğru koşuyordu ve şimdi ayak bileğime dolanmış çizgili yılanı görebiliyordum. Kocamandı. Ölecektim.

Lennon ellerini kaldırarak, "Dur, dur, dur!" dedi. "Sorun yok. Sakin ol. Tekmelemeyi bırak."

Hıçkırarak nefes aldım ve az kalsın düşüyordum.

"Bu sadece bir kral yılanı," dedi bana sakin ama emin bir sesle, önümde yere çöktü. "Sadece bir Kaliforniya kral yılanı. İzin ver onu üstünden çekeyim. Sorun yok. Yalnızca korkmuş. Seni bırakması için onu alırken senden hareketsiz kalmanı istiyorum."

Lennorim bu söylediklerinden herhangi birinin ne demek olduğunu bilmiyordum. Hayali bir dilde konuşuyor da olabüirdi.

Bunu fark ederek yumuşak bir sesle, şşt, dedi. Bana mı söylemişti yoksa yılana mı, emin değildim. Diğer yandan, parmaklarım yılanın sıkıca dolandığı sarmallar mm içinden geçirip bacağıma kararlılıkla yapışmış başım arıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lennon.

"Ne oldu?"

"Dayan," dedi. "Canın acıyor mu?"

"Belki. Evet. Bilmiyorum," dedim. Yılan biraz çimdikliyordu. Beni eziyor, sanki ayak bileğim yavaşça morarıyordu. "Onu üstümden çek. Lütfen, Lennon."

"Deniyorum. Bırakmıyor. Yapmam gereken..."

"Öldür onu!"

"Onu öldürmeyeceğim," diyerek sırt çantasının kemerini açtı ve bir homurtuyla onu omuzlarından sıyırdı. "Onu üstünden çekebilirim. Sadece dayan. Bir şeye ihtiyacım var."

Sırt çantasının tepesine klipsle bağlı depolama kabım çabucak çözdü ve onu açıp

içindekilerin bir kısmım boşalttı, ta ki mavi sıvıyla dolu minik bir plastik şişeyi saptayana kadar. Lennon kapağım çevirip açana kadar şişede ne olduğunu anlamadım. Ağız gargarasıydı.

Lennon şişeye bacağıma doğru bir açı vererek küçük miktar gargarayı yılarım ağzının yan tarafına döktü. Nane ve alkolün keskin kokusu havayı doldurdu. Hiçbir şey olmadı. Acaba hayvanın nefesini mi tazelemeye çalışıyordu? Bu ne saçmalıktı böyle?

Birkaç damla daha döktü. Ve birdenbire yılarım ağzının beni bıraktığım hissettim. Siyah-beyaz çizgileri yer değiştiriyordu ve Lennon onu başının arkasından tutup çözülmesi için

zorlarken hayvan ayak bileğimin çevresindeki tutuşunu ağır ağır gevşetiyordu.

Nefesim kesilince daha hızlı nefes cilıp vermeye başladım. Epey daha hızlı. Kulağa doğum yapmak üzereymişim gibi gelmesi umurumda değildi, öyle rahatlamıştım ki. Lertnon onu bacağımdan kaldırdığı saniye ağzımdan berbat, hayvansı bir ses çıktı.

"Sorun yok," dedi bana. "Onu aldım."

Kan kokusu alıyordum. Kan görüyordum. Ayak bileğimden çorabıma akıyor ve onu kıpkırmızı bir lekeyle ıslatıyordu. Baydacaktım.

"Bayılmayacaksın," dedi Lennon.

Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

"Sadece aşırı hızlı nefesler alıyorsun," dedi. "Otur ve nefes alış verişlerini yavaşlat. Bunu bir yere götürüp koymam gerekiyor, yoksa sana yardım edemem."

Onu uzağa, çok uzağa götür. Daha iyisi, beni al ve ydanı bırak.

"Daha yavaş nefes al," dedi tekrar.

Bir ardığına gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım. Ciğerlerim patlayacakmış gibi gelene dek nefesimi tuttum. Ardından, birkaç titrek nefesi içime çektikten sonra kendimi kontrol altına aldım.

"İyi misin?"

Başımla onayladım.

"Kafa lambana ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Söndü."

"Kapatıp açmayı dene," dedi Lennon.

Parmaklarım beceriksizce düğmeyi buldu. "Çalışmıyor," dedim ona.

"Önemli değil. Sende yedeği var."

"Sırt çantamda," dedim. Ama aslmda umurumda değildi Yalnızca tuttuğu yılanın hareket etmeyi kesmesini istiyordum.

"Tamam. Geri döner dönmez onu senin için alacağım/' Yılanın kuyruğu Lennon'm koluna dolanmayı denediğinde, duruşunu düzeltti. "Yalnızca bir saniyeliğine gideceğim. İlk tünelin sola saptığı yere. Görüyor musun?"

Görüyordum. Fakat yılarım görüş açımdan çıkmasını her ne kadar çok istesem de Lennon'm tekrar gitmesini istemiyordum. Tünelin benim olduğum kısmım karanlık sararken yeni bir panik dalgası üzerime saldırdı. Bunu düşünemezdim. Ya da o yılarım bir anne olduğu ve başka minik bebek yılanların karanlıkta başıma üşüşme ihtimaline kafa yoramazdım. Bu yüzden popom soğuk, taşlı zemine ulaşana dek duvardan yavaşça aşağı kaydım. Soma da sırt çantama yaslanıp Lennon'm kafa lambasının hareket eden beyaz ışığım izledim. Lennon çatallanan tünelde eğildiğinde ışık gözden kayboldu.

Etraf zifiri karanlıktı.

Düşünceler kafamın içinde bocalarken ansızın, çocukken karanlık bir evde uyandığım ve nerede olduğumu bilmediğim anımı hatırladım. Uzun saniyeler boyunca kapının nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğimi bulmaya çalışırken panik-lemiştim. Ama neler olduğunu hatırladığım an daha beterdi, öz annem iki gün önce ölmüştü ve babam beni kendi anne babasının yarana göndermişti. O insanları çok az tanıyordum. Benim için yabancılardı. Üstelik babanım beni almak için ne

zaman döneceğini veya dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum, daha önce kendimi hiç o denli yalnız hissetmemiştim.

Sorun yok. İyisin, dedim kendime. Bir mağaradasın ve Lennon geri dönecek.

Lennon arkasına dönüp bana doğru yavaşça geri koşarken ışık adeta güneş gibiydi ve daha minnettar olamazdım.

"Beni bir daha bırakma," dedim.

"Bırakmayacağım."

"Bu senin için alışkanlık, sen hep bırakırsın! Hiçbir açıklama yapmadan insanları terk edersin." Ağlıyordum ve muhtemelen biraz sayıklıyordum. Bu kadar korkak olduğum için budala gibi hissediyordum ve beni bu aptal mağaraya sürüklediği için ona kızgındım.

İki kolumu birden tutup, "Buradayım," dedi. "Sorun yok. Yalnızca panikliyorsun. Bu normal ama iyi olacaksın, söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim. Isırığa bakabilir miyim? Canım acıtıyor mu?"

"Evet," dedim kızgınlıkla. "Galiba."

Bacağımdaki eli sıcaktı. Bu buzdolabı gibi mağarada parmaklan nasıl benimkiler gibi soğuk olmazdı? Neden erkekler her zaman bu kadar sıcaktı? Babam, dairede klimayı sıfır derecenin altında sıcaklıklara indirerek beni ve annemi dondururdu.

Kam silmek için çorabımın kenarım yukan çekiştirdi. "Bu acıtıyor mu?"

Bir iblis yılanın dişleriyle parçalandıktan sonra bekleyeceğimden çok daha az bir acı vardı. "Biraz yanıyor," dedim ona.

"Seni oldukça sağlam kavramış."

"Panzehire ihtiyacım olacak mı?"

Lennon kıs kıs güldü. "Kaliforniya kral yılanları zehirli değildir."

Doğru. Bunu biliyordum. Sanırım. "Emin misin?"

"Reptile isle[7] da sattığımız en popüler yılan türlerinden biridir. Bunlardan iki yüz tanesini falan elimde tuttum. Birçoğu tarafından da ısınldım."

"Öyle mi?"

"Daha da beterleri oldu. Şu anda nasıl hissettiğini gayet iyi biliyorum ve sana söz veriyorum, geçecek. Yaram dezenfekte etmeliyiz ama ölmeyeceksin. Sırt çantamda bir ilkyardım kutusu var." Bir şeye karşı tetikteymişçesine tünele göz attı. O zaman Lennorim mağarada gözüne ilişen gölge trolü hatırladım.

Belli ki Lennon da aynı şeyi düşünüyordu.

"Beni buradan çıkar," dedim titrek bir sesle.

Kafa lambası tekrar yüzüme çevrildi. Soğukkanlı yüz hatları, ahundan aşağı doğru parlayan ışığın altında keskin ve sertti. "Ayağa kalkabilir misin?"

Kalkabilirdim. Ayaklarımı kullanıp kullanamayacağımı test ettikten sonra yürüyebildiğimi de keşfettim. Herhalde o haklıydı, ölmeyecektim. Ama yoğun bir kaygı hali içindeydim ve görmek için Lennon'ın ışığına güvenmeye mecburdum. Kaslarım fazla katıydı, fiziksel acı çekiyordum. Ayrıca ayaklarımın önünü görememek beni yavaşlatıyordu.

"Çıkış yolunu buldum," dedi. "Bu tünelin ilerisinde."

"İpleri gördün mü?" Kuzey çıkışının yakınındaki sınır işa-retimizdi.

"Hayır ama orada güneş ışığı var. Görüyor musun?"

Görüyordum. Hatta aptal iplerden daha iyiydi bu. Tünelin ucunda gerçek anlamda ışık vardı. Hantal adımlarım hızlandı. Bunu yapabilirdim. Saldırgan yılanları ve sinsice dolaşan, var olmayan gölge trollti cehennem çukurundan çıkıyorduk.

Çıkış, buraya girmek için kullandığımız girişten çok daha küçüktü. Tek seferde yalnızca bir kişi sığabilirdi ve biz geçmeden önce Lennon'ın eski örümcek ağını temizlemesi gerekmişti. Fakat fazla sıcak, fazla altın renkli ikindi güneşine çıktığımızda öyle mutluydum ki toprağı öpebilirdim.

Ancak öpecek fazla bir şey yoktu.

"Ah, vay canına," dedim gözlerimi kısarak.

Akşamüstü ışığıyla yıkanan dar bir uçurumda dikiliyorduk. Az önce çıktığımız dağ duvarı ile her canlıyı öldürebilecek bir düşüş arasında yalnızca birkaç metrelik bir toprak şeridi vardı. Yayılan, kenarlarında sıralı ağaçlar olan bir vadiden çok, çok daha yukarıdaydık. Dört tarafımızda dağlar yükseliyordu. Bazısı granitti; bazısı yeşildi ve ağaçlarla kaplıydı.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

Huşu içindeydim. Bütünüyle ve dibine kadar huşu içindeydim.

Hemen sonra uçurumun etrafına göz gezdirdiğimde, o huşu hissi tedirginliğine dönüştü. Dikildiğimiz zemin, dağın yan kenarında uzanan bir balkondan pek fazlası değildi. Birkaç ağaç ve çah büyüyordu ama kayda değer ölçüde değildi. Ortada dere yoktu. Aşağıdaki vadiye inen, Lennorim vaat ettiği rahat yol kesinlikle yoktu. Çok büyük bir kuş, ağaçların üstünde daireler çizerek gök kubbede gözden kaybolana dek yükseğe uçuyordu.

"Buradan nasıl aşağı ineceğiz?" diye sordum.

Lennon sessizdi. Bu iyi değildi. Uçurumun etrafım dolaştı, yalnız bir çam ağacının yanından geçerek ilerledi ve manzaramızı baştan aşağı inceledi. Belki vadiye giden yol gizlenmişti. Fakat öyle bile olsa çok yüksekteydik.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lennon.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, durumun kötü olduğunu biliyordum. "Sanırım yanlış yöne gitmişiz."

17

Şu anda duyabileceğim en kötü sözcüklerdi bunlar. Tüm bilmek istediğim: (A) Ne kadar "yanlış yöndeydik" ve (B) doğru yola nasıl dönecektik?

Lennon kaydettiği kitabı incelemek için telefonunu çıkardı. Gözleri ekranda hızla hareket ediyordu ve sonra hafifçe inledi. "Bunu biliyordum. Bu doğru çıkış değil. Her nasılsa ters yöne dönmüşüz. Yukarı çıkıyormuşuz gibi geldiğini biliyordum. Ben sadece..."

"Neredeyiz?"

"Doğu çıkışmdayız. Kuzeyde olmalıydık, o daha alçak seviyede. Çok daha alçak seviyede."

Paniğe kapılma.

"Orada mağaranın bir haritası var mı?" diye sordum.

"Mağaranın bir haritası olsaydı, burada dikiliyor olmazdık, değil mi?"

Tannm. Kabalaşmaya lüzum yoktu. Bir yılan tarafından ışınlan bendim. Yılanlara değinmişken arkamdaki karanlık, örümcek ağıyla kaplı çıkışa göz attım. "Oraya geri dönmeyeceğim. Unut bunu."

"Dönmek zorunda değiliz," dedi. Bir paragrafı yeniden okuyabilmek için ekrana hafifçe vurdu. "Bu uçurum, kullanmış olmamız gereken çıkışa kadar gidiyor. Sadece..."

"Sadece, ne?"

Pusulasım cebinden çıkardı. "Dolambaçlı bir yol. Diğer çıkış vadi yoluna doğruca bağlanıyordu. Kuzey çıkışı buradan kuş uçuşu olarak bir buçuk kilometre. Ama uçurumun etrafından yürüyünce dört veya beş küometre denilebilir. Sonra vadiye inmek için bir buçuk kilometre daha gidiliyor."

"Bahsettiğimiz yol ne kadar zaman alıyor?"

"İki saat. Belki biraz daha uzun. Kolay bir iniş olmayacak. Hakiki bir yürüyüş yolu değil." Lennon bakışlarım kanlı ayak büeğime indirdi. Şişmeye başlıyordu.

Uçurumun etrafına bakındım. Bu kadar güzel bir yer beni nasıl perişan edebilirdi?

"Hey, bak," dedim. Dağ duvarında, çıktığımız yerden metrelerce uzakta karanlık bir şekil gördüm. Belki Lennon yanılıyordu. Belki doğru yerdeydik. Kuzey çıkışı orada olabilirdi.

Ama ona doğru topallarken ve Lennon kafa lambasını içeri doğrulttuğunda umudumu kaybettim. Burası bir başka mağara girişiydi, evet fakat az önce yürüdüğümüz tünel ağma açılmıyordu. Yalnızca büyük, geniş tek bir mağaraydı. Sanki doğa bir meyve oyacağı kullanmış ve dağın yan tarafına bir çukur açmıştı.

Kış uykusundaki bir ayı ailesini uyandırdığımızı kafamda canlandırırken, "Bu bir hayvan ini değil ya?" diye sordum.

"Boş gözüküyor," dedi Lennon.

Mağaranın ağzından girmek için eğilmemiz gerekti ama içeri girdiğimizde, tavan yüksek olduğu için dik durup etrafta dolaşabildik. Genişliği üç-dört metre kadardı ve derinliği onun iki katıydı. Burada kış uykusuna yatan hayvan yoktu. Dere yoktu. Taşlı zeminde mağara ağzının yanında, yakılmış

odunun kalıntılarını içeren bir çukur hariç hiçbir şey yoktu.

• •

"insanlar burada kamp yapmış," dedi Lennon. incelemek

için eğildi. "Yakın zamanda olduğunu sanmıyorum. Ama bak." Köşede gördüğü, atılmış, boş bir yiyecek konservesini tekmeledi. Bir süredir burada olmalıydı çünkü çamurla kaplıydı ve kupkuruydu. "Şerefsizler. İnsanlar 'hiç iz bırakma' kuralının nesini anlamıyor?"

Şu anda bunu umursamakta güçlük çekiyordum. Minik mağaranın yarım ay şeklindeki ağzma dönüp ağaçlı vadiye baktım. Çerçeveli bir resme bakmaya benziyordu.

"Bak, planladığım bu değildi ama bence burada kamp yapabiliriz," dedi Lennon. "Burası düz ve korunaklı. Makul derecede emniyetli görünüyor, diğer yürüyüşçüler tarafından kamp yeri olarak kullanıldığı açık. Mağaranın içinde ikimizin de çadırım kurmak ve ateş yakmak için yeterince yer var."

"Peki ya su?" dedim.

"Ben şişemden yalnızca bir yudum içtim. Senin ne kadar kaldı?"

Bütün şişe. Öğle yemeğinde doldurduğumuzdan beri ona dokunmamıştım.

"Yeterli/' diyerek bana güvence verdi. "Demek istediğim, saçlarımızı yıkayacak değiliz ama dikkatli olursak aşağı, dereye inene kadar idare edebiliriz. Ya da kendini yeterince güçlü hissediyorsan oraya şimdi inebiliriz." Pusulanın kadranlarından birine bakarak saati kontrol etti. "Saat neredeyse altı.
Hava dokuzda kararacak. Yeterli zamanımız var ama ucu ucuna yetişiriz. Üstelik yol geniş olmadığından loş ışıkta yürümek biraz zorlayabilir. Ayrıca ayak bileğinle ilgilenmeliyiz."

Bunu kafamda tarttım. Temiz suya yakın olmak isterdim. Şişelerimizdeki azıcık sudan başka stokumuzun olmaması beni endişelendiriyordu. Ama ayak bileğime baktım ve birdenbire sanki sırt çantamın ağırlığı ikiye katlanmıştı.

Yorgundum, açtım ve yaralıydım.

Durmak istiyordum.

"Bence burada kalalım," dedi Lennon teşvik edici şekilde.

"Haritana ne olacak? Plan bu değildi."

"Hayır ama bu da elverişli bir plan. Harita sadece genel bir kılavuz. Burada beklenmedik şeyler olabilir ve sen de ona uyum sağlarsın."

Uyum sağlamakta iyi değildim.

"Bu küçük mağara çok tatlıymış," dedi. "Eminim bu uçurumdan binlerce yıldızı görebilirsin."

Büyük ihtimalle haklıydı. Dağların üzerindeki berrak gökyüzüne baktım.

"Hadi, sırt çantam çıkaralım," dedi bana. "Seni iyileştirelim, olur mu? Teker teker ilerleyelim."

Belki de haklıydı.

Önerisine uyarak sırt çantamın kemerini çözdüm ve küçük

uçurum tepesi mağaramızın girişinin yakınındaki bir kaya parçasının üstüne pat diye bıraktım. Bu sırada Lennon da ilkyardım kutusunu arayıp çıkarıyordu. Mataramın gözüme ilişmesi, susuzluktan öldüğümü fark etmemi sağladı ama onu içme dürtüme direndim. Onu idareli kullanmak zorundaydım. Şimdi yaralarımı temizlemek için su harcamamız gerekecek mi diye merak ediyordum ama Lennon alkollü mendilleri ortaya çıkarmıştı ve onlardan birini kullanmak için ayaklanırım dibine çömeldi.

"Soğuk/' dedim yüzümü buruşturarak. "Uff!"

"Sabit dur ve onu temizlememe izin ver," dedi.

"Yakıyor."

"İşe yaradığım böyle anlarsın." Topuğumu bir eliyle nazikçe kavrayıp ısırığı temizledi. "Bir defasmda zümrüt renkli ağaç boası tarafından ısınldım. Güzel yılanlar ama aman Tanrım, zalim bir ısırışları var." Elini kaldırdı ve bana göstermek için ters çevirdi. U şeklinde bir yara izi hattı bileğinin etrafında ve avucunda kavis yapıyordu.

"Yok artık. Bu ne zaman oldu?"

"Altı ay önce. Boyu iki buçuk metreydi ve kalınlığı bu kadardı." Bana elleriyle gösterdi. "Acü servise gitmem gerekti ve birkaç dikiş atıldı. Yılan yeni bir habitata taşındığı için üzgündü. Yaşlıydı ve düzenine bağlıydı. Çakşırken bir sürü küçük ısırığa maruz kalıyorum ama genellikle acıtmıyorlar. Buysa ödümü patlattı. Tüm olay beni öyle sarstı ki birkaç gün başka bir yılanı tutmaya korktum."

"Bırak bir yılanı elimde tutmayı, ben bir daha onlardan birini görmek bile istemiyorum. O mağaralarda yılan olmasını beklemem gerektiğini bilseydim, içeri girmeyi kabul etmezdim."

Kimse İspanyol Engizisyonu'nu beklemez."

//

//

Şu anda bana Monty Python'dan alıntı yapma. Sana kız

gınım."

Kuvvetli bir kahkaha attı. "Hayır, değilsin. Yalnızca acı çektiğin için mızmızsın."

"Mızmızım çünkü beni bir iblis yılanın yuvasına soktun!"

"Yılanlar boş yere zarar vermezler," dedi. "Sadece korktuklarında veya aç olduklarında saldırırlar. Onların gözünde bizler canavarız. Seni ısıran o yılana gelince, o mağarada olmamalıydı. Isı, bir kral yılanı için fazla düşüktü. Bana kalırsa orada bir şekilde kaybolmuş. Umarım çıkış yolunu bulur."

"Burarım duvarlarındaki küçük bir çatlaktan çıkmadığı sürece. Burası bizim mağaramız, beni duydun mu yılan?" diye seslendim. "Bu mağaranın nasıl oluştuğunu merak ediyorum. Bilirsin, binlerce yıl önce."

"Bilmiyorum ama bana The Enigma ofAmigara Fault'u hatırlattı."

"O nedir?"

"Pekâlâ, Bayan Everhart, sormanız beni memnun etti," dedi neşeyle. "Bak, bu Japon korku manga hikâyesinde..."

"Aman Tanrım," diye homurdandım.

"...binlerce insan şeklindeki delik, bir deprem sonrasında bir dağın kenarında belirir. İnsanlar çok geçmeden herkes için kusursuz derecede sadece kendileri için uygun bir delik olduğunu keşfeder ve kendi deliklerini bulduklarında onun içine girmeye çalışırken çıldırırlar."

"Bu kulağa... tuhaf geliyor. İçine girdiklerinde ne oluyor?"

"Bilmek istediğine emin misin?"

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Daha fazla tüyler ürpertici hikâye anlatmak yok. özellikle bu gece burada uyuyacaksak."

Kıs kıs güldü. "Buradaki işim bitti. Ve evet, kesinlikle bu gece burada kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu yeni resmi planımız ilan ediyorum. Kabul mü?"

"Tamam." Lennon yaramı temizlemeyi bitirirken avuçlarıma dayanıp yaslandım. Bana kalırsa bileğim oldukça şişmişti. Ama Lennon onun yarma kadar iyileşeceğini söylüyordu. Enfeksiyon kapmamaları için ufak delikleri örtecek bir çift yara bandı buldu.

Yara bandıran kâğıt kaplamasını koparırken, "Bu arada, hayır," dedi alçak sesle.

"Efendim?"

"Jovana ve ben çıkmıyoruz. Yaz tatilinden önce ayrıldık. Şey, o benden ayrıldı."

Ah.

Şimdi bu konuyu tekrar açması beklenmedikti. Aynı zamanda bunu öğrenmenin beni hayli rahatlatmasından biraz utandım. "Üzgünüm," dedim ona. "Eğer seni mutsuz ettiyse."

Ne aptalca bir şey söylemiştim. Elbette o...

"Etmedi," diyerek beni şaşırttı. Yara bantlarım yapıştırırken gözleri ayak bileğimdeydi. "Jovana'yla ilişkim başta iyiydi. Ama biz hiç tam anlamıyla... uyuşmadık. Denedim. Gerçekten denedim. Sanki bir şey eksikti. Benim mesafeli ve dengesiz olduğumu, dahası başka birisine takılıp kaldığımı söylerdi."

Kalbim göğsümde süratle gümbürdedi. "Haklı mıydı peki?"

"Evet."

Nefesimi tuttum, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Bir parçam ona, Benden hoşlanıyor musun? EVET veya HAYIR seçeneğini işaretle, yazan bir not vermek istiyordu. Ama bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkaktım. O zaman, gezinin geri kalanında ilişkimiz rahatsız edici bir hal alabilirdi.

"Sen ve Andre ciddi miydiniz?" diye sordu.

Cevap vermem uzun sürdü. "Başka birine takılıp kalmıştım."

Onun, "Hâlâ öyle mi?" demesi daha da uzun sürdü.

Lennon o kişinin kendisi olduğunu biliyor muydu? Yoksa Brett olduğunu mu zannediyordu? Özel hayatımı mı merak ediyordu yoksa nazik davranıp anlamsızca çene çalmaya mı çalışıyordu, ayırt edemiyordum. Boş ifadesinden ve monoton biçimde gürleyen sesinden hiçbir şey anlamıyordum. Acaba on dört yaşmdayken Yolanda Harris'e âşık olduğunda, kızın ne kadar müthiş olduğuyla ilgili saçma sapan muhabbetlerine ve onunla konuşmasma yardım etmemi istemesine katlanmak zorunda kaldığım zamanki gibi benimle tam anlamıyla arkadaşça mı konuşuyordu?

Gelgelelim, istemediğim halde o umut yine dürtüyordu.

Bir şey söyle.

Ama söylemedim. O da söylemedi. Yara bantlarından geriye kalan kâğıtları toplayıp ayağa kalktı. "Seni bilmem ama ben çok açım. Hemen kampı kuralım."

Lennon sonraki yarım saati ikimizin çadırım mağaranın içine kurmakla geçirirken, ben depolama kaplarımız için dışarıda bir yer buldum ve açık hava tuvaletimiz için uçurumun biraz daha ilerisinde, mağaradan uzakta, çalıların arkasında

birkaç gizli nokta keşfettim. Uçurum dar olmakla beraber uzundu - kilometrelerce uzunluktaydı- ve mesafeyi kendi gözlerimle gördüğümde, şu anda yürümediğimiz için şükrettim çünkü bileğim yakınmaya başlıyordu.

Birkaç parça kuru kereste buldum ve onları mağaraya taşıdım. Lennon çadırlarımızı yan yana kurmuştu ve avucuna sığan, tepeden çevirmeli LED ampulleri çıkarıyordu. Bana ampulün tepesindeki sapı kullanarak çadırımın tavanındaki bir halkaya onu nasıl takacağımı gösterdi. Minik fenerler çadırlarımızın içini güzelce aydınlattı ve bu da beni alacakaranlık çökerken yavaş yavaş sızan karanlıkla ilgili daha iyi hissettirdi.

Ben uyku tulumumu serip sırt çantamı karıştırırken Lennon daha fazla odun ve çıra topladı. Birtakım küçük taşlar buldu ve onları ateşin içeride kalmasını sağlama amacıyla eski ateş çukurunun etrafım çevirmek için kullandı. Sonra bana piramit şekilli ateşini nasıl kurduğunu öğretti; kavla ilgili ve odunun ne

kadar kaim olması gerektiğiyle ilgili milyon tane küçük kuralı olduğu için bunu yapmak karmaşıktı. Yine de böyle detaycı ve titiz olmasından hoşlanıyordum. Kavı yakma onuruna eriştim ve daha fazla oksijene ihtiyaç olduğu için birkaç başarısız denemeden sonra sonunda kamp ateşini başlattım. Bunu yapmak... tatmin ediciydi.

Odun yerine yerleştiğinde Lennon küçük portatif ızgarasını ve tenceresini alevlerin üzerine yerleştirdi, ardından dondurularak kurutulmuş iki yiyecek paketine su eklemek için ihtiyacımız olacak doğru su miktarım dikkatle ölçtük. Et sote yemek için daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Bu cümleyi yeniden söylüyorum; et sote yemek için daha önce

hiç heyecanlanmamıştım ama kaynar suyu paketlere döktüğümüzde enfes kokuyordu.

Burada, şelale bölgesinde yaptığımız gibi üzerine oturabileceğimiz büyük kaya parçalan yoktu, bu yüzden ateşin yanındaki zemine çadırlarımızın koruyucu brandalarım serdik ve depolama kaplarımızı masa olarak kullandık. Yemeğimiz bittiğinde sudan tasarruf edelim diye kaşallanmızı* silmek için ıslak mendü kullandık. Lennon ateşe daha fazla odun ekledi ve oturup güneşin batışım izledik. Yıldızlar şimdiden görünür hale gelmişti ve Lennon burada kalmamızı önerdiği için çok mutluydum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sorarak önüme uzattığım bacağıma göz attı. Yerde rahat etmek zordu.

"Hâlâ şiş ve acıyor," dedim.

Ayağımı kucağına koymamı işaret etti. "Onu buraya koy ve bakmama izin ver."

Tereddütle ayağımı onun uyluğuna dayadığımda bileğimdeki yara bantlarını kontrol etti. "Bence iyiye gidiyor. Yara bantları orada kalsın," dedi. Elini nazikçe dizime koyarak bacağımı uzaklaştırmamı engelledi. "Onu yüksekte tutmak şişin inmesine yardım eder."

"Veya mikroplu yılan salyasını kan dolaşımıma karıştırır."

"Bu çoktan olmuştur."

"Ah, güzel."

"Aslında zehirsiz hayvan ısırıklarında en büyük endişe budur. Zararlı bakteriler. Hayvanın son yemeğini ne zaman yediğini bilmezsin; çürümüş veya hasta bir şeyi midesine indirmiş olabilir."

* Şekil itibariyle kaşığa benzeyen ama ucundaki üç sivri çıkıntıyla çatal olarak da kullanılabilen gereç, (e.n.)

'Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?'

Gülümsedi. "Bir bakıma. Yüzünün dehşet ifadeleriyle çarpıldığım izlemekten hoşlanıyorum. Yüzün tüm duygularını belli ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu doğru değil."

"Doğru. Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

Bu beni biraz utandırdı. Hem neden eli hâlâ dizimdeydi? Şikâyet ettiğimden değil tabii. Bu... iyi hissettiriyordu. "Şey, ben seni hiç okuyamıyorum çünkü yüzün ifadesiz."

"Bu benim poker suratım."

Cevabı beni güldürdü. "Berbat bir poker oyuncususun. Babanın bize oynamayı öğrettiği zamanı hatırlıyor musun? O akşam bana çok fazla Oreo kaybetmiştin." Lennon'm babası Adam'la fazla zaman geçilmemiştim çünkü Adam çoğunlukla Melita Hills'e gelmezdi, Lennon onu ziyaret etmek için San Francisco'ya giderdi. Fakat arada bir babası ziyaret için şehre gelirdi ve geçen yaz oyun kartlan üe bahislerde kullanmak için büyük boy bir Oreo paketi satın almıştı. Mac ve Sunny'nin yemek masasmda oturup saat gece yansım geçene dek Texas Hold'em oynamıştık. Annemin sokağın karşısına geçip beni almaya gelmesi gerekmişti çünkü telefonumun sesini kapatmıştım ve saatin geç olduğunu fark etmemiştim. Sonra o da kendini birkaç el oynarken bulmuştu, ta ki sabaha karşı ikide babam arayana dek. Hem annemin hem de benim başım derde girmişti.

Lennon gülümsedi. "Çok eğlenceliydi, öyle şiddetli gülmüştüm ki mideme ağn saplanmıştı."

"Bu bizi daha fazla güldürmüştü."

"Annen vurgun yapmıştı, değil mi? Ödülün tamamım almıştı. Onun öyle

tehlikeli bir poker oyuncusu olduğunu kim bilebilirdi?"

Bu beni de şaşırtmıştı. Annem kazandığında zafer naralarıyla gürültü yaparak muhtemelen mahallenin yansım uyandırmıştı. "Babanın yeşil siperliğiyle bir kumarhanenin poker krupiyesi kılığında boy göstermesi çok eğlenceliydi. Bir şey yaptığında elinden geleni ardına koymaz, değil mi?"

Lennon'm ahunda bir çizgi belirdi. "Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Sunny ve Mac'in holünde, Lennon ile Adam'm aşın detaylı, birbirini tamamlayan Cadılar Bayramı kostümleriyle giyinip kuşanmış olduklan çerçeveli fotoğraflan vardı. Süt kutusu ve kurabiye. Batman ve Robin. Mario ve Luigi. Sörfçü ve köpekbalığı. Luke Skywalker ve Yoda. Lennon'm bebekliğinden başlayarak benim Mission Caddesi'ne taşındığım yıla kadar sürüyordu. Ama sonra Lennon "şeker mi şaka mı" diyerek kapı kapı dolaşamayacak kadar büyümüştü ve Adam bir yeniden buluşma punk turnesine gitmişti.

"O devasa Oreo paketini nereden aldığım hiç bulamadım. İçinde yüzlercesi vardı."

"Sanırım onu işyerinden çalmış. Veya kendi deyişiyle 'ödünç çilmiş,'" dedi Lennon, dudakları yukan kıvnlırken. "Mac, sonradan öğrendiğinde bunu yaptığı için onu azarladı. Çalmakla ilgili fikrini biliyorsun."

Mac'in buna sıfır toleransı vardı. Sanınm bunun ergenken evsiz olmasıyla ilgisi vardı. Tavan Arasındaki Oyuncaklar'dan vibratör çalmaya çalışan herkesin Tann yardımcısı olsun çünkü

Mac polisi ararken kendilerini ondan tatlı-sert bir vaaz dinlerken bulurlardı.

Lennon hüzünlü görünüyordu. Ruh halini tepetaklak edecek ne söylediğimden emin değildim ama ona soramadan önce ışığa çekilerek ateşimizin çevresinde uçan bir güveyi kış-kışladı ve dizimi daha sıkı tutarak dikkatimi çekti. "Baksana. Yeni hatırladım. Sırt çantamda kartlarım var. İskambü için. Poker oynamak ister misin?"

"Neyle oynayacağız? Hiç kurabiyemiz yok. Bana gezi için verdiği adi durum parasıyla bahse girersem, Joy beni öldürür."

Lennon bir anlığına düşündü. "Karışık çerezlerinin içindeki M&M'leri

kullanabüiriz."

Bunu yapabilirdik.

"Burası kararmadan önce birkaç el," dedi. "Sonra telesko-bunu çıkarıp biraz yıldız gözlemleyebilirsin."

Kıkırdadım. "Pekâlâ. Ben varım, dostum. Kaybetmeye hazırlan!"

Hava ateşin başmda pek de iyi göremeyeceğimiz kadar kararıyordu ve depolama kaplan, üzerlerinde oynayabüeceği-miz kadar büyük değildi. Hal böyleyken ikimizin sırt çantasını da Lennon'm çadırına tıkıp kartlan yayabileceğimiz benim çadırımda oynamaya karar verdik. Çünkü çadırlar arasında daha büyük olan benimkiydi. Lennon'm ödünç verdiği avuç içi boyutundaki LED ampul aydınlatmayı sağlıyordu. Dış kapı kanadım açtık ve hava akımının girmesine izin verirken böcekleri uzak tutmak için sinekliğin fermuarım çektik. Karışık çerezlerin içinden tüm M&M'leri ayıklamak biraz zaman aldı ve soma nasıl oynandığım hatırlamak birkaç el sürdü. Sıralı

floşla fulü kanştmp duruyordum ve Lennon kuralların yansını unutuyordu. Büyük ihtimalle hâlâ yanlış oynuyorduk ama ikimizin de umurunda değildi. Kahkaha atmakla meşguldük.

Bu, doğal ve iyi hissettiriyordu. Rahat hissettiriyordu.

Dışarıda ay yükselene ve yıldızlar siyah gökyüzüne yayılana dek oynadık. Kamp ateşi sönmek üzereydi. Lennon kazara bileğime çarpana dek yılan ısırığımı büe unutmuştum, ben çığlık attığımda tekrar tekrar özür diledi. Sonra bacağımı ovarak kurdeşenimi sordu. Akşam yemeğinde hafif bir antihistamin içtiğim için, şu anda beni çok fena rahatsız etmiyordu veya belki çıplak tenimin üzerinde süzülen Lennorim sıcak avucu dikkatimi kaşıntıdan uzaklaştırıyordu. Bana yılan ısırığını yine yeniden, kesinlikle unutturuyordu. Şu anki poker elim dahil her şeyi unutmuştum. Lennon tüm M&M ödülünü kazandı.

Bacağımı artık ovmadığı halde, yine de mutluydum. Kartlan toplarken ve onları tek bir destede titizlikle kümelerken kendi kendime gülümsedim. "Bu pek adil değil, biliyorsun." Dikkatim dağılmıştı.

"Tümüyle adil," dedi. M&MTeri depolama kabına geri koymak için dikkatle torbaya dolduruyordu. "Yann sıkıcı kabuklu yemişlerden ve meyvelerden oluşan

kanşık çerezlerini yerken, Tüm o saçma bahislerde neden mantıksız davrandım? Keşke biraz çikolatam olsaydı, diye düşüneceksin. Bense kötü bir derebeyi gibi kahkahalarla güleceğim." Kalın sesiyle, söz konusu kahkahayı örnekle gösterdi.

"Tamam, tamam," diyerek omzunu ittim. "Poker potansiyeline ulaştığın için baban seninle gurur duyacak. Sonraki görüşmenizde, nihayet kazandığım ona söylemelisin."

Lennon bir nefes alıp burnunu ovdu, koyu renkli kirpikleri titreşiyordu. Gözleri ona kaydırdığım kart destesindeydi. "Tabii, bu zor olacak."

"Nedenmiş?"

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Çünkü o öldü."

18

Donakaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Babam öldü."

"Ne zaman?"

"Geçen sonbaharda."

Bu nasıl olabilirdi? Geçen sonbahar mı? "Ama..." Düzgün konuşamıyordum bile. "Ne demek istiyorsun? Nasıl?"

"Kendini öldürdü."

Birdenbire gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır. Bu imkânsız."

Lennon kartlan karton kutuya koydu. "Bir kez denedi ve başarısız oldu. Kız arkadaşı onu bulup doktorların midesini yıkaması için zamanında hastaneye götürmüştü. Babam fazla miktarda ağn kesici almanın buna yol açtığım ve niyetinin bu olmadığım söyledi ama kız arkadaşı ona inanmadı. Haklıydı da. Çünkü birkaç gün soma bunu tekrar yaptı. Bu kez başardı oldu."

Hiç ses çıkarmadan ağlıyordum, yakıcı gözyaşları yanaklarımı gıdıklayarak çadırın naylon zeminine dökülüyordu. "Bilmiyordum/'

Lennon'm ifadesi kasvetliydi. "Bilmediğini biliyorum. Okuldan neredeyse kimsenin haberi olmadı. Gerçi senin duyabileceğini düşündüm... Gazetelere çıktı. İnternette birkaç saatliğine güncel konuydu." Başını hafifçe iki yana salladı.

"Duymadım," diye fısıldarken gözyaşlarımı silmek için gözlüğümü kaldırdım. "Çok üzgünüm. Neden duymadığımı anlamıyorum. Bir de anlamadığım... Baban mutluydu. Çok eğlenceliydi, her zaman gülerdi. Nasıl?"

"Yıllardır antidepresan kullanırdı ama ilaçlan kullanmayı bıraktığını kimseye söylememiş. Müzik kariyerinin bitmiş olmasını takıntı yapmaya başlamıştı. Kimsenin onu umursamaması veya hatırlamaması moralini bozuyordu."

"Bu doğru değil! İnsanlar hâlâ albümlerini satın alıyor."

"Çok az. Başansıyla ilgili çarpık bir fikri vardı. Sonuçta, kaç kişi şarkılarının radyoda çaldığım söyleyebilir? Fakat babam bu şekilde görmüyordu. Artık telif ücretlerinden fazla kazanmıyordu ve grubu hiçbir zaman çok popüler olmamıştı, diğerleri gibi değildi.. Bilmiyorum. Tahminimce dokuz beş bir işte çalışmak onun için başarısızlıktı. Normal olmakla başa çıkamadı."

"Ah, Lennon."

Başım eğdi, gözleri kederliydi.

Acaba grubumuzdan kimse bilmiyor muydu? Reagan arabasıyla bizi glamping yerleşkesine götürürken Brett ile Sum-meriın Lennon'm babasıyla ilgili konuşmasına ve dün akşamki

büyük kavga sırasında onunla ilgili söylenenlere bakılırsa haberlerinin olmadığından neredeyse emindim.

Lennon'm babasını her gün, hatta her ay görmediğini biliyordum fakat Lennon'm Adam'la ilişkisi, benim babamla ilişkimden daha yakındı. Dahası şimdi Sunny ile Mac'i ve onların da nasıl acı çekmiş olması gerektiğini düşünüyordum. Asla başsağlığı dilememiştim. Ne tür bir canavar olduğumu düşünmüşlerdi acaba?

"Cenaze ne zamandı?" diye sordum.

"Geçen ekimde."

Aramızdaki her şey altüst olduğunda. Okula dönüş dansı. Sex shop açılışı. Babamın Sunny ve Mac'le kavgası.

Sebebi bu muydu?

Hiç anlamlı gelmiyordu. Lennon beni neden dışarıda bırakmıştı? "Cenazeye ben de katılmalıydım."

Üzgün gözlerini hızla benimkilere çevirdi. "Evet."

"Bana neden söylemedin?"

Lennon'm yüz ifadesi katılaştı ve karışık çerez torbasını kaptı. "Bununla ilgili konuşmak istemiyorum."

"Eh, ama ben istiyorum! Orada olmalıydım. Benim orada olmamı istemedin mi?"

"Evet, orada olmam istedim!" diye bağırarak beni şaşırttı. "Babam öldü. Hayatimin en kötü zamanıydı. Elbette senin yanımda olmam istedim ama..." Gözlerini yumdu ve sesini alçalttı. "Bak, saat geç oluyor ve ikimiz de yorgunuz. Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Lennon!"

"Şu anda bununla ilgili konuşmak istemiyorum dedim. Kahretsin, Zorie. Neden bunu anlamıyorsun?"

Bu canımı yaktı. Hâlâ gözyaşlarıyla savaşırken şimdi bir de titriyordum. Ayrıca kafam tamamen karışmıştı. Ama Lennon sinekliğin fermuarını açtı ve ben onu durduracak doğru sözcükleri düşünemeden önce eğilip çadırımdan çıktı.

Sersemlemiş vaziyette, geçen sene meydana gelen olayları sınıflandırmaya çalıştım. Onları anlamlandırmaya çalışıyordum. Lennon'm öfkesini anlamak istiyordum. Yaz tatilinin son haftasında Lennon ve ben öpüşmüştük. Büyük Deney'i gizlice yürütmüştük. Çift olarak ilk kez okula dönüş dansında toplum önüne çıkmaya karar vermiştik. Lennon beni ekmişti ve benimle konuşmayı kesmişti. Mackenzielerin sex shop'u açılmıştı. Babam onlarla kavga etmeye başlamıştı.

Yeni bilgi: Lennon'm babası ölmüştü. Kimseye söylememişti.

Bu bilgi, arkadaştan düşmana dönüştüğümüz yol haritamızın neresine yerleşiyordu?

Bunca zaman Lennon'm okula dönüş dansından önce fikir değiştirdiğini ve ilişkimizi insanlara duyurmak istemediğine karar verdiğini varsaymıştım. Deneyimizin başarısız olduğunu ve onun bunu yüzüme karşı söyleyemeyecek kadar korkak olduğunu düşünmüştüm.

Buna rağmen az önce babasının cenazesine katılmadığım için bana çıkışmıştı. Şimdi onun ayrılığımızla ilgili küskün olduğunu, bir şekilde bunun benim suçum

olduğuna inandığım hissediyordum.

Neyi kaçırıyordum?

Çadırımdan dışarı emekledim ama Lennon ortada yoktu. Çadırının içindeki ışık, sut çantasının karanlık siluetini sergi-

liyordu. Bu gecelik konuşmayı bitirdiğimizi işaret edercesine, benim sırt çantamı çadırımın önüne bırakmıştı.

Eh, ona bir haberim vardı. Bitirmemiştik.

Karanlıkta onun peşinden paldır küldür yürüyemeyecek kadar çekiniyordum ve kuşkusuz, onu çalıların arkasında doğanın çağrışma kulak verirken yakalamak istemezdim. Dolayısıyla ateşin parlayan korlarının yanında, soğuktan korunmak için kendime sarılarak bekledim. Lennon haklıydı. Burada yıldızlar büyüleyiciydi. Cygnus takımyıldızım ve sonra da onun yarımdaki Lyra'yı buldum ama normalde beni neşelendiren bir şeyi takdir edemeyecek kadar üzgündüm.

Dakikalar geçtiği halde Lennon dönmedi. Artık endişeli ve biraz kızgındım. Bir tür sisteme ihtiyacımız vardı. Nereye gittiğini bana söylemeliydi, böylece oturup onu aramaya çıkmalı mıyım diye kafa patlatmazdım. Ya bir ayıran saldırısına uğra-dıysa veya uçurumdan düştüyse?

Kaygılı ve sinirli bir halde çadırıma çekildim ve uyku tulumumu açıp yaydım. Ayakkabılarımı çıkardım. Tekrar giydim. Tekrar çıkardım çünkü ayak bileğim ayakkabılarım olmadan daha iyi hissettiriyordu ve ardından uyumak için hızla rahat kıyafetlerimi giymeye kadar verdim. Buna giriştikten bir süre soma, çadırdaki ışığın her şeyi gösterdiğini hatırlayıp onu kapattım ve karanlıkta giyindim.

Sanırım Lennon son sözünü söylemişti.

Mağaranın merhametsiz taş zemini yerine daha yumuşak bir yerde uyumayı dileyerek uyku tulumuma girip fermuarımı çekene dek LennonT duymadım. Hareketlerini dinledim ve onun kamp ateşinin korlarına bir şey yaptığım duydum. Sanırım onları söndürüyordu. Ardından çadırına girdi.

Mağara her sesi kuvvetlendiriyordu: Fermuarların açılması. Plastiğin buruşması.

Bir yerin karıştırılması. Lennon'm boğazını temizlemesi beni yerimden sıçrattı. Derken ışığı söndü ve biraz hışırtıdan sonra tüm sesler kesildi.

Sessizlik bunaltıcıydı.

Bu saçmalıktı. Üzgünken uyuyamazdım. Daha da kötüsü, zihnim diğer endişelerimi seçip çıkarmaya başlıyordu. Şişmiş ayak bileğim. Yılanlar. Mağaraların içinde hareket eden gölgeler. Lennon'ın dağ kenarındaki insan şekilli deliklerle ilgili aptal manga hikâyesi. Çok geçmeden buna artık dayanamadı-ğıma karar verdim.

"Lennon?" dedim alçak sesle.

Cevap yoktu.

Tekrar, bu kez daha yüksek sesle denedim. "Lennon?"

"Seni ilk seferinde duydum." Sesi boğuk da olsa yakındı. Onun bana ne kadar yakın olduğunu düşündüm ve çadırlar olmasaydı, kolumu uzattığımda ona dokunabilir miydim diye merak ettim.

"Mağaralarda hareket eden bir gölge gördüğünü zannettiğini hatırlıyor musun? Ya orada gerçekten gizlice dolaşan biri varsa ve o kişi buraya gelirse?

"Bunu yapacak olsaydı, muhtemelen çoktan yapardı."

"Ya da bizi uykumuzda öldürmek için bekliyor."

"Ya da öyle."

"Ben ciddiyim," dedim ona.

"Bununla ilgili ne yapmamı bekliyorsun, Zorie?"

Bu kadar huysuz olmak zorunda değildi. "Emin değilim."

"Eh, aklına bir şey geldiğinde haber ver."

Uzun uzun iç geçirdim.

"Ee, Lennon?"

"Seni hâlâ duyuyorum," dedi.

"Bu mağarada küçük delikler olmadığına emin misin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yılanların içinde sürünebileceği delikler."

Onun fısıltıyla küfrettiğini duydum. "Eminim. Hiç delik yok. Uyu artık, Zorie."

Tamam, bu olmayacaktı.

"Ee, Lennon?" diye fısıldadım.

"Tanrı aşkına!"

Karanlıkta yüzümü buruşturdum ve dişlerimi sıktım. "Sadece düşünüyordum da. Şüpheli mağara trollerinin bizi öldürmek için buraya gizlice girme ihtimali olduğuna göre, küçük baltam el altında bulundurmalısın. Ne olur ne olmaz diye."

"Uyurken onu yanımda tutuyorum."

"Öyle mi?"

"Ne olur ne olmaz diye."

"Bu beni daha iyi hissettirmedi," diye itiraz ettim. "Bana geceleri dışarıda gerçekten tehlikeler olduğunu hissettirdi."

"Elbette tehlike var. Kilitleyebileceğin herhangi bir kapı görüyor musun? Burada tamamen korunmasız haldeyiz. Başımıza her şey gelebilir."

Uyku tulumumda doğruldum. "Hey, dinle."

"Başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Ona aldırmadım. "Bence burada uyumaksın."

Sessizlik. Uzun saniyeler boyunca. Ardından, "Şey, ne?" dedi.

"Bu çadır iki kişilik," dedim ona. "Önceden etkili bir şekilde ifade ettiğin gibi

vücut ısılarımızı değiş tokuş etmekten bahsetmiyorum. Yalnızca ben mağara trolü tarafından öldürülürken burada olsaydm kendimi daha iyi hissederdim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Lennon?"

"Seni duydum."

"Ee?"

"Düşünüyorum."

Kalbim küt küt atarak bekledim. Biraz hışırtının ardından fermuar sesi duydum ve sonra çadırımın kapısmda bir siluet belirdi. Fermuarı açıldı ve Lennorim koyu renkli kafası içeri giriverdi. "Bana sırt çantam ver."

Onu çadır zemini boyunca çektim ve kapıya doğru ittim. Gözden kayboldu ve yakın bir yere pat diye düştü. Lennon onu çadırına koymuş olmalıydı. Bir fermuar açma sesi daha geldi. Sonra sineklikli kapım aralandı ve yanıma bir şey serildi. Bir çeşit köpük uyku matıydı. Sırt çantasının altında sarılmış halde bağlı duran yataktı. Onu, tepesine fırlattığı bir uyku tulumu takip etti.

Lennon çadıra emekleyerek girdi ve kapıyı kapatmak için fermuarım çekti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan uyku tulumundan içeri süzüldü, tişörtünün altında siyah boxer şortu ve kask bacakları bir anlığına gözüme ilişti...

Hemen soma yanımda yatıyordu. Çadır aniden çok daha küçük hale gelmişti.

"Mutlu musun?" dedi belli belirsiz aksi bir sesle.

Kendi kendime gülümsedim. Evet. "Duruma göre değişir. Küçük baltam yanında getirdin mi?"

İç geçirmesi efsaneviydi. "Mağara trolüne gününü göstereceğim. Yeterince iyi mi?"

"Evet, cif erin domuzcuk,"* dedim, en iyi James Cromwell taklidimle. "Aferin."

Lennon m uyku tulumunun kapüşonu benimkinden daha yumuşak görünüyordu.

Bir yastığa dönüşene dek onu yumrukladı. Sonra sırtüstü uzanıp bir kolunu başının üstüne koydu. Yan tarafıma kıvrılıp ona baktım ve gözlerim alışana kadar loş ışıkta onu uzun uzun izledim. Bakışlarım burnunun düz, keskin hattını ve alnının üstündeki sivri uçlu perçemini keşfetti.

"Orada olmadığım için üzgünüm," diye fısıldadım karanlıkta.

"Sana ihtiyacım vardı," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Çok korkunçtu ve sana ihtiyacım vardı."

Babasının bir görüntüsü zihnime doldu ve sonra beklenmedik bir şekilde öz annemi hatırladım. Yüzünü. Kahkahasını. Öldüğünde kendimi ne kadar boşlukta hissettiğimi. Lennon'm nasıl hissettiğini tam olarak anlamam her şeyi çok daha kötü yapıyordu. Çünkü onun bu kadar kötü incinmesini bir milyon yıl geçse bile asla istemezdim.

Garip, bastırılmış bir ses çadırı doldurdu ve bir an sonra Lennon'm ağladığım fark ettim. Lennon asla ağlamazdı. Asla. Ne biz çocukken ne de büyüdüğümüzde. Sesi kalbimi paramparça ediyordu.

* Babe (1995) filminde, James Cromwell'in oynadığı karakterin bir repliğinden alıntı yapılmaktadır, (ç.n.)

İçgüdüsel olarak ona uzandım. Elimi sarsılan göğsüne koyduğumda onu sert parmaklarla tuttu. Niyeti beni geri itmek miydi bilmiyordum ve kısa bir an boyunca, bir şeyin eşiğinde donup kaldığımızı hissediyordum.

Gergin bir belirsizlikti.

Bana doğru döndü ve onu daha yakınıma çekerken başım boynuma gömerek usulca hıçkırdı. Cildimdeki sıcak gözyaşlarını hissettiğim sırada kollarım onu sarıyordu. Şampuan, güneş, odun dumanı, terin madeni kokusu ve mis kokulu çam iğnelerinin karışımı burun deliklerime doldu. Ona sarıldığım son seferkinden daha sert, daha güçlü ve daha erkeksiydi. Tuğladan yapılmış bir duvara sarılmak gibiydi.

Sessiz ağlayışı yavaş yavaş sonlandı ve kollarımda tamamen gevşedi.

Tuhaf bir mağaradaydık, hatta kısmen kaybolmuştuk. Planımızı bozmuştuk ve yoldan kesinlikle sapmıştık.

Ama evden ayrıldığımızdan beri ilk kez endişeli değildim.

19

Saatlerdir yürüyorduk ve mağaramızın aşağısındaki vadiyi henüz geçmiştik. Lennon'm bana kahvaltıda verdiği ibupro-fen'e rağmen sırtım ve bacaklarım ağrıyordu. Uyandığımda ilacı benim için mavi kahve fincanlarından biriyle birlikte bir depolama kabının üstüne bıraktığım gördüm. Ben hissetmeden çadırdan nasıl çıktığından emin değildim. Tüm bildiğim, gece ne zaman uyansam kolunun hâlâ beni sarmalıyor olduğuydu. Sonra sabaha doğru çok daha fazla üşüdüğümü belli belirsiz fark etmiştim. Uykudan tamamen uyandığımda Lennon çoktan ateş yakmıştı ve kahvaltımız için bir şeyler hazırlıyordu. Dün akşamın inişli çıkışlı duygulan yerini sıcak kahvenin ve yeni bir günün vaadine bırakmıştı.

Uyanmak için kötü bir yol değildi. Bir kamyon bana çarpmış da nispet olsun diye üzerimden defalarca geçmiş gibi hissetmemi saymazsak tabii.

Yürüyüş acı vericiydi.

Biz dik bir tepenin zirvesine varırken daha da acı verici hale geldi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü nereye gittiğimizi görmek için sabırsızlanıyordum. Lennon başka bir harita yapmıştı. Onu bu sabah günlüğünün içine çizmişti ve rotamızı yeniden hesaplamıştı. O sırada çenesinde uzayan koyu renkli kirli sakala gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyordum çünkü bende Lennorila ilgili uygunsuz hisler uyandırıyordu. Dün yanlış yöne sapıp kendimizi mağarada bulduktan sonra daha çok hoşlanacağım, daha yerleşik bir yürüyüş yoluna bağlı kalacağımızı söylemişti. King's Ormanı'mn resmi haritasında işaretliydi ve yalnızca korucu merkezine değil, yol üstünde güzel manzaralı bir yere de götürüyordu... Fakat Lennon o güzel manzaralı yerin sürpriz olmasında ısrar etmişti.

Sürprizlerden nefret ettiğimi bilirdi ama beni sürprizini kabul etmeye ikna etmişti. Kendime Lennorim dün akşam açıkladığı gerçek yüzünden yumuşadığımı söylüyordum ama büyük ihtimalle kirli sakaldandı. Gerçekten hoş bir kirli sakaldı.

İki yolun birbirinden ayrıldığı bir kavşaktaydık. Bir yön levhası bize önümüzdeki daha geniş yolun İmparator Yolu olduğunu söylüyordu. Sedir

ağaçlarının arasındaki bir boşluktan, tepesi beyaz, parlak güneşte ışıldayan dağlara bakıyorduk.

"Ah, vay canına," diye mırıldandım.

"Değil mi?" dedi Lennon. "Soldaki kahverengi tepeli olan Topaz Dağı ve sağdaki gri kayalıklı olan Thunderbolt Dağı. Orada pek çok dağcı öldü."

Ölümcül görünmüyordu. Aslmda güzel görünüyordu. Gör-

kemliydi. Evet, insanların dağlarla ilgili neden böyle söylediğini açıkça anlayabiliyordum. Kollarımı uzattım ve ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Ama bir şey batınca koluma vurdum.

"Ah, sivrisinek bölgesine giriyoruz," dedi Lennon. Bana arkasını dönüp sırt çantasını işaret etti. "İkinci cebi karıştır. Küçük bir şişe böceksavar var."

Cebin fermuarım açtım ve parmaklarımı içine kaydırıp söz konusu şişeyi buldum. Gözlerimi sulandıran limon otu kokulu yağı sırayla kendimize sürdük. Bolca sürünüp sivrisineklere karşı geçirmez olduktan sonra yola çıktık. İki şeyin meydana gelmesi uzun sürmedi: (1) önümüzde başka yürüyüşçüler vardı ve (2) onların dağa oyulmuş bir dizi yükselen granit basamağa tırmandığını gördük.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"İmparatorun Merdiveni," dedi Lennon kaşlarım yukan kaldırırken. Üzerinde kurukafa olan siyah, sarkık bir yün bere takıyordu ve saçlarının sivri uçlan berenin altından fırlıyordu. Keşke kendi kabank bukle yığınımın felaket görüntüsünü kapatacak bir şapkam olsaydı. Doğa merhametsizdi.

"O taş basamaklan mı tırmanacağız?" diye sordum.

"Onlar basit taş basamaklar eğil, Zorie. Onlar doğanın asil merdivenleri," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Bin sekiz yüzlerin sonlarında granit kayalığa sekiz yüzden fazla basamak oyulmuş. Üç adam onların yapımında ölmüş ve o zamandan beri hemen hemen her yıl bu merdivenlerde birileri ölür. Son on yılda on beş kişi. Şu anda Amerika Birleşik Devletlerindeki tüm milli parkların en ölümcül yolu bu."

"Ne?" dedim paniğe kapılarak.

Sırıttı. "Endişelenme. Ölenler genellikle aptal şeyler yapmaya çalışırken kenardan düşen ahmaklar. Daha yukarı ulaştığımızda nedenini anlayacaksın. Brett burada olsaydı, hayatta kalma şansına yüzde elli derdim çünkü ölümün çağrışma kayıtsız kalamazdı. Neredeyse, keşke hâlâ yanımızda olsaydı diyonım/'

"Söylediğin hoş değil," diye suçladım ama elimde olmadan biraz gülümsemiştim.

"Ama" diye diretti. "Sen ve ben gözü kara kişileri örnek almayacağız."

"Şey, umarım öyle yapmayız?"

"Sorun yok. Temel sağduyu sahibi binlerce kişi her yıl bu merdivenlerde yürüyor ve buradan sağ çıkıyor. Burası parkın en popüler cazibelerinden birisi. Onu seveceksin, söz veriyorum. Tepede büyük bir ödül var."

"Sıcak bir küvet ve pizza mı?"

Kıs kıs güldü. "Pek sayılmaz ama onu beğeneceksin. Yan yolda öğle yemeği için duracağız. Hadi yapalım bunu, Everhart!" dedi coşkuyla ve yüzüne bulaşıcı bir gülümseme yayıldı.

Böylelikle tırmanış başladı.

Basamaklara ulaşmadan önce yaklaşık yanm saat normal bir yokuş yukarı yolda tırmanmamız gerekti. Basamaklar eğimli ve genişti, yanlarında güzel yabani çiçekler ile ince otlar yetişiyordu. Dağ yamacına gelişigüzel kıvnhyorlardı ve zirvenin arkasında kalmış en üstteki basamaklar görüş alanının dışında kalıyordu. Bazı kısımlarda basamaklar dikti ve biraz çarpıktı ama baldırlanmdaki gerginlik dışmda neden tehlikeli

olduklarım cidden anlayamıyordum. Biz tırmandıkça suyun sesinin yükseldiğini duyuyordum, bu yüzden yakınlarda gözden uzakta bir nehir olduğunu varsaydım.

Tırmanırken fiziksel olarak daha iyi hissettiğimi fark ettim. Yüzde yüz oranda değildi, zaten Lennon vücudun yürüyüşe alışmasının zaman aldığım söylüyordu. Bu bir yarış değil, yavaş ve sabit gelişen bir dayanıklılıktı. Üstelik el değmemiş manzara motive olmamda yardımcı oluyordu.

Yürümekteki sorun, her şeyi elinizden almasıydı. Çevrimiçi içerik akışınızı kontrol ederek dikkatinizi dağıtamazdınız. Televizyon yoktu. Uyulacak bir program yoktu. Sadece siz ve düşüncelerinizle birlikte taşlı zemin üzerinde hareket eden ayaklarınızın sabit temposu vardı. Kafamı boşaltmaya çalışmama rağmen, arka planda çalışıyor, çözülmesini istemediğim şeyleri sessizce çözmeye çalışıyordu.

Mesela Lennon gibi.

Ve ben.

Biz.

Dün akşamla ilgili konuşmamıştık. Ne aynı çadırda uyumamızla ne de babasının ölümüyle ilgili. Sorulacak çok fazla sorum vardı ama Lennon'm onları cevaplamaya hazır olduğuna delir bana bir tür işaret vermesini bekliyordum.

Veya belki ben, o cevaplan duymaya hazır değüdim.

İkilemlerden nefret ediyordum.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca basamaklan tırmandıktan sonra hem başımın hem de bacaklarımın patlamasına az kalmış gibi hissediyordum. Derin düşüncelerim veya güzel manzara hiçbir şekilde acımı unutturamıyordu. "Daha fazla gidemeyece-

ğim," dedim ona nefes nefese. "Gelmiş geçmiş en kötü StairMas-ter antrenmanıydı. Bu aptal basamaklardan nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum, onlardan nefret ediyorum, nefret..."

"Sakin ol. Neredeyse yarışma geldik. Tam orada," dedi ve basamakların sona erdiği yeri gördüm. Dağa çıkış yolu boyunca az sayıda dinlenme alanı vardı ama bu, birçok oyma taş banka sahip olan pürüzsüz granit bir düzlüktü. Banklardan biri, küçük sırt çantalarıyla iki çocuk, anne ve babadan oluşan bir turist aile tarafından işgal edilmişti. Gürültücülerdi, görünmeyen nehrin hiç kesilmeyen kükreyişini bastırarak birbirlerine bağırıyorlardı. Dün bütün günü başka birinin sesini duymayıp görmeden geçirdikten sonra bu tedirgin ediciydi.

Lennon düzlüğün dağ kenarına yakın, gölgeli bir banka sırt çantasını bıraktı ve ben de onun yanma yığılarak sırt çantamın kayışlarım çözmeden önce bir saniye

bankın kenarına tüneyip oturdum. Kısmen bize özel, korunaklı bir alanda olduğumuzdan nehrin gürültüsü burada çok da kötü değildi.

"Terliyorum," dedim ona. "Bu geziden önce en son ne zaman terlediğimi hatırlamıyorum."

Depolama kabım açtı ve dün yediğimizle aynı öğle yemeğini bulup çıkardı. "Sana iyi gelir."

"Zayıf vücudunun kaslanmasmı sağlayan şey yürüyüş müydü?"

Kıstığı gözlerini bana sabitledi. "Bunu fark etmemiştim."

"Ah, fark etmişsindir," derken boynum ısındı. Sakinleş, Everhart. Onu odasmda teleskobumla gözetlemem konusuna fazla yaklaşıyordum ve hazır avantaj bendeyken bunu boş verip konuyu kapatmaya karar verdim.

* Merdiven çıkma hareketini taklit etmek için tasarlanmış bir egzersiz makinesi, (ç.n.)

"Dün akşam hiç yıldızlara bakma fırsatın olmadı," dedi bir an sonra.

Lennon da benim kendisini gözetlemem hakkında düşünüyordu. Müthiş.

"Sorun değil," dedim.

"Söz veriyorum, bu akşam yıldız gözetleme için kaliteli bir zamanın olacak," dedi ve biraz düşündükten sonra boğazını temizledi. "Sana bugün Condor Tepesi'ne kadar tüm yolu gitmeye devam etmek isteyip istemediğini sormadım. Sana bahsettiğim korucu merkezi dağın öteki tarafında. Öğleden sonra oraya vannz. Az önce yıldız gözlemi yapmak için bu akşam burada olacağım varsaydığımı biliyorum ama korucu merkezinde araba çağırmak istersen eğer..."

Ah. Aslında bunu düşünmemiştim.

"Şu anda karar vermek zorunda değilsin," dedi. "Sadece bunu düşün ve bana söyle. Böylece beklenmedik durum planlan yapabilirim."

Başımla onayladım ve konu kapandı. Çoğunlukla iki şeyi aynı anda yapamayacak kadar yorgun olduğumdan yemeğimizi sessizce yedik. Yalnızca

çiğnemekle başa çıkabiliyordum. Biz tekrar toplanana kadar turist aile gitmişti ve kayalıkta yalnız kalmıştık. Lennon'm bacağının bir kaya matkabı gibi sektiğini o zaman fark ettim. Çok yoğun odaklandığında -sınavlarda olduğu gibi- ve bir konuda gergin olduğunda böyle yapardı.

Beni bacağına dik dik bakarken yakaladığı an onu sektirmeyi bırakıp iç geçirdi. "Bu çok aptalca. Bu konuda konuşmalıyız."

"Efendim?"

"Geçen sonbahar. Bak, ben sana babama olanları anlattım. Şimdi seninkiyle ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorum."

"Benim babam mı?"

Gözleri kısıldı ve hızla benimkilere çevrildi. "Okula dönüş dansından sonra benimle ilgili ne söylediğini bilmek istiyorum. Sana bir şeyler söylediğini tahmin ediyorum. Ne kadarının doğru olduğunu bilmek istiyorum."

" Anlayamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Okula dönüşten sonra. Sana ne söyledi?"

Lennon'a gözlerimi dikip baktım. "Şey, benimle konuştu ve senden uzak durmamın daha iyi olacağım söyledi. En iyisinin bu defteri kapatıp yoluma bakmam olduğunu çünkü bende. .. gerginlik yarattığım söyledi."

"Bu kadar mı?"

Benden ne söylememi istediğini bilmiyordum. "Aşağı yu-kan. Ona şeyi söylemedim... deneyi."

Lennon bana gözlerini kısarak baktı. "Peki o konuyu açmadı mı?"

"Neden açacaktı?"

Cevap vermeye yeltendi ama hemen sonra fikrini değiştirdi. İki kez. Altdudağmı ısırdıktan ve bacağım hızla sektirdikten soma nihayet, "Beni hayatından neden çıkardığım ve Andre'yle görüşmeye başladığım anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Okula dönüşte beni ektin!"

"Sana mesaj attım."

"Bir kez. 'Üzgünüm/ Bu kadar. Tüm söylediğin buydu. Karşılığında sana bir milyon kez mesaj attım ve sen cevap vermedin."

Şey, babamın intihar girişimiyle meşgul olduğum için

//

özür dilerim."

Hareket etmeyi bıraktım. "Bu... okula dönüşte miydi?"

"O gün meydana gelen birçok boktan olaydan biriydi."

"Şey... Bunları paylaşmak ister misin?"

Uzaktaki dağlara sanki bacakları serpilerek yürüyüp gidebilirlermiş gibi gözlerini dikip baktı. "Bu yüzden babam soruyordum. O gün olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi nri? Otelde olanlarla ilgili?"

"Ne oteli?"

Lennon gözlerini kapattı ve bankta aşağı yaslanırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Boş ver."

"Ah, hayır, sakın," dedim sinirlenerek. "Kesinlikle olmaz. Konuyu sen açtan. Sonunu getireceksin. Ne oteli?"

Gözlerini tek eliyle örtüp inledi.

Bu kaygımı birkaç derece arttırdı. Eğer Lennon bunun kötü olduğunu düşünüyorsa, benim hayal edebileceğimden çok daha beter demekti.

"Anlat artık," diye rica ettim.

İki elini dizlerine vurdu, ayağa kalkacakmışçasına dirseklerine dayandı ama bunun yerine hızla bir nefes alıp sonra da sertçe verdi. "Geçen sonbaharda ilişkimiz değişiyordu. Büyük Deney[7]e başlamıştık."

"Evet, ben de oradaydım," diye hatırlattım.

"İyi gittiğine inanıyordum. Ebeveynlerimize söyleyeceğimiz ve toplum içine çıkmayı uygun bulacağımız kadar iyiydi," diyerek sırtım banka iyice yasladı ve kollarım göğsünde kavuşturdu. "Sanırım ben... okula dönüş dansının önemiyle

ilgili fazla hevesliydim. Ben düşünüyordum ki, şey, bilirsin. Arkadaşlıkta üzmem olmuştuk. Usta arkadaşlardık. Aramızda şey olduğunda... demek istediğim, Tanrım. Parktaki bankta yaptıklarımız."

"Her şeyi yapmadık," derken kulaklarımın ısındığım hissediyordum.

"Hayır ama iyiydi. Yani, sahiden çok iyiydi. Değil mi?"

Harikaydı. Bazen, özellikle başta utandırıcıydı. En iyi arkadaşınızı öpmek garipti. Ama aynı zamanda garip değildi. Aynı zamanda çok güzeldi. Öyle güzeldi ki şu anda bunu düşünemezdim çünkü beni azdırıyordu. Tüm bu sohbet beni azdırıyordu. Galiba yine terliyordum.

Onaylamak için tereddütle başımı salladığımda Lennon rahatladı. "Yani, evet. İlişkimiz iyi gidiyordu. Toplum içine çıkmayı uygun bulmuştuk. Doğru hissettiriyordu. Fakat öte yandan, okula dönüş yaklaşıyordu ve sen babana söylemekle ilgili biraz gergindin..."

Parmaklarım bir parça uyuşmaya başlıyordu.

".. .ve ben seni suçlamıyorum. Tavırları cana yakın veya ulaşılabilir değildi. Dahası, bildiğin gibi benden asla hoşlanmadı."

Onu düzeltmedim çünkü bu doğruydu. Biz çocukken babamın LennonTa ilgili belli bir fikri yoktu, ta ki Lennon'm iki annesi ve Müslüman bir babası olduğunu öğrenene dek. O zaman Mackenzieler hakkında rahatsız edici şeyler söylemeye başlamıştı.

Lennon devam etti. "Tüm söylediğim, o dönem babana açıklamak istememeni anlıyordum ama okula dönüş günü olanlardan sonra özellikle anladım."

"Tam olarak ne oldu?"

Üzüntüyle iç geçirdi. "Okula dönüş gecesi için bazı son sınıfların otel odalan

tuttuğunu biliyordum."

Bu her sene, hem okula dönüşte hem de baloda gerçekleşir-di. Bazen odalar parti yapmak isteyen bir grup çocuk tarafından tutulurdu ve bazen yalnızca bir çift olurdu.

"ikimiz için bir otel odası tutmaya karar verdim. Baş başa," dedi Lennon.

Boğulurcasına bir ses çıkardım. Duymayı beklediğim şey... bu değildi. Hem de hiç değildi.

"Şimdi geçmişe dönüp baktığımda," diye devam etti, "Bunun, ilişkimizin gittiği yerle ilgili oldukça büyük varsayımlarda bulunmuşum gibi bir izlenim yarattığının farkındayım. Sanırım öyle yapmıştım. Ama dürüst olmam gerekirse, aynı fikirde olduğumuza inanıyordum. Veya en azından kendime söylediğim buydu."

Şu anda ne hissettiğimi hiç bilmiyordum. Cildim aynı anda alev almış ve uyuşmuş gibiydi. "Bununla ilgili bana fikrimi soramaz miydin?" Açıkçası, o zaman muhtemelen sevinçten aklımı kaçırırdım ama bunu şimdi duymak tuhaftı. "Bana önceden danışsaydm?"

"Sana sürpriz yapmanın romantik olacağım düşünüyordum."

"Seks yapabileceğimiz bir oda tutarak mı?"

Bir gözünü kısıp yumdu. "Şey, sen böyle söyleyince, evet, kulağa son derece çirkin geliyor. Ama sana asla baskı yapmazdım. Bunu biliyorsun. Değil mi?"

"Fakat niyetin bu değil miydi?"

"Söylediğim gibi, bu konuda uyumlu olduğumuza inanıyordum. O zamanlar."

Tamam, belki öyleydik. Bir parça aklınızı kaçırmaya başlamadan önce pek çok ölçüsüz, heavy-metal, sutyenim nereye gitti? tarzında yakınlaşma yaşayabilirdiniz.

"Lütfen devam et ve romantik otel komplonda daha sonra ne olduğunu anlat," dedim gerçekçi bir şekilde.

Tekrar iç geçirdi. Bu iyi değildi. Çok fazla iç geçirdiğinde, söylemek istemediği bir şeyi söylemek üzere demekti. "Her neyse, bunu hatırlamayabilirsin ama okula dönüş gününde öğle yemeğinde değildim."

Başımla onayladım.

"Otel odasma rezervasyon yaptırmak için okul arazisinden sıvışmıştım. Ama otelin sorun çıkarmasından endişeliydim çünkü on altı yaşındaydım ve orada oda tutan diğer çocukların, ebeveynlerinin kredi kartlarım kullandığım bildiğim için... Mac'in kredi kartım bir bakıma ödünç cildim."

"Sen..."

"Tamam," diye kabul etti. "Onu çaldım."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum. Aptalcaydı. Düzgün düşünemiyordum. Oda için kredi kartıyla ödeme yapabileceğimi, kartı Mac'in cüzdanına gizlice geri koyabileceğimi, fatura geldiğinde onu hızla kapıp Mac fark etmeden ödeyebileceğimi düşündüm. Hem Ina Kipling'in kuzeni, Edgemont OteTin resepsiyonunda çalışıyordu..."

"Vay canına. O otel..."

"Lüks. Biliyorum. Ina, tiyatro dersinde sınıftan az kişiye

bunu söylemişti. Kuzeninin otelin minimum yaş politikasını esnetebildiğim iddia etmesi sonucunda, okula dönüş günü okuldan tüydüm ve Edgemont Otel'e gittim. Resepsiyondaydım ve Ina'nın kuzeni oradaydı; rezervasyona yazmak için bana isim sordu ama ben gerçek isimlerimizi kullanmak istemedim. Böyle olunca panikledim ve babamın ismini verdim. Ben Ina'nın kuzenine ⁄Ahmed›i kodlarken onun bana Arapça olup olmadığımı sorması beni sinirlendirdi çünkü ilk olarak, ben bir dilenci değilim ve İkincisi bana teröristmişim gibi davranıyordu."

Elimle Lennon'a ilerlemesini işaret ettim. Anlatmaya devam et, dostum!

"Biz bu konuşmayı yaparken ona Ahmed'in aslında babamın ismi olduğunu itiraf ettim; bana gerçek isimleri vermemi yoksa başının derde gireceğini açıkladı. Bu yüzden ona kendi ismimle birlikte şeninkini verdim ve o sırada, aniden

baban beni itti."

Bir dakika. Ne?

"Benim babam mı?"

"Senin baban," diye tekrar etti kinle yüklü bir sesle.

"Orada ne arıyordu ki?"

"Belli ki kuyrukta arkamdaymış ve her şeyi duymuş. Çünkü büyük rezalet çıkardı. O lüks otelin orta yerindeydik, etrafta komiler ve altın renkli bagaj taşıyıcıları vardı. Bana, kızına bir daha bakacak olursam beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini haykırıyordu."

Olduğum yerde büzüldüm ve Lennon devam ederken dehşet içinde gözlerimi ellerimle örttüm.

"Sonra, reşit olmayan birine bir otel odası verdiği için kovulması gerektiğini söyleyerek Ina'nın kuzenini tehdit etti ve..." Lennon yüksek sesle iç geçirdi. "Korkunçtu. Ölmek istedim. Derken baban Mac'in kredi kartım resepsiyon masasından kaptı ve annelerimin buna izni olup olmadığım öğrenmeyi talep etti. Onlara Tezbiyen kâfirler' dedi."

"Ah, Yüce Tanrım."

"Evet," dedi. "O zaman kontrolümü kaybettim."

"Ne oldu?"

"Ona sert bir yumruk attım."

NE? Hayretle Lennon'a bakakalmış tim.

"Evet," dedi Lennon. Parmak eklemlerini tekrar tekrar uyluğuna vuruyordu. "Çenesine yumruk attım. Aşın canımı acıttı. Parmak eklemlerim günlerce çürük kaldı."

Zihnim geçen senenin anılarım canlandırdı. Babamın yanağı şişmişti ve çenesi morarmıştı. Bize bir şantiyenin yarımdan yürüyerek geçerken çöken bir yapı

iskelesinin çarptığım söylemişti.

"Ben yumruğu indirdikten soma," diye devam etti Lennon. "O da aynısını yapmaya yeltendi ama otel çalışanlarından biri araya girdi. Ardından Ina'nın kuzeni müdürü çağırmak için koştu. Neyse... uzun lafın kısası, baban beni otelin dışına çekti ve senden uzak durursam polisi arayıp saldın ve yaralama suçundan beni tutuklatmayacağım söyledi. Okula dönüş dansına gitmek yasaktı. Ev ziyaretleri yasaktı. Okulda konuşmak yasaktı. Telefonla aramak veya mesaj yazmak yasaktı. Senin telefonunu takip edeceğini söyledi."

"Tamım," dedim, şoktaydım. Telefonumu takip edebilir

miydi? Bunu zaten yapıyor muydu? Ebeveynlerim bana her zaman makul miktarda özgürlük tanımıştı. Mahremiyetimi ihlal edeceklerini asla düşünmezdim.

"Temelde, olan buydu," dedi Lennon. "Ne olursa olsun, sana çınlatmayı planlıyordum. En azından arabayla şehirde bir tur attıktan ve sinirim geçtikten sonra. Bunun üstüne Ava-ni'ye mesaj attım ve seninle okula dönüş dansında buluşacağımı sana haber vermesini rica ettim çünkü senin evine gelmem ve ebeveynlerine çıktığımızı söyleme planımız... gerçekleşmeyecekti. Böylece dansta sana babanla olan biteni anlatmaya karar verdim. Ne yapmamız gerektiğini birlikte bulabilirdik. Ama çok geçmeden Sunny telefon etti ve babamın intihara teşebbüs ettiğini söyledi; aceleyle şehre gidip hastanede bekledik çünkü onun yaşayıp yaşamayacağım bilmiyorlardı."

Yutkundu ve boğazındaki yumru yükselip alçaldı. "Babam hafta sonunu atlattı. Annelerim, kız arkadaşının onunla evde ilgilenmeye hazırlanmasına yardım etti... Onlar için market alışverişi falan yaptılar. Her halükârda süreç çok yıpratıcıydı. Şehre pazar akşamı döndüm. Ertesi gün okulda seninle konuşmayı deneyip okula dönüş için özür dileyecektim ve neler olduğunu açıklayacaktım. Fakat babam ikinci intihar girişiminde bulundu ve bu kez, yarımda onu durduracak kimse yoktu."

"Ah, Lennon."

"Evet." Yüzünde, hemen zayıflayan gergin bir gülümseme belirdi. "Sana son kez o zaman mesaj attım."

Üzgünüm.

Mesajım zihnimde, onu aldığım günkü kadar net bir şe-

kilde gördüm. "Sandım ki... ilişki istemediğini söylüyordun. Bana bizzat söylemekten korkmuştun."

"Babanın mesajlarım kontrol etmesinden korkuyordum ve bir kâbusun ortasmdaydım. Sağlıklı düşünemiyordum. Kendime, cenazeden döndükten sonra bunun çaresine bakacağımızı söylüyordum. Beklediğim son şey, okula döndüğümde seni Andre'yle görmekti."

Ah, Tanrım.

Her şey kafamın içinde yerine oturmaya başlamıştı.

Pazartesi gününü kusursuz bir netlikle hatırlıyordum. Hafta sonu boyunca ağlamıştım; Lennon'ın arkadaştan fazlası olmamızı istemediğine çünkü bunun çok tuhaf hissettirdiğine karar verdiğini ve beni ektiğini zannediyordum. Okula dönmek istememiştim. Büyük Deney'i itiraf ettikten sonra annem beni gitmeye zorlamışü. Bana Lennon'la konuşmam ve neler olduğunu anlamam gerektiğini söylemişti. Onunla ilgili kötü düşünmemem gerektiğini. Ve...

"Babam benimle uzun bir konuşma yaptı," derken otu-ramayacak kadar huzursuzdum. Banktan fırlayıp düzlükte volta attım. "Annemin ona üzgün olduğumu söylediğini ve seninle konuşmamakla daha iyi edeceğimi söyledi. Boş vermemi, tüm ilişkilerin değiştiğini ve yalvaran kişi olmaktansa gururumu korumamın daha iyi olacağım. O..." Durdum ve kendimi sabitlemek için ellerimi kalçalarıma koydum. Galiba kusacaktım. "İlgili bir baba gibi davrandığım düşünmüştüm. Halbuki bizim ne yaptığımızı veya yapmadığımızı neden umursayacak tı ki?"

Lennon ellerini havaya savurdu. "Değü mi? Bunu asla an-

lamadım. Yani, benim ebeveynlerimin seks konusunda daha az kuralcı olduğunu biliyorum../[7]

Sevgili Tanrım. Kızardığımı hissettim.

[77].. .ama bana böyleşine patlaması çok garipti.[77]

[77]Ah, patlar elbette," derken tekrar volta atıyordum. "Bir dinamit fıçısıdır o."

"Ayrıca aşağılık biri. Mac[7]in kredi kartına el koydu, söylediğine göre pazarlık gücü içinmiş. Babamın cenazesinden sonra Mac kredi kartım bulmaya çalışırken çok telaşlandığında ona yalan söylemeye katlanamadım. Dolayısıyla her şeyi itiraf ettim. Bana köpürdü. Çalma konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum."

"Ama sonrasında babana daha çok köpürdü. Sex shop'la ilgili söylediği her şey... Bildiğin gibi, bu ailelerimiz arasındaki ilk büyük ağız dalaşıydı. Konu sen ve bendik. Biz okuldayken Mac senin ailenin kliniğine gitti ve sözel olarak babana hak ettiği karşılığı verdi."

Bu bizimle mi ilgiliydi? Ailelerimiz arasındaki düşmanlığı başlatan şey tüm bu karmaşa mı olmuştu?

Lennon başıyla onayladı. "Seninle her şey hakkında konuşmak istiyordum ama babamın cenazesinden sonra okula girdim ve sen dolabının önünde Andre[7]yi öpüyordun."

"İlişkimizin bittiğini düşünüyordum! Okula dönüşte ağlayarak kendimi utandırdım ve Andre bana karşı nazikti. Sen yokken o yanımdaydı ve sandım ki sen... gerçeği bilseydim asla onunla olmazdım. Babanın öldüğünü bilmiyordum... Berna söyleyebilirdin!"

"öğreneceğini düşünmüştüm. Haberlere çıktı. Ama sen hiçbir şey söylemedin ve sana yaklaşmamam gerekiyordu, yoksa baban beni öldürürdü. Onun haberi olmadan seninle konuşabileceğim tek yer okuldu ama sen orada Andre'yle birlikteydin. Andre! Ayrıca bana doğru pek bakmıyordun. Bir virüsmüşüm gibi hissettim. Öğle yemeğinde Reagan ve Andre'yle oturmak için bahçeye çıktın ve sonra sizi Thai Pal a ce'ta randevuda gördüm..."

"Benden nefret ettiğine inanıyordum. İlişkimizin bittiğine inanıyordum."

Beresini çıkarıp bir elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra onu daha sağlam şekilde takıp alnında aşağı çekti. "Babamla ilgili altüst olmuştum... Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Her şey tamamen berbat durumdaydı ve benimle artık hiçbir bağının olmasını istemediğini zannettim. Paramparçaydım, Zorie. Paramparça."

Sesindeki acıyı duydum, kalbimdeki hislerime denkti.

Bunaldığımı hissederek düzlüğün kenarına yürüdüm ve aşağı doğru kıvrılan basamaklara göz attım. Bir Tibet dağı tapınağının kadim basamakları gibi, başka dünyaya ait görünüyorlardı. Ancak burası Kaliforniya'ydı ve burada kutsal hiçbir şey yoktu. Ne keşişler. Ne tapmaklar.

Yalnızca dağ, güneş ve ortasmda bunca acıyla birlikte ikimiz vardık.

Çok aşağıda, bir grup yürüyüşçü basamakları tırmanıyordu. Karıncalara benziyorlardı. Birkaç adım atıp kısa bir korkuluk tarafından çevrelenen banklara yürüdüm ve sarp manzaraya yukarıdan baktım. Burasının, insanların dağdan düştüğü

noktalardan biri olup olmadığım merak ettim. Kesinlikle insanların öldüğü bir yere benzemiyordu. Fazla güzeldi.

Lennon'ın yaklaştığım duysam da ona dönmedim. Ne söylemem gerektiğim bilmiyordum, öğrendiklerimle başa çı-kamıyordum. Deniyordum ama kızgındım, düpedüz üzgündüm ve her şey çok tazeydi.

Andre'nin omzunda ağladığım ve Lennon'ın gerekçesiyle ilgili en kötüsünü varsaydığım için hepsi benim suçum muydu?

Benimle ilgili en kötüsünü varsaydığı için hepsi Lennon'ın suçu muydu?

Bir de babam vardı...

Lennon'dan çok dağlarla konuşarak, "Otelde yaşanan her şey..." demeyi başardım sonunda. "Demek istediğim, babamın sana yaptığı adeta şantajmış."

"Gerçekten öyleydi. Bak, içimi kemiren bir şey vardı. Neden baban otele kayıt yaptırıyordu? Gün ortasıydı. Ayrıca, yirmi dakika uzaklıkta yaşadığı halde kimin şehirde bir otelde kalmaya ihtiyacı olurdu ki? Her şey aniden kötüleştiği için buna pek kafa yormamıştım. O paket geçen hafta yanlışlıkla ebeveynlerimin dükkânına teslim edilene kadar."

Vücudum hareketsizleşirken kalbim dengesizce, hızla çarpıyordu. "Neden?" diye sordum neredeyse fısıltıyla. Bilmek istediğimden bile emin değildim.

"Çünkü o fotoğraflardaki kadım... daha önce gördüğümü fark ettim. Otel lobisindeydi, resepsiyon masasının yarımda duruyordu. Sonra baban beni dışarı

sürüklediğinde, onu döner kapılardan bakarken tekrar gördüm." Lennon duraksadıktan sonra, "Sonradan bununla ilgili düşündüğümde, ba-

banın büyük bir rezalet çıkarmasının sebebi belki de benim dikkatimi dağıtıp o kadmı görmemi engellemekti diye şüphelendim/' dedi.

Bu son darbeydi. Ellerimi teslimiyetle kaldırmak istiyordum. Lütfen artık ateş etmeyi bırakın çünkü öldüm, teşekkürler. Artık hiçbir şey canımı acıtamazdı. Acının ötesindeydim. Uyuşmuştum.

Uzun adımlarla bankımıza yürüdüm ve sut çantamı omuzlanma kaldınp kolayca yerleştirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lennon.

"Düşünmem gerekiyor," dedim ona. "Benim sadece... düşünmem gerekiyor."

20

Yaptığım tam olarak buydu. Düşüncelerimle baş başa kalıp dağın merdivenlerinin son yüz küsur basamağım çıkarken az önce öğrendiğim her şeyi düşünüp taşındım. Babama kızgınlığım hiç bitecek mi diye merak ettim. Lennoria da kızgın olup olmadığımı merak ediyordum. Kendi benmerkezci düşüncelerimde kaybolmakla fazla meşgul olduğumdan suyun sesinin giderek yükseldiğini pek algılayamadım. Basamaklar keskin bir dönüşle sağa kıvrılmaya başladığında ansızın sebebini gördüm.

Şelaleler. İki tanelerdi. Mackenzie Şelalesi'nin küçük, sakin çağlamasına benzemiyordu. O bir kükremeyse bu bizzat Tanrının konuşmasıydı. Su hiddetle akıyordu.

Mavi su keskin köşeli bir kayalığın pek çok katından aşağı dimdik dökülerek azgın beyaz köpüklere dönüşüyordu, öyle vahşice akıyordu ki şelalelerin en az üçte biri sisli serpintiydi. Hatta serpintiyi bacaklarımda hissedebiliyordum, üstelik şelalelerin alt kısmı en aşağı dört yüz metre veya daha fazla uzakta olmalıydı.

Son birkaç basamağı tırmandığımda, aşağıdakinin iki katı büyüklükte bir düzlüğün üzerinde geniş bir manzara izleme alanına çıktım. Burada kimse yoktu. Bu nasıl mümkün oluyordu? Alanın sonunda en yüksek noktaya çıkan başka bir dizi merdiven fark ettim. Görünüşe göre şelaleleri başından sonuna kadar çevreleyen ve birçok turistin fotoğraf çekip dürbünlerden baktığı, şelalelin tepesine doğru uzanan bir yol vardı. Yanılmıyorsam, yukarıda bir teleferik ve birkaç tuvalet bulunuyordu. Çoğu kişi dünyanın en tehlikeli merdivenlerine tırmanmak yerine, oraya teleferikle çıkmayı tercih ediyordu.

Manzara izleme alanının kenarına doğru yürüdüm, sırt çantamı kuru bir kayarım üstüne attım ve şelaleleri izlemek için boşluğun karşı tarafına baktım.

Lennon sırt çantasını benimkinin yanma bırakırken, "İmparator ve İmparatoriçe Şelaleleri," dedi yüksek sesle. " Aslında aynı nehrin parçalan ama aralarından fırlayan şu şekilsiz kaya oluşumu akışı bölüyor. Üç yüz elli metre uzunluğunda-lar."

Çok güzellerdi. Gerçekten sersemlemiştim. Hem manzara hem de az önce yaptığımız konuşma yüzünden. Bir plan bulana kadar sadece şelalelere bakmaya devam edip bu konuşma hiç gerçekleşmemiş numarası yapabilir miyim, diye merak ettim.

"Zorie," diye rica etti Lennon arkamdan. "Bir şey söyle. Lütfen."

Şelalelerin kükreyişini bastırmak için normalden daha yüksek sesle konuşmam gerekiyordu ve bu bir nevi bağırmaya dönüştü. "Ebeveynlerine her şeyi itiraf ettiysen, babanım elinde seni sindirecek hiçbir kozu kalmamış olmalı." Onunla yüz yüze gelmek için dönerken sesimde acı vardı. "O zaman bana neden anlatmadın?"

"Benimle konuşmuyordun."

"Çünkü benden nefret ettiğini zannediyordum!"

"Senden asla nefret etmedim. Beni dışarıda bıraktığın için sana kızgındım ve Andre'yle ilgili küplere binmiştim, orası kesin. Okulda dolabının önünde seni onunla görmek hayatımın en kötü günlerinden biriydi ve inan bana, geçen sene bir hayli kötü gün yaşadım."

"Andre'yle olmamın tek sebebi seni unutmaya çalışmam-dı." Şimdi yan kızgınlıktan, yan kederden ağlıyordum. Göğsüm patlayacakmış ve manzara izleme alanının kenarından düşüp şelale sisinde ölecekmişim gibi hissediyordum. Çünkü Andre'yle yapüğım şeyi düşünmemin yanı sıra Lennon'ın da aynı şeyi Jovana Ramirez'le yaptığını düşünüyordum. Ve hangi görüntünün daha kötü olduğunu bilmiyordum.

"Ve sonra," diye bağırdı. "Brett'in, onca insan dururken kahrolası Brett'in 'seni götürmeye' ne kadar yaklaştığıyla böbürlenmesini dinlemek zorunda kaldım."

Iyy! Onda ne bulmuştum ki?

"Sadece bir öpüşmeydi!" dedim Lennon'a. "O kadar da iyi olmayan tek bir öpüşme. Andre'yle iyi değildi ve Brett'le hemen hemen hiçbir şey olmadı. Duymak istediğin bu mu?"

"Sahiden umurumda değil," derken yanakları kızgınlıkla kararmıştı.

"Ya Jovana? Andre ve ben bir kez seks yaptık. Bir kez! Muhtemelen sen onu aylarca becerdin."

"Buna yorum yapmayacağım. O iyi biri."

"Hah!" dedim. "Sorumu geçiştiriyorsun."

"Bir soru mu sordun? Çünkü ben yalnızca bir ima duydum. Ve evet, seks yaptık. Ama ona âşık değildim."

"Bu durumu daha mı iyi yapıyor?"

"Beni duymuyorsun. Ona âşık değildim."

"Seni duydum."

"Beni terk etti çünkü kafayı sana takmıştım."

"Öyleyse neden benimle konuşmadın?" diye sordum. "Çünkü bunu yapmamı istemediğini açıkça göstermiştin. Çünkü partilerde Brett'le işi pişirmekle meşguldün. Çünkü okulda yeni arkadaşlar edindin ve beni görmezden geldin. Çünkü baban her zaman beni izliyordu."

"Benim için savaşmalıydın!" diye bağırdım. "Neden benim için savaşmadın?"

"Benden vazgeçen şendin!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ben yokmuşum gibi davranan biri için nasıl savaşabilirdim?"

"Kendimi korumaya çalışıyordum. Kalbimi kırdın. Tüm dünyam dağıldı."

"Benimki. De. Öyle."

Şimdi titriyordum. En azından kızgınlık ağlaması sona ermişti.

"Böyle olmamalıydı!" dedim ona.

"Ne olmamalıydı?"

Onunla kendimi işaret ettim. "Bu! Eğer kaderimizde varsa,

daha kolay olmalıydı. Belki evren bize bir şey anlatmaya çalışıyordun"

"Sahi mi?" Daha fazla yaklaşıp üstüme geldi. Tepemde dikiliyordu. "öyle mi?"

"Evet," derken kendimden daha az emindim.

"Gerçekten bilmek istiyorum, Zorie. Sence evren bize ne anlatmaya çalışıyor?"

"Bizim..." Ağzım açık kaldı ve düşüncemi tamamlayamadım. Lennon fazla yakındı. Aramızda santimler vardı. Kafam boşalmış, dilimin ucundaki kelimeler uçup gitmişti. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyordum. Ne hissettiğimi. Yalnızca bir dönüm noktasma geldiğimizi ve bir şeyin kırılmak üzere olduğunu hissediyordum. Sanki aramızdaki enerji aniden yükselmişti ve şimdi titreşiyordu. Tıpkı arkamdaki tabela gibi beni uyarıyordu: UÇURUM KENARINA YAKLAŞMAYIN. TAŞLAR KAYGANDIR.

"Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi Lennon. Benimle göz göze gelmeye çalışırken başım daha aşağı eğiyordu. "Bence, eğer evren bizi uzak tutmaya çalışıyorsa boktan bir iş çıkarıyor. Çünkü aksi halde burada birlikte olmazdık."

"Keşke olmasaydık!"

"Hayır, istediğin bu değil," dedi kararlılıkla.

"Evet, bu. Keşke bu geziye hiç katılmasaydım. Keşke bunlar m hiçbirini öğrenmeseydim ve keşke..."

Birdenbire dudakları benimkinin üstündeydi. Beni kabaca öpüyordu ve bütünüyle inatçıydı. Başımın arkasındaki elleri bedenimi sabit tutuyordu. Kısa bir süreliğine donakaldım, onu itip uzaklaştırmak isteyip istemediğim konusunda karar-

sızdım. Fakat çok geçmeden sıcaklık içime yayıldı ve içimdeki buzlar eridi.

Öpücüğüne karşılık verdim.

Ah, bu güzeldi.

Elleri gevşedi, parmakları saçlarıma dolandı ve yumuşak dilini benimkinde kaydırdı. Nefes almak için geri çekilmek zorunda kaldığımda ağzınım kenarım öptü. Yanağımı. Alnı-mı. Çenemde dudaklarım gezdiriyordu. Boynumu baştan

uca öptü. Kulakmememi... Şimdi zevkten bayılmak üzereydim. Tişörtümün yakasım geri çekip altında saklı kalan tenimi öpmeye başladı. Ağzı sıcaktı ve kirli sakalı mümkün olan en iyi şekilde sertti. Öpücükleri uzun, yavaş, kontrollü ve çok, çok kendinden emindi. Sanki kafasında belirlediği önemli noktalardan bir yolu

takip ederek bedenimin bir haritasını çiziyordu

Beni keşfederken durmak bilmiyordu ve kısmen utanç verici, garip inleme sesleri çıkarıyordum. Ama kendime engel olamıyor dum. Şimdi ağzımı teninin erişebildiğim herhangi bir yerine döndürmek için mücadele ediyordum ve kollarımı ona sarıp kendime daha çok çekiyordum. Tekrar ağzma ulaşmanın bir yolunu buldum ve TANRIM, BU ÇOK GÜZELDİ.

Nasıl unutabilmiştim?

Acaba Lennon bunda ustalaşmış mıydı? Peki ya ben?

Çünkü... Tanrım.

Şelale serpintisi bacaklarımı kaplarken dizlerimin bağı çözüldü. Kemiklerim artık görevini yapmıyordu. Sanki Lennon gizli bir düğmeye basmıştı ve onun insafına kalmıştım. Bedenim onunkinden çok hoşlanıyordu ve çaresizce kendimizi yere bırakmamızı, tam burada, Tanrının sesinin önünde Lennon'm benimle sevişmesine izin vermemi istiyordu. Bunu kesinlikle

ben de istiyordum. Şu anda resmen bir sürtüktüm. Pişmanlık duymayan hafifmeşrep bir kadındım. Uzaklaştıramadığım hislerden ve duyulardan beslenen kontrol edilemez bir ateştim.

Ah, vay canına. Cidden nefes alamıyordum. Sanırım sürtük davranışlarımın ritmini ayarlamayı öğrenmem gerekiyordu. Ya da en azından öpüşürken burun deliklerimden nasıl nefes alacağımı öğrenmeliydim.

Kendimi sabitlemeye çakşırken kafamdaki sesler fısıldamaya başladı. O seni terk etti. Senin kalbini kırdı.

Yaklaşan yürüyüşçülerin sesi huzursuzluğumu şiddetlendiriyordu.

Lennon'dan ayrıldım.

Beni tekrar kendine çekti.

"İnsanlar geliyor," diye uyardım.

"Zorie," dedi Lennon eli sırtımda gezinirken. "Ben tekrar denemek istiyorum. Düşman olmamızı istemiyorum. Ya da... arkadaş. Benim istediğim... her şey. Sen ve ben. Artık baban umurumda değil. Gereken buysa, bizim için savaşacağım. Birlikte bir yolunu bulacağız. Bana senin de bunu istediğini söyle."

Bir anlığına az kalsm teslim olup kabul edecektim ama o şuada yürüyüşçülerden biri kahkaha attı -beklediğimden çok daha yakmdalardı- ve bu, anı bozarak ortak ateşimize dökülen bir kova buzlu su etkisi yarattı. Ani bir netlikle, okula dönüşten önce Büyük Deney'i insanların karşısına çıkarmaya karar verdiğimizde Lennon'm bana aşağı yukarı aynı hisleri açıkladığım hatuladım.

Tekrar birlikte olabilir miydik?

Bunu istiyor muydum?

Ortaya koyduğu gerçekler, geçen sonbaharla ilgili hislerimi değiştirmiş miydi?

Neden kolayca bir karar veremiyordum?

Son olarak: Benim neyim vardı ?

"Bunları düşünmeye ihtiyacım var," dedim ona.

Yüzünde belirgin bir ıstırap oluştu.

Gözlerini kapattı ve sonra onları hızla kırparak kendini topladı. Ardından başıyla onayladı ve bir admı gerileyip aramıza mesafe koydu.

"Üzgünüm," dedim. "Ben sadece... Aynı anda çok fazla şey öğrendim ve..."

Normal bir insan gibi davranamıyordum.

Başım eğdi. "Biliyorum. Anlıyorum."

"Lennon..."

Yaklaşan yürüyüşçüler düzlüğümüze akın etti. Üniversite çağında bir grup

gençti. Kahkahaları düşüncelerimi dağıtarak Lennon'la aramıza görünmez bir duvar ördü.

"Hadi. Buradan gidelim," dedi Lennon, sırt çantalarımızı işaret ederek. Sesindeki ve duruşundaki tüm duygu kaybolmuştu ve yine anlaşılmaz haline dönmüştü.

Çığlık atmak istiyordum. Ona geri gelmesi için yalvarmak istiyordum. Az önce olanların her ayrıntısını detaylıca düşünebilmek için yalnız kalmak istiyordum. Düşünmeyi bırakmak istiyordum.

Ama bunların hiçbirini yapamazdım. Bu yüzden sessizce yola döndük, ikimiz de derin düşüncelere dalmıştık... Asla daha fazla yakınlaşmamış, asla bundan daha ayrı düşmemiş-

tik.

21

Şelalelerden ayrıldıktan sonra, akşamüstünün geri kalanında Emerald Yolu'nda yürüdük, yalnızca gerekli olduğunda iletişim kurduk ve arada sırada güvenli konulan tartıştık. Milli park sistemi. Hava durumu. Sadece yolu paylaşan iki tanıdıkmışız gibi, aramızda kibar bir mesafeyi koruduk. Sanki az önce tutkuyla öpüşmemişiz gibi. Sanki tüm dünyam karaya oturmuş, çırpman bir kaplumbağa misali ters dönmemiş gibi.

Oldukça fazla yürüyüşçünün yarandan geçmemize rağmen yolun sonuna vardığımızda akşamın ilk saatleriydi. Bir korucu merkezinin yanı sıra, insan kaynayan eksiksiz bir kamp alanı görmek beni şaşırttı. Bir araba yolu. Arabalar. Izgaralarda pişen et kokusu. Birinin karavanında çalan müzik.

"Silver Kampı," diye bilgilendirdi Lennon. "Yolun başlangıcı burası. Yılın bu döneminde Silver Yolu'nda yürümek için rezervasyon yaptırman gerekir. Çok sıkış tıkış olmasm diye insan sayısını belli bir seviyede tutmaya çalışıyorlar."

Kamp alanım gözlerimle tararken, "Şu anda oldukça sıkış tıkış görünüyor," dedim.

"Herkes Ansel Adams'ın fotoğraf çektiği yerde yürümek istiyor," dedi. "Yol tüm parka yüksekten bakan Crovvn'a kadar çıkıyor."

Sanırım bunu duymuştum. Kulağa tamdık geliyordu, büyük bir turist cazibe noktası olmalıydı.

"Birkaç modem kolaylıktan hoşlananlar için yol boyunca kamp alanları var ama herhalde en büyüğü bu," dedi Lennon. "İşte sana söz ettiğim korucu merkezi."

Merkez, kamp alanının kenarında küçük, koyu kahverengi bir ahşap kulübeydi. Kapının dışmda ayaklı bir ilan panosu vardı. Hava dummuyla, her bir kamp alanının durumuyla ve hangi yolların kapalı olduğuyla ilgili duyurular vardı. Hatta bölgedeki bir dağaslamyla, birçok kayıp insanla ilgili uyanlar ve dağlara çarpmış küçük, çift motorlu bir uçakla ilgili başka bir uyan vardı. Park onu naklettirene dek yürüyüşçüler enkazdan uzak durmalıydı.

"Bu ne böyle?" diye mınldandım el ilanlarım okurken. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Lennon dağaslamyla ilgili endişeli görünmüyordu çünkü uçak kazası ilanına eliyle hafifçe vuruyor ve yumuşak bir ıslık çalıyordu. "Böyle şeyler duymuştum. Tüm Siena Nevada Sı-radağlan kayıp uçaklar için bir mezarlık. Ona Nevada Şeytan Üçgeni deniyor."

"Bermuda Şeytan Üçgeni gibi mi?"

"Aynen. Fresno'dan Las Vegas'a kadar, esasmda Kalifomi-ya-Nevada sının üzerinde uçakların düştüğü veya tamamen

ortadan kaybolduğu büyük bir ölü bölge." Sesindeki dramatik etki arttı. "Bazıları sebebinin hızla değişen hava durumunun, güçlü rüzgârların ve görünmeyen zirvelerin bir birleşimi olduğunu söylüyor. Ama tüm sıradağlar, ürpertici 51. Bölge mitine sahip. 1960'tan beri burada iki binden fazla uçak düştü. Bazısı radardan kaybolup asla bulunamadı."

"Oha." Uygun biçimde etkilenmiştim.

Dudakları bir anlığına nazik bir şekilde kıvrıldı. Sonra ciddileşti ve sessizliğe büründü.

"Yani, bu Silver Yolu..." diye sorarken haritasını hatırlamaya çalıştım. "Condor Tepesi'ne gitmek için onu mu kullanacağız?"

Başmı iki yana salladı. "Yürüyüş rezervasyonumuz yok ve o yol güneye gidiyor. Bizim buradan batıya yönelmemiz lazım. Kırsalda daha küçük bir yol var. Daha önce onu kullandım, yani dünkü mağaralardaki gibi sürpriz olmayacak."

"Anladım."

Korucu merkezini işaret etti. "Tabii, eve gitmeye karar ver-mediysen."

Karar vermiş miydim? Tüm akşamüstü bu karan düşünmüştüm. Lennon'm okula dönüşle ilgili bana söylediği her şeyle birlikte. Ve öpüşmemizle birlikte.

Öpüşmemizi kesinlikle düşünmüştüm.

Yola devam edebilirdim. (Ama ya kavga edersek?)

Eve dönmek için bir araba çağırabilirdim. (Ama ya kalmadığım için pişman olursam?)

Aramızdaki enerji şiddetlenmişti, gerilmişti ve birazcık garip bir haldeydi. Ama Lennon sabırlıydı, beni karar vermeye

zorlamıyordu ve bunun için minnettardım. Telefonuna göz attı. "Hâlâ çekmiyor. Merkezin içinde bir telefon olmalı."

"Annemi aramalıyım," dedim. "Hayatta olduğumu ona haber vermek için."

Bakışları yoğunlaştı. Yüzümü inceleyerek ne yapacağımı çözmeye çalışıyordu. Bilseydim ona hemen söylerdim.

"Ben de," dedi sonunda. "Ayrıca Reagan ve Brett'in geride bıraktığı terk edilmiş ekipmanı bildirmem gerekiyor. Girelim mi?"

Başımla onayladım ve biz korucu merkezinin kapışma yönelip içeri girerken derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Tek odalı kulübe loş ve konforluydu. Kat planı küçük olsa da cilasız tahta kirişlerin çaprazladığı yüksek tavan, odaya daha geniş bir hava veriyordu. Ön tarafta küçük bir masa ve yerel ıssız doğada seyahat kitaplarının satıldığı bir raf vardı. Odanın ortasmda bir çift iskemle eski bir sobanın çevresinde toplanmıştı ve arka tarafta parkın devasa bir duvar haritasının yarımda eski bir ankesörlü telefon duruyordu.

"İyi akşamlar," dedi bir korucu nazik bir gülümsemeyle. "Bugünlük nöbetimiz bitmek üzereydi."

"Çabuk olacağız," dedi Lennon. Bana telefonu işaret ederken gözleri kısıktı. "İlk sen kullanmak ister misin?"

Ben iskemleleri geçerek derlerken Lennon korucuya Reagan ve Brett'in terk edilmiş ekipmanını anlatmaya başladı. Milli parkın tek başma sırt çantasıyla gezen iki ergene karşı önyargılı davranabüeceğinden endişeliydim. Ama her şey yolunda görünüyordu çünkü Lennon kendinden emin ve bilgiliydi, korucu da onu ciddiye alıyordu. Bana dikkat etmiyor olmaları, derin bir nefes alıp

odaklanmam için zaman kazandırdı.

Kalacak mıydım yoksa gidecek miydim?

Gidecek miydim yoksa kalacak mıydım?

Eğer kalırsam, Lennon ve benim yaşanan her şeyi unutup sadece arkadaş olmaya dönebileceğimizi sanmıyordum. Bu kadarını biliyordum. Bir geçmişimiz vardı ve o öpüşme, yıl boyunca eski duygulan gömme çabamızı tamamen silmişti. Kaburgalarım yarılıp açılmıştı ve kalbimin korunmasız halde olduğu yere geri dönmüştüm.

Keşke annemden tavsiye isteyebilseydim ama burada Len-non'la baş başa olduğumu öğrenirse... Eh, ondan çok babamla ilgili endişeliydim. Fakat babam eninde sonunda öğrenecekti. Keşke anneme tam olarak ne söylemem gerektiğini tasarlayacak zamanım olsaydı. Belki bir not yazardım. Fakat merkez kapanmak üzereydi ve onu arayacaksam ya şimdi yapacaktım ya da hiç.

Eski ankesörlü telefonu nasıl kullanmam gerektiğini çözmem biraz zamanımı aldı ama bilgi veren talimatları okuduktan sonra birkaç çeyreklik buldum ve onları makineden içeri ittim. Sonra annemin ceptelefonu numarasını çevirdim.

"Joy Everhart," dedi annemin sesi, çatırtılı hattan diğer ucundan.

"Anne?"

"Zorie? Sen inisin? İyi misin?" Sesi telaşlıydı.

"Tamamen iyiyim," dedim ona. Kafamı kaldırıp duvara asılı devasa haritaya baktım. "King's OrmanTndayım."

Yüksek sesle haykırdı. "Lanet olsun, Zorie. Çok endişelendim. Mesajlarıma cevap vermedin."

Burada telefon çekmiyor," dedim. "Bunu konuşmuştuk, unuttun mu?"

"Konuştuk. Haklısın," dedi. "Ama sesini duymak içimi rahatlattı. Bekle, milli parkta olduğunu mu söyledin? Neden glamping yerleşkesinde değilsin?"

"Şey..Neler olduğunu ona anlatmalı mıydım? Ona yalan söylemekten nefret

ediyordum. Ama burada Lennon'la kalacaksam, ne yaptığımı anneme söyleyemezdim. Şimdi bir karar vermek zorundaydım, gözlerimi kapatıp ağzımdan çıkan şeyi seçmeye karar verdim.

Bir, iki, üç...

"Sana şu kırsal yürüyüşüne gidebileceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?" dedim. "Oradayım. Yıldız partisine gitmek için yürüyorum."

Aman Tanrım, bunu yapıyordum. Lennon'la mı kalacaktım yani?

Evet.

Rahatlama hissi içime hızla akarken omuzlanırım düğümü çözüldü ve uzuvlarım gevşedi.

"Seni zar zor duyabiliyorum. Condor Tepesi'ne yürüdüğünü mü söyledin?" diye sorarken annemin sesi bir oktav yükseldi. "Otobüse bineceğini sanıyordum. Tek başma mı yürüyorsun?"

"Orası fazla uzakta değil ve tek başıma değilim," diye ona güvence verdim. "Yıldız partisine vardığımda, Dr. Viramon-tes ve Avani beni karşılamak için orada olacak."

"Tamam ama şu anda kiminlesin?"

Siktir. Neden bir not yazmamıştım ki? "Bu hafta için yaptığımız planları değiştirdik. Yanımda bir rehber var, yani boşuna endişelenme."

"Rehber mi?"

"Issız doğayı gerçekten bilen biri. Şimdi bir korucu merkezinin kamp alanmdayız."

"Zorie..."

"Her şey yolunda, güven bana. Burada kamp yapan aileler ve bir park korucusu var. Tümüyle güvendeyim. Lütfen bana güven. Bana güvenmene ihtiyacım var yoksa bundan keyif alamam. Bana salangan değil, dikkatli olmamı sen söyledin, hatırlıyor musun?"

İç geçirdi. "Ama akıllıca davranıyorsun, değil mi?"

"Olabüdiğince. Sut çantam üzerine yemin ederim."

"Ah güzel. Tamam. Harika." Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Kurdeşenin?"

"Kontrol altında."

"Şükürler olsun. Bol bol yiyeceğin var mı?"

"Evet. Senin verdiğin acü durum parası da hâlâ duruyor."

Duraksadı. "Eğleniyor musun?"

Arkamdaki Lennon'a baktım. Korucudan epey daha uzundu ve şimdi masadaki çok katlı haritada bir konumu işaret ediyordu. Manyakça yakışıklıydı. Geçen yıl kendime bunu düşünme izni vermemiştim ama şimdi düşünüyordum ve bu, midemde kelebekler uçmasma sebep oluyordu. O ses, o dudaklar, o...

"Zorie?"

Ah, kahretsin. "Efendim? Ah, şey, evet. Eğleniyorum." Bir yılan ısırığı, bir ayı ve hayatımın en mükemmel öpüşmesi. "Yürümekten her yanım ağrıyor ve bir duşa ihtiyacım var ama burası gerçekten güzel."

"Çok sevindim. Bu mükemmel/' dedi mutlu bir sesle. Mutlu olması hoşuma gidiyordu. Şerefsiz babamdan daha iyi birini hak ediyordu. Lennon'ın otelle ilgili hikâyesi düşüncelerimi delip geçti, bu gizli ilişkinin ağırlığı gittikçe artıp duruyordu. Ama ona hâlâ babamla ilgili gerçeği anlatamayacak kadar korkaktım. Bunu telefonda yapamazdım, böyle olmazdı. Onu incitmekten korkuyordum fakat onu kaybetme ihtimali bile beni dehşete düşürüyordu. Hal böyleyken ona hangi gün Condor Tepesi'nde olacağımı söylemekle yetindim ve her şeyin yolunda olduğunu bir kez daha garanti ettim.

Ben bencil, çok bencil biriydim.

"Bebeğim?" derken ses tonu değişti. "Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

Nabzım yükseldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sırlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bitiyorum."

"İnsanlar sır sakladığında, genellikle kötü bir sebepleri vardır."

Aman Tanrım. Burada Lennon'la birlikte olduğumu bitiyor muydu? Yoksa babamın yasak ilişkisinden mi bahsediyordu? Olamazdı. Ben paranoyaklık ediyordum.

"Bitiyorum ki bazen görünüşte olan..." Duraksadı. "Zorie, sana idrak edebileceğinden fazla değer veriyorum. Ama..."

"Ama ne?" Neden her zaman bir ama vardı?

"Yalnızca bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum," dedi daha kesin bir sesle.

"Bunu bitiyorum."

"Tamam, hepsi bu."

Hepsi bu mu? Neler oluyordu? Neden böyle gizemli konuşuyordu? Belki ona Lennon'ı anlatmalıydım. Ama eğer anlatırsam, babama söyleyeceğinden ve arabaya atlayıp buraya gelerek beni eve dönmeye zorlayacaklarından endişe ediyordum. Çoktan kararımı vermiştim. Çok uzun sürdüğünü biliyordum ancak şimdi kararımı vermişken Melita Hills'e dönmek istemiyordum.

Anneme yalan söylemekten nefret ediyordum.

Ama burada Lennon'la kalmak istiyordum.

Bu neden daha kolay olamıyordu?

Telefon arka planda önceden kaydedilmiş bir mesajı çalarak bana daha fazla para koymamı söylüyordu. "Başka çey-rekliğim yok, bu yüzden kapatmam gerekiyor," dedim ona. "Sadece iletişime geçip güvende olduğumu ve... şey, burada gerçekten iyi bir yol rehberim olduğunu sana söylemek istedim. Yani

endişelenmene gerek yok."

"Bekle! Ne zaman Condor Tepesi'nde olacaksın?"

"Yarından sonraki gün. Geç saatte."

"Oraya vardığında bana mesaj atacağına söz ver."

"Söz veriyorum. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Sesi üzgün geliyordu. Ya da hayal kırıklığına uğramış? "Seni özledim. Lütfen güvende ol."

Kalbimi kırıyordu. Başka bir şey söylemeye fırsatım bile olmadı çünkü ankesörlü telefon sonunda içine daha fazla para koymayacağımı fark etti ve görüşmemi sonlandırdı. Telefonu kapatıp alnımı ahizeye yasladım.

"Her şey yolunda mı?" dedi Lennon kısık sesle, omzumun yanından.

"Sanının. Umarım."

"Neye karar verdin?"

Ona dönüp dalgınlıkla kolumu kaşıdım. "Umarım beni Condor Tepesi[7] ne götürme kararım değiştirmemişsindir çünkü artık başma kaldım."

İç geçirdi, iki kez. Üçüncü iç geçirmesinde eli çekinerek yüzümün yan taraf ma uzandı ve başıboş bir bukleyi nazikçe gözlerimden itti. Parmakları oyalanıyordu. "Sevindim. Çok sevindim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Hiçbir varsayımda bulunmayacağım. Bize bir otel odası falan tutmayacağım."

Biraz utanarak hafifçe inledim.

"Fazla mı erkendi?" dedi gülümseyerek.

Başımı iki yana sallayarak gülümsemesine karşılık verdim.

Eli saçlarımdan aşağı düştü ve bir anlık sıkmülı sessizlikten sonra tekrar konuşarak odağımızı bizimle ilgili konunun ağırlığından uzaklaştırmayı denedim. "Geçen sene otelde babamla birlikte gördüğün kadım anneme söylemem gerektiğinden endişeleniyorum. Ve fotoğraf albümünü. Yapamadım işte."

"Muhtemelen bu en iyisi. İnan bana, bazı şeyleri telefonda söylemek istemezsin. Mesela, [7]Alo, bir ilişkinin nasıl yaşandığıyla ilgili hiçbir fikri olmadığından bir otel odası tutmaya kalkışan bir ahmağım ve, ah evet, babana yumruk attığım için görüşmemiz yasak.[7] Bilirsin işte, böyle şeyler."

Azıcık kıkırdadım.

"Hâlâ yok," diye fısıldadı.

"Ne yok?" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Bir ilişkinin nasıl yaşandığına dair bir fikrim yok."

"Ah, güzel çünkü benim de yok."

"Bunu eninde sonunda öğreneceğiz. Eğer istersen, yani."

"Sanırım istiyorum," diye fısıldadım.

Gülümsemesi neredeyse utangaçtı ama son bir kez iç geçirip nefesini burun deliklerinden hızla verirken sesi memnun geliyordu. Bu sayede benim de her şeyle ilgili kaygım azaldı.

Lennon boğazım temizledi. "Ee... bize bir kamp yeri kiraladım," diyerek üzerine bir sayı basılmış küçük, kenarı tırtıldı bir kartı kaldırdı. "Bu arada, bu bir varsayım değil. Eğer gidiyor olsaydm bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacım olacaktı ve ben gerçekten hiç..."

"Sakin ol. Sana inanıyorum."

"Tamam," dedi ve tekrar birbirimize gülümsedik.

Odaklan, Zorie. "Kamp yeri. Issız doğada kamp yapmayacak mıyız?"

"Kamp yerleri işleri kolaylaştırıyor ve neden bir geceliğine rahat koşullardan faydalanmayalım diye düşündüm. O yeri bulduğumuz için şanslıyız. Dışarıdaki tabelada gördüğümüz dağaslam uyarısı insanları korkutana dek tamamen dolulardı. Anlaşılan bir dağaslam başka bir kampta küçük bir çocuğa saldırmaya çalışmış."

Birdenbire paniğe kapıldım ama Lennon sakinleşmem için bir elini kaldırdı.

"Dağaslanları genellikle kalabalık bölgelere bulaşmaz ama küçük çocuklar gözlerine av olarak görünürse saldırmaya teşebbüs edebilirler. Biz çocuk değiliz. İyi olacağız, özellikle etrafta diğer kampçılar olacağı hesaba katıldığında. Ayrıca bu

ihbar kilometrelerce öteden yapılmış ve küçük çocuk zarar görmeden kurtulmuş/'

Yine de bununla ilgili daha iyi hissetmiyordum...

Elini sallayarak kenara geçmemi işaret ederek, "Şimdi kay," dedi Lennon. "Korucu bizi dışan atmadan önce ebeveynlerimi aramalıyım."

Onun telefon konuşmasını dinlemek tuhaftı, bu yüzden merkezin dışında plastik kaplı bir kutudan ücretsiz bir park haritası seçmekle kendimi meşgul ettim. Güneş, ağaçların araşma sıcak turuncu ışığım saçarak batmaya başlamıştı. Lennon ortaya çıktığında gülümsüyordu, özgüvenliydi ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Anneleriyle her ne konuştuysa önemli ölçüde keyiflenmişti. Fakat ben bir şey soramadan, bana kamp iznini salladı.

"Tamam, Medusa. Alt tarafta boş bir kamp yeri anyoruz. Hadi kampımızı kuralım. Ve sürpriz, burada tuvaletler ve sıcak duşlar var."

(A) Çok uzun zamandır bana o takma isimle hitap etmemişti ve (B) Duşlar. DUŞLAR!

"Bir kızın kalbini kazanmayı sahiden biliyorsun," dedim sırıtarak.

"Elimden geleni yapıyorum," dediği an kalbimin teklediğini hissettim.

Kampm bir ucundan diğerine uzanan yolda zikzaklar çizerek ilerlerken selamlamak için elini kaldıran yabancılara başımızla selam veriyorduk. Bu, kampa özgü bir tutum olmalıydı. Ben yabancılar arasında bu denli açık bir

samimiyete alışkın değildim. Bu hippiler bunun soyulmak için zemin hazırladı-

ğını bilmiyor muydu? Benim mottom "kafa aşağıda, gözler kaldırımda olsun" şeklindeydi. Yine de, belki çadırlarının yanında ya da yakın bir otoparkta park edilmiş arabaları olduğu için hepsi bu denli neşeliydi. Belli ki Arabalı Kamp bambaşka bir durumdu. Bu insanların, içinde kurutularak dondurulmuş olanlar değil de gerçek yiyecekler olan soğutucuları ve portatif sandalyeleri vardı. Ne zamandan beri bir sandalyeyi ve bir paket ucuz sosisli sandviçi kıskanıyordum? Fakat Tanrım, cazip görünüyordu.

Tenha bir toprak parçasını işaret ederek, "İşte bu," dedi Lennon. "Korucu Bob, iki boş kamp yeri olduğunu ve seçebileceğimizi söyledi. Tuvaletlere yakın boş bir yer daha gördüm ancak onu geri çevirmemizi önereceğim çünkü daha önce tuvaletlerin yarımda kamp yaptım. Bir uçakta tuvaletlerin yarımda oturmaya benziyor ama daha kötüsü. Çok daha kötüsü."

"Anlaşıldı. Buranın kokusu ve görünüşü mükemmel." Şey, bu boş bir alandı. Biraz çoraktı ve iki yarımdaki kamp alanına tercih ettiğimden azıcık daha yakındı. Ama diğer yandan düzdü, temizlenmesi gereken taş veya ince dal yoktu. Ek olarak, özel bir piknik masası, bir depolama dolabı ve paslı bir çukur halkasıyla bir ızgarası vardı. "Harika. Keşke sosisli sandviçimiz de olsaydı."

"Kurutulup dondurulmuş peynirli makarnamız var ve bana karşı nazik olursan, sana M&M zulamdan biraz veririm."

"Anlaştık," dedim.

Çadırlarımızı bulup çıkarmak için sırt çantalarımızı piknik masasma koyduğumuz garip bir an oldu. Lennon'ın ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben, önceki gece onunla uyuduğumu hatırlıyordum. Halbuki şimdi...

Evet. Kafamı kaldırıp baktığımda Lennon'm gözlerindeki teyidi gördüm. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Şimdi durum farklıydı.

"Ah, çadırları burada yan yana kuralım mı?" dedi birkaç gergin saniyeden sonra.

"Çok iyi fikir."

Çadırları hazırlamamız fazla uzun sürmedi ve Lennon kamp yerinin yakınındaki ormanlık alanı süzdü. "Büyük ihtimalle oradan odun toplayabilirim ama diğer kampçılar düzenli olarak odun arayışına çıkıyorsa bu biraz zaman alabilir. Ben bakarken duş almak ister misin?" Gözlerini kısıp bir parmağım kaldırdı. "Bunu yanlış ifade ettim. Ben oduna bakarken. Ormanda."

Homurdanırcasma küçük bir kahkaha attım.

"Ya da diğer türlü," dedi.

"Hadi gidip yakacak odun bul."

Gülümsemesi şakacıydı. "Fikrini değiştirirsen, seslen."

"Başüstüne, kaptan."

Lennon, ormana gitmek için yola çıkmadan önce, yıkanmaya ihtiyaç duyan çamaşırları yıkamak için bunun iyi bir zaman olduğuna dair beni bilgilendirdi ve doğada çözülebilen minik bir şişe kastil sabunu bulup çıkardı. İç çamaşırım ve birkaç kalın askılı atletimle birlikte yılan ısırmış, kanlı çoraplarımın kesinlikle temizlenmeye ihtiyacı vardı. Onları topladım, banyo malzemelerimi ve yedek giysilerimi alıp tasarımı korucu merkezininkiyle benzer, bir başka rüstik ahşap kulübe binasındaki duşlara yöneldim. Farklı bir kampçının bir bornoz ve Parmak arası terliklerle kamp alanında gezinmesini izledikten

sonra burasının sahiden bir hippi bölgesi olduğunu, kimsenin görgü kurallarını umursamadığım fark ettim.

Burasının glamping yerleşkesiyle alakası yoktu.

Tahta çıtadan bir bölme, KADIN yazan bir kapıyı koruyordu. İçeri girdiğimde giysiler için dolaplar ve aynaların önünde büyük, uzun lavabolar olduğunu gördüm. Su soğuktu ve üç duş bölmesinden birinde sıcak suyu kullanmak için küçük bir makineye para koymak gerekiyordu. Beş dakikalık sıcak suya yetecek kadar çeyrekliğim vardı. Saçlarımı şampuanlamak, durulamak ve bacaklarımı tıraş etmek için acele etmeme rağmen, yılan ısırığımdan yara bantlarım sıyırırken su buz gibi soğuduğunda şaşkınlıkla cıyakladım. Fakat işimi bitirecek kadar dayanmayı başardım ve Reagan'ın satın almış olduğu küçük bir mikrofiber kamp havlusuyla kurulandıktan soma dişlerimi fırçalayıp çamaşırlarımı lavaboda yıkadım.

Doğada duş almanın dezavantajı, saç kurutma makinesinin olmaması ve batan güneşle birlikte dışarıdaki sıcaklığın düşmeye başlamasıydı. Serin değildi ama ıslak buklelerinizle tam olarak sıcak da sayılmazdı. Neyse ki ben kamp yerimize dönene kadar Lennon bir ateş yakmıştı. Ayrıca ıslak çamaşırları asıp kurutmamız için çadırı ile piknik masasının araşma alçak bir ip bağlamıştı. İç çamaşırımı herkesin görebileceği bir yere koymak biraz garip hissettirdi ama diğer kampçılar kendi alanlarında aynısını yaptığı için bunun, gururumu bir yana bırakıp "siktir et" demem gereken anlardan biri olduğuna karar verdim. Her şeyi çabucak astıktan sonra ateşin önünde, bir depolama kabının üstünde oturup saçlarımın kurumasına izin verirken duş kulübesinin yolunu tutma sırası Lennon'a gelmişti.

Şimdi herkes günlük yürüyüşten dönüp akşam yemeği için hazırlanırken kamp sahiden insan kaynıyordu. Etrafta böyle çok insan olması garipti. Reagan'm bizi terk etmesi ve Len-non'la baş başa kalacağım için kafayı yemem sanki uzun zaman önceydi. Çevremdeki tüm koşturmacayı izlerken bunca insanın nereden geldiğini ve neden burada kamp yapmaya karar verdiğini merak ettim. Glamping tayfasından kesinlikle farklılardı. Bu iyi miydi kötü müydü yoksa sadece olduğu gibi miydi, bilmiyordum. Ama en azından dört çeşit yemekli bir akşam yemeğinde hangi çatalı kullanmam gerektiğini düşünüp strese girmiyordum. Hem burada herkes daha keyifli görünüyordu. Annemle telefon konuşmamızdan arta kalan birazcık kaygıya rağmen, sanırım ben de daha keyifliydim.

Ateşin önünde başımı aşağı sarkıtıp birkaç dakika buklelerimi taradıktan sonra yumuşak bir ıslık duydum.

Başımı aniden kaldırdığımda Lennon'm uzun bacaklarının kamp yerimize yürüdüğünü gördüm. "Aman Tanrım. Tüm iç çamaşırlarının rüzgârda nasıl dalgalandığına baksana, vay be. Gerçek bir Fransız iç çamaşırı hissi alıyorum; ne yalan söyleyeyim, ekoseli olmalarım beklerdim."

"Tanrı aşkına," dedim bacağına tekme atarken. "Bakmayı kes, sapık."

Kendi iç çamaşırını benimkinin yanma asarken bir havlu omuzlarının üstüne yayılmıştı ve su damlayan siyah saçları en tapılası şekilde dikilmişti. "Sen bıraktığında ben de bakmayı bırakacağım."

"Bakacak ne var ki? Siyah boxer mı? Onu zaten dün gece çadırıma girerken gördüm."

ti

ii

Mımm, doğru. Tüm gün beni iç çamaşırımla mı hayal ettin?" Lütfen konuşmayı kes."

"Konuşmayı hepten mi keseyim, yoksa...?" Güldü ve ben ona tekrar tekme atmaya çalışırken sıçrayarak yolumdan çekildi. Tıraş losyonu kokusu aldım ve kirli sakalından kurtulmuş olduğunu fark ettim. "Tamam, tamam. Kendim kontrol etmeyi denersen ben de aynısını yapmayı deneyeceğim. Ele almamız gereken daha önemli meseleler var, örneğin midemin kendini yemeye çalışması gibi. Peynirli makarnayı yapmaya başlayalım, olur mu?"

Lennon bizim pişirme ekipmanımızı ortaya çıkarırken benim gözlerim diğer kampçıların üzerindeydi, gelip giden çocukları ve yetişkinleri izliyordum. Hatta bir kamp yeri birçok ergenle doluydu ve gençlerden biri akustik bir gitarı kılıfından çıkarıyordu. Lennon her kamp alanında bir özenti gitaristin olduğunu söyledi. Bu resmen gerekliydi.

Akşam yemeğimiz için su ısınırken Lennon yılan ısırığım kontrol etti ve iyüeşmekte olan yararım üzerine başka bir bant yapıştırırken onun "çok daha iyi" olduğunu ilan etti. Sonra pek de enfes olmayan peynirli makarnamızı hazırlayıp yedik; tiksindirici bir peynir sosuyla beraber içinde kurutulmuş et de vardı. Tüm o tatsız yemeği paylaşırken özlemle onun yanımızdaki kamp yerinden kokusunu aldığımız ızgara hamburgerin aymsı olduğunu hayal ettik. Yemeği yarılamışken hava Lennon[7]m küçük kamp ışıklarımızı yakma ihtiyacı duyacağı kadar karardı. İç çamaşırlarım daha iyi görmek için diye espri yaptı ve ona çatalımı fırlattım. Lennon yaralanmış numarası yaptığında gitar çalan arkadaşm dahil olduğu ergen kampçılar, grupça bir ilahi söylemeye başladı. Yüksek sesle.

"Hayırm:," diye fısıldadım. "Bir kâbus olmalı. Sesleri ahenkli bile değil."

"Üstelik bu iyi bir ilahi değil.'Holy, Holy, Hohf nin nesi vardı sanki? Onunla gerçekten kendini kaybedebilirdin."

"İşte bu!" dedim. "Mac[7]in neden seni kiliseye götürdüğünü anladım. Tepeden tırnağa siyah giysilerinin şeytani uyumu yüzünden değil. Otel odası tutmak için kredi kartım çaldığın için."

Mahcup görünüyordu. "Tam üstüne bastın. Halbuki kendim teslim oldum, bunun bir değeri olmalıydı. Ama evet, kefaret olarak ilahilerin sonuna dek beni orada oturmaya zorladı."

"Benim için her şey artık netleşti."

"Temelde, bu senin suçun."

"Benim mi?" dedim.

"Ayartıcı bir kızsın, Zorie. Geçen sene beni o ilk sefer öpmemiş olsaydın, asla bir otel odası tutmak istemeyecektim ve..."

"Ben mi seni öptüm? O bir kazaydı!"

"Öpüşmek asla bir kaza değildir. Öpüşmenin tarihinde bu asla bir kaza olmamıştır."

"Banka oturduğumda kaydım."

"Ve ağzm tesadüfen benimkine mi yapıştı?"

"Andromeda bir sincabı kovalamaya çalışırken tasmasmı çekiştiriyordu."

"Kendine yalan söylemeye devam et. Bu arada, ben bunda tamamen masum olduğum halde kendi katkımla barıştım."

"Eğer bu bir kaza değilse, ikimizin ha tasıydı."

"Protestanlara göre öyle değil." Bir sokak vaizinin sesini takındı. "Ve elbette, günahkâr iblis bir dişi tarafından bahçede ayartılmış olmama rağmen...

'Hey! Dükkânının vitrininde bir dildo bahçesi olan kişi sen-sın.

"Dildo ormanı, Zorie. Doğru ifade et. Yeri gelmişken, onun kurulmasına yardım ettim. Ryuk'un teşhirin içinde yürürken bir fotoğrafını çektim."

"Onu görmem gerekecek," dedim ama cümlem yolun karşındaki çadırda söylenen ilahi-okuma-maratonu tarafından boğuldu. "Öf, şu insanlar," diye yalandım. "Keşke kırsalda kamp yapsaydık. Beni yanlış anlama, duş müthişti ve içilebilir suyu bir nehirden çıkarıp filtrelenmesini beklemektense bir musluktan

almak çok daha kolay. Ama Tanrım, medeniyet gürültülü."

"Şuna da bakın. Demek seni de sarmış," dedi Lennon beni işaret ederek.

"Ne sarmış?" Çılgınca giysilerime ve bacaklarıma göz attım.

"Hayır, sırt çantasıyla gezme hevesini kastettim," dedi gülerek. "Huzur ve sakinliği tercih ediyorsun. Benim için böyle baş-lamışti. Yalnızca insanlardan uzaklaşıp düşünmek istemiştim."

"Şey, bunu düzenli olarak yapmaya hazır değilim ama cazibesini görmeye başlıyorum."

Kampm arka tarafım işaret etti. "Bak, ne diyeceğim? Yakacak odun toplarken oradaki büyük tepeye yürüdüm. Yalnızca çayır çimen var ama eminim yıldızlar oldukça iyi görünüyordun En azından kampm ışıklarından uzakta. Onlar 'Rumbaya' ilahisini söylemeye başlamadan önce teleskobunu oraya götürmek ister misin?"

Evet. Evet istiyordum. Her şeyi temizleyip kenara kaldırdıktan ve Lennon ateşi söndürdükten sonra çadırımdan ko-

ruyucu brandayı ve teleskobumu aldık. Kafa lambalarımızı başımıza bağladık, Reagan'ın pahalı, bozuk kafa lambasını çöpe attık ve tüm malzememizi kampın dışına taşıyarak tepeye yöneldik.

Kampın ışıkları arkamızda kaldığında güzel bir yer bulmamız uzun sürmedi. Hâlâ insanları duyabiliyorduk ama o kadar gürültülü değildi. Lennon brandayı yaydı ve piknik yapar gibi üstüne oturduk. Kafa lambamın ışığım kapadım. Burada yıldızlar büyüleyiciydi. Onlan bu şekilde, şehrin ışık kirliliği olmadan görmeye asla ahşamayacağımı düşünüyordum. Onlardan binlercesi vardı, parıldayan ışık noktalarıydılar. Sanki tamamen farklı bir gökyüzüne bakıyordum.

"Bak," diyerek net olmayan beyaz bir kuyruğu işaret ettim. "Samanyolu. Onu evde teleskop olmadan göremezsin. Gözlemevinden bile."

Lennon kafa lambasını çıkardı ve geriye doğru avuçlarına yaslandı. "Gerçekdışı görünüyor. Gerçek olduğunu biliyorum ama zihnim onun sahte, yansıtılmış bir ışık şovu olmadığım kabul etmek istemiyor."

Hiçbir yansıtma böyle görünemezdi. İkimiz de uzun bir an boyunca gökyüzüne baktık. "Teleskobu kullanmak istediğimi bile sanmıyorum," dedim. "Onlara doğrudan bakmak istiyorum. Bu garip mi?"

"Hiç de değil. Her gün bunları görme fırsatm olmuyor."

Telefonumun hâlâ biraz şarjı vardı ve teleskobumu nereye taşımam gerektiğini görmek için fener olarak kullanmak amacıyla ekranı çabucak açtım. O anda bir şey fark ettim.

"Telefon çekiyor!"

Lennon kendi telefonunu çıkarırken, "Hadi ya," dedi. "Ah, baksana. Brettcik mesaj atmış."

"Öyle mi?" Benim sadece annemden ve Avam[7]den gelen

mesajlarım vardı.

"Bizi bıraktığı için özür diliyor. Eh, buna yapmacık bir özür denebilir. Ah, bekle. Onu geri alıyor. Hayır... Tekrar özür diliyor. Reagan'ın ebeveynleri İsviçre'de değil miydi?"

"Evet, neden?"

"Çünkü Brett abuk subuk konuşuyor. Şimdi bizi sepetlediği için Reagan'ı suçluyor. Galiba? Bu arada imlası felaket."

"Kaç mesaj atmış?" dedim ekranına göz gezdirirken.

"Bir, iki, üç, dört... sekiz. Ve sonuncusunda yine, ona ot bulabilir miyim diye soruyor."

"Yine mi?"

"Önceden bir defa sormuştu. Babamın bir müzik grubu var diye, benim her nasılsa uyuşturuculara sınırsız erişimim olduğu varsayımına kapılmış. Yemin ederim, Brett kesinlikle en kötüsü. Cevap bile vermeyeceğim."

Avani'nin mesajı, yıldız partisi için yarın yola çıkacağını ve benimle orada

buluşacağım teyit ediyordu. Lennon'la birlikte olduğumu, parkta sırt çantasıyla yürüdüğümüzü ona söylemeye karar verdim. Bunu detaya girmeden, son derece gelişigüzel bir şekilde yapacaktım. Sonra da ona, eve dönüşte arabada Lennon da bizimle yolculuk edebilir mi diye sordum. Avani bunu onayladıktan ve ben, ne zaman varacağımızı ona söyledikten sonra annemin mesajım okudum: Bugün aramana sevindim. Lütfen güvende ol ve Condor Tepesi'ne varınca bana mesaj at. Herhangi bir konuda konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun, değil mi?

Neden bunu söyleyip duruyordu? Telefon konuşmamızı kafamda tekrarladığımda bir ayrıntı beni rahatsız etmeye başladı. "O fotoğraf albümünü evde çalışma masamda bir aküm."

"Efendim?" dedi Lennon telefonunu kapatırken.

"Annemin onu bulmuş olmasından endişe ediyorum. Ona anlatmak istediğim bir şey var mı diye sorup duruyor. Sanki bana bir şeyi itiraf ettirmeye çalışıyor. Ya fotoğraf albümüdür ya da burada seninle olduğumu öğrenmiştir."

"Nereden öğrenebilir?"

"Senin ebeveynlerin şu anda baş başa olduğumuzu biliyor mu?"

Tereddüt etti. "Aslmda evet. Bununla ilgili hayli mutlular."

Mutlular mıydı?

"Bak," dedi. "Ebeveynlerinin senin burada benimle olduğunu bilmediğinin farkındalar ama koşup annene bunu söylemeyecekler. Güvende olduğunu biliyorlar ve önemli olan tek şey bu."

"Öyleyse sorun fotoğraf albümü olmalı," dedim.

"Joy, üzgün müydü?"

"Pek sayılmaz. Sesi... hayal kırıldığına uğramış gibi geliyordu."

Lennon bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bak, fikrimi sorarsan, Joy uzun zamandır babanın bir işler çevirdiğinden şüpheleniyordu. Eğer fotoğraf albümünü bulduysa onu bulmuştur. Bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok."

Lennon'm haklı olduğunu biliyordum. Endişelenmenin bana faydası olmazdı. Yalnızca kendime engel olmam zordu. Huzursuz hissetmekten hoşlanmıyordum.

Ama bunu düşünmemeye çalıştım ve telefonumu kapaüp cebime soktum. Sonra sırtüstü uzanıp yıldızlara bakhm.

Lennon yanıma uzandı, omuz omuzaydık.

"'Aynı yıldızlı gökyüzünün al tındayız/[7] dedim.

"Her zaman öyleydik."

"Birlikte değüdik," diye karşı çıktım.

"Bana kalırsa her zaman birlikteydik, ayrı olduğumuzda bile," dedi. Eli usulca benimkini tuttu.

"Klişe olduğunu biliyorum ama bazen yıldızlara bakar ve aynı anda sen de onlara bakıyor musun diye merak ederdim," diye itiraf ettim.

"Yıldızlara baktığımda bizi görürdüm. Yıldızlar şendin ve ben arkandaki karanlık gökyüzüydüm."

"Karanlık gökyüzü olmadan yıldızları göremezsin."

"Faydalı olduğumu biliyordum," dedi.

"Sen vazgeçilmezsin."

Lennon mutlu bir ses çıkarıp kolunu başının altına koydu. "Biz ayrıyken hep takımyıldızlarım bulmaya çalışır ve senin onlarla ilgili konuştuğunu hayal ederdim. Mesela Büyük Kedi."

"Büyük Kedi mi? Büyük Ayı'yı mı kastediyorsun... veya Aslanı?"

"Hangisi Felis Majör?"

"Felis Majör diye bir şey yok. Ursa Majör var ve bu, Büyük Ayı. Büyük Kepçe'yi oluşturan yıldız grubuna sahip takımyıldız."

"Bir büyük kedi takımyıldızı olduğuna yemin edebilirdim. Büyük Erkek Kedi."

"Erkek Kedi mi?" dedim bezgin bir biçimde.

"Uzun kuyruklu bir erkek kedi takımyıldızı olduğuna emindim. Tam orada."

"Nerede?"

Yukarı doğru işaret etti. "Çitin üstünde duruyor."

"Taurus'u mu kastediyorsun?"

"Taurus bir kedi mi?" diye sordu.

"O bir boğa!"

"Biliyorum," dedi bana doğru dönerek. "Yalnızca yıldızlarla ilgili gıcık olmam duymak istedim."

Kaburgalarım art arda dürterek, "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" dedim bir kahkahayla.

Sıçradı ve parmağımı yakalamaya çalıştı. "Tam bir pislik. Senin yerinde olsam o değersize katlanmazdım."

"Ah? Bu konuda ne yapmalıyım? Seni kedi takımyıldızlarını bulman için burada bırakıp kampa mı dönmeliyim?"

Ayağa kalkıyormuş numarası yaptım ama Lennon kolumu kavrayıp beni tekrar aşağı çekti. "Hayımr."

"Senin yüzünden teleskobumu ezeceğim."

Onu kaldırdı ve arkasına koydu. "İşte. Daha iyi mi?"

"Şey, şimdi onu kullanamam."

"Onu zaten kullanmıyordun. Şayet İndi Kampı'ndaki çocukları tepeden gözetleme planların varsa... Ama pis bir şey göreceğinden kuşkuluyum ve ikimiz de biliyoruz ki sen gözetlediğinde, biraz çıplak ten görmekten hoşlanırsın... Hey!" Kahkaha atarken bir kolunu kendine siper etti. "Ay! Bana vurmayı bırak! Çıplakken seni gözetlemiş falan değilim. Burada kurban benim."

"Çıplak değildin."

"Beş saniye sonra çıplak kalacaktım. Seni yakalamamış olsaydım bakmaya devam eder miydin?"

Cevap vermek için fazla uzun bekledim.

Belimi kavrayıp beni kendine daha çok çekti. Çok daha yakınma. Memelerim onun göğsüne batıyordu. "Yoksa fotoğraf mı çekerdin?"

"Bana hakaret ediyorsunuz, bayım. Ben bazı röntgenciler gibi teleskop kullanmam." Genellikle.

"Bunda sözüne güvenmeli miyim? Bildiğim kadarıyla casus objektifinle çoktan gizlice fotoğraflarımı çektin," dedi dudaklarımın kenarına doğru. "Endişelenmeli miyim?"

"Gördüğüm kadarıyla endişelenmen gereken hiçbir şey yok."

"Beni çok şaşırtıyorsunuz, hanımefendi. Beni odamda kötü şeyler yaparken izliyor muydunuz?"

"Her zaman panjurları kapatırsın. Oyunbozan."

Lennon kalın sesiyle kıs kıs güldü ve sesi göğsünden benimkine dek titreşti. "Zorie?"

"Evet?"

"Tannm, seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Şimdi seni kazara öpeceğim."

"Tamam."

Dudakları yumuşak, yavaş bir şekilde benimkilere değdi. Ağzı yumuşaktı ve eli sırtımda dolaşıyordu. Titrek bir nefes verdikten sonra beni beni öptü.

Bir kez, kısaca.

Sıcaklık göğsümde titreşti.

İkinci kez öptü, bu kez daha uzundu.

Eriyen sıcaklık karnımın alt kısımlarında çözülüyordu.

Üçüncü kez ve...

Kaybolmuştum.

Onda boğuluyordum. Tüylerimin diken diken olması, vızıldayan endorfinler ve tenime hızla yayılan zevk dışında hiçbir şey yoktu. Sadece onun bizi birleştiren ağzı ile sırtının sert yüzeylerinde dans etmek için tişörtünden yukarı kayan parmak uçlarım vardı. Sadece beni sıcak bir battaniye gibi saran kollan.

Sadece biz ve yukarıdaki yıldızlar.

Mükemmeldi. Sanki bunu yıllardır yapıyorduk. Sanki o beni tam olarak nasıl ürperteceğini biliyordu ve ben de onu nasıl inleteceğimi biliyordum. Cesur kâşiflerdik. En iyi kâşiflerdik. Lewis ve Clark. Ferdinand Magellan ve Sör Francis Drake. Neil Armstrong ve Sally Ride.

Zorie ve Lennon.

Bunda çok iyiydik.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, birbirine dolaşmış kollar ve bacaklarla yuvarlanıyorduk. Biraz naylon koruyucu brandada, biraz gece çimenindeydik. Tıpkı eskiden, Büyük Deney sırasında yaptığımız gibi. Gözlüğüm bir yerlerdeydi ve Lennon'm eli tişörtümden yukarı çıkarken bana yapmak istediği ölçüsüzce şok edici ve mahrem şeyleri söylüyordu; utançtan kulaklarımın pembeleşmesi gerekirdi ama şu anda hepsi şiir gibi geliyordu. Ve parmaklarım onun kemer tokasına doğru ilerliyordu ki...

Bir çığlık duyuldu.

Benden değil. Lennon'dan da değil. Ormandan gelmişti.

Bir kadın sesine benziyordu. Başı belada bir kadın sesine.

22

Bir başka çığlık onu takip etti. Farklı bir yerdendi. Cevap veren bir çığlık.

İnsan çığlığı değildi. Hayvan mıydı?

"Bu da nesi?" diye fısıldarken elim Lennon'ın çıplak karnının sert kaslarında hareketsizleşti. Birisi tişörtünü tamamen utanmaz bir biçimde yukarı kaldırmıştı. Ah, o bendim.

"Sorun yok. Sadece küçük bir dağaslam. Tehlikeli değil," diye fısıldadı Lennon ve elimi daha aşağı yönlendirdi.

Ah.

Vay be.

Dağaslam onu kesinlikle heyecanlandırmıştı.

Karşılık olarak bu beni daha çok heyecanlandırdı.

Bir saniye. Dağaslam mı?

"Dağaslam mı?" diye fısıldadım hararetle.

"Azgın bir ses çıkarıyor. Büyük ihtimalle bir eş bulmaya

çalışıyordur," diye onayladı Lennon sarhoş bir sesle. "Tanrım, elin harika hissettiriyor."

"Saldırıya mı uğramak üzereyiz?" Benim sesim de sarhoş gibiydi. Elimi kot pantolonundan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum ama parmaklanma mesajı iletmekte güçlük çekiyordum. Orada oyalanmayı ve keşfetmeye devam etmeyi fena halde istiyorlardı. Bedenim şöyle söylüyordu: Selam! Aylardır ıssız bir denize demir atmıştım ve sonunda toprağı gördüm. Verimli toprağı. Toprak hatırladığımdan daha iyi. Bu gemiyi şimdi geri döndürmem mümkün değil

"Ne?" diye fısıldadı Lennon.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Bu kirli bir korsan rutini mi? Çünkü Anne Bonny'ye* sahici

bir düşkünlüğüm var."

Bir başka çığlık gece havasım yırttı.

"Tanrım!" derken kalbim hızla çarpıyordu ve bu iyi anlamda bir çarpma değildi. "Ses bir insana ait."

"Aynca gerçekten ama gerçekten yalandan geliyor," derken sesi ciddileşti. "Her ne kadar asla, asla, asla durmam istemesem de... Sanırım biz..."

Daha fazla çığlık. Bir kova buz gibi su etkisi yaratmıştı. Şimdi hakikaten korkuyor, karanlıktan bir şeyin atlayıp yüzümü pençesiyle parçalara ayırdığım kafamda canlandırıyordum. Doğa bir korku filmiydi. Biz burada, bir arazinin orta-sındaydık ve katil hayvanlar tarafından takip edilmiştik.

Paniğe kapıldım, ne gözlüğümü ne de kafa lambamı bulabildim ama Lennon onların yerini saptadı. Eşyalarımızı son

* 1700'lerde Karayiplerde etkinlik göstermiş İrlandalI bir kadın korsan, (ç.n.)

hızla topladık. Ardından azgın yabankedileri arkamızda çığlık atarken tepeden yukarı koşturduk.

Kampa geri döndüğümüzde birçok kampçı gecelikleriyle etrafta dikiliyor, azgın kedi seslerini temkinli bir biçimde dinliyordu. Tüm gözler bize döndü ve ben suçlu biri gibi kızardım, aman ne harika! Eh, teknik olarak suçluydum ama şimdi bir de kamp şırfıntısı mı olmuştum? Yani, yaşasm?

Diğer yandan Lennon sakin ve aklı başmda davranıyordu, koruyucu brandayı sürüklerken diğer kampçılarla kaygısızca konuşuyordu. "Evet, ağaç sırasında muhtemelen iki dağaslanı vardı ama hayır, buraya gelmeleri düşük ihtimal/' diye bildiriyordu. Başka biri, kendini Gordan diye tanıtan, Jamaika aksanlı orta yaşlı bir adam, yıllar boyunca bu parkta birçok dağaslanıyla karşılaştığım ve LennonTa aynı fikirde olduğunu söyledi. Diğer kampçılara, tedbirli olmalarım ve çocuklarının tek başlarına etrafta gezinmesine izin vermemelerim tavsiye etti.

Kamp korucusu gece için ayrılmış olduğundan, Lennon dahil birçok kişi bir süreliğine nöbet tutmak için gönüllü oldu. Biz eşyalarımızı kenara kaldırdıktan soma sırt çantasından fazladan bir kamp ışığı arayıp buldu, avuç içi boyunda bir başka ampuldü bu ve onu piknik masamızın üstüne koydu.

Kamp bir süreliğine sohbet mırıltılarıyla uğuldadı ve birkaç kamp yeri, kendi çukurlarında ateş yaktı. Gecenin geç saatlerindeki endişe tıkınmasında Lennon[7]m M&M zulasının bir kısmım yedik ve ben ikinci avuç çikolatamı yerken onun gözleri büyüdü.

"Ah, siktir."

"Ne?" Bir yabani kedi arayarak çılgınca etrafa bakındım.

"Hayır, hayır," dediğinde tekrar önüme döndüm. "Kurdeşen."

Tişörtümün yakasım nazikçe aşağı çektiği yere baktım. Pembe izler boynumun ve göğsümün her yarımdaydı. Tişörtümü yukan çektim. Kamımda ve kollarımda da onlardan vardı.

İlk düşüncem şuydu: Bir şekilde, Lennon'a karşı alerjim var. Onunla dillere destem işler yapmam yüzünden evren beni elbette cezalandıracaktı. Ne de olsa ben bir kamp şırfmtısıy-dım.. Lanetlenmiştim. Ama Lennon'ın analizi biraz daha az paranoyakçaydı.

"Tepedeki tüm o uzun çimenler. Her ne türdelerse kurdeşenin onlardan hoşlanmamış." Vücudumu inceledi ve nefes almakta zorluk çekip çekmediğimi zordu. Zorluk çekmiyordum. Görme kaybım yoktu. Boğazım şişmiyordu. Acil tıbbi yardıma ihtiyaç duyduğuma dair hiçbir belirti yoktu.

"Yanında bir EpiPen var mı?"

"Evet ama o denli kötü olduğunu zannetmiyorum. Bu daha önce olmuştu, hatırlıyor musun?"

"Terk edilmiş depoda metal aradığımız o gün," diye mırıldandı.

On dört yaşındaydık ve birisi Lennon'ın babasına kullanılmış bir metal dedektörü hediye etmişti. Babası da onu Lennon'a vermişti. Gizlenmiş korsan altım bularak zengin olacağımıza çok emindik. Ganimetimiz, bir kadın garsona ait görünen

nostaljik bir metal yaka kartı, ortası delinmiş eski bir çeyreklik ve bükülmüş bir veteriner şırıngası olmuştu. Hepsi

değersizdi. Lennon üzerine "Dorothy" ismi işlenmiş yaka kartını ve bense çeyrekliği hatıra olarak saklamıştık.

Tabii ya, ben aşırı büyümüş karahindibalara karşı aşın hızlı bir kurdeşen alerjisi geliştirmiştim.

"Ya BenadıyTin var mı?"

Başımla onayladım. "Ondan bol bol var."

"Neden en yüksek dozda kullanmıyorsun," diye önerdi. "Mesela şimdi."

Dediğini yaptım, sırf önlem olarak fazladan bir çift hap yuttum. Kurdeşen çirkin görünüyordu. Hayatının en iyi sevişmesini yaşamıştım ve şimdi bir canavara dönüşmüştüm.

Canın cehenneme, evren. Carım cehenneme.

Uyku tulumum hâlâ silindir şeklinde olduğundan onu yastık olarak kullanıp çadırın zeminine uzandım. Sakinleşmeye odaklanmayı denedim çünkü stres bunu yalnızca kötüleşti-rirdi. Antihistaminlerin "uyuşukluğa sebep olabilir" etkisinin belli belirsiz farkmdaydım ama dozu ikiye katladığımda "emin ol ki uyuşukluğa sebep olacak" kaçınılmazlığına dönüşmüştü. Lennon bir süre sonra beni uyandırdı, boynuma berbat bir kramp girmişti.

"Sabah mı oldu?" diye gevelerken tümüyle uyku sersemiydim.

"Hayır, gece yansım yeni geçti. Yaklaşık bir saattir horlu-yorsun."

"Yüce Tannm."

Kıs kıs güldü. "Aşın tatlıydı. Gürültülü bir horlama değildi. Ağzın açıktı."

İnledim ve boynumu esnettim. "Aptal antihistaminler."

Lennon tişörtümün ucunu kaldırdı. "Fakat işe yanyorlar. Kurdeşenin hafifliyor. Yorgun musun?"

"Çok yorgunum," diye fısıldadım.

"Dağaslanlan gitti. Hadi uyuyalım."

Ben çoktan başladım, dostum.

Fakat çadır zeminine geri serilmeme izin vermedi. Beni nazikçe serin gece havasma çıkarınca huysuzlaştım, ta ki üzerinde çalıştığı sihri görene dek. Uyku tulumlarımızı birbirine fermuarlayarak tek, büyük bir uyku tulumu yapmayı başardı. Tam olarak aynı boyda değillerdi, dolayısıyla azıcık eğik ve uyumsuz oldular ama Lennon köpük matım açıp birleşmiş uyku tulumunu onun üstüne yerleştirdi. Aynca giysilerimizin bir bölümünü kullanarak uzun bir yastık yaptı ve onu artık kurumuş olan kamp havlularımızla örttü.

Acayip bir kamp dehasıydı.

Daha fazla ayık ve daha az sersem olsaydım, dağaslanla-nnın çığlıklarından önce bıraktığımız yerden devam ederek onun yeteneklerini ne kadar takdir ettiğimi göstermek isterdim. Ancak gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Lennon sırt çantalarımızı kendi çadırına saklarken ben çift kişilik uyku tulumuna girdim ve girer girmez sarsak bir şekilde kot pantolonumu çıkardım. Çok geçmeden Lennon yanıma geldi, sıcak ve sağlam bir his veriyordu. Birbirimize doğru çekildik ve Len-non'a sokuldum, onun kolları beni sararken başımı göğsüne dayadım. Aklımdan rasgele düşünceler geçiyordu.

ilki: Bu cennet gibi.

İkincisi: Bitmesini istemiyorum.

Ve son düşüncemi yüksek sesle söyledim. "Babamın senin-

le görüşmeme izin vermesinin tek yolu, gizli ilişkisiyle ilgili onunla yüzleşmem."

Lennon'ın cevabı uzun bir iç geçirmeden sonra yanağımda gürledi. "Biliyorum."

"Bu ebeveynlerimin ayrılmasına neden olacak."

"Bunu asla istemem. Hayatta olmaz. Benim ebeveynlerim ayrılsaydı, bununla nasıl başa çıkardım emin değilim."

"O halde ne yapacağız?"

Elini kolumdan aşağı doğru gezdirdi. "Bir çözüm bulacağız. Söz. Endişelenmeyi bırak."

Bıraktım. Çok yorgundum. Ama zihnimin arkasında bir yerde, birlikte zamanımızın azaldığını ve eve gittiğimizde her şeyin dağılma ihtimali olduğunu biliyordum. Sağlam bir eylem planı bulmam gerekecekti. Dünyam yıkılırsa diye zihinsel güvenliğim için bir sığmak yaratacaktım.

Bunca zaman, Lennon'sız hayatımın daha kolay olduğunu düşünmüştüm. Kısmen haklıydım. Şimdi geri dönmüştü ve işler milyon kat daha zordu. "Bizim" bu kadar karmaşık olacağımızı asla fark etmemiştim.

Ertesi sabah kamptan umduğumdan erken ayrıldık.

Soğuk bir uyku tulumunda uyandım ve dışarıda Lennon'ın izini sürüp onu giyinmiş halde buldum. Aynı zamanda gergin bir enerjiyle dolup taşıyordu. Başta hâlâ bir dağaslanı sorunumuz olduğundan korkuyordum ama beni uzun zaman önce gittiklerine inandırdı. Endişelenecek yeni bir mesele vardı.

Bir yaz fırtınası yaklaşıyordu. Büyük bir fırtına. Güney Ka-

lifomiya kıyısında tropikal bir Pasifik cephesinin kalıntılarından gelişiyordu ve şimdi güç kazanarak kuzeye yönelmişti.

Eğer yıldız partisine gideceksek bugün Queen's Gap'ten, yani iki dağ arasındaki dar bir vadi geçidinden geçmemiz gerekiyordu. Vadinin uzunluğu boyunca akan bir nehir vardı ve o nehir fırtınalar esnasmda taşıyordu. Demek istediğim, vadinin tamamına taşıyordu.

"Korucuyla konuştum. Orada kapana kısılmamamız için beni uyardı," diye açıkladı Lennon. "Bu yüzden ya akşamdan önce oradan yürüyüp geçmiş olmalıyız ya da bir akşam daha burada kalmalıyız. Fakat böyle yaparsak, orada yürüyebilmemiz için vadinin sudan arınması bir gün daha sürebilir."

"Oradan geçebileceğimize emin misin?"

"Fırtına şu anki rotasını takip ederse hiç sorun yaşamayız. Ama yakında yola çıkmalıyız. Bir saat içinde."

"Ah, şansa bak."

"Kurdeşenin ne durumda?" Ceketimi sıvayıp kollarımı inceledi. "Dünkü kadar korkutucu değil ama hâlâ yerinde."

"En azından şu anda o kadar kötü kaşınmıyor." Elimden gelen yalnızca döküntülere dikkat edip onları kontrol etmekti. Stres seviyemi düşük tutup ilaç tedavisiyle önleyici tedbir almaktı. Hâlâ Benadryl'in etkisiyle sersemdim ama kahvaltıyla birlikte, uyku yapmayan bir reçeteli antihistamin içecektim. Gördüğüm kadarıyla kahvaltı edecektik çünkü Lennon, hayati önemdeki kahve dahil her şeyi çoktan hazırlamıştı.

"Tuvaletten döner dönmez o kahveye ihtiyacım olacak," dedim ona. "Bana ayırabildiğin kadarına."

"Onu ekstra sert yapacağım. Tadı yanık çamur gibi olacak. Milkshake yoğunluğunda."

"Senden ne kadar hoşlandığımı unutmuşum/'

Ağzının bir kenan kıvrıldı. "Bir fırtınada boğulmamıza sebep olmadan seni yıldız partisine ulaştırabilirsem, benden daha çok hoşlanırsın, o yüzden acele et."

"Acele ediyorum!"

Yemek yiyip kampımızı toplamakta hızlı olmamız gerekti ki bu yağmur ihtimaline karşı sırt çantalarımızı çöp torbalarıyla kaplamayı da içeriyordu. Hazır olduğumuzda, şafakta uyanmış birkaç başka zavallıyla birlikte kamp alanından ayrıldık. O yürüyüşçülerin Silver Yolu'na devam etmek için bizi yalnız bırakması uzun sürmedi. Bizim batı yolumuz çok daha küçüktü. Daha küçüğün anlamı, bize eşlik eden yürüyüşçü olmamasıydı ve bu güzeldi ama aynı zamanda kırsala döndüğümüz anlamına geliyordu.

Bilgi veren tabelalar ve tuvaletler olmayacak, ceptelefonla-n çekmeyecekti.

Kendi başımızaydık.

Batı sarıçamlarıyla kaplı küçük bir sıradağın yolunu tutarken sabah sisi hafifledi. Yokuş yukarı enerjik bir yürüyüşten sonra orman düzleşti ve açılıp uzun bir vadiyi, yani Queen's Gap boyunca kıvrılan bir nehri görünür kıldı.

Oldukça dar olan vadi, eğreltiotları ve yosunlarla yemyeşildi. Nehrin sağ kıyısında yavaşça eğim yapan bir yol iki kişinin rahatça yürüyebileceği kadar genişti ve arada sırada aşırı büyümüş çalılara çarpmaktan kaçınmak için geride kalıyordum. Ama tüm zorluğa, engebeli yola, örümcek ağlarına ve az kalsın gözümü çıkaracak olan, alçak seviyeli ağaç dallarına değerdi çünkü burası sahiden nefes kesen bir biçimde

görkemliydi. Kanyondaki nehir şml şırıl akıyor, parlak nehir kayalarından oluşan küçük tepelerden aşağı inerken hafif bir sis oluşturuyordu. Biz yürüyerek ilerledikçe, vadi zeminini kaplayan uhrevi eğreltiotlan genişleyip gürleşiyordu. Gereğinden fazla eğreltiotu vardı. Sanki doğa, "Burada fazladan yardımı hak ediyorsunuz!" diyordu.

Harika vakit geçiriyorduk ve gitar çalan kampçılardan, tüm o cezbedici ızgara etlerinden uzakta olmaktan memnundum. Aynca düşüncelerimle baş başa olmaktan da memnundum.

Bir defalığına ebeveynlerimle ilgili endişelenmek veya günlük planlarımı listelemek yerine vadideki yürüyüş zamanımı Len-non'ı izleyerek geçiriyordum. Zihnimde dün akşamki sevişmemizi tekrar ziyaret canlandırıyor, karışıma yüzde elli daha edepsiz ilave fanteziler ekliyordum.

Fakat gün ortasında enerjim azaldı. Arsız düşünceler bile beni ayakta tutamıyordu. Vücudum ağnyordu, yorgundum ve sadece yığılıp uyumak istiyordum. "Durmam gerek," dedim Lennon'a.

Bana göz atarken kaşlan çatıldı. "İyi misin?"

"Sadece yorgunum."

"Aslında ben de. Buraya gel," diyerek bana yaklaşmamı işaret etti. "Kurdeşenini kontrol etmek istiyorum."

"Yalnızca çirkinliğime alık alık bakmak istiyorsun," dedim ona. Tişörtümün ucunu kaldırıp kamımın ufak bir kısmım açığa çıkardı. Cildim orada kabarık, pembe yumrularla kaplıydı ama daha büyük kabarcıklar dağılıyordu. "Çok seksi, değil mi?"

"En seksisi," diye hemfikir olurken parmaklarının arka tarafım şişmiş izlerde gezdiriyordu. "Kaşınıyor mu?"

Emin değilim. Sen beni okşarken kötü hisse odaklanmam

//

Dudak kenarları kıvrıldı. "İsa gibi sihirli ellerim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Cüzamlı olduğumu mu söylüyorsun?"

Tişörtümün kenarım yerine geri çekti. "Aynen. Söylediğim tam olarak bu. Lütfen benden uzak dur ve kesinlikle beni öpme."

"Anlaşıldı."

"Bu, ters psikoloji olmalıydı."

"Biliyorum. Bir şeyi yeni fark ediyorum."

"Ah? Nedir, söylesene?"

"Joy dışmda kurdeşenime dokunmaktan korkmayan tek kişisin."

"Bulaşıcı değiller. Hem dün akşamdan sonra, cildindeki birkaç beneğin sana sihirli şifalı ellerimle dokunmaktan alıkoyacağım düşünüyorsan, bir daha düşün."

"Güzel. Demek istediğim, ah..."

"Bu oldukça iyiydi, değil mi?" dedi.

Kızarıyor muydum? Kulaklarımın ısındığım hissediyordum. Ayrıca vücudumdaki birkaç başka kısmın.

Geçen sonbaharda fazla flört etmemiştik. Böyle şeyler olmamıştı. Gündüzleri arkadaş, geceleri sevişen sevgililerdik; bu ikisini ayn tutarak ilişkimizin ve birlikte keşfettiğimiz bu garip yeni dünyanın gizliliğini korumayı başarmıştık.

Şimdi aramızda farklı bir enerji vardı. Heyecan verici türde bir gerilim.

Aramızdaki bu yeni enerjiyi yalnızca benim hissetmediğimi biliyordum. Lennon'ı bana göz ucuyla gizlice bakarken

yakalamıştım, sanki beni tartıyordu. İnceliyordu. Bu heyecan verici ve çıldırtıcıydı, ayrıca yakında bir şey yapmazsa kalp krizi geçirebilirmişim gibi hissediyordum.

Yine o gülümseme. "Yine de kurdeşenin dün akşama kıyasla çok daha iyi görünüyor ama vücudunu zorlamamalısın."

"Bu bilimsel görüşünüz mü, Dr. Mackenzie?" Tamam, belki edepsiz düşünceler için azıcık daha enerjim kalmıştı. Eğer yardım ederse vücudumu zorlamaya kesinlikle istekliydim.

"Gordon bana geçen yaz kurdeşen döken bir adamı uçakla nakletmek zorunda kaldıklarım söyledi."

“Gordon mı?" Beynimin edepsizlikten uzaklaşıp onun kampta dün akşam tanıştığımız JamaikalI adam olduğunu idrak etmesi bir saniye sürdü.

"Bu sabah sohbet ettik."

Kendine bir bak, asosyal günlerin geride kalmış."

Lennon şakacı bir tavırla gözlerini devirdi ve devam etti. "Gordon, bu yürüyüşçünün daha önce hiç kurdeşen dökmediğim söyledi. Ama yerfıstığma hafif bir alerjisi varmış ve buna rağmen zaman zaman küçük miktarlarda yiyebiliyormuş. Tırmanırken çok fazla fıstıklı şekerleme yemiş. Bu yorgunlukla birleştiğinde... boğazı öyle şişmiş ki bilincini kaybetmiş."

Anjioödem. Bu olduğunda yüzünüz balon gibi şişerdi. Kronik kurdeşeni olan birçok kişide bu rahatsızlık vardı. Neyse ki ben bundan kurtulmayı başarmıştım.

Lennon'ın söylediklerini duyunca uçakla nakil hikâyesinin kaynağım daha çok merak ediyordum. "Gordon'a kurdeşe

//

nimden mi söz ettin?

"Burada çok fazla kamp yapıyormuş ve ben tepede ne tür

otlar olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeye çalışıyordum. Yeri gelmişken, kadife

otu ve kasımpatıymış."

"Aa, tabii. Kasımpatı benim yasak bölge listemde. Yüksek riskli alerjen."

Bana, Al işte, diyen bir bakış attı.

"Tırmanırken bir Snickers barı tıkınmaya karar veren şu aptal yürüyüşçü için üzgünüm ama benim yerfıstığma alerjim yok," dedim. "Tanrım. Yerfıstığı olmayan bir dünya düşünebiliyor musun?"

Lennon'ın dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. "Dehşet verici. Yerfısüğma alerjin olmayabilir ama seni tetikleyen onca diğer şeye baksana." Parmaklarıyla listeyi saydı. "Stres, kasımpatılar, Sunny'nin pişirdiği karides..."

"Kötü karides," diye neşeyle mırıldandım.

"Kötü karides," diye tekrarladı, Sunny'nin sesiyle. "Ah, bir de zalim ihtiyar Bay McCrory'nin köpeği vardı. Hatırlıyor musun? Elini yalamıştı ve beş dakika sonra..."

"O olay tek kelimeyle garipti. Andromeda'mn öpücüklerine alerjim yok. Adamın cehennemden gelen köpeğinin salyasının zehirli olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Belki kasımpatı çiğnemiştir."

"Ya da karides."

"Sen aykırısın, Zorie Everhart."

"Ben orijinalim."

"Peki, Orijinal Tür, kurdeşen istilası altındaki vücuduna biraz öğle yemeği yedirelim. Böylece fırtınaya yakalanmadan bu vadiden geçebiliriz."

Oturacak güzel bir yer bulduktan sonra depolama kapla-

nmızdan çıkardığımız hızlı bir öğün yedik, tekrar yola koyulduğumuzda vücudum önceki gibi ağrımıyordu. Molanın veya fazladan içtiğim ilaçların yardımı olmuştu ya da belki yürüyüş yapmaya alışıyordum. Sebebi hangisi olursa olsun, rahat bir tempo tutturabiliyordum. Adımlarımı dikkatle atıyor,

etrafımı izliyor ve nefes alıp veriyordum.

Boş bir zihin, sabit adımlar. İleri doğru hareket et.

Akşamüstü ikinci molamızı verdik ve o sırada, havadaki değişimi hissettim. Farklı bir koku vardı. Neredeyse tatlıydı. Keskin ve taze kokuyu hız kazanan rüzgârlar taşıyordu.

Lennon göğe baktı. "Şunları görüyor musun? Kümülüs bulutlan. Yığılmaya başlayıp bulut kuleleri oluşturacaklar. O zaman yağmur yağacak."

"Eyvah."

Telefonundaki GPS'i kontrol etti. "Neredeyse çıktık... ah, siktir. Telefonumun şarjı bitti. Seninkine bakayım."

Telefonumu arayıp çıkardım ama benim de şarjım bitmişti. Siktir. Anneme mesaj atamayacaktım. Kuşkusuz anlayacaktı ve bunu telefonun çekmemesine yoracaktı.

Lennon uzun bir an siyah ekrana baktıktan sonra onu geri verdi. "Fark etmez. Nerede olduğumuzu biliyorum. Yarım saate kalmadan vadiden çıkacağız. Yürümeye devam edebilecek misin?"

"Bu ıslanmamak anlamına geliyorsa, tabii ki."

Dakikalarca hızlıca yürüdük ama şimdi rüzgâr vadide şiddetle esiyordu. Saçlarımı yüzüme uçuracak kadar. Lennon göğe bakıp duruyordu. Hava gittikçe karanyordu. Keşke ondan fırtınayla ilgili daha fazla bilgi isteseydim. Bu hiç ben-

lik değildi ama sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmeden kanyondan geçmemiz gerektiği gerçeğine odaklanmıştım. Sonrasında ne olacağım düşünmemiştim. Üstelik bu fırtına, zaferimize aldırış etmeyecekti. Siz çocuklar bunu başardınız mı ? Aferin! Üzerinize yağmayacağım.

Yağmur yağdığında ne yapacaktık?

"Bu işte iyi miyim, yoksa şahane ötesi mi?" dedi Lennon birkaç adım önümden.

Bir tepeye tırmanarak ona yetiştiğimde neye baktığım gördüm.

Devasa ağaçlarla dolu korunaklı bir ormandı bu.

23

Vadinin kolları açıldı ve bizi doğruca ormanın içine teslim etti, nehir de onun merkezine doğru ilerliyordu.

"Majestic Korusu/' dedi Lennon. Kafasını kaldırıp kocaman gövdelere bakmak için durdu. "Dev sekoyalar. Dünyanın en büyük ağaçları. Bu güzelliklerin birçoğu bin yaşmda. Sahil sekoyaları daha uzun olabiliyor ama burada, Sierra Dağ-lan'ndakiler daha büyüktür."

Sahil sekoyalarım evde, gözlemevinin etrafında görmüştüm ama daha önce hiç dev ağaçlarla dolu bütün bir orman görmemiştim. Burada bazıları bir araba kadar büyüktü ve gökyüzünü görmemizi neredeyse engelliyorlardı. Aralarından geçerek yürüdüğümüz vadideki eğreltiotlan buradakiler-le kıyaslanamazdı. Orman zemininde açık yeşil bir halı oluşturuyorlardı ve yaprakları öyle genişti ki sanki sekoyalarla kim daha fazla büyüyebilir diye yarış halindelerdi.

"Tarih öncesine ait görünüyor," diye mırıldandım.

"Jedi'rıin Dönüşü'nde ezvok'laıla Endor Ormanı sahneleri Körfez Bölgesi'nde buna benzer bir ormanda çekildi. Müthiş,

değil mi?"

"Baş döndürücü," dedim kadim ormana girerken. Dev ağaç gövdelerine bakmak için başımı uzattım. Zemin sün-gerimsiydi ve kokusu garip, bir açık hava kütüphanesininkı gibi... küflüydü. İyi türden küflü. Ayrıca sessizdi. Bu tuhaftı çünkü vadi, şakıyan kuşların sesleriyle ve taşlı duvarlarından akan nehrin yankısıyla doluydu. Su burada hâlâ akıyordu ama muazzam ağaçlar tarafından emilen çağıltısı daha yumuşaktı.

Bir sekoyanın yanma gidip elimi yumuşak, dalgalı kabuğunda hayranlıkla gezdirdim ve sonra kollarımı uzatıp ona sarılmayı denedim. "Etrafım tamamen sarabilmek için kaç kişi gerekir?"

"Çok fazla." Lennon yanımda duruyordu, o da kollarım ağacm etrafına uzattı. Birlikte dörtte birini bile saramadık.

"Burayı sevdim," dedim ve bunda ciddiydim.

"Parkta en sevdiğim yerdir," derken gözleri ışıl ışıldı. "Benim katedralim."

Nedenini anlıyordum.

Sol tarafımıza işaret etti. "Orada sekoyalar m kuzey sının boyunca devam eden, buradan kilometrelerce ötede daha büyük bir yol var. Kimse bu tarafa gelmez. Burası izole bir yerdir. Hem insanlardan hem de hayvanlardan. Ağaçlar güneş ışığım engellediğinden hayvanlar için daha az yiyecek var. Kuşlar için de daha az böcek olması sebebiyle daha sessizdir."

"Sivrisinek yok."

"Daha az sivrisinek var/' diye düzeltti.

"Katlanırım. Ne kazansak kârdır," dedim etrafa bakınarak. "Bu gerçeküstü. Keşke burada kalabilseydik."

"Kalabiliriz," dedi. "Burada kamp yapacağız."

"Bu akşam mı?"

"Şu anda. Erken duruyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. İlk sebebi, burada olmayı seviyorum. Kulağa garip gelebileceğini biliyorum çünkü burası çok karanlık ama bir bakıma kendimi en mutlu hissettiğim yer. Ayrıca burayı ilk bulduğumda düşündüğüm şeylerden biri, burada olup bunu benimle paylaşmam dilemem olmuştu."

Yüzüne baktığımda kalbim eridi.

"Şimdi paylaşabilirsin," dedi daha yumuşak bir sesle.

Uzakta gök gürledi.

Lennon parmağım yukarı doğrulttu. "Ve ikinci sebebim tam orada. Fırtına şiddetli olacak ve kamp yapmak için bir yer bulmalıyız. Vadiden biraz daha uzaklaşıp iyi bir yer bulalım. Acele et."

Nehri takip ederek sekoyaların daha derinlerine ilerlerken, burada yürüyüş yolu olmadığından ağaçların ve eğreltiotlan-nın etrafından dikkatle yürümemiz gerekiyordu. Gök gürültüsünün gittikçe daha yüksek sesli olması beni korkutuyordu fakat çadırlarımızı yerleştirebileceğimiz kadar büyük ve boş bir yer bulduğum her seferinde Lennon göz gezdirip başım olumsuz anlamda sallıyordu.

Üçüncü reddedilişten soma, "Neden?" dedim bıkkınlıkla. "Nehre yakın ama fazla yakın değil. Düz, o..."

"Orası," diyerek başka bir yeri işaret etti. Esasında benim

bulduğumla aym görünüyordu. Belki biraz daha fazla alanı vardı. Aramaktan yorulmuştum, bu yüzden onu takip ettim ve durup sırt çantamı zemine bırakınca rahatladım.

Lennon kafasını kaldırmış ağaçların oluşturduğu kubbeye bakıyordu. "Evet, burası tamam. Çadırları şu iki ağaca yakın kuracağız. Etrafımızdaki diğer ağaçların yarısı uzunluktalar." Sırt çantasının fermuarını çoktan açmıştı, çadırını bulup çıkarırken ağaçların üzerinde şimşek çakıyordu. Durup dinledi.

Uzakta gök gürledi.

"On beş saniye," dedi. "Bir buçuk kilometrede beş saniye. Fırtına dört buçuk kilometre uzaklıkta."

"Bu kötü mü?"

"Bu ağaçlar koruma sağlayacak ama aym zamanda uzunlar ve uzun olmaları şimşekleri çekiyor. Bu nedenle çadırları daha kısa olanların altına kurmak istedim." Çadırlarımızın iki yarımdaki ağaçlan işaret etti. "Böylece çevreleyen daha uzun ağaçlar tüm yıldınmlan kendine çekecek. Bu, evdeki fırtınaya benzemez. Burada yıldırım düşmesi yüzünden insanlar ölüyor."

"Burada herkes ölüyor," diye sızlandım. "Adeta bir trajedi."

Lennon'm dudaklan yukan kıvrıldı. "Aynen."

"Ama..."

"Çadırlan kuralım, sonra konuşuruz." Kendi çadır parçalarım kılıfından çıkarıyordu.

Ben de benimkini çıkarmak için acele ettim, yine de ben bunu halledene kadar Lennon kendi çadırım çoktan kurmuştu. Hep yaptığımız gibi çadır zeminimi onunkinin yanma sererken Lennon başım iki yana salladı. "Onları birbirine dönük, kapıları karşılıklı bakacak şekilde kuralım."

Nedenini sormadım, Lennon çadırımda bir şeyi kontrol

edip alanı ölçerken ve bana nereden başlamam gerektiğini gösterirken bir planı olduğuna güvendim. Rüzgâr ormanın içinden oldukça hızlı geçiyordu ve gökyüzü öyle karanlıktı ki sanki ağaç kubbesinin altına gece çökmüşü. Çadırı yerine yerleştirdim ve tüm direklerimi deliklerine oturttum ama ek bir adım olarak koruyucu brandaları çatılara bağlayacaktık. Sanki bitmek bilmiyordu. Uçmasm diye çadırımı sabitlemekte acele etmeye çalışıyordum. Lennon kendininkini bitirdikten sonra ön kapımın üzerinde uzanan küçük giriş tentesini dikmeme yardım etti. Lennon doğru ölçüm yaptığı için, minik bir aralık dışında iki çadır arasındaki mesafeyi kapatan küçük, örtülü bir geçit oluştu.

Uyku ekipmanımız hariç, sırt çantalarımızı çadırına taşıdı. "Her şeyi büyük çadınn içine kuracağım," dedi bana. "Sen su şişelerimizi doldur. Benimki neredeyse boş ve yemek pişirirken suya ihtiyacımız olacak. Görüş hattımdan ayrılma ve çabuk ol."

Gök gürledi. Su şişelerini ve benimkinden daha hızlı olduğu için Lennon'm su filtresini kaptım. Bir çift dev eğreltiotu-nun arasından kıvrılan bir patika nehre gidiyordu. Su burada süratle akıyordu ve muhtemelen on adımda nehirden karşıya geçebilecek olduğum halde derin görünüyordu. Ayağımı sağlam basmaya dikkat ederek suyun başında eğilip filtre aracılığıyla suyu çekmeye başladım.

İlk matarayı dolduğunda gök gürledi. Kafamda saniyeleri sayıp ağaçları izledim. Bir, iki, iiç, dört, beş...

Şimşek çaktı.

Beş saniye. Bir buçuk kilometre uzağa mı düşmüştü?

"Çabuk!" Lennon'm kamp yerinden seslenmesiyle yerimden sıçradım.

"Su filtresini hızlandıramam," diye kendi kendime mırıldandım. Sonunda ilk şişe doldu. Kapağım kapattım ve filtreyi İkincisine takıp suyu çekmeye başladım.

Başımda bir şey hissettim. Bir yağmur damlası mıydı? Yüzümü yukarı kaldırdım. Kesinlikle bir yağmur damlasıydı. İki. Dört. Yirmi. Sırılsıklam olmak üzereyken su doldurmayı dert etmek aptalca görünüyordu.

Gök gürlemesi öyle gürültülüydü ki neredeyse sağır ediciydi. Ama neredeyse anında gökyüzü aydınlandı. Ve aniden yağmur yağmaya başladı. Şiddetle. Lennon'm adımı seslendiğini duydum ama odaklanmaya çalışıyordum. "Siktir, siktir, siktir!" Suyu daha hızlı çekmeye çabaladım.

Fakat yeterince hızlı değildim.

Şimdiye dek duyduğum en yüksek sesli gürlemeyle tüm orman aydınlandı.

Nehirden uzağa atıldım. İkinci şişe pompalı filtreyle birlikte hızla akan suya düştü. Bir an için yönümü şaşırdım, hiçbir şey duyamıyordum. Şişe suda alçalıp yükseldi ve köpüğün alfanda gözden kayboldu. Peşinden koşmaya yeltendim ama sert bir el kolumu yakaladı.

Beni nehirden uzağa sürüklerken, "Bırak onu!" diye bağırdı Lennon.

Elimi tuttu ve beni patikada eğreltiotlarımn arasından ne kadar şiddetle çektiğine bakarak şaka yapmadığım anladım. Başımız beladaydı.

Yağmurda onun arkasından koşarken kalbim küt küt atıyordu, ekşiyonca ve yosunun yeşil kokusu ayakkabılarımın

tabanlarından yükseliyordu. Başka bir şeyin daha kokusunu alıyordum: Yanan Noel ağaçlan gibi bir şey. Yıldınm. Ağaç tepelerini yakıyordu.

O koku ödümü patlattı.

Kaygan, esnek zemin boyunca tökezlerken birden çadırlarımız belirdi. Biz oraya varamadan bir daha yıldınm düştü. Hayatımda ilk kez şimşek fırlatan Zeus olayım sahiden idrak ettim çünkü bu durum ona benziyordu. Sanki öfkeli bir tann dünyaya dev bir lazer tabancasıyla yıldınm fırlatıyordu. Sesi bombaya benziyordu ve tüm zemini sarsıyordu. Fundaları, devasa ağaçları, bizi... Her şeyi.

Korkudan altıma işeyecektim.

Zihnim durmuştu. Ağlamak istiyordum ama çok korkuyordum. Kör bir dehşet içindeydim ve öleceğime tüm kalbimle inanıyordum.

Tüm bu dev ağaçlara rağmen burada bizi koruyacak hiçbir şey yoktu. Sığmak yoktu. Kapatıp arkasına saklanabileceğimiz bir kapı yoktu. Fırtınadan kaçabileceğimiz bir araba yoktu. Bu durum kendimi küçük ve çaresiz hissettiriyordu.

Tam çadırlara ulaşmak üzereyken Lennon beni yere çekip üzerime çömeldi.

Güm!

Dünyam bembeyaz oldu.

Ne toprak ne de çamur olan bir şeyin üzerinde oturuyordum, iliklerime kadar ıslanmıştım ve yağmur üzerimize yağarken yanan odun kokusu burun deliklerime doluyordu. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Bizi hcıtıen öldür, diye düşündüm. Hadi, elini çabuk tut.

Sonraki yıldınm geldiğinde Lennon'ın kasları katılaştı. Ama onun da irkildiğini hissettim. Sanki bir savaş alanının or-tasmdaydık. Saniyeler sonra bir başka yıldırım düştü.

Ama.

Bu pek yüksek sesli değildi. Pek yakında da değildi. Gök gürültüsü ve yıldırım yeniden ayrılıyordu. Saniyelerce veya dakikalarca bekledik. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum bile. Fakat bir noktada dünya etrafımızda parçalara ayrılacakmış gibi gelmemeye başladı ve Lennon'ın bedeni gevşedi.

Bitmiş miydi? Hâlâ yıldırımın uzaklardan gelen sesini duyuyordum.

"İyiyiz," dedi Lennon'ın sesi kulağıma. "Sana büyük bir fırtına olduğunu söyledim, değil mi? Şunu dinle. Artık daha yavaş hareket ediyor. Hâlâ yıldırımları sayıyorum. Yavaş olması çok fazla yağmur ani amma gelse de şimdilik şimşeklerin alanından çıktık. Hadi, kalkalım."

Beni çekip ayağa kaldırdığında göremiyordum. "Gözlüğüm," dedim.

Lennon etrafına bakındı. "Onu bir yerde kaybetmişsin."

"Su şişelerini de kaybettim."

"Bir tanesi nehir kıyısında. Onu sonra alırız. Zaten başka bir filtremiz daha var. En kötü ihtimalle suyu kaynatırız."

Birkaç gün gözlüğüm olmadan yaşayabilirdim. Endişele-nemeyecek kadar hissizdim.

Lennon çenemi kaldırdı. "Her şey yolunda. İyi misin?"

"Evet," diyerek başımla onayladım.

"Bu kuvvetliydi."

"Bu..." Kahkaha attım. Elimde değildi. Kahkahanın gerginlikten mi kaynaklandığından yoksa bir rahatlama mı oldu-

ğundan emin değildim ama ıslak saçlarımı yüzümden geriye iterken kahkaha atıyordum. "Az kalsın dümdüz olacaktık. Neredeyse ölüyorduk."

"Hayır, Zorie, az önce sağ kaldık." Lennon iki kolunu da kaldırıp zaferle sevinç gösterisi yaparak çığlık attı. "Hayattayız! Biz kazandık!"

Haklıydı. Sağ kalmıştık. Hayatta kalmak güzel bir şeydi. Tekrar kahkaha attım ve kirli ellerimi kaldırıp çamurdan te-mizlenene kadar yağmurla dolmalarına izin verdim. Adrenalin hâlâ damarlarımda hızla çıkıyordu ve kendimi yenilmez hissediyordum.

Lennon koyu renkli saçlarım gözlerinden itti. Kıyafetleri üstüne yapışarak vücudunun şeklini almıştı. Her keskin yüzeyin. Her kasın. Adeta on sekiz yaş altının bakması uygunsuz bir görsel haline gelmişti. Veya tam anlamıyla iş işten geçmişti çünkü gözlerimi kırpıştırıp yağmurdan arındırdığımda, Lennon'ın bakışlarının da benim vücudumda gezindiğini gördüm. Bana attığı bakışlarda kibarlıktan eser yoktu.

Belki fırtına ikimizin de beyninde bir şeyi bozmuştu.

Hızla nefes aldım. Lennon boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı.

Bakışlarımız kilitlendi.

İkimiz de aym anda birbirimizin üzerine atıldık.

Beni kendine çekti, bir kolunu omuzlarıma sararken diğer eliyle başımın arkasmı kavradı. Yağmurdan ıslanmış giysileri soğuktu ama benimkinin üzerindeki ağzı sıcaktı. Beni sertçe öptü. Bu sabırsız, açgözlü bir öpücüktü. Yırtıcı. Uzakta gök gürlediğinde biraz irkilsem de onu bırakmadım.

Sırtım bir sekoyanın düz, ıslak kabuğuna çarptı ve Lennon kendini bana bastırdı. Yağsız kastan bir tuğla duvar gibi gergin ve sağlamdı, beni ayak parmaklarım ağacm yamru yumru köklerini sıyıracak kadar yukarı kaldırdı. Kalçalarım benimkilere ittiğinde, aym şekilde karşılık verdim ve aramızdaki yanlış anlaşılması mümkün olmayan sertliği hissettim. Bir heyecan içimde süratle ilerledi.

Bacaklarımı onun kalçalarına doladım ve Lennon beni ağaca mıhlayarak sabit tutarken boynumu öpücükleriyle ısıttı. Saçlarının ve sekoya kabuğunun kokusunu aldım. Yağmur öyle sert yağıyordu ki omuzlarındaki tutuşum kayıyordu. İki kolumu da onun boynuna dolayıp tutundum.

"Çadır," dedi kulağıma. Bunun bir soru mu yoksa açıklama mı olduğunu anlamadım ama ona evet dedim. Ve Lennon bana sıkı tutunmamı söyledi fakat onu daha sıkı tutarsam kemiklerini kıracağımı düşünüyordum. Sırtım ağaçtan ayrıldı ve Lennon beni birkaç adım taşıdı. Çamurda kaydık ve çadırların önünde beni gelişigüzel yere indirdiğinde ona öyle sıkı yapışmıştım ki az kalsın ikimizi birden düşürecektim. Başı benimkine çarptı.

"Mıh!"

ikimiz de kahkaha atarken coşkudan biraz kontrolümü kaybetmiş hissediyordum. "Sırılsıklamız," dedim.

Islak bukleleri yüzümden geriye itti. "Evet."

"Uyku tulumu ıslanacak."

"Belki de yapmamız gereken, bilmiyorum..." Yavaşça omuz silkti. "İçine girmeden önce giysilerimizi çıkarmak."

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu.

Çıplak.

Lennon.

Ben.

Biz.

"Pratik bir hareket olur," diye ona katılırken ilgisiz bir sesle konuşmaya çalışıyordum.

Fakat bu fikre ilgisiz olmaktan çok uzaktım, ikimiz de bunu biliyorduk.

Birbirimizin üzerine atladık ve Lennon tişörtümü çıkardı. Kollanma dolanan ıslak kumaşı sıyınp uzaklaştırmaya çalışırken kahkaha atıyordu. Serbest kaldığında Lennon'm kollan geriye uçtu ve tişörtüm gürültülü bir şap sesiyle çadıra çarptı.

Lennon bir an için durup beni süzdü, ağır bir gülümsemeyle yanaklan yükseldi. "Bunu yapıyor muyuz?" Sesi sarhoş gibiydi.

Biraz utanıyordum ama beni durduracak kadar da değildi. "Ah, bunu yapıyoruz."

Ayakkabılar ve çoraplar çamura düştü. Ardından onun tişörtünü çıkardım ve ikimiz de birbirimizin kot pantolonuna onlan yeterince hızlı çıkarmazsak kendilerini imha edeceklermişçesine saldırdık. Ah, tamam, ıslak boxer şortu kesinlikle pornografikti. HER ŞEYİ GÖREBİLİYORDUM ve bakmayı kesemiyordum. Ormanın ortasmda sutyenim ve külotumun içinde titriyor olmam umurumda bile değildi.

"Bekle, bekle, bekle." Bir elimi göğsüne koydum. Ağzım beynimden daha hızlı çalışıyordu. "Beni hamile bırakamazsın," dedim kararlılıkla.

Birçok ifade hızla gelip geçerken Lennon'ın yüzü çarpıldı. "Bir erkek bunu duyacağını asla düşünmez."

"Yani, eminim bunu yapabilirsin, sorun da bu. Sadece ben bunun için hazırlıklı değildim. Demek istediğim bu." Öf, salak, diye düşündüm birdenbire huzursuz

olarak. Andre'yle olanları ve ne kadar aptallık ettiğimizi hatırlamıştım. Şimdi de soyunduğumuz için varsayımlarda bulunuyordum. Varsayımda bulunmamalı mıydım? Şimdi tamamen kaygılı bir hale gelmiştim.

"Unut bunu," dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı, duraksadı ve sonra, "Bekle," dedi.

Çadırları birleştiren kısa güneşliğin altına daldı ve çadırının fermuarım açıp gözden kayboldu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yağmurun altında yarı çıplak dikiliyordum, küçük düşmüştüm ve...

Lennon ortaya çıktı. Güneşliğin alfandan büyük çadıra emekledi, kapışırım fermuarım açıp kamp havlularımızı içeri fırlattı. Derken onları da çadırın içine atmadan önce uzun bir sıra parlak metalik kondom paketim bana göstermek için havaya kaldırdı. "Sen planlamamış olabilirsin ama ben planladım," dedi gülümseyerek. "İzci mortosudur. Hazırlıklı ol."

"Yüce Tamım." Orada onlardan kaç tane vardı?

"Buna, umut etmek diyebilirsin. Galiba otel odası fiyaskosundan hiçbir şey öğrenmedim. Ayrıca, Tavan Arasındaki Oyuncaklar'm avantajı, sınırsız bedava kondom stokuna sahip olmak. Buraya gel."

Kalbim küt küt atarken güneşliğin alfana eğilip Lennon'ın bana uzattığı elini tuttum ve çabucak ikili çadırın içine ilerledim. İçerisi loştu ve güçlü bir naylon ile yağmur kokusu vardı. Alanın ne kadar sıkışık olduğunun ve Lennon'm bacaklarının

ne kadar uzun olduğunun son derece farkındaydım. Hem onun hem de benim sergilenen çıplak tenlerimizin ne kadar fazla olduğunun. O pornografik boxer şortunun. BAKMA.

Çok geçti. Sanırım o pek kaygılı değildi.

Halbuki ben birdenbire kaygılı hale gelmiştim. Çok ama foJc kaygılı. Neden?

Bakışlarımı indirip kendime ve açıktaki tüm kurdeşen döküntülerime göz attım. Bunun yardımı olmadı. Lennon'm on-lan göremeyeceği kadar karanlık olduğunu umuyordum ve kolumla hızla kamımı örttüm.

"Hey/' dedi Lennon yumuşak bir sesle. Elimi kamımdan uzaklaştırdı ve parmaklarım benimkilerin arasından geçirdi. "Yalnızca benim."

" Yalnızca mı?" Başımı iki yana salladım. "Sorun bu. Şensin.

Ve benim. Hem seni daha yeni geri aldım. Henüz eve gittiğimizde ne olacağına dair bir planımız bile yok. Her şey altüst olabilir. Ebeveynlerim boşanabilir. Ben babamla birlikte taşınmak zorunda kalabilirim..."

"Veya her şey iyi sonuçlanır."

"Yine de bu bir sorun. Hayat önceden kestirilemez, zaten en kötü tarafı bu. Benim tutarlılığa ihtiyacım var. Güvenebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Eğer bu berbat veya tuhafsa, o halde..."

"O halde ne? Ne kadar berbat olabilir? Temel prensibi anladığımdan eminim."

"Senin için daha kolay. Sen bir erkeksin. Vücudun bir gizem değil."

Bunu bir an için değerlendirdi. "Gizemlerden hoşlanırım. Gizemleri çözmekte çok iyiyimdir."

Tereddüt ettim. "Ne kadar iyi?"

"Çok, çok iyi. Bir gizem çözülene kadar huzur bulmam. Ben Nancy kahrolası Drew'um."

Kıkırtım hırıltılıydı. "Öyle mi?"

"Bay Henry'nin kayıp tekir kedisini hatırlıyor musun? Onun çıkmaz sokağın sonunda yaşayan, beyazların üstünlüğüne inanan ırkçı adam tarafından çalındığını kim çözdü?"

"Sen. Beni güldürmeyi bırak."

Neşeli gözlerle bir kamp havlusunu açtı ve bir parmağını kıvırarak beni çağırdı. Öne eğilip saçlarımı kurutmasına izin verdim. "Müdürü elektrik faturasından yakınıp durduktan sonra Jitterbug'm elektriğinin kuaför salonu tarafından hor-tumlandığını kim keşfetti?"

"Sen," diye mırıldanırken başım eğikti. Elleri saçlarımda iyi hissettiriyordu, aynca bu pozisyon bana Lennorim göğsüne ve kollarına yakından bakma fırsatı veriyordu. "Bekle, o gizemi ikimiz de çözdük. Birinin elektriklerini çalıyor olabileceğini ilk söyleyen bendim."

"Ama bunun nasıl yapıldığını kim internetten araştırdı ve kuaför salonuna kadar izini sürüp kaynağına ulaştı? Ben sayaçları kontrol ederken seni ara sokakta oturtup gözcüm yaptım, sonra sen bana bağırdın çünkü işimizi bitirene kadar kahve içmene izin vermeyecektim."

"Ben sana bağırmadım."

"Kesinlikle bağır dm," dedi. Havluyu benim başımdan ayırdı ve havaya dikilene dek kendi saçlarım kuruladı. "Bu beni kızdırmıştı. İlk kez o zaman seni öpmek istedim."

"Bekle, hayır. Bu olamaz. Biz..."

"On dört yaşındaydık."

"Biz on dört yaşındayken mi beni öpmek istedin?"

"Biz on dört yaşındayken sana bir sürü şey yapmak istedim. On beş yaşmdayken. On altı. Sen beni öpene kadar Knox Kalesi'nden* daha büyük bir Zorie cinsel fantezileri deposu inşa ettim. Bana asla yetişemeyeceğini sanıyordum."

Sesim beni yan yolda bıraktı. Afallamıştım, tüm bu itirafla-n ilişkimize dair anılarımla bağdaştırmaya çalışıyordum.

İlişkimizin şimdiki haliyle.

"Öte yandan, ebeveynlerimin dükkânından nefret ettiğini biliyorum ve bazen ben de nefret ediyorum," diyerek havluyu çadırın kenarına fırlattı. "Ama diğer zamanlarda kendine özgü yararlan var."

"Bedava kondomlar dışmda mı?"

"Onun dışmda." Kurnaz bir gülümsemeyle dudaklan kıvrıldı. "Neler öğrendiğime şaşırırsın. Müşteriler şaşırtıcı derecede açık konuşur ve neler

anlattıklarına inanamazsın. Ters veya yolunda gidebileceğini düşüneceğin her şey muhtemelen başkalarının da başma gelmiştir."

"Şey..."

"Söylemek istediğim, tüm vücutlar tuhaftır. Her türlü gizemini bana yolla. İzin ver, çözmene yardım edeyim."

"Kendi başıma çözemediğimden değil. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim."

"Bu arada, bu şimdiye kadarki en iyi sohbetimizdi. Aynca senin kendi gizemlerini çözmenin bir görüntüsünü kesinlikle eski depoya ekleyeceğim, sonrası için..."

* ABD ve birçok ülkenin bir ülkeden difterine devrettikleri altınların saklandığı. ABD'nin Kentucky Eyaleti'ndeki bir askeri üs. (ç.n.)

"Aman Tanrım/' diye mırıldandım, hafiften dehşete kapılmış halde.

"Ama şu anda birlik olup suçu birlikte çözsek daha eğlenceli olmaz mı?"

"Bunun kötü veya utanç verici olabileceğinden endişeliyim," dedim kısık sesle.

"Bundan ben de endişeliyim," dedi. Elinin tersini omzumda gezdiriyor, kolumdan aşağı indiriyor, gözleriyle çizdiği yolu takip ediyordu. "Bu önemsiz bir şey değil. Bu ciddi. Büyük. Efsanevi."

"Bu, sen ve ben," dedim.

Başıyla onayladı. "Ama dün akşam o tepede ve daha şimdi dışarıda yaşadıklarımızdan sonra?"

"Birlikte çok iyiyiz," diye kabul ettim. Parmağım eklemlerimin üstünde gezdirdiğinde elimi açtım. "Değil mi?"

"Son derece harikayız. Potansiyelle dolu bir roket gemisi-yiz. Ya Dünya'nm atmosferinden ayrılmadan önce hararetli bir ateşte ölürüz ya da onu geçip Ay'm yörüngesine yerleşiriz."

"Beni uzay konuşmalarıyla ayartmaya çalışıyorsan, tamamen işe yarıyor."

Gülümsemesi muhteşemdi. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Denemek ister misin?"

Yavaşça başımla onayladım. "Sanırım."

"Emin misin?"

Evet, doğrusu emindim. "Beni Ay'a uçur."

Yağmur çadıra durmadan vururken Lennon beni daha yakma çekti ve uyku tulumlarına daldık. Dudak dudağa, kalça

kalçaya, kalp atışı kalp atışına... Dışarıda olduğumuzdan daha az çaresiz, birbirimizin daha çok farkındaydık, ikimizin de gergin ve heyecanlı olduğu hevesli bir farkındalık yaşıyorduk. Giysilerimizin son katlarını çıkardığımızda Lennon benimle sakin, kısık bir sesle konuştu ve ben de onu bir deniz fenerinin ışığıymış gibi takip ettim.

O yol gösterdi. Güven verdi. Karanlık sulara sapıp yere ça-kılmadığımdan emin oldu.

Sonra benim yönlendirme sıram geldi. Beni dinledi. Talimatlarıma uydu. Yeni bir yol yaratmak için benim yönergelerimi kullandı.

Bu, cesur ve yeni bir dünyaydı.

Ve her şeyi tüketen bir dünya. Öğrenmiş olduğum her şeyi pencereden dışan atmaya hazırdım çünkü Lennon kondom-ları bulamıyordu ve umurumda bile değildi ancak kesinlikle umurumda olmalıydı. Tüm medeni varlığımdan vazgeçmek ve bu çadırda evsiz hippiler gibi yaşamaya gönüllüydüm, şayet o...

"Tam buradalardı!" Bir panik atak geçirmek üzereydi.

"Bekle, bu ne?" Sırtımın altından bir şeyi çekip aldım.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," diye mırıldandı.

"Çabuk."

"Hayır, bunu söyleme. İnan bana, burada pamuk ipliğine bağlıyım."

"Lütfen?" diye fısıldadım.

"Beni öldürüyorsun, Zorie."

O gürleyen sesiyle adımı söylediği her seferde, kendimi öldürebileceğimi düşünüyordum. Aşırı zevk yüklemesi ya-

şıyordum, büyük bir şeyin eşiğindeydim ve onun durmasını gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Ama çok geçmeden... bu oluyordu. Gerçekten oluyordu. Güzeldi, biraz utandırıcıydı ve bazen komikti çünkü insan bedenleri tuhaftı. Ama aynı zamanda beklediğimin... umduğumun fazlasıydı.

Tamamen o ve tamamen bendim. Ve en önemlisi bizdik, bizdik, bizdik.

24

"Sana o gizemi çözeceğimi söylemiştim," dedi Lennon, bir süre birbirimizin kollarında sarmaş dolaş yatıp dışanda yavaşlayan yağmuru dinledikten sonra. "İki kez."

Göğsüne doğru gülümsedim. "Asla kuşkum yoktu. Sen Nancy kahrolası Drew'sun."

"Ve sen de Sherlock kahrolası Holmes'sun."

"Kendi dedektiflik büromuzu kurarsak ikimizin de bu isimlerinin kapıya yazılmasını istiyorum."

"Ebeveynlerim dükkânlarına 'Dedektiflik Bürosu' adım vermeliydi."

Kıkırdadım ve Lennon boynumu ısırırmış gibi yaptığında cıyakladım. Bana daha sıkı sanldı. Benim için hava hoştu çünkü ona dokunmayı bırakamıyordum. Çenesindeki kirli sakala. Gür kaşlarına. Kalçalarının altındaki kıvrımlı kas çıkmhsına. Ona hiç bu denli yakın olmamıştım ve keşfedecek çok şey vardı.

Ama midem guruldadığında, ikimiz de saatin ne kadar geç olduğunu fark ettik. Tam olarak ne kadar geç olduğunu bilmiyorduk çünkü telefon şarjlarımız bitmişti ve zaman bildiren tek kaynağımız olan Lennon'm şık pusulası şu anda çadırın dışmda çamura gömülmüş kot pantolonunun cebinde duruyordu. Ama bir süredir bu dedektiflik işiyle meşguldük ve diğer çadırdaki zulamıza ihtiyacım vardı. Mesela yiyecek. Islak mendiller. Kuru giysiler. Tamam, belki bunlar için acelem yoktu ama Lennon güneşliğin altından daha küçük çadıra emeklemeye gönüllü olduğunda bunu listeye ekledim. Kendini cesurca uyku tulumumuzdan ayırdı.

Diğer çadır birkaç adım uzaktaydı ve aptalca olmasına rağmen Lennon'm o kadar uzağa gitmesinden nefret ediyordum. Kapımızı açık tutmak için sineklik kanatlarım bağlarken Lennon'm ikinci çadırın girişinde çıplak halde emekleyen görüntüsü tüm dikkatimi kendine çekti. "İlgi çekici bir manzara," dedim ona, çadırımızın açık kapısından.

"Amacım zevk vermek," diye seslendi.

Küçük çadıra iki kez yolculuk etmesi gerekti ve ikisinin arasında birkaç dakikalığına süratle dışarı, yağmurun altına çıkıp döndü. Çıplak Lennon ormanda. Fotoğraf çekmek için iyi bir zamandı. Ama bana kapıdan uzattığı su şişelerimizden biriyle döndüğünde titriyordu ve diğer çadıra giriverdi. Bu kez boxer şortunu giyerek çıktı ve bana bir tişört attı. Aynca yemek zulamızı kapmıştı, yaşasın!

Başımızı kapı kanadından dışarı uzatıp kamımızın üstüne yatarak tek gözlü kamp ocağım güneşliğin altına kurduk. Ocak, üstünde tencereyi tutmak için açılan dört sivri ucuyla küçük

bir gaz şişesinden ibaretti. Lennon'm satın aldığı, iki kahverengi kesekâğıdındaki askeri hazır öğün paketinin içinden çıkan sıcak çikolatayı hazırlamak için su ısıttık. Her bir yiyecek torbasında ayrıca bir milyon farklı şey vardı. Bir kalem börek, krakerler, kurutulmuş meyve ve kutsalların en kutsalı olan bir paket fıstık ezmesi.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm/' dedi Lennon bir gülümsemeyle. Hazır öğün paketinin içindekilere göz atıyorduk. Kaşıklar, peçeteler, kibritler ve hatta küçük bir şişe Tabasco sosu ile birtakım şekerlemeler vardı. Başlangıç yemeği, ısıtıcı öğeyi etkinleştirmek için azıcık suyla doldurulması gereken alevsiz ısıtıcı paketinin içinde ısınıyordu. Reagan'm kurutulup dondurulmuş gurme kamp öğünleri kadar lezzetli değildi ama ben açlıktan ölüyordum ve fıstık ezmesi ile krakerler her şeyi telafi ediyordu.

Yedikten ve ortalığı temizledikten sonra Lennon günlüğünü ve haritalarını çıkardı. Ben de uzanıp onun gezimizin Condor Tepesi'ne son ayağım hesaplamasını izledim. "Altı saatlik yürüyüş," dedi. "Belki uzun molalarla yedi saat sürer."

"Bu çok kötü sayılmaz."

"Aynen."

"Hah. Daha uzak olacağım sanıyordum." İkimiz de günlüğünün üstüne serilmiş haritasına baktık. "Benimle yıldız partisine katılmak istediğine emin misin?"

"Neden istemeyeyim?"

"Tanımadığım bir sürü insan ve her ay kulüp toplantılarında gördüğüm bazı insanlar olacak."

"Ve Avani."

"Düzgün fotoğraflar çekmek için onun teleskobunu kullanmam gerekecek ve her şeyi kurmak çok zaman alıyor. Yıldız inekleri olan geri kalanımız merceklerden bakıp Sandra Faber'la çevrimiçi görüşme yapmaya çalışırken boş boş dur

mak senin için sıkıcı olabilir."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum ama sesindeki titremeden önemli biri olduğunu farz ediyorum."

"Kendi adım verdiği bir gökbilim yasası var ve galaksiler arası mesafenin nasıl tahmin edileceğini buldu. Abartmaya değmez."

Sırıttı. "Etkileyici."

"Her neyse, sadece yıldız partisinden nefret edebileceğine dair seni uyarıyorum."

"Endişelenme, sıkılmayacağım. Seninle birlikte olacağım. Dahası, senin hoşlandığın her şey ilgimi çeker."

"Öyle mi?"

"Meteor yağmurlan müthiştir. Harika fotoğraflar çekebilir ve galaksilerle ilgili konuşabilirsin," dedi. "Üstelik ne zaman oradan ayrılmaya hazır olursan, medeniyete dönebiliriz. Ava-ni ulaşım için tek seçeneğimiz değil."

"Günde birçok kez oraya uğrayan düzenli otobüs seferleri var," diye onayladım. "Kendi araştırmam sayesinde biliyorum."

"Burada bir yerde park otobüslerinin bir tarifesi var." Günlüğünün sayfaları araşma sıkıştırdığı kâğıt yığınım kanştırdı. "Geçen seneden kalma ama fazla değişiklik olduğunu zannetmiyorum."

Lennon tarifeyi ararken günlüğündeki bir şey gözüme ilişti ve sayfayı çevirmesine engel olmak için parmaklarımı köşesine koydum. "Bu nedir?"

"Of, bakma," diyerek onu eliyle örttü.

"Neden?"

"Çünkü utanç verici."

"Eh, şimdi onu hemen unutacağım," diye sataşarak parmak uçlarım çekiştirdim. "Göster bana."

İnledi ama sayfayı serbest bıraktı. Kolunun üstünden baktığımda insan çizimleri gördüm. Basit, sade çizgileri ve büyük gözleriyle hafifçe stil katılmış anime karakterlerine benziyorlardı. Hepsinin kız olduğunu fark etmem bir ânımı aldı. Aynı kız. Farklı bakış açılarından defalarca tekrar çizilmişti. Bir masada oturmuş, ödevine eğilmişti. Bir piknik masasmda yemek yiyordu. Merdivenlerde kitap okuyordu. Bir kafede kahve içiyordu. Çoğunlukla arkadan çizildiğinden yüzünün yalnızca bir bölümü görünüyordu ama...

Ama...

Koyu, kıvırcık saçları ve gözlüğü vardı, aynca ekoseli kıyafetler giyiyordu.

Yavaşça sayfayı çevirdiğimde daha fazla çizim buldum. Aynı kız düzinelerce kez çizilmişti. Hepsinde Lennon'ın özenli, tertipli el yazısıyla tarih atılmıştı. Geçen sonbahara dek geri gidiyorlardı. Geçen ilkbahara. Bu yazm başma.

En yenisi geçen haftadandı. Bir balkonda duran kız teleskopla aşağı bakıyordu.

Çizimler onur vericiydi. Çizimler hüzünlüydü. Çizimler Özlemle doluydu. Lennon'ın kalbi sayfalara yansımıştı.

Şefkat ve acı boğazıma yükseldi. Bu yılın ikimiz için de ne kadar berbat geçtiği gerçeğiyle lekelenmiş buruk bir acıydı bu. Lennon'a karşı tüm hislerimi bir kenara itmek, onları sınırla-

yıp küçük bir kutuya koymak ve zihnimin karanlık bir yerine saklamak için çok fazla ve çok uzun süre uğraşmıştım. Onu unutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Lennonsa hatırlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Gözyaşlanm yanaklarımdan dökülüp sayfaya aktı. Onları parmağımla kurutmaya çalışsam da mürekkep bulaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Onlar çok güzel fakat ben mahvettim."

Lennon günlüğü kapadı ve beni kendine çekip yanaklarımdaki gözyaşlanm başparmağıyla sildi. "Sorun değil," diye mırıldanarak gözkapaklanmı öptü. "Artık onlara ihtiyacım yok. Sen yanımdasm."

Ertesi gün, sekoya katedralimizde bir gün daha kalmamız için ona yalvardım. Yıldız partisinin son gecesine yetişmek için bol bol vaktimiz kalacaktı, zaten meteor yağmurunu izlemek için en güzel zaman oydu. Telefonlanmızm şarjı bitmiş olduğundan Avani'ye bizi bir gün geç beklemesini söyleyemezdim ama ne fark ederdi? Avani yine de orada olacaktı. Hem büyük ihtimalle yıldız partisinin tadmı çıkarmakla meşgul olacağından geç geldiğimizi fark etmeyecekti bile. Olası bir sorun olarak gördüğüm tek şey annemdi çünkü yıldız partisine vardığımda mesaj atacağıma söz vermiştim. Ama aynı zamanda ona bu akşam geç varacağımızı söylemiştim ve bir günün önemi olmazdı. Kaldı ki tarifeli bir otobüs kullanmıyor, yürüyordum. Kuşkusuz bunun net sonuç veren bir bilim olmadığım anlayacaktı. Yarın Condor Tepesi'ne vardığımız dakika, onu Avani'nin telefonundan arayabilirdim.

Tüm bu gerekçeleri Lennon'a savundum ama açıkçası onu ikna etmeme gerek yoktu. Bütünüyle uzlaşmacıydı ve olduğumuz yerde kaldık.

Fırtına dinmişti, böylece günü pratik işler yaparak geçirdik. Giysilerimizdeki çamuru nehirde yıkadık. Yakacak odun toplayıp kuruması için güneşe bıraktık. Gözlüğümü bulduk. Aynca zamanımızı pratik olmayan şeyler yaparak da geçirdik. Nehirde birlikte yıkandık. (Az yıkanma, çok dokunma.) Lennorfın sırt çantasında getirdiği mangayı okuduk. (Az okuma, çok dokunma.) Şekerleme yaptık. (Az uyku, bir çadır direği kırıldığında Lennon'ı neredeyse kalıcı olarak kör edecek çok seks.)

Kurdeşenim hâlâ vardı ama kollarımı eskisi kadar tırmalamıyordum. Sebebi kısmen ilaçla tedavisi ve kısmen de pes edip Lennon'ın bana Bayan Angela'nın pis kokulu kenevir merhemini bolca sürmesine izin vermemdi. Hiç bu denli gevşediğimi hatırlamıyordum. Lennon bunu seks rahatlaması olarak tanımlıyordu ve bunu alerjüer ile strese karşı bir tedavi olarak pazarlayarak servet kazanacağını söylüyordu.

Ancak tüm iyi şeylerin sona ermesi gerekirdi ve kondomla-n tükettiğimizde gitme vaktinin geldiğini biliyorduk.

Hoşça kcil, seks kampı.

Her şeyi toparlarken kameramın hâlâ çalıştığından emin olmak için kontrol ettim ve bu gezide tek bir fotoğraf çekmemiş olduğum kafama dank etti. Yalnızca o kadar da değildi. Mesajlarımı veya sosyal medya akışlarımı takıntılı bir biçimde kontrol etmemiştim. Neyin popüler olduğunu bilmiyordum ve hiçbir gönderi paylaşmamışım. Görüntülemeleri, beğeni-

leri, /aylamaları veya reblog'lamaları kontrol edemezdim. Üstelik haberlerde neler olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu.

"İnternetle bağlantımız kesildi," dedim Lennon'a.

"Biliyorum. Müthiş değil mi?"

Doğrusu, öyleydi. Belki bunu sonsuza dek yapmak istemezdim ama ölmemiştim de.

Bekleyebileceğimiz kadar bekleyerek öğle yemeğinden epey sonra ayrıldık. Sırt çantam, içinde tümüyle aynı miktarda eşya olduğu halde her nasılsa daha ağırdı. Bence o da ayrılmakta benim kadar isteksizdi.

Ama gitme zamanıydı.

Akşamüstü boyunca bir çayır şeridinin içinden yürüdük ve eyaletteki dağa ait en geniş su kütlesi olan bir göl kenarında akşam yemeği yedik. Bin beş yüz kilometre yükseklikte olduğumuzdan su, yüzmek için fazla soğuktu ama dinlendirici bir manzaraydı. Seks rahatlaması kadar dinlendirici değil, diye belirttim. Lennon üçüncü kez kontrol etti: Kesinlikle kondo-mumuz tükenmişti.

Yola tekrar çıktığımızda zihin çarklarım dönmeye başladı. Eve döndüğümde babamla ilgili ne yapacağımızı tartışmamıştık. Veya gelecekle ilgili herhangi bir konuda ne yapacağımızı. Bunu düşünmek istemiyordum. Burada kalmak istiyordum. Bunun imkânsız olduğunu bildiğim halde, bizi nelerin beklediğini düşünmeye başladığımda hepsi kafamda kuşku yaratıyordu. Ebeveynler, okul, bizi terk eden sözde arkadaşlar, babamın gizli ilişkisinin yaklaşan tehdidi.

Kuşku, endişe ve büyüyen bir dehşet hissi.

Dağ eteklerinde son geniş alanı tırmanırken güneş batıyordu.

Yakındaki birçok turistik yerin mesafeleri hakkında bilgi veren resmi park tabelaları olan daha büyük bir yürüyüş yoluna bağlandık. Condor Tepesi, King's Ormanı'nın dışında, kamuca finanse edilen bir bölgedeydi. Dağın üstünde ve çevresinde birçok güzel manzara noktası vardı ama bizim gittiğimiz Kuzey Seyir Noktası tam yanm kilometre önümüzdeydi. Yıldız partisi onun altında, milli parka bitişik bir otoyolun karşısında küçük bir kamp alanında toplanmıştı.

Gerçek bir otoyoldu. Gerçek arabalar hızla geçiyordu.

Medeniyete dönmeye gönülsüz olacağımı asla tahmin etmezdim.

Küçük bir kamp alanıyla bağlantılı bir otopark girişine yerleştirilmiş, yıldız partisinin büyük bir tabelasını gördüğümüzde tüm endişelerim zihnimin gerisine taşındı. Tabela, korunan bir Karanlık Gökyüzü bölgesine yaklaştıklarına ve kamp bölgesinde ışık kirliliğini önlemek için yalnızca kırmızı ışıklara izin olduğuna dair insanları uyarıyordu. Dört yüz metre yukarıdaki asıl gözleme alanına, dağın etrafında kıvrılan kısa bir patikayla çıkılıyordu. Küçük miktarlardaki beyaz ışık bile gökbilimciler için sakıncalı olduğundan arabaların ve karavanların çoğu farlarına kırmızı bantlar yapıştırmıştı. Buna hazırlıklıydım ve yanımda küçük bir kırmızı cep feneri getirmiştim.

"Vay be," dedi Lennon. "Bir sürü insan var. Büyük bir yıldız gözleme partisi, ha?"

Beklediğimden daha büyüktü. "Belki yukarı, gözleme alanına çıkmadan önce Avani'nin burada olup olmadığına bakmalıyız. Meteorlar en az yarım saat daha tümüyle görünür olmayacak, yani hâlâ biraz zamanımız var."

Arabalarla tıka basa dolmuş otoparkta yürüdük. Otoparkın dışma taşanlar yol kenarına park ediyordu. İnsanlar kimisi profesyonel olan kimisi de olmayan teleskoplarının kılıflarım arabalarından çıkarıyordu. Pek çok aile küçük çocuklarla birlikte gelmişti. Kulübümden herhangi birini ayırt etmeye çalıştım ama hava karanlıktı ve otopark kaotik haldeydi.

Uzunlamasına aralıklı sedir bir çit, otopark ile kamp alanını ayırıyordu. Bu kamp alanı üç gece önce kaldığımızın yansı boyutundaydı ve kişisel kamp yerlerinin

hepsi tıklım tıklımdı. Görünüşe göre, en çok karavan vardı. İçeri girerken yarımdan geçtiğimiz bir tabelada kapasitenin tamamen dolduğu yazıyordu.

Kamp alanım çevreleyen anayol boyunca yürüdük. Daha yolun yansmdayken birisi kollarım sallayarak uçarcasına bize doğru geliyordu.

"Zorie!" Bu Avani'ydi ve tam zamanında yavaşlayıp kollarım boynuma doladı. "Hayattasın."

"Tabu ki hayattayım," dedim. "Üzgünüm, bir gün geç kaldık."

Avani geri çekilip Lennon'a şaşkınlıkla, gözlerini kırparak baktı. "Oha. Gerçekten buradasın. Şey, selam Lennon. Yalnızca ikinizi tekrar birlikte görmek garip. Ama güzel!"

"Seni görmek de güzel," dedi Lennon dudakları kıvrılarak. Ona çabucak sarüdı ve bu bana geçen yıl okulda ben ikisiyle de değilken, onların birlikte çok vakit geçirdiğini hatırlattı.

Avani nefes nefese kalmıştı, bakışları Lennon ile benim aramda gidip geliyordu. Biraz soluklandığında kaşları çatıldı. "Bak, çok, çok üzgünüm."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Hangi konuda?"

"Başka seçeneğim yoktu. Ben asla bir şey söylemezdim ama o ısrar etti."

Avani neden bahsediyordu böyle?

"Bu kötü," dedi yüzü endişeyle buruşurken. "Hepsi benim hatammış gibi hissediyorum."

"Yavaşla ve bize ne olduğunu anlat," dedi Lennon.

Avani omzunun üstünden göz attı. "Bana anlatılana göre, Reagan'm annesi senin anneni aramış, Zorie. Ve her şey böyle başlamış."

Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır...

"Reagan'm babası hastalanmış," diye açıkladı Avani. "Bu yüzden İsviçre'ye uçamamışlar. Anlayacağınız Reagan eve Brett'le birlikte gitmiş ama glamping

zımbırtısında sizinle birlikte olması gerekiyormuş. Çocuklar, oradan kovuldunuz mu?"

Midem taş kesti.

"Brett'in kabahatiydi," dedi Lennon.

"Ah." Başım iki yana sallamadan önce Avani'nin bir anlığına dikkati dağıldı. "Her neyse, baban dün Dr. Viramontes'i aramış, seni bulmaya çalışıyormuş."

"Ne?" dedim telaşla.

Başıyla onayladı. "Baban gerçekten üzgünmüş; onun ve annenin seninle temasa geçmeye çalıştığım ama mesajlarına cevap vermediğini söylemiş...

"Telefon şarjlarımız bitmişti," diye itiraz ettim ancak aklım üç gün önce korucu merkezinde annemle yaptığım telefon ko-nuşmasındaydı. Biliyordu!

"Ayrıca annen senden son kez haber aldığında ona dün burada yıldız partisinde olacağını söylemişsin. Bu yüzden de

baban kafayı yemiş. Dr. Viramontes bana bir şey bilip bilmediğimi sordu çünkü baban polisi arayıp kayıp ilam verecekmiş. Bu yüzden..." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Ona, iki gün önce bana mesaj attığım söyledim. Lennon'la birlikte buraya yürüdüğünü. Dün gelmen gerektiğini."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Dr. Viramontes babam arayıp ona bunları anlattı. Siz buraya geldiğinizde onu arayacağına dair babana söz verdi. Ama siz dün gece ortaya çıkmadınız..."

"Yalnızca geç kaldık!" dedim çileden çıkarak.

Avani başıyla onaylayarak alçak sesle pis küfürler savuran Lennon'a göz attı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç şeye kulak misafiri oldum," dedi. "Baban sinirlendiğinde sesini yükseltiyor. Mackenzielerle ilgili ve Lennon'ın seni kaçırmasına nasıl izin verdikleriyle ilgili söyleniyordu."

"Efendim?" derken ellerimi şakaklarıma bastırdım.

"Araya girip seni savunmaya çalıştım, Lennon," dedi tekrar omzundan geriye göz artarken. "Fakat Bay Everhart... şey, bana bağırdı ve beni suça ortak olmakla suçladı..."

"Ah, Tamı aşkına," dedim. "Bekle, bekle, bekle. Kulak misafiri olduğunu söyledin... Onun sana bağırdığım söyledin. Telefonda mı?"

Avani dudağım ısırıp başım iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Zorie. Birkaç saat önce uyarmak için sana mesaj attım ve seni aradım ama cevap vermedin."

O zaman Avani'nin göz attığı yöne baktım. Bir karavanın kapısı genişçe açıldı ve üç kişi sırayla indi. Dr. Viramontes önce göründü. Arkasındaysa annemle babam vardı.

25

Annem, "Zorie!" diye kamp alanının öbür yanından bağırdı, sesinde bir rahatlama vardı. Aceleyle erkeklerin önüne geçti ve kollarını bana doladı. "İyisin."

"Anne..." dedim ağzımdan doğru sözcüklerin çıkmasını umarak ama onun kaygısı ile yaklaşan tantana arasında sıkışıp kalmıştım.

Geri çekilip yüzümü tuttu. "İyisin."

"İyiyim."

Ellerinden birini Lennon'ın yüzüne koydu. "Sen de iyi misin?"

Lennon başıyla onayladı. Yüz ifadesi gergindi.

"Tanrı aşkma, neler oluyor?" diye kükredi babam annemin omzunun üstünden. Benimle konuşmuyordu. Bana yalnızca üstünkörü bir bakış atmıştı. Gözleri Lennon'daydı ve annemi kenara itip Lennon'm burnunun dibine girdi. "Kızımı kaçırıp ormana mı götürdün?"

"Ben kimseyi kaçırmadım," dedi Lennon gözlerini kısarak.

"Ondan beni yıldız partisine getirmesini isteyen bendim," dedim babama. "Reagan bizi terk etti. Eve dönüş için ulaşımımız oydu. Ve Lennon parkı bildiği için..."

"Zerre kadar umurumda değil," dedi babam. "Reagan eve beş gün önce döndü. Beş gün! Sen benim kızımla, benim kızımla, ıssız doğada baş haşaydın," diye bağırdı Lennon'a.

"Dan," dedi annem. Onu Lennon'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Dr. Viramontes boğazını temizledi. "Zorie, seni ve Bay Ma-ckenzie'yi iyi gördüğüme sevindim."

"Hiçbir zaman endişelenecek bir şey yoktu zaten," dedim ona gergince

gülümserken. "Buna karıştığınız için üzgünüm."

Başmı iki yana salladı. "Yalnızca iyi olmana sevindim. Seni buraya ben davet ettiğim için kendimi sorumlu hissettim."

"Orası kesin, sen sorumlusun," diye çıkıştı babam. "Bunlar reşit olmayan çocuklar."

"Kulüp üyelerimizin çoğunun bebek bakıcısına ihtiyaç duymayan, zeki, bilinçli bireyler olduğu kanısındayım."

Babam homurdandı. "Öyleyse belli ki ebeveyn değilsin çünkü bu çocuklar bir bok bilmez."

Dr. Viramontes teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Size daha önce söylediğim gibi, sizinle kavga etmeyeceğim. Kulüp üyem sağ salim buraya geldiğine göre, bunu kendi aranızda halletmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Sizden sadece diğer kampçıların keyfini kaçırmamanızı rica ediyorum. Doğaya şahitlik etmek için buradayız, onu rahatsız etmek için değil." Dr. Viramontes dönüp uzaklaşmadan önce yüzünde bir acıma ifadesiyle bana baktı.

Annem nazikçe Lennon ile babamın araşma girdi. "Bunu medeni bir şekilde konuşalım."

"Medeni olma zamanı geçti," dedi babam.

Aklıma bir şey geldi. Arkama bakıp Dr. Viramontes'in duyma mesafesinden uzakta olduğunu garanti ettikten sonra babama döndüm.

"Kesinlikle geçti," dedim ona. "Geçen sonbaharda Len-non'ı o otelde tehdit ettiğinde geçti. Evet, bu doğru. Biliyorum. Her şeyi biliyorum."

"Ne oteli?" dedi annem.

Babamın yüz hatlarından hiddete benzer bir duygu geçti. "Ah, sahi mi? Onu çalıntı bii kredi kartı kullanmaya çakşırken yakaladığımı ve sonra bana bir yumruk savurduğunu da söyledi mi?"

"Evet, anneme ve bana o morluğun bir inşaat alanında olduğunu söylemiştin," diye bağırdım. "Bununla ilgili yalan söyledin. Lennon[7]la ilgili yalan söyledin.

Ebeveynlerine anlatmak yerine, hiç hakkın yokken adaleti kendin yerine getirmeyi görev edindin."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi annem. "Dan, neler oluyor?"

"Lennon[7]1, ikisi için bir otel odası tutmaya çalışırken yakaladım," dedi babam.

Annem hızla gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açtığında boğuk bir ses çıktı.

"Doğru, böyle yapmış. Fakat aşk hayatım yalnız beni ilgilendirir," dedim babama. "En iyi arkadaşımı benden uzaklaştırdın. Kendi kirli küçük sırrını saklamak için ikimizin de hayatım mahvettin."

Bunu gergin bir sessizlik takip etti. Az önce söylediğim şeye inanamıyordum. Ağzımdan çıkıvermişti ve şimdi, annemin gözleri merakla kısılırken lafımı geri almayı aşın derecede istiyordum. Kamp alanındaki birileri tartışmamızı duyabiliyor mu diye anlamak için etrafıma bakındım; kalmakla gitmek arasında bocalıyormuş gibi görünen Avani dışmda kimse bize dikkat etmiyordu.

"Zorie," dedi annem dengeli bir sesle. "Hangi kirli küçük sır?"

"Hiç." Babama bakamıyordum. Neden ağzımı açmıştım ki?

Bu kez daha kararlı bir biçimde, "Zorie," diye tekrar etti annem.

"Lennon oteldeydi çünkü o gün okula dönüş dansı vardı," dedim ona. Gözyaşlan yanaklarımdan aşağı kayıyordu. "Babam oteldeydi çünkü... başka bir kadınla görüşüyordu."

Annem bana uzun uzun baktıktan sonra sakince babama

döndü. "Molly miydi?"

Babam başını bir kez, hızla sallayıp onayladı.

"Anlıyorum," dedi annem.

Ne?

"Bu kadar mı?" Bakışlarım hayretle annem ve babam arasında gidip geldi.

"O kadından haberim var," dedi. "Biz zor bir dönem geçirdik. Artık bunu aştık."

Şimdi ağzı açık bakakalma sırası bendeydi. Sonunda konuştuğumda aptal gibiydim. "Nasıl...? Ne zaman? Biliyor muydun? Bana söylemedin. Biliyor muydun?"

Annem, hâlâ yakınımızda dikilip gece gökyüzüne bakıyormuş numarası yapan Avani'ye baktı. "Bu ortalık yerde tartışmak

istediğim bir konu değil. Ama evet, baban bana... diğer kadım anlattı. İlişkisini bitirdi. Sorunlarımızı çözmek için uğraştik."

"Seni aldattı," diye fısıldadım.

"Bunu şu anda seninle tartışmayacağım," dedi alçak sesle.

"Bunu benimle hiç tartışmadın zaten!"

"Senin meselen değildi," derken artık kızgındı. Koyu renkli gözleri yoğun duyguyla parlıyordu. "Benimdi. Yalnızca benim. Ve babanın."

"Ben bu ailenin bir parçası değil miyim?" diye sordum. "Babamın adi bir şerefsiz olduğunu bilmeye hakkım yok mu?"

"Yeter!" dedi annem.

"Benimle bu şekilde konuşmayacaksın," dedi babam. "Joy haklı. Senin meselen değildi."

Lennon kollarım göğsünde kavuşturdu. "Ona yalan söylediğinde bunu onun meselesi yaptın."

Babam bir parmağım Lennon'a doğrulttu ve tehditkâr bir havayla ona yaklaştı. "Beni dinle..."

"Hayır, dinlemeyeceğim," dedi Lennon. "Bana yumruk atmak mı istiyorsun? Yap o halde, ihtiyar. Geçmişte bunu fark etmeyecek kadar aptaldım ama tehditlerinden korkmama gerek olmadığım artık biliyorum. Burada bir kamp dolusu tanığımız var. Reşit olmayan birine vurmak nu istiyorsun? Ebeveynlerim seninle mahkemede hesaplaşacak."

"Kimse kimseye vurmuyor," diye bağıntı annem ve öfkeyle babamı geri itti. "Bu çok saçma. Herkesin duyguları kontrolden çıkmış, dolayısıyla şimdi bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Bu akşam ilgilendiğim tek şey Zorie ve Lennon'ın güvende olması. Eve gideceğiz ve geri kalanını sonra konuşacağız."

O serseriyi eve götürmeyeceğim," dedi babam. Ardından

//

Lennon'a hitap etmek için annemin başının üstünden bakıp bir parmağını kızgınlıkla ona doğrulttu. "Kendi başının çaresine bak. Ormanda kızımla birlikte paldır küldür yürürken Tann bilir

ne kadar yetişkin hissettin. Bir taksi tut, otobüse bin, kendi ebeveynlerini ara. Ama benim arabamda yolculuk etmeyeceksin."

"Dan," diye itiraz etti annem.

"Hayır, sorun değil," dedi Lennon, çenesi kaskatıydı. "Ondan bir iyilik kabul etmem mümkün değil. Dönmek için kendi aracımı bulurum."

"ikimiz birlikte bulabiliriz," diye onu desteklerken Len-non'ın elini tuttum. "Çünkü ben de seninle arabaya binmiyorum, baba. Lennon'la burada kalıyorum."

"Daha neler," dedi babam. "Bizimle birlikte eve geliyorsun."

Yeni plan.

Yeni plan.

Yeni plan.

Yeni bir plan düşünemiyordum! Ağlıyordum ve kampın yansırım artık bizi izlediğinin belli belirsiz far kındaydım; büyük ihtimalle bazıları tanıdığım kişilerdi. Tanışmak istediğim kişiler. Sandra Faber! Tanrım, bölgede Stanford'a girmeme potansiyel olarak yardım edebilecek diğer herkesin yanı sıra ünlü bir gökbilimci bu çirkinliğe tanıklık ediyor olabilirdi.

Ama şu anda hiçbirinin önemi yoktu çünkü kalbim parçalara aynlıyordu. Ailem sahtekârdı ve LennonY tekrar kaybetmek üzereydim.

"Şu anda senden hiç etmediğim kadar nefret ediyorum," dedim babama.

Gözlerinin arkasında bir üzüntü belirip kayboldu ama benimle konuşmak yerine parmağım Lennon'a doğrulttu. "Bunu sen yaptın. Kızımın terbiyesinin bozulmasmdan seni suçluyorum. Tahmin et ne oldu, şampiyon? Hiçbir şey değişmedi. Zorie'yi görmen yasak."

"Senden emir almıyorum," dedi Lennon.

"Sen almayabilirsin ama o alıyor," dedi başıyla beni göstererek. "Ve unuttuysan söyleyeyim, geçen sonbaharda ne yaptığının kanıtı bende."

Lennon omuz silkti. "Ebeveynlerim kredi kartından haberdar ve otel odası konusunu biliyorlar. Aynca burada Zorie'yle olduğumu da biliyorlar ve bu onların kafayı yemesine sebep olmadı."

Babam onu öldürecekti. Gerçek bir cinayet işleyecekti. Cidden yardım çağırmam gerekip gerekmediğini düşündüm ve hemen sonra babamın sakinleşmek için kendini fiziksel olarak zorladığım gördüm. Sert nefesler. Kütür deyen çenesi. Yere sabitlenmiş gözleri. "Zorie, bizimle eve geliyorsun. Son sözüm bu."

Ciddiydi. Her şey altüst oluyordu.

Ne yapacaktım ben?

Ebeveynlerime sırtımı dönüp gözyaşlarımın arasından, "Seni bırakmayacağım," dedim Lennon'a. "Onun bize bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim" diye çaresizce tekrar ederken tişörtünü avuçladım.

Lennon'm yüzü duygusuzdu ve omzumun üstünden babama bakıyordu. Başını öne eğdi ve hızla kulağıma, "Onlarla birlikte eve git. Ben burada iyi olacağım. Bir çözüm bulacağız," dedi.

Nasıl? Nasıl bir çözüm bulacaktık? İlişkimizin nasıl yürüyeceğini kafamda canlandıramıyordum. Ama dahası, hayatımı içinde Lennon olmadan düşünemiyordum.. Geçen sene bu şekilde yaşamayı denemiştim ve o yaşamak değildi. Hayatta kalmaktı.

Düşünmeden parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Çabuk ve sertti, ayrıca hâlâ

ağlıyordum. Lennon öpücüğüme karşılık verirken bu bir veda gibi hissettiriyordu.

"Joy," dedi babam soğuk bir sesle. "Ben pişman olacağım bir şey söylemeden önce Zorie'nin akımı başına toplamasını sağla. Üç dakika sonra gidiyoruz."

"Buraya meteor yağmurunun fotoğraflarım çekmek için geldim," diye güçsüzce itiraz ettim. Artık bir önemi büe yoktu ve ben çoktan kaybettiğim bir savaşta mücadele ediyordum. "Sandra Faber'la tanışacaktım."

Babam başım iki yana salladı. "Buraya kiminle geldiğinle ilgili bize yalan söylediğinde o ayrıcalığı kaybettin."

"Sierra Dağları'na Reaganla geldim! Lennon[7]m bizimle geleceğini bana söylemedi ve glamping gezisinden vazgeçip arkadaşlarıyla kaçacağım ikimize de kesinlikle söylemedi. Lennon ve ben ıssız doğanın ortasmda mahsur kalacağımızı bilmiyorduk. Bunu biz planlamadık!"

"Hayat zordur," dedi babam. Gözlerinin arkasında fırtına bulutlarıyla, sert bir şekilde bana arkasını döndü. "Hiçbirimiz bunların hiçbirini planlamadık."

Babam otoparktan çıkarken arabanın içindeki hava sessiz ve kasvetliydi. Arka koltukta dönüp yıldız partisinin tüm kır-

mızı ışıklarına baktım. Lennon çoktan kalabalığa karışmıştı, bu yüzden yüzünü son bir kez göremedim bile. Özgürlüğüm elimden kayıp giderken tek görebildiğim siyah gökyüzünü bir uçtan bir uca beyaz çizgilere boyayan meteoritlerdi. Dünyanın atmosferinden geçerlerken, bazısının bir kum zerresinden daha büyük olmayan toz ve partikülleri çözülüyordu. O kadar küçük bir şey görkemli bir parlak ışıltı yaratabiliyordu. Adeta bir mucizeydi. Olağanüstüydü.

Kayan yıldızlar.

İnsanların onlara bakarak dilek tutması boşuna değildi.

Onların gerçek yıldızlar olmadığını ve dilek tutmanın anlamsızlığını bildiğim halde, dağların üstünden vızıldayarak geçen beyaz şeritleri izlerken bir dilek tuttum. Tüm kalbimle diledim. Onu tekrar kaybetmeyeyim.

26

Babam dönüş yolu boyunca arabayı süratle sürdü ve evde tek kelime etmeden kendi yatak odasının yolunu tuttu. Sanki bizden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Bana göre hava hoştu. Ona söylemek istediğim hiçbir şey yoktu. Kavga etmek istemiyordum. Barışmak istemiyordum.

Şu noktada, yüzünü bir daha asla görmek istemiyordum.

Andromeda peşimden gelirken merdivenleri çıktım ve odamın kapışım öyle sert kapadım ki karanlıkta parlayan yıldızlarımdan biri tavandan düştü. Buraya dönmüş olmak garipti. Eskiden burası güvenli bir alandı ama şimdi lekelenmiş hissettiriyordu. Her şey tuhaf kokuyordu. Tozlu ve yapay. Galiba doğada çok fazla kalmıştım çünkü burası bir sığmak değil, hapishane hissi veriyordu. Bu daireyle ilgili tek mutluluk verici etken, Andromeda'ydı. En azından o beni özlemiş görünüyordu.

Saat sabaha karşı birdi ve yorgun değil ama tükenmiş olduğum garip bir vaziyetteydim. Duvar takvimlerime bile bakamı-yordum. Yaz bir felaketti ve an itibariyle takvimler sakin kalmama yardım etmek yerine, ters giden her şeyi hatırlatıyordu.

Bu nedenle kendimi kontrol edebileceğim şeylerle meşgul ederek kararlı bir şekilde eşyalarımı boşaltmaya giriştim. Çamaşır makinesine götürmek için kirli giysilerimi üst üste yığarken kapıma yumuşak bir biçimde vurulduğunu duydum.

"Kapı açık," dedim ruhsuz bir sesle.

Annemin yüzü kapı aralığında belirdi. "Bir saniyeliğine içeri girebilir miyim?"

"Seni nasıl durduracağım?"

İç geçirdi, kapıyı arkasından kapadı ve yatakta sırt çantamın yanma oturdu. "Şu anda bize kızgın olduğunu biliyorum."

"Kabul etmelisin ki oldukça iyi sebeplerim var."

Gözlerinin altını koyu halkalar kaplamıştı. "Bizim de sana kızgın olmak için

sebeplerimiz var. Bana yalan söyledin, Zo-rie. Birkaç gün önce konuştuğumuzda, Lennon'la birlikte olduğunu bana söyleyebilirdin."

"Sen zaten biliyor muydun?"

Sut çantamın bir fermuarım kurcaladı. "Reagan'ın annesi beni aradı. Anlaşılan, Reagan, Brett Seager'la birlikte eve erken gelmiş ama seni ve Lennon'ı milli parkta terk ettiğini annesine söylememiş. Glamping yerleşkesi Bayan Reid'le irtibat kurmuş ve gerçekte neler olduğuna dair bilgi vermişler. Şarap çaldığınız için mi kovuldunuz?"

"Ben o planın bir parçası değildim," diye savundum. Büyük ölçüde değildim. "Brett'in fikriydi."

Annem iç geçirdi ve başım iki yana salladı. "Her neyse, glamping yerleşkesinden gelen telefon Reagan'ın hikâyesindeki boşlukları ortaya çıkarmış ve bunun üstüne Reagan seni ve Lennon'ı geride bıraktığım itiraf etmiş. Bayan Reid panikle beni aradıktan birkaç saat soma sen bana telefon ettin. Baban burada olmadığından ben de yan dükkâna gidip Mackenzie-lerle konuştum."

Sessizce inledim.

Annem, "Ayyneen öylee," diye sözcükleri uzattı ve soma bana gergin bir gülümseme sundu. "Senin gezide olduğunu bildiklerini öğrenmek beni incitti. Lennon onlara söylemiş ama sen bana söylemedin. Bu, bana kendimi kötü bir ebeveyn gibi hissettirdi."

"Açıkçası buradan aynlana dek bunu bilmiyordum. Ben..." Tereddüt ettim ama artık yalan söylemenin ne anlamı vardı? "Ben, Brett ve diğerlerinin orada olacağım biliyordum. Ama yola çıkana kadar Lennon'ın da geldiğinden habersizdim."

"Ama belli ki onunla arayı düzeltmişsin. O arkadaşça bir

öpücük değildi."

"Hayır, değildi."

Burnunu çekti. "Arkadaşlığınızın değişmesinin an meselesi olacağım hep biliyordum. Sana bakışı. Senin ona bakışın..."

"Bunda ne yanlışlık var? Mutlu olmalısın. Sen Lennon'dan hoşlanırdm."

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Doğrusu, oldukça çok."

"Öyleyse sorun nedir?"

Cevap vermedi, yatağa sıçrayıp sohbete katılmaya çalışan Andromeda'yı okşadı.

Peki. Konuşmak istemiyordu. Ben de istemiyordum. Portatif teleskobumu sut çantamdan çekip çıkardım ve yere koydum. Tüm parçalarını kontrol ettim. Günlerce onu dağlarda güçlükle taşıyıp da lanet şeyi kullanmamam çok aptalcaydı.

"Lennon ve sen baş başa çok vakit geçirdiniz," dedi annem sonunda. "Umarım korunmuşsunuzdur."

"Evet."

Küçük bir ses çıkardıktan sonra nefesini sertçe dış an bıraktı.

Şu anda bununla ilgili konuşmak istemiyordum. Kameramı teleskobun yanma koydum ve sohbeti farklı bir yöne çektim. "Herkesin benden sakladığı sulan konuşacak bolca vaktimiz oldu."

"Zorie..."

"Geçen sene babasının öldüğünü biliyor muydun?" dedim öfkeyle.

Annem bana şaşkınlıkla baktı. "Adam mı...?"

O da bilmiyordu. Bir bakıma, sanırım bu daha kötüydü. Kendimizi, komşularımızın bize ihtiyacı olduğunu fark edemeyecek kadar mı önemsiz meselelerimize kaptırmıştık? Bu, yeni baştan kalbimi kuıyordu.

"Evet," dedim ona. "Adam öldü. Bunu söyleyebilirsin. Geçtiğimiz ekimde kendini öldürdü. Hiçbirimizin haberi olmadı çünkü babam ailelerimizi ayırdı."

Annem gözlerini elleriyle örttü ve kısık bir ses çıkardı. Daha sonra yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı. "Buna inanamıyorum."

"İnan," dedim. "Lennon'ın nasıl hissettiğini hayal edebiliyor musun? Buraya ilk

taşındığımda ben yas tutarken o benim

yanımdaydı. Fakat onca zaman bununla başa çıkmaya çalışırken o yalmz kaldı. Ne kadar adaletsiz..." Sesim titreyince bir an için durmam gerekti. "Hiçbirimiz bilmiyorduk çünkü babam metresiyle düzüştüğü gerçeğini örtbas etmeye çalışmakla meşguldü."

"Benimle böyle konuşma," dedi sertçe.

"Babamın böyle şeyler yapması yanma kâr kalıyor ama ben böyle konuşamıyor muyum?"

"Birlikte terapiye gittik."

Eşyalarımı boşaltmayı bıraktım. "Terapi mi? Terapi mi? Babamın aldatan bir pislik olduğunu söylememekle kalmadın, bir de gizlice terapiye mi gittiniz?"

"Bu bizim meselemizdi, senin değil."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Yüzü düştü. "Arkadaşız, Zorie. Sana bu gezegendeki diğer herkesten daha fazla değer veriyorum. Hatta..." Kısa bir süre bekledikten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Ben yalnızca bu aileyi bir arada tutmak istedim. Seni babana karşı zehirlemek istemedim."

"Çok geç. O bunu kendi başma yaptı."

"İlişkiler karmaşıktır," dedi. "Her zaman siyah ya da beyaz değildir. Biraz daha büyüdüğünde bunu anlayacaksın. İnsanlar içlerinde hasarlı oldukları için hata yaparlar ama bu bağışlanmayı hak etmedikleri anlamına gelmez. Değişemeyecekleri anlamına gelmez."

"Babamın hasarlı olduğuna şüphe yok," diye söylendim. "Ama bu bağışlanmanın senin hak ettiğin saygının önüne nasıl geçtiğini anlamıyorum. Babam nasıl bundan daha değerli olur? Seni Tanrı bilir kaç kadınla aldattı..."

"Sadece bir kişiydi ve hâlâ annenin yasını tutuyordu."

"Annemin mi? O yıllar önce öldü! Babamı onun ölümünün ardından gözyaşı

dökerken asla görmedim. Asla! Bir kez bile."

"O da bu şekilde başa çıkıyor. Bu konuda duygularım kenara koymaya çalıştı, onları bir kutuya saklayıp unutmayı seçti. Bunu yapmayı ahmak babasından mı öğrendi bilmiyorum ama bu onun alışkanlığı. Bir sorunu görmezden gelirse, yok olup gideceğine inanıyor."

Joy haklıydı. Babam böyle yapardı. Her zaman.

Ben de öyle.

Joy iç geçirip balkon penceresinden dışarı baktı. "Keder sinsidir. Bazen bir şeyi atlattığım sanırsın ama yalnızca kendine yalan söylüyorsundur. Bunu kabullenmezsen, sen bunu yapana kadar keder bekleyip hayatım ufak ufak tüketir. Ne olduğunu bile anlamazsın."

Bunu çok iyi anlıyordum.

Öz annemin ölümü beklenmedik olmuştu. Bir gün oradaydı ve ertesi gün gitmişti. Bir insanın başma gelebilecek en kötü sürprizdi. Dünyam altüst olmuştu. Ona veda bile edememiştim. Bu ani kayıp bendeki kaygı sorunlarım tetiklemiş... ve değişimi ele alma biçimimi değiştirmişti. Eğer stresli bir meseleyle ilgili plan yaptıysam, tüm bakış açılarım ve ihtimallerini değerlendirdiğim zaman kontrolün bende olduğunu hissedebiliyordum. Patron bendim. Hiçbir şey aniden ortaya çıkıp beni şaşırtamazdı çünkü çok dikkatle planladıysam, her duruma hazır olurdum.

Fakat hiçbir şey düşündüğüm gibi olmuyordu. Çünkü her şeyi kontrol edemezdiniz. Bazen kendi işinize bakardımz ama

babanız yasak ilişkiler yaşamakla meşgul olurdu. Bazen arkadaşlarınızla çıkacağınız bir gezinin tüm ayrıntılarım planlardınız ama o kişilerin aslmda hiçbir şekilde arkadaşınız olmadığı ortaya çıkardı. Bazen ormanda iyi planlanmış bir rotadan gider ve buna rağmen dağaslanlan tarafından takip edilirdiniz.

Bazen en iyi arkadaşınızdan vazgeçerdiniz ama o sizden asla vazgeçmezdi.

"Babamın annemin ölümüyle boğuştuğunu asla fark etmedim/' dedim Joy'a. "Ama bak, ne diyeceğim? Ben kötü seçimler yaptığımda onların bedelini ödemem gerekiyor. Fakat o yetişkin bir adam olduğu için mi ayrıcalık

kazanıyor? Bence bu rezalet. Ayrıca sen ondan çok daha iyisini hak ediyorsun. Biz ondan çok daha iyisini hak ediyoruz."

"Zorie," diye yumuşak bir sesle rica etti.

"Sen ve babam boşanırsanız neler olacağından çok endişeliydim çünkü onunla birlikte yaşamak zorunda kalma fikrine katlanamıyordum. Gerçekte senin olmayan bir çocuğu yetiştirmekten yorulduğuna karar vereceğini ve hayatınım yeniden paramparça olacağım düşünüyordum. Bir kez daha annemi kaybedeceğimi."

"Bu asla olmayacak," diyerek omuzlarımı kavradı. "Beni duyuyor musun? Bu evliliği yürütmeyi kabul etmemin sebebi sertsin. O değil, sertsin."

"Ne?" diye sordum kafam karışarak.

"Senin için kaldım. Çünkü sertin bana ihtiyacın var ve benim de sana ihtiyacım var." Başımı ellerinin arasına aldı. "Ben kendi çocuğumu yetiştiriyorum zaten. Sen benimsin. Seni sevmek için seni doğurmuş olmam gerekmiyor, tatlım."

Şimdi ağlıyordum ve sanırım o da ağlıyordu. Fısıldayarak birbirimizden özür diledik, bana her zamanki gibi canımı yakacak kadar sertçe sarıldı.

Bu iyi bir acıydı.

Gözyaşlarımız yavaşladığında kollarını gevşeterek sırtımı sıvazladı. "Bu akşam için üzgünüm. Meteor yağmuru ve Len-non'la ilgili çıkan rezalet için."

"Onu orada bıraktığımıza inanamıyorum. O beni asla bırakmazdı."

"Seni görmek için buraya gelmeden önce Sunn/yi aradım ve özür diledim."

"Kızgın mı?"

"Mutlu değildi. Ona pek bir şey anlatmadım ama neler olduğuyla ilgili zaten benden fazla şey bildiği izlenimine kapıldım." Benimle göz göze geldi. "Lennon'a âşık mısın?"

Âşık mıydım?

Aman Tanım.

Âşıktım.

En iyi arkadaşıma âşıktım.

Gözyaşlarıyla yanan gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ben... sanırım ona uzun zamandır âşığım."

Başıyla onayladı, burnunu çekerek yumuşakça gülümsedi. "Babanla konuşacağım. Şimdi hassas ama inatçılık ettiğini fark edecek. Fikrini yann değiştireceğine dair söz verememem ama eninde sonunda makul davranacaktır. Tamam rm?"

Aslında tamam değildi. Bir dilenci gibi iyilik dilenerek, LennonTa görüşmek için babamın iznine bağlı yaşamak istemiyordum. Ama bunu söylemedim çünkü Joy'un çabaladığını büiyordum.

"Geç oldu/' dedi bana. "Olaylı bir gece geçirdin. Biraz dinlen, yarın konuşuruz. Olur mu?"

Başımla onayladım ve Joy odamdan ayrılmadan önce bana yorgun bir şekilde gülümsedi.

Âşık olduğumla ilgili nasıl da bencüce konuşuyordum, halbuki Joy'un bu konuda kendine ait yeterince derdi vardı. Babamla alakalı ne kadar zor bir süreç geçirdiğini ben ancak tahmin edebüirdim. Babamın metresinin ismini, bu kabullendiği bir gerçekmişçesine nasıl duygusuz bir tonda söylediğini hatırladım.

Molly.

Annemin kullandığı isim buydu.

Fakat fotoğraf albümünün zarfındaki isim bu değüdi.

Catherine Beatty.

Birçoklarından biri.

Acaba aynı kadm mıydı? Belki paketi göndermek için sahte isim kullanmıştı. Tüm bildiğim, Lennon'm fotoğraf albümündeki kadım tanıdığıydı çünkü onu otelde babamla birlikte görmüştü. Diğer yandan Reagan'm, babanım olimpiyat bağış toplama etkinliğinden soma Michelle Johnson'm annesiyle yatmaya çalıştığına dair suçlaması vardı. Bunun doğru olup olmadığım bilmiyordum ama annem geçen kış terapiye gittiklerini söylemişti. Olimpiyat bağış toplama etkinliği ilkbahardaydı. Bir şeyler örtüşmüyordu.

Ne yapmalıydım?

Yatağımın ucuna oturdum ve seçeneklerimi düşünmeye başladım. Anneme tüm bu bilgileri verebilir, ebeveynlerimin kavga etmesi veya daha kötüsünün yaşanması riskini göze alırdım. Babamla özel olarak yüzleşebilirdim ama bundan ne umacaktım? Benden utanıp doğruyu mu söyleyecekti? Sonra ne olacaktı? Bunları kendime saklayabilirdim ve belki her şey normale dönerdi.

İstediğim sonuç bu değil miydi? Acıdan sakınmak? Normal-liğin bir benzerliğine tutunmak? Ebeveynlerimin hem birlikte hem de ayn ayn çatışan görüntüleri zihnime süzüldü ve onları sınıflandırıp tüm denklemleri çözmeye çalıştım fakat düşüncelerimi kemiren başka şeyler vardı. Geçen hafta yaşananlar. Brett'in çadırına ayının saldırması. Yılarım beni ısırması. Dağas-lanı. Sekoyalardaki yıldırımlar. Lennon'm kollarında uyumam.

Öngörülemez sonuçlar. Kimisi kötü kimisi iyiydi.

Birdenbire bırakmam gerektiğini fark ettim. Planlamayı. Her şeyi kontrol etmeye çalışmayı. İşe yaramıyordu. En iyi hesaplanmış planlar bile sık sık sarpa sarardı.

Fotoğraf albümünü basitçe anneme verirsem, kurdeşenin bir kısmım ve büyük ölçüde tırnak yemeyi engelleyebilir miydim? Çünkü onca endişeyle hiçbir ilerleme kaydedemiyor-dum. Hâlâ babamın bir yalancı olduğunu biliyordum ama bundan sonra ne olacağından emin değildim. Hâlâ ailemin kaderini merak ediyordum. Hâlâ bir yıkımı önlemeye gücüm yetmiyordu.

Sürekli tetikte olup her bir felaketten kaçınmaya çalışamaz, her olasılığı ölçüp yönetemezdim.

Üstelik Lennon haklıydı. Kimse İspanyol Engizisyonunu beklemiyordu.

Şu andan itibaren, yeni planlar yoktu. Hayatımın her detayım kontrol etmeye

çalışmak yoktu. Sizi vanş noktanıza götürecek bir istikamet belirleyebilirdiniz ama yolda ne bulacağınızı öngöremezdiniz. Bu yüzden hayatın akmasına izin verecektim ve her ne getirecekse, onunla yüzleşecektim.

Şimdiden itibaren.

Fotoğraf albümü hâlâ onu bıraktığım çekmecedeydi. Onu mektupla beraber dışarı çıkardım. Bu sim saklamak bana düşmezdi. Hiçbir zaman bana düşmemişti.

El çantam, kamp gezisinden önce onu dolabımda bıraktığım yerdeydi. İçine temiz kıyafetler ve ceptelefonu şarjımı tıktım. Sonra beni takip edip merdivenlerin dibindeki köpek yatağına yatması için Andromeda'ya seslenip alt kata indim. Evyenin üzerindeki hariç tüm ışıklar kapalıydı, annem orada bir bardak su içiyordu. Babamsa görünürde yoktu.

Annem başını kaldırıp bana baktığında, "Al," dedim sakin bir sesle. "Kamp gezisinden önceki hafta Mackenzielerden almamı istediğin paket buydu. Sana onlarda olmadığım söyledim ama doğru değildi. Onu yanlışlıkla açmışlar, ben de ofise getirirken içine baktım. Onu senden sakladım. Özür dilerim."

Tereddütle elimden alıp mektubu açtı. Eli titriyordu. Pek çok kez gözlerini kırpıştırdı. Ardından mektubu kapatıp fotoğraf albümünün içine soktu.

"Babam sana yalan söyledi. Yalnızca Molly veya şu Catherine değilmiş. Reagan başka bir olayı daha biliyor. Glamping yerleşkesinde Razan Abdullah'ı gördüm ve bana babanım ve senin hâlâ birlikte olup olmadığınızı sordu."

Annem bana yüzünde bir şok ifadesiyle bakakaldı.

"İnsanlar konuşuyor," dedim. "Muhtemelen bu yüzden babam müşteri kaybederken sen kaybetmedin. Çünkü herkes onun bir şerefsiz olduğunu biliyor."

Orada dikildiğimiz uzun bir an boyunca birbirimize bakmadık.

"Üzgünüm/' dedim. "Seni seviyorum ve çok üzgünüm. Her şey için.

"Seninle sabah görüşürüz," dedi alçak sesle, ardından ebeveyn odasma yöneldi. Bir saniye sonra kapıyı kapabp gözden kayboldu.

Şimdi neler olacağını bilmiyordum ama midem dehşetle düğümleniyordu ve onun peşinden koşup fotoğraf albümünü elinden kapma arzusu duyuyordum.

Ama çok geçti. Yapacağım hiçbir şey zamanı geriye alamazdı. Derin bir nefes al. Anneme aceleyle bir not karalayıp mutfak tezgâhına bıraktım. Ebeveynlerimin kavga eden sesleri yükselirken dairenin ön kapısından sessizce çıktım.

Dışarısı soğuktu. Hafif bir meltem evimizin dışındaki palmiye ağacının yapraklarım hışırdatıyordu. Ön basamakları yavaş tempoda koşar adım inerken çantamı omzumda yukan çektim. Sırt çantasından çok daha hafifti. Onun ağırlığım neredeyse özlüyordum. Neredeyse.

Yıldızların yansı gökyüzünden kaybolmuştu. Sanki evren az önce bir elini sallayıp onlan silmişti. Ama ben yürürken soluk, beyaz bir şerit belirdi ve Lennon'ın onu Avani'yle birlikte izlediğini umdum. Kilometrelerce ötede olsa da aynı yıldızlı gökyüzüne b çıkıyorduk.

Evimizin karşısındaki mavi dubleksin sol tarafındaki daireye yöneldim. Camlarına baktığımda ışıklar hâlâ açıktı. Mackenzieler her zaman gece kuşu olmuştu. Babam bunu hedonizmlerinin bir başka kanıtı olarak gösterirdi. Ama kapı zilini

çalıp beklerken babamı düşünmüyordum. Doğrusu, bu anın ötesinde hiçbir şey düşünmüyor veya planlamıyordum. Sun-ny'nin yüzü kapıda belirdiğinde ve veranda ışığının altında gözlerini kırpıştırırken aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Bu kadar geç saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Geceyi burada, sen ve Mac'le geçirebilir miyim? Annemle babamın sorunları var."

Minik karikatür trol baskılı pijama altıyla orada dikilirken şaşkınlıkla bakakaldı. "Elbette, bebeğim. Soğuktan donmadan önce içeri gel."

Ardından beni eşikten içeri çekti ve Lennon ile babasının Cadılar Bayramı kostümleri giydiği fotoğraflarım geçtik. Evlerinde her zamanki gibi vardiyalı pasta kreması ve eski kitap kokusu hâkimdi. Oturma odalarında, televizyonun karşısındaki yıpranmış kanepelerinde kıvrılmış Mac'in kafasını kaldırıp bana samimi gözlerle baktığım gördüğümde sonunda evde olduğumu hissettim.

27

Ertesi sabah uyandığımda tamamen sersemlemiştim. Len-non'la birlikte bir çadırda olmadığımı, onun boş yatağında uyuduğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Çarşafın onun gibi yeni yıkanmış ve güneşli bir kokusu vardı. Çok güzeldi. En azından bir anlığına. Hemen sonra huzursuz edici sürüngen duvarım ve kertenkele habitatmdan bana dik dik bakan Ryuk'u gördüm.

"Üzgünüm, dostum," dedim sakallı ejdere. "Karanlık efendin burada değil."

Birkaç saat daha da burada olmayacaktı. Dün ben çıkagelmeden önce Mac, Avani'den bir mesaj almıştı. Belli ki Lennon'm telefonunun hâlâ şarjı yoktu. Avani onun güvende olduğuna ve bugün eve birlikte döneceklerine dair bilgilendirmişti.

Lennon'm iyi olduğunu umuyordum.

Komodinin üstündeki bir çizgi roman yığınının tepesinde

duran saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Pastırma ve kahve kokusu aldığımda midem neşeyle hopladı. Lennon'ın yatağına ölü gibi yığılmadan önce dün akşam burada duş almıştım fakat yemek yememiştim. Vücudum en son yediğim öğünün, dün akşamüstü Lennon'la birlikte Condor Tepesi'ne doğru yürürken yediğimiz dondurularak kurutulmuş yahni olduğunun gayet farkındaydı.

Bir parçam vaktimi Lennon'ın odasmda, istif halindeki korku çizgi romanları ve DVD'leri arasında uyuyarak geçirmek istediği halde sonsuza dek burada oyalanamayacağımı biliyordum. Dolayısıyla kurdeşenimin durumunu kontrol ettikten sonra -harika değildi ama kontrol altındaydı- dün akşam çantama üktiğım kıyafetlerimi giydim ve kısa bir koridordan Mackenzielerin büyük oturma odasma yöneldim. Sunny ile Mac çoktan giyinmişlerdi ve yemek masasmda oturuyordu. Ekranı çatlamış bir tabletten haber başlıklarım gözden geçiriyorlardı.

"Günaydın," dedi Sunny keyifli bir şekilde. "Nasıl uyudun?"

"Ölü gibi."

"Mükemmel." Ayağa kalkıp mutfak tezgâhına gitti. "Biraz besin takviyesine ne dersin?"

"Evet, lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Mac bana gözlerini kısarak baktı. "Yumurtaya veya domuza karşı yeni geliştirdiğin bir alerjin yok, değil mi?"

"Kimse karides pişirmediği sürece tamamen iyiyim."

"Öf," dedi Mac bezmiş gibi yaparak. "Bunu hiç unutabilecek miyim?"

Sunny ocağın arkasından neşeyle, "Kötü karides," diye seslendi.

Derin bir nefes verip Mac'in yanına oturdum. "Sizi özlemişim."

"Biz de seni özledik," derken omzunu benimkine vurdu.

Sunny bana yumurta, pastırma ve kızarmış ekmekle dolu bir tabak getirdi, ben de masada duran demlikten kendime kahve aldım. "Bu sabah Lennon'dan hiç haber var mı?" diye umutla sordum. Dün gece telefonumu şarj etmiştim ama ondan hiç mesaj yoktu.

Mac kahve bardağım kaldırdı. "Avani bugün oradan ayrılırlarken mesaj atacağım söyledi. Ona senin burada, bizimle olduğunu haber vermesini söyledim."

Sevindim ama aynı zamanda dışlanmış ve onunla bağım kesilmiş gibi hissediyordum. Telefon kullanamama sorununun diğer tarafında olmak garipti. Telefonu çekmeyen kişi olmak daha çok hoşuma gidiyordu.

Bunun medeniyetin neresinde olduğundan emin değildim ama şimdi burada olduğum için bağlantıda kalma dürtüm geri dönmüştü. Eğer Lennon karşımda değilse, bir mesaj uzaklığımda olmasına ihtiyacım vardı.

Telefonumu ikinci-üçüncü-dördüncü kez kontrol etme dürtüme direnerek Sunny ve Mac'in geziyle ilgili sorularını cevapladım. Merak ediyorlar, sorular soruyorlardı. Ben de onlara bir sürü şey anlattım... ama her şeyi değil. Ormanda Lennon ile benim tam olarak ne yaptığımızı bildikleri hissine kapıldım. Çok fazla gülümsüyorlardı ve bu bana biraz rahatsızlık veriyordu, bu yüzden gezinin seks rahatlaması kısımlarına değil, ölüm kalım

kısımlarına odaklandım. Onlara gök gürültülü sağanağı anlatırken kapı zili çaldı. Sunny kapıya

baktığında kısa bir süre biriyle konuştuktan sonra beni usulca hole çağırdı.

"Sana gelmiş/[7] diye fısıldadı.

Girişten aralık ön kapıya doğru göz attım. "Annem mi?"

Başım iki yana salladı. "Git. Sorun olmayacak. Eğer bize ihtiyacın olursa birkaç basamak uzaklıktayız."

Telaşla kapıya ilerledim ve açtım. Bana bakan yüz tamdık olsa da beklenmedikti. Şakakları grileşmiş ama arkalan siyah, kısa saçlı, ellilerinde, yakışıldı bir Koreli adam.

"Büyükbaba Sam?" dedim, düpedüz kafam karışmıştı.

"Zorie," dedi dikkatle telaffuz ederek. Ardından kulağa acil ve azimli gelen anlaşılmaz bir dizi cümleye girişti.

"Korece anlamadığımı biliyorsun," dedim ona. Merhaba (Annyeong-haseyo) ve lütfen (juseyo) diyebiliyordum. Bir de ek olarak Pizza Delight'ın sahibi olan adam birkaç ekstra malzeme için bizi kazıklamaya çalıştığında annemin kullandığı birkaç iğneleyici kelimeyi öğrenmiştim. Nadiren de art arda birçok bölüm izledikten sonra annemin favori Kore dramala-nndaki oyuncuların ne söylediğini kestirebiliyordum.

Diğer yandan Büyükbaba Sam İngilizceyi çoğunlukla anlardı. Ancak iyi konuşamazdı. "Tamam", "evet" ve "hayır" derdi ama daha fazla kelimeyi kullanmaya zahmet etmediğinden benimle iletişim kurarken emoji'leri tercih ederdi.

Şu anda kafasını kaldırmış gökyüzüne mırıldanıyordu. Sonra şiddetle iç geçirerek bana onunla gelmemi işaret etti. "Tamam mı?" dedi.

"Tamam, bekle." Evin içine koşturup eşyalarımı aldım. Mac neler olduğunu sorduğunda ona, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylediler, ardından dışarı, Büyükbaba Sam'in

beklediği yere çıktım. Beni sessizce çıkmaz sokağın karşısına götürürken bir eli nazikçe sırtımdaydı. Benimle hâlâ Korece konuşuyordu ama şimdi sesi daha az sıkıntılıydı. Bana bir konuda güvence vermek istiyordu ancak annemi dairemizin önüne park etmiş arabasının arka koltuğunda otururken gördüğümde korkunç bir hisse kapıldım.

"Neler oluyor?" diye sordum. Annem diğer tarafa bakıyordu. Beni görmezden mi geliyordu? Dün akşam verdiği sözlere ne olmuştu? Beni terk etmeyeceğini söylemişti.

Büyükbabam ön kapımızı işaret etti ve bana Korece bir emir verdikten sonra, "Tamam mı?" dedi.

"Hayır, burada kalmak istemiyorum," dedim ona çaresizce. "Beni de yanınıza alın."

"Evet," derken sesinde bir gücenme vardı.

"'Evet' derken neyi kastediyorsun? Evet, gelebilir miyim? Evet, ne?"

Bana bezdirici bir başka ağız kalabalığı daha yapamadan, dairemizin ön kapısı hızla açıldı. Bu kez anladığım kelimelerden bir küfür sağanağı duyuldu. Ancak benim minyon Koreli büyükannemden geliyor olmaları, onlan çok daha beter bir hale sokuyordu; çoğunlukla hayvanlan dahil eden yaratıcı kombinasyonlardı.

Esther Moon asla küfretmez ve bağırmazdı, bu yüzden alışılmadık bir durumda olduğumuzu anladım. Androme-da'nın tasmasını tutuyordu ve öfkeli kükreyişi, köpeğimi ön basamaklardan inmesi için ikna etmek üzere mırıldandığı bir bebek konuşmasına kolaylıkla dönüşmüştü. Kimin basamak-

larda daha çok zorlandığından emin değildim. Yaşlı Sibirya kurdu mu yoksa ince topuklu ayakkabılar ve üzerine kalıp gibi oturan bir tasarımcı eteği giyen kadın mı?

Büyükbabam ona seslendiğinde büyükannem başını kaldırdı. "Zorie! Tanrıya şükür. Kendine bir çanta hazırla ve pire kaplı köpek dışkısını anımsatan babana veda et."

Söylediğim gibi, büyükbabamın aksine, o İngilizceyi gayet iyi konuşurdu.

"Büyükanne," dedim. "Neler oluyor?"

"Sen ve Joy birkaç günlüğüne bizde kalıyorsunuz," dedi keyifle. Andromeda'nm başım okşarken köpek onun eteğini yalamaya çalışıyordu. Büyükanne Esther, Koreli köpek uzmanıydı. İki Fransız buldoğu ve bir Boston teniyeri vardı. Bu köpeklerin üçü de suç çetesi gibi taparcasına büyükannemin peşinden ayrılmazlardı. Andromeda'ya bakıp, "Kızlarımla birlikte çok eğleneceksin, değil mi hayatım?" diye cıvıldadı.

Kafam her şeyi algılamaya çalışıyordu. "Oakland'a mı gidiyoruz?"

"Hayır, Bali'deki tatil evimize," dedi alaycı bir şekilde. "Tabii ki Oakland'a gidiyoruz. Sen iyi misin?" Kendini köpekten zorla ayırdı ve beni tepeden tırnağa süzerek buklelerimi narin parmaklarıyla düzeltti.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"İyi olacaksın. Sana pirinçli tavuk çorbası yapacağım."

Kuşkusuz bu güçlü bir teşvikti. Büyükannem müthiş bir aşçıydı. Yemeği de topuklularıyla yapardı.

O esnada büyükbabamın benden bir şey rica ettiğini fark ettim. Ama onu anlayamıyordum. Çok hızlı konuşuyordu.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Ne var?"

Büyükannem büyükbabama dil çıkardı. "Ona aldırma. Futbol maçım izlemek için çabucak dönmek istiyor. Acele etme. Seni arabada bekleyeceğiz." Andromeda'yı gıdıkladıktan sonra sedana yönelirken omzunun üstünden tatlılıkla ekledi. "Domuz boku baban seni kalmaya ikna etmeye çalışırsa, ona velayet için dava açabileceğini söyle."

Aman Tanrım.

Büyükbaba Sam kendi kendine kıkırdadı, sırtıma hafifçe vurdu ve büytlkannemin peşinden arabaya bindi. Ben tek başıma kaldım ama aslında tek başıma olmamayı dilerdim. Üzerime atlamayı bekleyen hortlaklarla dolu bir perili eve giriyor-muşum gibi hissediyordum.

Kendimi hazırlayıp oturma odamıza adımladım. Babam oradaydı, gözleri kızarmış ve sulanmıştı. Sanki az önce birinin öldüğü haberini almıştı. Travma sonrası bunalımı içindeydi. Hareketsizdi. İdrak edemiyordu.

Özgüvenli, çekici Pırlanta Dan ortamdan ayrılmıştı.

"Selam," dedim ürkekçe.

"Ah," dedi. Kanepemizde oturuyordu. "Zorie."

"Neler oluyor?"

Başım ovdu. "Mükemmel bir soru. Ben de tam olarak emin değilim. Esther sana ne söyledi?"

"Birkaç günlüğüne onlarda kalacağımı."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Başıyla onayladı ve sonra iki elini dizlerine yerleştirip düşüncelerini topladı. Ardından bana sıkılgan bir şekilde gülümsedi. "Annen ve ben ayrılabiliriz. Henüz karar vermedik.

Ayrıntılara girmeyeceğim ama zaten onları duymak istemezsin. Eh, dün gece halihazırda birkaç şey duydun, bu yüzden bunun sürpriz olmadığım farz ediyorum.

"Baba, son iki hafta bütünüyle sürprizlerle doluydu."

"Ah. Tamam."

Bu kadar mıydı? Tüm söyleyeceği bu muydu? "Bak, önüme gelenle düşüp kalktım ve bu aile bir düzmece. Pardonnn!" gibi bir şeye ne derdi? Hadi ama. Bana bir açıklama yap.

Sessizlik aramızda asılı kaldı.

"Neden?" diye sordum sonunda.

Başım yavaşça iki yana salladı. "Anlamazsın."

"Zannettiğinden daha fazlasını anlarım."

Bakışlarım kaçırdığında annemin bana söylediklerim hatırladım: Babanım onca yıl soma hâlâ öz annemin ölümünü atlatmakta zorluk çektiğini. Dün gece bu elverişli bir bahane gibi gelmişti ama şimdi fotoğraf albümünü ve o kadının nasıl da öz anneme benzediğim düşünüyordum.

"Onu geri getiremezsin," dedim babama. "O öldü ve ondan yalnızca bir tane vardı, yani onu geri getiremezsin."

"Biliyorum," dedi babam çatallı bir sesle.

"Beni dışlamak yerine benimle konuşabilirdin. Ben de onun yasım tutuyordum. O benim annemdi."

"Bunu biliyorum."

"O halde neden benimle konuşmadm? Neden hiç konuşmadın?"

Bir omzunu yavaşça silkti. "Seni kendi başıma yetiştirmek için hazırlıksızdım. Yetersiz hissettim. Hemen sonra Joy'un süratle iyi bir ebeveyn oluşunu ve ben bunu yapamazken se-

nin tüm ihtiyaçlarım karşılamasını izlemek zorunda kaldım. Bunlar onun içinden geliyordu. Seninle kan bağı olan benken, o nasıl benden daha başarılı olabilirdi? Ebeveynleri seni şımarttı..."

"Şımartmak mı?" Buna pek katılmıyordum. Büyükbaba Sam beni sürekli hediyelere boğuyor değildi. Bana yalnızca kullanışlı şeyler alırdı.

"Tanrım, Mackenzieler bile seni yetiştirmekte benim yapabildiğimden daha iyi bir iş çıkardı," dedi. "Öz annen mezarında ters dönerdi."

Öz annemin homofobik olduğunu hatırlamıyordum ama bu bilgiyi kafamdan atmış olabilirdim.

"Bana ihtiyacın yok," dedi babam kısık sesle, umutsuzluğa kapılmıştı.

"Baba..."

"Bu doğru," dedi. "Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor. Bensiz daha iyi olursun."

Bu kendine acıma halinin samimi olup olmadığını veya benim ona acımam için beni yönetmeye mi çalıştığını bilmiyordum. Ya da beni daha da fazla uzaklaştırmaya mı çalıştığını... Ama ona inanmaya karar verdim.

"Yaptıkların için seni affetmem uzun zamanımı alacak," dedim. "Anneme ve bana yaptıkların için. Ama yine de... sen hâlâ benim babamsın. Sana her zaman ihtiyacım olacak. Bir noktada, senin de bam ihtiyacın olduğunu fark edeceksin. O gün geldiğinde, ben burada olacağım."

Başım kaldırıp bana baktığında yüzü acıdan solmuştu.

"Ama bugün," dedim ona arkamı dönerken. "Annemin bana daha çok ihtiyacı var."

28

Hafta sonunu büyükannemle büyükbabamın Oakland'da-ki evinde geçirdik. Herkesin çimenlerinin bakımım yapması için bahçıvanlara para ödediği bir üst-orta sınıf mahalledeki küçük bir evde yaşıyorlardı. Kulağa iyi geliyor olsa da aynı zamanda sıkıcıydı. Kendimi güvensiz ve huzursuz hissetmem uzun sürmedi. Sanki hayat ilerleyeceğine geriliyordu.

Sanki bir savaş verip kaybetmiştim.

Büyükannem bizi durmaksızın besliyordu ve görünüşe göre bu anneme yardımcı oluyordu. Endişe ettiğim gibi büsbütün altüst olmamıştı fakat çok fazla ağlıyordu ve bu beni de ağlatıyordu. Annemle büyükbabam arasında geçen tüm Korece konuşmalar etkisiz hissetmeme neden oluyordu.

Her şey kaos halindeydi. Evsiz kalmıştım. Ailemiz parçalanmıştı. Tüm geleceğim belirsizdi. LennonT çaresizce özlü-yordum. Condor Tepesi'nden eve sağ salim döndüğü ve ara

sıra, ben herkesten uzaklaşabildiğimde telefonla konuştuğumuz halde aynı şey değildi.

Onu hiç özlemediğim kadar çok özlüyordum.

Kaim sesini ve karanlık mizah duygusunu özlüyordum. Yüzünü ve o yalandayken hissettiğim emniyet hissini özlüyordum. Bana sarılma biçimini ve sırtımı okşarken parmaklarındaki titreyişi özlüyordum. Onu öyle çok özlüyordum ki kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum.

Daha fazla yemek yemek, şekerleme yapmak veya film izlemek istemiyordum. Sadece eve gidip Lennon'ı görmek istiyordum. Ancak artık evin neresi olduğunu bilmiyordum. Lennon ve benim geçen yılı birbirimizi görmezden gelerek geçirdiğimizi ve bunun ne kadar yazık olduğunu düşünüyordum. O denli yakın oturmamızın değerini bilmemiş tik. ikimiz de aptaldık. Keşke tüm yılı silip yeni baştan başlayabilseydim. Lennon[7]m o otel odasını tutmasına engel olurdum. Babamın hem aldatmasına hem de işimizi ve banka kredimizi mahvetmesine engel olurdum çünkü büyükannemin söylediğine göre, ben kamp gezisine

gitmeden önce annemin bankayla sorun yaşamasının sebebi babamdı. Tüm ortak birikimlerini ve kredilerini kaçamaklan için gizlice harcamıştı. Yolculuklar. Otel odalan. Pahalı restoranlar. Hediyeler. O lüks içinde yaşarken annem işi ayakta tutmaya çalışıyordu.

Büyükannem ve büyükbabam ona işe yatırması için verdikleri tüm parayı geri almak için dava açacaktı. Büyükannem, babam anlaşmazlık çıkarırsa yargıcın tam velayeti anneme vereceğinden emindi. İşin iyi yanı, babam anlaşmazlık çıkarmayacaktı; işin üzücü yanı, babam anlaşmazlık çıkarma-

yacakü. Ona karşı ne hissettiğimden emin değildim ve bunu çözmeye çalışmaktan yorulmuştum; hayatımın sürüncemede kalmasından bıkmıştım. Bir şeyler değişmeliydi.

Ve sah sabahı değişti.

Her şey değişti.

Andromeda'nın kendisine çok küçük gelen köpek yatağında umursamazca uzanırken, büyükannemin enerjik köpeklerinin onu oyun oynamaya başarısızca ikna etme çabalarım huzursuz ve biraz bunalımlı bir biçimde izliyordum. Annem kapıda belirdiğinde, büyük ihtimalle yine kurdeşenimi kontrol etmek için geldiğini düşündüm çünkü beni bir doktor gibi gözlemliyordu.

Ama annem alerjilerimi umursamıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Mutluluğu andırıyor olsa bile biraz da kızgındı. Mutlu kızgın. Mutkızgm.

"Eşyalarım topla," dedi. "Eve gidiyoruz."

"Babama mı?"

"Baban metreslerinden biriyle San Francisco'ya taşındı. Sen ve ben eve gidip kilitleri değiştireceğiz, ardından kliniği o olmadan açık tutmanın bir yolunu bulacağım."

Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Bunu yapabilir misin?"

"Zorie, ben istediğim her haltı yapabilirim," dedi. Sesi beklenmedik bir biçimde özgüvenli ve olumluydu. "Mission Caddesi'ne dönmeyi ve Doğu Bay'in en iyi akupunkturcusu olurken müstakbel akupunkturcu kızımı yetiştirmeyi istiyorum.

Dolayısıyla gidip bunu yapacağım."

"Hazır elin değmişken belki kendinden daha emin olmalısın," diye mırıldanarak gülümsedim.

Tüm bu kaos patlak verdiğinden beri ilk kez o da gülümsedi. Bir saniyeliğine.

"Emin değilim/' diye itiraf etti. "Henüz değil. Fakat bugün emin olacağıma dair inancım var. Biz emin olacağız. Bir plan yapıp harekete geçeceğiz. Bu şekilde başlayacağız."

Sözleri kafamda yerine oturduğu anda bir şey fark ettim.

Plan yapmak sizi her şeyden koruyamazdı. Değişim kaçınılmazdı ve belirsizlik bir hediyeydi. Çok fazla plan yapıp onlar olmadan hareket edemiyorsanız hayatın eğlencesi kalmazdı. Bir felaket anında dünyanın tüm takvimleri, günlükleri ve listeleri büe sizi koruyamazdı. Aynca belki, sadece belki, planlamayı bir savunma mekanizmasından çok kontrol edemediğim her şeyden kaçınmak için bahane olarak kullanıyordum.

Fakat bu, hazırlık yapmanın hepten kötü bir şey olduğunu göstermezdi. Mağaramn yanlış tarafından çıktığınızda ve rotaya geri dönmenin bir yolunu bulmanız gerektiğinde plan yapmak faydalı olabilirdi.

Tek yapabüdiğiniz adımlarınızı dikkatli atmak ve derlemek olduğunda.

"İyi olacağız," dedi annem bana ve ben de ona inandım.

"Kesinlikle," dedim. "Hadi bir plan yapalım."

İstediğim yalnızca eve gitmek ve Lennon'ı görmekti. Mackenzieler onca zaman dururken Tavan Arasındaki Oyuncaklar' ı müdür yardımcılarının sorumluluğuna bırakıp, şehirdeki arkadaşlarını -Lennon'ın babasını tanıyan bazı eski punk müzisyenler- ziyarete gitmek için elbette şu anı seçmişti. Çığlık

atmak istiyordum. Lennon'ı görmeye ihtiyacım vardı. Bu bir istek değildi.

İhtiyaçtı. Koca bir yılı ayn geçirdiğimizi biliyordum, yani birkaç günün önemi olmamalıydı. Ama öyle değildi. Bu acı vericiydi.

Lennon benimle buluşmak için Oakland Körfez Köprü-sü'nden geçen körfez bölgesi hızlı trenine binmeyi kısa bir süre düşünüp taşındı. Ama gerçek, güncel bir randevu için geri döneceği perşembe gününe kadar beklemeye karar verdik. Daha önce hiç randevuya çıkmamış olmamız garipti.

Bu sırada Lennon'm San Francisco'da karanlık ve keder verici bir grubun konserine bileti vardı ve ben inanılmaz yoğundum. Büyükannem, Arınma Gecesi olarak adlandırdığı bir süreçte bize yardım etmek için birkaç günlüğüne bizimle kalıyordu. Bu, aynı isimdeki korku filmi değildi ama pekâlâ olabilirdi çünkü ilerlememize yardımcı olmayan her şeyi başımızdan atmak için sonu gelmeyen saatler boyunca çalışmamızı içeriyordu.

Kulağa geldiği kadar kötüydü. Dahası, büyükannemi ne kadar çok seversem seveyim beni delirtmeye başlıyordu. Anlaşılan annem de aynı şekilde hissediyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi bana baş başayken.

"Lütfen yapma," dedim. "Bedeni, verandaya taşımamız gereken fazladan bir külfet olur. Hafif görünüyor olabilir fakat az önce alt kata indirdiğim ayakkabı kutusu da öyleydi."

"Doğru. İyi düşünmüşsün. Dışarı çıkana kadar bekleriz. Sen ona çelme takarsıtakarsm, ben de karşı yönden gelen trafiğe doğru iterim."

"Kim bize yemek pişirecek?"

"Lanet olsıın, Zorie. Bir cinayet planı yapmaya çalışıyorum!"

"Onu öldürebileceğini sanmıyorum. Fazla enerjik. Bu doğaya aykın."

"Onunla büyüdüğünü hayal etsene," dedi. "Hapishanede olmamam bir mucize."

Arınma Gecesi'ni tamamladığımızda, Melita Hills'in bize aşın çöp toplama yüzünden ek ücret talep edeceğinden oldukça emindik çünkü dairemizin dışındaki kaldırım kenan siyah plastik torbalarla dolup taşıyordu. Üstelik bu yığın, yerel bir hayır kuruluşuna bağışladığımız eşyalan kapsamıyordu. Hiç bu

kadar çok gerçek anlamda yükümüz olduğunu fark etmemiştim. Hatta tavanımdaki karanlıkta parlayan yıldızlan sök-mtiştüm ve annem odamı yeni bir renge boyamama yardım etmişti: Tüm gece gökyüzü fotoğraflarımla hoş bir tezat oluşturan aydınlık bir sanya.

Elle hazırladığım tüm duvar takvimlerim mi? Onlan çöpe atmıştım. Ama detaylı planlarımdan tamamıyla vazgeçmeye hazır değildim. Yılın her günü çeşitli takvimlere programımın her detayım takıntılı bir şekilde kaydetmek yerine, mantar panoda tek bir kareli kâğıdın üstünde planlama yapmak için yıldız desenli bant kullanacak ve önemli tatiller ile gezegensel olaylarda eğlenceli dekoratif kâğıtlan iğneyle tutturacaktım.

Küçük adımlar.

Avani çarşamba günü annesiyle birlikte ziyarete geldi. Humus, ev yapımı muzlu ekmek ve bir tepsi dolusu sandviç getirdiler. Sanki biri ölmüştü ve ben buna dikkat çektiğimde annem daha sık boşanması gerektiğiyle ilgili şaka yaptı.

Muzlu ekmeğin sahiden enfes olması onu haldi çıkanyordu.

Annelerimiz sohbet ederken Avani, biz Condor Tepesinden ayrıldıktan sonra neler olduğunu ve biz oraya varmadan önceki iki günde olan her şeyi detaylı bir şekilde anlattı. Görünüşe göre, aynı zamanda hem her şeyi kaçırmış hem de pek bir şey kaçırmamıştım. Sadece bana meteor yağmuru fotoğraflarından birkaçım gösterdiğinde biraz kıskandım. Fakat başka meteor yağmurlan, başka yıldız partileri de olacaktı. İlk kez, Lennon ve ben sekoya korusunda o ikinci gece kalmamış olsaydık kimsenin kaybolduğumuzu düşünüp endişelenmeyeceğini ve tüm bunlara sebep olan olaylar zincirini başlatmamış olabileceğimizi tam anlamıyla idrak ettim.

Önemli olan, hiçbir pişmanlığınım olmamasıydı.

Perşembe günü gelip çattığında büyükannem ev hediyesi olarak "iyi şans getirmesi için" muazzam miktarlarda tuvalet kâğıdı ve çamaşır deterjanı satın aldıktan sonra evden ayrıldı. Söylediğine göre, bu bir Kore geleneğiymiş. Gittiği için üzgündüm çünkü onun ev yemeklerinden mahrum kalacaktım ve mutluydum çünkü cinayet fantezüerimiz kontrolden çıkmaya başlıyordu. Üstelik, düşünmem gereken, kibar yaşlı hanımları öldürmekten daha iyi şeyler vardı.

Lennon gibi.

Onun şehre dönmesi için öyle hevesliydim ki kaygılı bir hale girmiştim. Birbirimizi görmeyeli bir hafta olmuştu ve bu benim hayatımın en uzun, en garip haftasıydı. Aynca çok şey değişmişti. Ya birbirimize karşı hislerimiz değiştiyse? Ya izole biçimde geçirdiğimiz hafta bir istisnaysa? Elbette, ıssız doğada birbirimize yeniden bağlanmıştık ama ya gerçek dünyada bunu yürütemezsek? Arkadaşlığımız üe arkadaşlıktan fazlası

olan ilişkimizin hassas dengesinin günlük yaşamın ağırlığına dayanamayacağından endişe ediyordum.

Ebeveynlerim evli olmalarına rağmen yürütememişti.

ikimiz nasıl daha iyi anlaşabilirdik?

Ondan uzak kaldıkça belirli bir düşünce içimi daha çok kemiriyordu. Ya sadece doğarım cazibesine kapıldıysak? Parıldayan yıldızların? Sekoya kokusunun? Heybetli dağların?

Ya Lennon'ı ilk kez granit merdivenin tepesinde beni öpmeye iten buysa? Arka planda şelalelerin cazibeli enerjisi olmadan evde olsaydık, yine de o ilk adımı atar mıydı?

Ben o denli uysal olur muydum?

Karşısındakini normalden daha çekici bulmaya meyilli sarhoş kafasının, doğada bağlantılı bir denkliği var mıydı?

Yıldızlı gökyüzünün altında bir battaniyede sevişmek, Andromeda izlerken bir park bankında birbirimizi okşamaktan kuşkusuz daha romantikti.

Mesele şuydu ki, geçen sene bu ilişkiyi yürütmek için bir fırsatımız vardı ama ikimiz de bunu yeterince isteyip denememiştik. Babamın beni Lennon'dan uzak durmaya ikna etmesine izin vermiştim. Acı içinde debeleneceğime, kıçımı kaldırıp Lennon'u okula dönüş günü ne olduğunu anlatmaya zorlayabilirdim. Ve Lennon gelip bana olan biteni anlatabilirdi. İki annesine birden otel odası tutmak için Mac'in kredi kartım çaldığım itiraf edecek kadar cesursa, o halde gelip benimle de yüzleşebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Ben de yapmamıştım.

Üstelik ormanda birlikte geçirdiğimiz onca zamanın ardın-

dan, medeniyete döndükten sonra nasıl ilerleyeceğimize dair ikimiz de plan yapmamıştık. Verilmiş sözler yoktu. Anlaşmalar yoktu. Karanlıkta fısıldanan seni seviyorumlaı yoktu. Şimdi ikimiz de evdeyken bana karşı hâlâ aynı şekilde hissediyor muydu?

Gerçek dünyada gerçek bir çift olarak ilişkimizi yürütebilir miydik? Yoksa arkadaş olarak kalmamız daha mı iyiydi?

Her şeyin güzel olduğu ve kondomla dolu bir çadınn birkaç adım mesafede olduğu ıssız doğada âşık olduğunuzu düşünmeniz kolaydı. Acaba bir haftalık bir kaçamak mı yaşamıştık?

Paylaştığımız şeyin geçici mi yoksa gerçek mi olduğundan nasıl emin olacaktım?

Son birkaç gündür Lennoridan pek haber alamamış olmamın muhtemelen yardımı olmuyordu. Çünkü sadece döndüğünde çıkacağımız randevu için plan yapmak üzere birkaç kısa mesaj atmıştı. Belirsizliğin beni alt etmesine izin vermemeye çalışıyordum; Lennon'm şehirde benden daha havalı biriyle tanıştığına ve benim zahmete değmediğime karar verdiğine dair rasgele düşünceleri yok saymak için elimden geleni yapıyordum. Bunları üretenin, kontrolden çıkmış, gevezelik eden, huzursuz ve dengesiz zihnim olduğunu biliyordum. Fakat bana mesaj atıp randevumuzu akşam yemeğinden sonraya ertelemesi gerektiğini söylediğinde geçen seneki okula dönüş dansı zihnimde canlandı.

Ya tekrar ekilirsem?

Bunun mantıklı olmadığım biliyordum ve annem iri döküntüler beni tepeden tırnağa kaplamadan önce gevşememi

söylemişti. Ama giyinmiştim ve hazırdım; üstümde beni en güzel gösteren kırmızı-siyah ekoseli elbisem vardı, güneş batıyordu ve Lennon hâlâ ortada yoktu.

Saat sekizdi.

Sekiz otuz.

Sekiz kırk beş.

Kapı zili çaldı.

Cevap vermek için koşarken az kalsın yüzüstü kapaklanıyordum. İşte oradaydı, karşımda duruyordu. Siyah saçlar. Siyah kot pantolon. Çocuksu gülümseme.

Lennon.

Duygularım rayından çıktı ve onu gördüğüme öyle mutlu oldum ki sesim yok olup gitti, ikimiz de aptal aptal dikilirken içimizden birinin bir şey söylemesine, herhangi bir şey söylemesine ihtiyacım vardı!

"Geç kaldın," demeyi başardım sonunda.

Sersemlemiş görünüyordu. "Bazı şeyleri düzenlemem gerekiyordu. Tanrım, ne güzelsin."

Göğsümde havai fişekler patladı. Bana dokunmazsa bayı-labilirdim.

Ancak daha fazla dayanamadığımda, Lennon kollarım bana doladı ve benim kollarım da ona dolandı. Sıcak ve sertti, yeni yıkanıp güneşe asılmış çamaşır gibi güzel kokuyordu. İçim rahatlamayla doldu. Minnettarlıkla. Neşeyle.

Tam o anda aramızdakinin yalnızca parıldayan yıldızlardan ibaret olmadığım biliyordum. "Sadece Arkadaş" olmak istemediğimi. Acaba o ne düşünüyordu?

"Selam," diye mınlandı saçlarıma doğru.

"Seni özledim," dedim. Göğsünün içinde gümbürdeyen kalbini duyana dek sırtındaki kollarımı sıkılaştırdım.

Ona, Seni öyle çok özledim ki ölecekmişim gibi hissettim, demek istiyordum.

Onun da bana bunu söylemesini istiyordum.

Ama ikimiz de sessizdik ve kollarının gerildiğini hissettim. Geri çekilerek

omzumun üzerinden baktı. Annem kollarım göğsünde kavuşturmuş vaziyette arkamızda duruyordu.

"Merhaba, Lennon," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni."

Annem ona içinde ne olduğunu bilmediğim bir torba uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler," dedi Lennon gülümseyerek.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Neler oluyor? Bir tür uyuşturucu çetesi işi mi?"

Lennon kaşlarım oynattı. "Göreceksin."

Annem ve Lennon işbirliği mi yapıyordu? Bu kesinlikle ilginçti.

Lennon ona utangaç bir bakış attı. "Sen...? Demek istediğim, dışarı çıkabilir miyiz?"

"Tabii. Benim için sorun yok." Annem elleriyle bir kışkışla-ma hareketi yaptı. "Siz çıkıp eğlenin. Biraz huzur ve sessizliği sabırsızlıkla bekliyorum. Sadece nispeten makul bir saatte dönün."

"Döneceğiz," dedi Lennon. Annemin verdiği torbayı teşekkür edercesine kaldırdı.

Biz basamaklardan inerken annem seslendi. "Lennon? Ona iyi bak."

"Endişelenme/' diye seslenerek karşılık verdi. "Daima."

Lennon beni arabasma yönlendirdi. Geçen yazdan beri bu arabaya binmemiştim. Kapı yüksek sesle gıcırdayarak açıldı. Arabanın içi eski deri ve motor yağı gibi kokuyordu. Bütünüyle rahatsız edici bir koku değildi.

" Arabanın arkasında hiç ceset yok, değil mi?" diye sordum Lennon sürücü koltuğuna oturduğunda.

"Bu hafta değil." Bana gülümsedi ve koltuğumda eridiğimi hissettim.

Tanrı aşkına, kendine hakim ol, Everhart.

"Kemerini bağla," diye bana talimat verdi. "Böylece emniyetin için sorumluluğumu yerine getirebilirim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sır, Medusa."

Takma ismimi kullandığında içime minik, nefes kesici bir heyecan dalgası saplandı. "Sırlardan hoşlanmam," diye hatırlattım.

"Bundan hoşlanacaksın. Bence. Umarım. Hadi keşfedelim."

Mission Caddesi'nden yola çıktı ve şehrin bir yarımdan diğer yanma hızlanırken bana hiçbir ipucu vermedi. Ne olduğunu çözmeye çalıştım: Bir film miydi? Bir restoran? Jitterbug'da bir kahve mi? Fakat her tahminimden sonra, "Hayır," dedi. Açıkçası, uzanıp ona dokunabilecek kadar yakın olduğum için öyle mutluydum ki nereye gittiğimize aslında aldırmıyordum. Ama tamdık sembol yapıların yarımdan geçtiğimizde ve araba motoru şehrin sınırında bir tepeyi tırmanırken zorlandığında nereye gittiğimizi fark ettim.

Gözlemevi.

Otoparkta durdu. Buradaki tek araba bizimkiydi. Şaşırtıcı değildi çünkü gözlemevi yarım saat önce kapanmıştı. Ama Lennon aracı park etti ve beni otoparktan geçirerek binanın sol tarafındaki halka açık çatı alanına giden zikzaklı çimento patikaya doğru ilerletti. Kilitli bir kapıya ulaşana dek boyalı metal korkulukları olan yokuşlardan tırmandık. Lennon bir tuş kodu girdi.

"Bunu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Sanırım şansım yaver gitti."

"Lennon," dedim. Ciddiydim.

"Zorie," dedi. Ciddi değildi. "Kodu yasadışı yollardan elde etmedim ya da karşılığında yasadışı bir şey yapmaya söz vermedim. Şimdi, lütfen, Bayan Everhart..." Kapıyı açık tutup eliyle geçmemi işaret etti.

Ona gözlerimi kısarak baktım ve kapıdan geçtim.

Karanlık manzara platformunun etrafındaki alçak duvarın kenarında kırmızı ışıklar vardı. Altımızda, dağın eteğinde, şehir körfeze kadar gözler önüne seriliyordu; siyah zeminde düşmüş yıldızlar gibi parıldayan, beyaz ve san ışıklardan bir ağ gibiydi. Uzakta San Francisco'nun ufuk çizgisi ışıldıyordu ve karanlık suyun üstünde uzanan hem Golden Gate hem de Körfez köprülerini görebiliyorduk. Rüzgâr estiğinde okaliptüs ağaçlarının kokusunu aldım.

Güzel bir manzaraydı. Nefes kesici bir manzaraydı.

Ve bizim manzaramızdı; yalnızdık.

Gözlemevi faaliyetteyken, ona bağlantılı paslı yeşü bir kapak açılarak gökyüzünü taramak için büyük, yüksek büyütme oranlı profesyonel bir teleskobu kullanmaya imkân tanıyordu.

O teleskop şu anda kapalıydı ama normalde her gece küçük metal bir barakaya sokulan ve kamuya ait olan daha küçük iki teleskop hâlâ dışarıda duruyordu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Emin değilim," diyerek çenesini kaşıdı. "Ama sanınm bir gözlemevi."

Ona sert bir bakış attım.

Bana hızla gülümsedi. "Avani'yle birlikte Dr. Viramontes bunu ayarlamama yardım etti. Sen meteor yağmurundan ayrıldıktan sonra bir hayli konuştuk. Babanla yaşadığımız büyük rezaletten sonra adamın benden nefret edeceğini sanıyordum..."

İnledim. Hâlâ utanç vericiydi.

"Ama Dr. Viramontes her şeyle ilgili şaşırtıcı ölçüde soğukkanlıydı."

"O müthiş biridir," dedim.

"Senden aşırı hoşlanıyor," dedi Lennon. "Tıpkı benim gibi.

Al. Buna ihtiyacın olacak."

Annemin ona verdiği torbayı alıp içine baktım. Benim en iyi kameramdı. "Annem de mi işin içindeydi?"

"Gittiğimiz yeri onayladığından emin olmak istedim. Geçmişte aramız tuhaftı ve baban gibi onun da benden nefret etmesini istemedim."

Başımı iki yana salladım. "Her zaman seni destekledi."

"Sen iyi misin? Babanın evden taşınmasıyla ilgili. Bunun ne senin ne de annen için kolay olmadığım biliyorum."

"Garip," diye itiraf ettim. "Henüz tam olarak kafama dank ettiğinden şüpheliyim."

"Keşke farklı olsaydı. Her ne kadar babanın başına korkunç şeyler gelmesiyle ilgili hayaller kurmuş olsam da asla seni veya Joy'u üzgün görmek istemezdim."

Kameramı taşıyan kâğıt torbayı katlarken, "Biliyorum," dedim. "En azından bunun iyi bir sonucu oldu."

"Neymiş o?"

"Seni görmem yasak değil." Açıklanamayacak bir şekilde utangaç hissediyordum.

"Henüz değil," dedi Lennon eğlenen gözlerle. "Gece daha yeni başlıyor."

Torbayı kameramla birlikte teleskoplardan birinin yarımdaki bir banka koydum. "Tüm bunları yaptığına inanamıyorum."

"Hıh. Ben yalnızca tuş kodunu aldım," dedi Lennon. "Dr. Viramontes kamera ayaklığım veya aparatım ya da üçayağını veya adı her neyse kullanmayı bildiğim söyledi; barakada olmalıymış. Yalnızca ayrılmadan önce her şeyi kilitlememiz gerekiyor. Ve eğer bir şeyi kırarsak başımız büyük derde girermiş. Kelle uçurmalardan bahsediyorum. Veya hukuk davalarından. Hangisi daha beterdir, emin değilim."

"Muhtemelen hukuk davası," dedim etrafa bakınarak. "Daha önce hiç burada yalnız kalmamıştım."

"Bu akşam Ay tutulması var," dedi.

Ah. Haklıydı. Vardı. Yeni hatırlamıştım.

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bir meteor yağmuru kadar iyi olmadığım biliyorum ve manzara Condor Tepesindeki kadar iyi değil ama sana söz, seni yıldızları görmeye götüreceğim. Sözümü tutacağım."

Nefesim kesildi. Kelimeleri bulmak için çabaladım ve ça-

hda ahmakça etrafa baktıktan sonra gözlerimi kırpıştırarak Lennon'a döndüm. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kimse şimdiye kadar benim için daha düşünceli bir sürpriz hazırla-mamıştı."

"Bilmiyorum... Seni öfkeli bir ayıdan kurtarmanın bana birkaç puan kazandırdığını iddia edeceğim."

Kıkırdadım. "Bu doğru. Hem pokerde senin kazanmana müsaade ettim hem de sana M&M zulamın çoğunu verdim.

Bu aşk değilse, ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Birdenbire ne söylediğimi fark ettim.

Lennon da fark etti.

Elimi bırakmadan diğer kolunu belime dolayıp beni daha yakma çekti. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

"Evet, öyle. Çünkü ben de seni seviyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Seviyor musun?"

"Seni her zaman sevdim," diye mırıldandı. "Muhtemelen de her zaman seveceğim. Sen benim en iyi arkadaşım ve ai-lemsin. Seni beklediğim yıl, hayatımın en kötü yılıydı ama her saniyesine değdi. Sırf seni kollarımda tutmak için hepsini sil baştan yapmam gerekseydi, yapardım."

"Şey, ben yapmazdım," dedim sulanmış gözlerle. "Çünkü ben de seni seviyorum

ve senden bir dakika daha ayrı kalmaya dayanamam. O yüzden böyle konuşup uğursuzluk getirme,"

"Beni seviyorsun," dedi aptalca sıntarak. Başını eğip burnunu benimkine sürttü.

"Elbette seni seviyorum. Sen benimsin ve yine sadece arkadaşın olamam. Yani eğer ormanda uyumamız veya ailele-

rimizle kavga etmemiz gerekiyorsa, o halde böyle yapacağız. Senin içinde olmadığın bir hayatı yaşamak istemiyorum."

"Tekrar söyle," diyerek kulağınım hemen altından boynumu öptü.

Sıcaklık tenime hücum etti. "Sen bunu yaparken düzgün düşünemiyorum."

"Durayım o zaman."

"Sakın ha."

"Tekrar söyle," diye yinelerken çenemi öptü.

"Sen benimsin."

"Diğerini."

"Seni seviyorum."

Bana bakmak için geri çekildi ve sert bir nefesi dışarı üflerken dudaklarım büzdü. Ardından gülümsemesi paha biçilemezdi. "Bu şimdiye dek duyduğum en iyi şey. Bunu çok fazla duymaya ihtiyacım olacak. Egom kırılgandır."

Bir gözyaşını uzaklaştırırken kahkaha attım. "Egon asla kırılgan olmadı."

"Seninleyken kırılgan."

Onu çenesinin altından öptüm ve zevkle ürperdi. "Sen bunu yaparken ben de düzgün düşünemiyorum."

"Güzel. Düşünmeyelim. Düşünmek fazla abartılıyor."

"Annene makul bir saatte evde olacağına söz verdiğimizi biliyorum ama bu

tutulma gece yarışma kadar gerçekleşmeyecek..."

"Cenaze arabasının arkasında kimse yok demiştin."

"Orası hep boş," diye beni temin etti. "Ormanın ortasında olmadığımız için çadırımız yok ama burası oldukça gözden

uzak. Hatta bir battaniye ve yastık bile bulabiliriz. Benim izci mortosundan şaşmadığımı bilirsin. Hazırlıklı ol."

"Seninle ilgili en sevdiğim şey bu."

"Biz çadırdayken bunun başka bir şey olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı. Beni daha yakına çekerken sırıtıyordu.

"Açlıktan ölüyordum, korkuyordum ve aklım başımda değildi. Herhalde bir sürü şey söylemişimdir. Bana hatırlatman gerekebilir."

"Öyle mi? Eh, gizem çözme havamdayım. Ne dersin? Sevdiğin erkekle dedektifçilik oynamak ister misin?"

İstiyordum. Kesinlikle istiyordum.

29

"KISS üyeleri ilk KISS çizgi romanını bastırmak için kırmızı mürekkebe kendi kanlarını karıştırdı, benden söylemesi," dedi Sunny. "Haklı olduğuma dair bir kapkekine iddiaya girerim."

Dışarısı neredeyse kararmıştı ve ben Tavan Arasındaki Oyuncaklar' da, vitrin teşhirinin yanındaki kutu yığınını kontrol eden Sunny'nin yarımda dikiliyordum. Bizimle konuşurken yüzü hayat doluydu. "Yetmişlerdeydi ve büyük yayıncılardan biri, Marvel veya DC, bir KISS çizgi romanı yayınlamıştı. Hani, makyajlı Gene Simmons ve Paul Stanley süper kahramanlık taslıyordu falan. Mürekkepte grubun kanını kullandılar. Doğru olduğuna yemin edebilirim."

Mac gözlerini devirdi. "Bu kaçık söylentileri kim çıkardı?" dedi kıvrak İskoç telaffuzuyla. "Hiç de doğru değil. Ayrıca iğrenç."

Annem kollarım göğsünde kavuşturarak Mac'e bir baş onayı verdi. "O adamlarda cinsel yolla bulaşan kaç tane hastalık olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir çizgi romanda pis kanlarının olmasını kim isterdi?"

"Belli ki pek çok kişi çünkü bu dediğim gerçek," diye diretti Sunny. "Lennon'a sor."

Lennon'ın siyah kot pantolonunun arkasındaki bir kemer halkasını çektim. Eğilmişti, bedeninin yansı, cadı kanşımı yerine kondomlar ve masaj yağı şişeleriyle dolup taşan bir grup oyulmuş cadılar bayramı balkabağı ile siyah bir kazan koyduklan vitrin teşhirinin arka tarafının içindeydi. Cadılar Bayramı dün akşamdı, bu yüzden Şükran Günü boynuzunu koymak için içine fener konan oyulmuş balkabaklanm kaldı-nyordu.

"Bunu duydun mu?" diye sordum.

Vitrin teşhirinden çıkıp doğruldu. "Sunny haklı. Bir hemşire kanlarım aldı ve New York[7] a uçup kan şişedklerini mürekkep teknesine döktükleri Marvel'm matbaasında fotoğraf çektirdiler. Bir noter buna tanıklık etti ve bunu belgeledi."

"Iyy," dedik hepimiz koro halinde.

Lennon omuz silkti. "KISS her zaman aptalca, şok edici stratejiler uyguladı. Mesela kendi ticaretini yapmak gibi. Para kazanmak müzik yapmaktan daha çok ilgilerini çekiyordu."

"Bu yüzden bana bir kapkek borçlusun/' dedi Sunny, Mac'e ve yüzünde hoşnut bir sınhş belirdi.

Mac yumruklarım taverna savurdu. "Lanet olsun, Rock Starların Şehir Efseuıeleri Oyunu."

Neden Sunny'ye karşı çıkmaya zahmet ettiğini bilmiyordum. Her zaman kaybediyordu. Ya da belki mesele buydu. Tek bildiğim, şu anda bir kapkekin harika bir fikir olduğuydu ve keşke şu vitrin teşhiri kondomlar yerine sahici şekerlemelerle dolu olsaydı. Son zamanlarda çok fazla abur cubur yiyordum ve bu, başıma gelebileceğine ihtimal vermediğim bir şeydi. Fakat annem ve ben hakiki yiyecek almak için markete gidemeyecek kadar meşguldük. Yalnızca pazar akşam yemeklerinde Mackenzielerde ev yemekleri yiyorduk.

Babanım evden ayrılmasının üzerinden iki ay geçmişti. Hâlâ San Francisco' daydı ve şimdiden tam zamanlı Pırlanta Dan ilgi merkezi haline geri dönmüştü. İçinden geldiği gibi davranıyordu. Atlar için masaj terapisi -dalga geçmiyorum- sertifika kursuna kaydolmuştu. Aynen öyle, Sonoma'ya taşınıp atlara sırt masajı yapmak istiyordu. Hey, bu onun hayatıydı, sanırım. Onunla birkaç kez telefonda konuşmuş ama onu görmemiştim. Belki de bu iyi bir şeydi. Ona önceden olduğum kadar kızgın değildim ama hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yoktu.

Annemin de öyle. O da meşguldü. Everhart Sağlık Kliniği artık Moon Sağlık Spa'sıydı. Evet, spaya kızlık soyadını koymaya karar veren oydu ama yeni logosunda sahici bir ay kullanmak benim fikrimdi. Sunny ve Mac ona yeni bir masöz bulmuştu; Doğu Körfez'e taşman bir arkadaşın arkadaşıydı ve şehirde kir asım daha fazla karşılayamıyordu. San Francisco babamı alıp yerine mor saçlı ve köpekleri seven genç bir Latin olan Anna'yı vermişti. Çift taraflı kazanç.

Annem işini yeniden kurmakla meşgulken benim odağım okuldaydı. Başta, üniversite başvurulan beni aşın kaygılandırmıştı ama şimdi Lennon ve ben liseyle üniversite arasında bir yıl ara vermeyi, yani boş yıl diye bilinen seçeneği düşünmeye başlıyorduk. Bu bana, astronomi fotoğrafçılığı portföyümü geliştirmek ve Büyükbaba Sam'le daha iyi iletişim kurabilmek için yakınlardaki

bir yüksekokulda Korece dersi almam için fırsat verecekti. Lennon tam zamanlı çalışıp para biriktirmeyi düşünüyordu. Birlikte sırt çantasıyla Avrupa'yı gezmemizi istiyordu. Bu fikir benim için çok uygundu.

Ayrıca Pasifik Zirve Yolu'nu yürümeyi denemekle ilgili ciddi biçimde konuşuyorduk. Kırk bin kilometreden uzun yol, Kaliforniya, Oregon ve Washington'dan geçiyor, Meksika'dan Kanada'ya uzanıyordu. Tamamım yürümek alü ay sürüyordu. Henüz buna hazır olup olmadığımdan veya aslında, hiç hazır olup olmayacağımdan emin değildim ama gelecek haziranda yola koyulursak Sierra Sıradağlan'nm yüksek kısımlarından başlayıp Cascade Dağlan'm geçer ve Kanada sınırında durarak yürüyüş yolunun bir kısmım bitirebilirdik.

Düşünecektik. Şu anda iki haftada bir, hafta sonlan kamp yapıyorduk. Bunlar iki günlük kısa geziler oluyordu ve genellikle pek ıssız yerlere gitmiyorduk. Bu hafta sonu sahile, Huboldt Bölgesi'ndeki Redwood Milli Parkı'na gidecektik. Yalan söylemeyeceğim: Kamp yapmadaki eğlencenin yansı seks rahatlaması potansiyelinden geliyordu. Öte yandan, şehirden uzakta, açık havada olmak sahiden hoşuma gidiyordu. Lennon beni civardaki berrak gece gökyüzünün olduğu yerlere götürmek için haritacılık yeteneklerini kullanıyordu.

En sonunda portatif teleskobumu boş yere yanımda taşımak yerine fotoğraf çekmek için kullanmaya başlamıştım.

"Bunu sana söylemekten nefret etsem de kendi kapkek-lerinizi kendiniz almak zorunda kalacaksınız," dedi Lennon annelerine. "Benim Jitterbug'da seksi bir astrofizikçiyle randevum var."

"O benim," dedim el sallayarak. "Seksi randevu benim."

"Kafein için fazla geç olmadı mı?" diye uyardı annem.

"Hiç geç olur mu?" diye sordum.

"Bitki çayı iç, lütfen," dedi.

"Bunu düşüneceğim."

"Aslında oraya ödev yapmak için gidiyoruz," diye itiraf etti Lennon. "Düzgün internet bağlantısı ve çalışan indirimi etkili bir birleşim."

Birkaç hafta önce, okul sonraları orada yarı zamanlı çalışmaya başlamıştım. Neredeyse orada yaşıyordum ama bu sorun değÜdi çünkü (1) kahvelerini oldum olası severdim ve (2) şimdi onu içmek için para alıyordum. Ayrıca toplayabildiğim tüm paraya ihtiyacım vardı çünkü beş parasız olduğunuzda kamp yapmak pahalıydı.

"Saat ondan önce dönün," dedi annem. "Sabah okul var."

Lennon onu selamlarken ben Andromeda'nın tasmasını çekiyordum. Herkese iyi geceler düedik ve dükkândan biraz soğumaya başlamış gece havasma çıktık. Aslında, oldukça güzel bir havaydı ve Andromeda'yı rahatsız edecek kadar sert esmiyordu. Haftanın çoğu gecesi onu yürüyüşe çıkarıyorduk ve yeni bir yaşama nedeni bulmuşçasına dikkate değer ölçüde canlanmıştı. Belki de öyleydi. Bana kalırsa, geçen sene Len-

non'la yaptığı yürüyüşleri özlemişti. Annem, evcil hayvanların sahipleriyle birlikte bunalıma girebildiğini söylüyordu. Veya belki büyükannemin hoppa köpeklerini çok daha fazla görmemiz sayesindeydi ve Andromeda onlara ayak uydurmayı öğrenmek zorunda kalmıştı.

Lennon onun tasmasını aldı. Kuyruğunu sallayarak önümüzden hızla yürüyen Andromeda yolumuzu keşfediyordu. Köşeye vanp bir sokak lambasının yeşile dönmesini beklerken Lennon bir kolunu omzuma attı.

"Tamam, leydim," dedi Lennon, "ikimiz de kahve dükkânında ödev yapmayacağımızı biliyoruz."

"Kendiminkini beşinci derste bitirdim," diyerek onayladım.

"Ben de ödevimi bir gekko kertenkelesinin kafesini temizlerken bitirdim. Birkaç işi aynı anda yapabilme becerim imdadıma yetişti."

"Biz çok yetenekliyiz," diyerek yumruk tokuşturmamız için elimi kaldırdım.

"En iyisiyiz." Yumruğunu benimkine vururken kolu hâlâ omzumda duruyordu.

Okulu, işi ve ilişkimizi idare etmek kolay değildi. Ama her gün okul bahçesinde birlikte öğle yemeği yiyebilmemizin yardımı oluyordu. Avani ve erkek arkadaşıyla beraber oturuyorduk, bazen maalesef Brett de oluyordu. Lennoridan artık Mackenzie Şelalesi Savaşı olarak bilinen olaydaki payı için af diledikten

sonra ondan kurtulamamıştık. Diğer yandan Reagan özel okula nakledilmişti. Resmi bilgi, artık olimpiyatlara odaklanmayacağı için okulun atletizm bölümünün desteğine

ihtiyacı olmadığıydı. İşin içyüzüyse, glamping hadisesinden sonra Reagan'ın ebeveynlerinin onu buna zorladığıydı.

Keşke barıştığımızı söyleyebilseydim ama bu henüz gerçekleşmemişti. Onu affetmeye hazırdım ama benimle yan yolda buluşmalıydı. Yaltaklanma günlerim sona ermişti.

"Ee, bu akşam nereye gidiyoruz?" dedi Lennon. "Mission ve Western Caddesi mi, yoksa Mission ve Euclid Sokağı mı?"

Artık yürüdüğümüz dört farklı rota vardı. Biri çocukken kullandığımız eski yolumuzdu, biri de geceleri tenha olan pazardan geçen yoldu, ikinci yol romantik sayılırdı ve aklı fikri edepsizlikte olan iki kişinin saman balyalarının üstünde neler yapabileceğine şaşırırdınız. Rotaların diğer ikisi Körfez sınırından farklı yönlere gidiyordu ama favorim bir tepeye tırmanıp büyük bir meşe ağacının altında oturarak şehre bakabüdi-ğimiz, parkın içinden kıvrılan yoldu. İdeal yıldız gözleme için yeterince karanlık olmasa da öpüşmek için yeterince gözden uzaktı.

Ah, bazı öpüşme noktalan keşfetmiştik. Hepsi rotamızın üstündeydi.

"Körfez civan rotalar için hava fazla soğuk," dedim. "Andromeda mızmızlanır."

"Ardiye bölgesinin sınırından Wick Bulvarını tırmanabilir ve tepede kestirmeden tren raylarına çıkabiliriz."

"Bu şüpheli bir şekilde beşinci rotaya benziyor."

"Benziyor, değil mi?"

Birinci ay dönümümüzde bana resimli bir harita hazırlamıştı. Kesişen hayatlarımızın tüm dönüm noktalarını içeriyordu. Nerede tanıştığımız. Babasıyla poker oynadığımız akşam. İlk

kavgamız. İlk öpüşmemiz. Okula dönüş dansı fiyaskosu. Sekoya katedrali. Gözlemevinde, seni seviyorum, dediğimiz akşam.

Bizim bir haritamızdı.

Yıllar alan bir süreçti ve çetin, dolambaçlı, hatta bir kısmı trajikti. Ancak bu rotamızı değiştirmezdim çünkü ayrıyken bile onu birlikte yürümüştük. En iyi kısmı da, tamamlanmamış olmasıydı. Belirsizlik her zaman kötü bir şey değildi. Bazen olağanüstü potansiyelle dolu olabilirdi.

Işık yeşüe dönerken, "Hangisi olsun?" diye sordu. "Eski rota mı yoksa yenisi mi?"

"Şaşırt beni," dedim.

Lennon bana gülümsedi ve ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim. Adımlarımızı sırasıyla atıyorduk. Net zihin, düzenli adımlar. Böylece ilerledik.

Sonsuz Teşekkürler

Sıkı çalışmaları için:

Laura Bradford, Taryn Fagemess Nicole Ellul, Lucy Rogers, Sarah

Creech Simon Pulse ve Simon UK ekiplerinin tamamına

Destekleri için:

Karen, Ron, Gregg, Heidi, Hank Brian, Patsy, Don, Gina, Shane, Seph

Geribildirimi için:

Aya Sharif

İlham verdikleri için:

Yosemite, Sekoya ve Kings Vadisi Milli Parkları Kaliforniya, Berkeley Şehri

Nancy Grace Roman, Neil DeGrasse Tyson, Carl Sagan Tsugumi Ohba, Takeshi Obata Kimberly Saul

Var oldukları için: Her bir kütüphaneciye Her bir kitapçıya Ve size